

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY
1000 UNIVERSITY OF CHICAGO
CHICAGO, ILL. 60607

BIBLIOTHECA ^{N 4268}
SCRIPTORUM GRAECORUM ET ROMANORUM
TEUBNERIANA. ³³⁹

FABULAE AESOPICAE

COLLECTAE

EX RECOGNITIONE

CAROLI HALMIL.

LIPSIAE
IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI.

MDCCCLXXXIV.

BIBLIOTHECA SCRIPTORUM GRAECORUM ET ROMANORUM TEUBNERIANA.

Aelianus ed. Hercher. 2 voll.	M. 3. 9.—	Cicero ed. Klotz. 5 part. 11 voll., kplt. 22.35	M. 3.
— varia historia	—90	— orat. selectae ed. Klotz. 2 part. 1.50	
Aeneae comment. ed. Hug.	1.35	— orationes sel. edd. Eberhard	2.—
Aeschines ed. Franke.	—90	— et Hirschfelder	2.—
Aeschylus ed. Dindorf	1.20	— epistolae selectae ed. Dietsch.	2.50
— einzelne Stücke	—30	— 2 partes	2.50
Alberti Troilus ed. Merzdorf.	3.—	— epistolae ed. Wesenberg. 2 voll. 6.—	
Ammianus Marc. ed. Gardthausen.		Commodianus ed. Ludwig. I & II 2.70	
2 voll.	7.20	Cornelius Nepos ed. Fleckeisen	—30
Anacreon ed. Rose. Ed. II.	1.—	Cornutus ed. Lang	1.50
Andocides ed. Blafs. Ed. II.	1.20	Curtius Rufus ed. Vogel	1.20
Anthimus ed. Rose	1.—	Dares Phrygius ed. Meister	1.20
Anthologia latina ed. Riese. I. 1. 2. 7.50			
— lyrica ed. Bergk. Ed. III.	3.—	Demosthenes ed. Dindorf. 3 voll. 4.50	
Antiphon ed. Blafs. Ed. II.	2.10	— Auch in 6 Partes, à pars —75	
Antoninus ed. Stich	1.80	Dictys Cretensis ed. Meister	1.50
Apollodorus ed. Bekker	1.—	Dinarchus ed. Blafs	1.—
Appollon. Rhodius ed. Merkel	1.—	Dio Cassius ed. Dindorf. 5 voll. 13.50	
Applan ed. Mendelssohn. 2 voll.	9.—	Dio Chrysost. ed. Dindorf. 2 voll. 5.40	
Archimedis opera omnia. Ed.		Diod. Siculus ed. Dindorf. 5 voll. 15.75	
Heiberg. 3 voll.	18.—	Dionysius ed. Kieffling. 4 voll.	10.80
Aristophanes ed. Bergk. 2 voll.	3.—	Dracontius ed. de Duham.	1.20
— einzelne Stücke	—45		
Aristoteles de partibus animal.		Eclogae poet. latin. ed. Brandt	1.—
ed. Langkavel.	1.80	— poet. graec. ed. Stadtmüller. 2.70	
— de arte poetica ed. Christ.	—60	Epicorum Graecorum fragm. ed.	
— physica ed. Prantl.	1.50	Kinkel. Vol. I	3.—
Ethica Nicomachea ed. Susemihl	1.80	Erotici script. ed. Hercher. 2 voll. 7.50	
Ethica Eudemica ed. Susemihl	1.80	Euclidis elem. ed. Heiberg. I u. II 8.10	
— de coelo etc. ed. Prantl.	1.20	Eudociae violarium ed. Flach	7.50
— de coloribus, audibilibus,		Euripides ed. Nauck. Ed. III. Vol. I & II 1.50	
physiognomonica ed. Prantl.	—60	— Vol. III. Fragmenta 2.70	
— politica ed. Susemihl	2.40	— Einzelne Stücke & —30	
— magna moralia ed. Susemihl. 1.20		Eusebius ed. Dindorf. 4 voll.	15.—
— de anima libri III ed. Biehl. 1.20		Eutropius ed. Dietsch.	—30
Arriani expeditio ed. Abicht	1.20		
— scripta min. ed. Hercher	1.—	Fabulae Aesopicae ed. Halm	—90
Athenaeus ed. Meineke. 4 voll.	12.—	Fabulae Roman. ed. Eberhard. Vol. I 3.75	
Augustinus iter. ed. Dombart. 2 voll. 6.—		Florus ed. Halm	1.—
Aulularia ed. Peiper	1.50	Frontinus ed. Dederich	1.50
Avienus ed. Breyzig.	1.—	Gaius ed. Huschke	2.70
		Galen scripta minora. Vol. I	
Babrius ed. Schneidewin	—60	ed. Marquardt	2.10
Boetius de inst. math. ed. Friedlein 5.10		Gellius ed. Hertz. 2 voll.	3.30
— de consolatione ed. Peiper.	2.70		
— comm. in libr. Aristotelis περί		Helliodor ed. Bekker	2.40
ἑρμηνείας rec. Meiser. 2 voll. 8.70		Herodian ed. Bekker	1.20
Buccolici Graeci ed. Ahrens	—60	Herodotus ed. Dietsch. 2 voll.	1.35
		Hesiodus ed. Flach	—45
Caesar ed. Dinter, kplt.	1.50	Hesychius Milesius ed. Flach.	—75
— ed. Dinter. 3 voll.	1.—	Hieronymus ed. Herding	2.40
— de bello Gallico. Ed. min.	—75	Historia Apollonii ed. Riese	1.—
— civili. Ed. min.	—60	Historici Graeci minores ed. Din-	
Cassius Felix ed. Rose	3.—	dorf. 2 voll.	8.25
Catullus ed. Müller	—45	Historicorum Rom. rell. ed. Peter. 4.50	
Catullus, Tibullus, Propertius	2.70	Homeri Ilias, kplt. 1 Band mit	
Cebetis tabula ed. Drosihn	—60	Einleitung von Sengebusch.	2.25
Celsus ed. Daremberg	3.—	— Odyssea, kplt. 1 Band mit	
Censorinus ed. Hultsch	1.20	Einleitung von Sengebusch	2.25
Cicero ed. Müller. Pars I. Opera		— carmina, I. 1 (Ilias I)	—75
rhetorica ed. Friedrich. Vol. I 1.35		— I. 2 (Ilias II)	—75
— Pars II. Vol. I, Pars IV. Vol. I		— II. 1 (Odyssea I)	—75
II. III, jeder.	2.10	— II. 2 (Odyssea II)	—75

B. G. Teubners

Schulausgaben griechischer und lateinischer Schriftsteller
mit deutschen Anmerkungen.

Aeschylus' Agamem. v. Enger. 2. Aufl. 2.25	M. 3.	Cicero Cato maior v. Lahmeyer. 4. Aufl. —60	M. 3.
— Perser von Teuffel. 2. Aufl. 1.20		— do. — von Meissner	—45
— Prometheus v. Wecklein. 2. Aufl. 1.80		— de finibus bonorum v. Holstein 2.70	
— do. v. Schmidt	1.20	— Somnium Scipionis v. Meissner	
Aristophanes, die Wolken v. Teuffel 2. Aufl. 1.50		2. Aufl.	—45
Arrian's Anabasis v. Abicht. I. Heft 1.80		— Laelius v. Lahmeyer. 4. Aufl. —60	
— II. Heft	2.25	— de legibus von Du Mesnil	3.90
Buchholz, Anthologie. I. 3. Aufl. 1.20		Cornelius Nepos v. Siebelis. 10. Aufl.	
— do. — II. 3. Aufl.	1.80	von Jancosius	1.90
Caesar de bello Gallico von		Curtius Rufus v. Vogel. I. Bd. 2. Aufl. 2.10	
Doberens. 8. Aufl.	2.25	— do. — II. Band. 2. Aufl.	2.25
— de bello civili von Doberens.		Demosthenes v. Rehdantz. I. Heft.	
5. Aufl. v.	2.40	6. Aufl. v. Blafs	1.20
Chrestomath. Cicero. von Lüders.		— do. — II. Heft. I. Abth. 4. Aufl. 1.50	
2. Aufl.	2.70	— do. — II. Heft. II. Abth. 3. Aufl. 1.80	
Cicero de oratore v. Piderit. Cpl.		Euripides v. Kinkel. I. Phoenissae	
5. Aufl.	4.50	— von Wecklein. I. Medea. 2. Aufl. 1.80	
Jedes Buch einzeln	1.50	— do. — II. Iphigenia in Tauris 1.50	
— partitiones orator. v. Piderit 1.—		— III. Bacchen	1.50
— Brutus von Piderit. 2. Aufl. 2.25		Herodot v. Abicht. I. Band. I. Heft.	
— Orator von Piderit. 2. Aufl. 2.—		Buch I. 4. Aufl.	1.80
Reden:		— do. — I. Band. II. Heft.	
— für Plancius v. Köpke. 2. Aufl. 1.20		Buch II. 3. Aufl.	1.50
— für Sestius von Koch. 2. Aufl. 1.—		— do. — II. Band. Buch III	
— für Roscius v. Richter. 2. Aufl.		und IV. 2. Aufl.	2.40
v. Fleckeisen.	—90	— do. — III. Band. Buch V	
— für Milo v. Richter. 3. Aufl.		und VI. 3. Aufl.	1.80
v. Eberhard	—90	— do. — IV. Bd. Buch VII. 3. Aufl. 1.80	
— für Murena von Koch	—75	— do. — V. Bd. Buch VIII u. IX.	
— für Sulla von Richter	—60	3. Aufl.	1.80
— gegen Verres. IV. Buch von		Homer's Odyssee von Ameis u. Hentze.	
Richter. 2. Aufl. v. Eberhard	1.20	I. 1. (Ges. I—VI) 8. Aufl.	1.35
— do. — V. Buch von Richter.		— do. — I. 2. (VII—XII) 7. Aufl. 1.35	
2. Aufl. von Eberhard	1.20	— do. — II. 1. (XIII—XVIII) 7. Aufl. 1.35	
Catullinar. Reden von Richter.		— do. — II. 2. (XIX—XXIV) 6. Aufl. 1.35	
4. Aufl. v. Eberhard	1.—	— do. — Anhang. 1. Heft. 3. Aufl. 1.50	
— für Marcellus etc. v. Richter.		— do. — do. 2. Heft. 2. Aufl. 1.20	
2. Aufl. von Eberhard	—90	— do. — do. 3. „ 2. Aufl. 1.20	
— divinitio in Caecil. v. Richter		— do. — do. 4. „ 2. Aufl. 1.20	
2. Aufl. v. Eberhard	—45	Ilias v. Ameis u. Hentze. I. 1. 3. Aufl.	
— I. u. II. Philippische Rede		— do. — I. 2. 3. Aufl.	—90
v. Koch. 2. Aufl. v. Eberhard	—90	— do. — I. 3. 2. Aufl.	1.20
— für Archias v. Richter. 3. Aufl.		— do. — I. 4. 2. Aufl.	1.20
v. Eberhard	—45	— do. — II. 1.	1.20
— üb. d. Imperium d. Pompeius		— do. — II. 2.	1.20
v. Richter. 3. Aufl. v. Eberhard		— do. — II. 3.	1.20
— Briefe von Frey. 3. Aufl. 2.25		— do. — II. 4.	1.50
— Tusculanen v. Heine. 3. Aufl.		(Jedes Heft & 3 Gesänge.)	
I. Heft. lib. I. II.	1.20	— do. — Anhang. 1. Heft 2. Aufl. 1.50	
II. lib. III—V	1.50	— do. — Anhang. 2. Heft. 2. Aufl. 1.50	
— de officiis von v. Müller.	2.25		

Homer's Ilias von Ameis u. Hentze.	M. 2.	Plauti Captivi v. E. J. Brix. 4. Aufl.	M. 2.
Anhang. 3. Heft	1.20	Menaechni v. E. J. Brix. 3. Aufl.	1.—
do. — Anhang. 4. Heft . . .	1.20	Miles gloriosus v. Brix. 2. Aufl.	1.50
do. — Anhang. 5. Heft . . .	1.20	Plutarch's Biographien. I. Philo-	
do. — Anhang. 6. Heft . . .	1.50	poemen u. Flamininus v. Siefert.	
do. — Anhang. 7. Heft . . .	1.50	2. Aufl. von Blafs	—90
Ilias v. La Roche. 2. u. 3. Aufl.		do. — II. Timoleon u. Pyrrhos	
6 Teile, jeder [4 Gesänge] . .	1.50	v. Siefert. 2. Aufl. von Blafs .	1.50
Horaz Oden von Nauck. 11. Aufl.	2.25	do. — III. Themistokles	
Satir. u. Epist. v. Krüger. 10. Aufl.	2.70	und Perikles von Blafs. 2. Aufl.	1.50
Sermonen von Fritzsche. I.	2.40	do. — IV. Aristides u. Cato	
II.	2.—	von Blafs	—90
Isokrates v. Schneider. I. Bd. 2. Aufl.	1.20	do. — V. Agis und Kleo-	
do. — II. Bändchen. 2. Aufl.	1.50	menes von Blafs	—90
Livius, Buch I. Von M. Müller .	1.50	do. — VI. Tib. et G.	
Buch II. Von M. Müller . . .	1.50	Gracchus von Blafs.	—90
Buch XXI v. Wölglin. 3. Aufl.		Quintilian. X. Buch. Von G. T. A.	
v. Luterbacher	1.20	Krüger. 2. Aufl.	—75
Buch XXII v. Wölglin. 2. Aufl.	1.20	Sophokles v. Wolf u. Bellermann.	
Buch XXIII von Wölglin u.		I. Ajax. 3. Aufl.	1.20
Luterbacher.	1.20	do. — II. Electra. 3. Aufl.	1.20
Buch XXIV von H. J. Müller .	1.—	do. — III. Antigone. 4. Aufl.	1.20
Buch XXV von H. J. Müller .	1.20	do. — IV. König Oedipus.	
Buch XXVI von Friedersdorf .	1.20	2. Aufl.	1.20
Buch XXVII von Friedersdorf .	1.20	do. — V. Oidipus auf Kolonos	1.50
Buch XXVIII v. Friedersdorf .	1.20	Supplement. lect. graec. v. Hoffmann	1.50
Lucian v. Jacobitz. I. Bändchen. 2. Aufl.	1.20	Tacitus Histor. von Heraeus. I.	
do. — II. Bändch. 2. Aufl.	1.20	3. Aufl.	1.80
do. — III. Bändchen	1.20	do. — II. 2. Aufl.	1.80
Lykurg's Redeg. Leokrat. v. Rehdantz	2.25	Annalen v. Draeger. I. 4. Aufl.	2.40
Lysias' Reden v. Froberg. I. Bd.		do. — II. 3. Aufl.	2.25
2. Auflage v. Gebauer	4.50	Agricola von Draeger. 4. Aufl.	—60
do. — II. Band	1.50	dialogus von Andresen. 2. Aufl.	—90
do. — III. Band	1.50	Terentius Hauton Timorumenos	
do. — kleinere Ausgabe . .	3.—	von Wagner	1.20
Auch in 2 Heften	1.50	Phormio von Dziatsko . . .	1.20
Ovid's Metamorphosen v. Siebelis		Adelphoe von Dziatsko . . .	1.50
u. Folie. I. Heft. 12. Aufl. . .	1.50	Theokrit v. Fritzsche. 3. Aufl. v. Hiller	2.70
do. — II. Heft. 10. Aufl. . .	1.50	Thukydides von Böhme. I. Band.	
Fasten von Peter. I. 2. Aufl.	2.70	1. Heft. 5. Aufl. v. Widmann.	1.50
do. — II. 2. Aufl.	—90	do. — I. Bd. 2. Hft. 3. Aufl.	1.50
Phaedrus v. Siebelis. 5. Aufl. v. Eckstein	—75	do. — II. „ 1. „ 3. „	1.50
Platon's Schriften. I. Bchn.: Die		do. — II. „ 2. „ 3. „	1.50
Vertheidigungsrede d. Sokrates		Vergils Aeneis von Kappes. I. Heft.	
u. Kriton von Cron. 8. Aufl. .	1.—	3. Aufl.	1.20
do. — II. Bchn.: Gorgias		do. — II. 3. Aufl.	1.20
von J. Deuschle. 3. Aufl. . .	1.80	do. — III. 2. Aufl.	1.20
do. — Anhang v. Deuschle .	—90	do. — IV. 2. Aufl.	1.20
do. — III. Bchn.: Laches		Bucolica u. Georgica v. Kappes	1.50
von Cron. 4. Aufl.	—75	Xenophons Anabasis v. Vollbrecht.	
do. — III. 2: Euthyphron		2. Bchn. 7. u. 6. Aufl. . .	1.50
von M. Wohlrab. 2. Aufl. . .	—45	Memorabilien von R. Kühner.	
do. — IV. Bchn.: Prota-		4. Aufl.	1.50
goras von J. Deuschle. 4. Aufl.	1.50	Cyropädie von Breitenbach.	
do. — V. Bchn.: Symposion		1. Heft. 3. Aufl.	1.50
von Hug	3.—	do. — 2. Heft. 3. Auflage	1.50
do. — VI. Bchn.: Phaedon		Griechische Geschichte von	
von Wohlrab. 2. Aufl. . . .	1.50	Büchschütz. I. Bchn. 5. Aufl.	1.50
Plauti Trinum. v. E. J. Brix. 3. Aufl.	1.20	do. — II. Bchn. 4. Aufl.	1.50

ΑΙΣΩΠΕΙΩΝ ΜΥΘΩΝ

ΣΥΝΑΓΩΓΗ.

FABULAE AESOPICAE COLLECTAE.

EX RECOGNITIONE

CAROLI HALMII.

LIPSIAE

IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI.

MDCCCLXXXIV.

PRAEFATIO.

Cum ab honestissimo librario invitatus essem, ut fabulas quas vocant Aesopicas in corpore scriptorum Graecorum et Latinorum, quod acerrimo studio edere ingressus est, publicarem, ut haud invitus negotium suscepi, ita novam editionem paraturus statim in magnam difficultatem incurri, cum incertus haererem, quae collectio ex tribus quae hoc saeculo in lucem emissae sunt typis repetenda esset. Sed quo diutius rem mecum reputabam, eo magis in eam sententiam deducebar non unam aliquam universam hodie repeti oportere, sed novam ex tribus concinnandam esse. Quam enim *Franciscus de Furia* anno 1810. publicavit collectionem, eam iam propterea, ut alia omittam, integram repetere nolui, quod inter fabulas 199, quas ille ex codice Florentino edidit, aliae interpolationibus ineptissimis foedatae, aliae sermone plane barbaro conscriptae sunt, quae eadem in aliis codicibus multo emendatiores et puriore sermone compositae exstant. Haec editio repetita est in stereotypa Tauchnitziana, quam qui curavit nec ipse innumerabilia vitia, quibus Florentina scatet, corrigere scivit nec audisse videtur ingentem vitiorum numerum, quae editor Florentinus in suo exemplo patienter toleravit, iam aliquot annis ante cura Corais et Car. Ern. Christoph. Schneideri, qui editionem Florentinam Lipsiae a. 1810. iterum vulgavit, recte emendata fuisse. Post editionem Francisci de Furia eodem anno Parisiis prodiit amplissimum fabularum Aesopicarum corpus quod *Corais* curavit. Haec editio quamquam omnium optima merito habetur, tamen ita est instituta, ut neque totum corpus repeti neque unicum novae editionis fundamentum fieri potuerit. Nam Corais omnes fabulas, quotquot ex diversis codicibus editae erant, in unum corpus coegit, qua re ad usum criticum ille quidem apparatus copiosissimus congessit, sed minus legentium iucunditati prospexit; nam pauci erunt qui unam eandemque fabulam quinquies sexiesve narratam et haud raro aliam alia deterior sine taedio lectitare possint. Neque delectus ex hac una editione fieri poterat, sed simul tertia collectio, quam *Io. Gottl.*

Schneiderus ex codice Augusteo bibliothecae Wolfenbütellanae a. 1812. Vratislaviae publicavit, adhibenda erat. Haec enim, quae 231 fabulas continet, eo nomine praedicanda est quod haud exigua fabularum pars reliquis eiusdem argumenti aut inventionis aut orationis laude multum praestat. Ex his igitur tribus collectionibus novam ita adornavi, ut si quam fabulam a compluribus auctoribus narratam inveniebam, eam quae optime narrata vel minime vitata videretur eligerem, et ubi operae pretium videbatur, eiusdem fabulae aliam narrationem, quae aliquam insignem aut in argumenti tractatione aut in elocutione diversitatem haberet, adiungerem. Quoniam autem ex tribus diversis collectionibus nova componenda erat, ne vetus quidem fabularum ordo, quippe qui in quaque collectione diversus sit, servari poterat. Quae res cum ita se haberet, optimum duxi titularum ordinem alphabeticum sequi, quo facilius quaeque fabula in mea editione inveniri posset.

Sed alia praeterea difficultas superanda erat, quae mihi quidem tanta videbatur, ut quidquid faceres male factum videretur. Nam constat Franciscum de Furia sex et triginta fabulas, quas apud alios auctores non invenerat, ex codice Vaticano primum edidisse, quarum quidem pleraeque tam manifesta choliamborum vestigia prae se ferunt, ut non interpretationem aut paraphrasim Babrii poetae, sed ipsos eius versus ac multos ne solutos quidem ante te habeas. Quod si editor Florentinus animadvertisset, ut Niebuhrius primo aspectu agnovisse dicitur, fortasse nunc integrum Babrium haberemus; nam eodice Florentia Romam remissum iam Niebuhrius ibi frustra quaesivit, eum incertum est quo fato deperisset. Iam postquam complures fabulae, quas Fr. de Furia ex codice Vaticano primum publicavit, iterum ex codice Babrii in monte Athoo reperi editae sunt, quid faciendum erat totum corpus fabularum pedestrium iterum edituro? Cum enim quod unum mihi probabatur, ut omnes Babrii fabulae in novam editionem reciperentur, librario ob eam causam displicuisset, quod Babrium edendum iam prius Schneidewino commiserat eundemque poetam bis typis exprimere noluit, mihi aut pars fabularum Vaticanarum prorsus omittenda (nam semicholiambos nemo iam ferret, cum plenos choliambos nunc ex alio fonte habeamus), aut saltem aliquot Babrianas recipiendae erant. Re autem diu mecum reputata tandem eam viam ingressus sum, ut in iis

fabulis Vaticanis, quae non haberent nisi versus Babrii solutos, ipsos versus choliambicos darem, in aliis, quae verbis liberius immutatis in codice Vaticano exstant, interpretationem pedestrem eligerem. Quoniam autem aliquot fabulae Babrianas a nova editione excludi non poterant, etiam longius progressus illas quoque fabulas Babrianas recipiendas existimaui, quarum nulla exstat interpretatio pedestri sermone composita, ut nova editio totum thesaurum fabularum, qui ad nostram aetatem pervenit, modico volumine complecteretur.

Restat ut locos indicem, qui mihi coniectura sanandi videbantur, qua in re multa leviora quae correxi silentio praetermittam itemque plerosque eos locos, qui comparatis aliis fabulis eiusdem argumenti levi negotio emendari poterant. In fabula 1, quae est una ex Vaticanis, codex habet: *καὶ τὰ γὰρ ἡρώτησαν τὸν Δία, πῶς εἶναι μετὰ ἀνθρώπων*. Putabat Corais *εἶναι* ex *εἴη* corruptum esse; ego malui *δεῖ* inserere, unde etiam sequens infinitivus *ἐπέρχεσθαι* pendet. — Sub finem fabulae 5 pro eo quod cod. Augusteus habet „*καὶ γὰρ ἦσαν ἐν πτηνοὶ ἀτελεῖς*“ scribendum duxi: *ἐν ἀπτηνέες οἱ αἰτιδεῖς*, cum sit in edit. Neveletiana: *οἱ αἰτιδεῖς ἀπτηνέες ἐν τυγχάνοντες*. — In fab. 8 fere paenitet non scripsisse τὰ ὀνύπτερα pro τὰ δξύπτερα, quamquam diversi codices, quibus haec fabula continetur, in hac voce omnes consentiunt. — In fab. 12 scripsi *παραβάλλον* pro *παραβαλόν*, quod sequens *ἐν παραλλήλῳ* positum *περισωρεύων* requirere videbatur. In epimythio eiusdem fabulae cod. Augusteus corrupte habet: *ἐνα . . συνέλξεσθαι τὰς φιλίας*. Quid lateat nescio, fortasse *ἐνέλξεσθαι* vel *συνενέλξεσθαι*; sed dedi *προσεταιρίζεσθαι*, quod saltem sententiae convenit, quamquam ne ipse quidem verum iudico. — In fab. 12^b scripsi *γελαστὸς* pro *γελάσας*, ut haud scio an etiam apud Babrium 45, 12 pro *γελοῖος* corrigendum sit. — Fab. 16^b in editionibus sic orditur: *Ὅρνις δὲ ποτε*, quod mendum sic corrigendum erat: *Ὅρνις δὴ ποτε*. In posteriore enim graecitate *δὴ ποτε* fere promiscue pro *ποτὲ* in usu erat, ut exstat item in initio fabulae num. 25, 152, 362, 383 ed. Fur. Contra vitiosum *δε ποτε* est ibidem num. 119, 120 (in nostra edit. 21° et 303), 196, 198, quae menda ne Corais quidem sustulit. — In fab. 21° pro *τὴν αὐτὴν ἐγγήμει* scripsi: *τὴν αὐτὴν ἐγγήμη*, ut saltem soloecismus tolleretur; sed num ipsum *ἐγγαμῆν* sanum sit, admodum dubium videtur. Paulo post Corais acute coniecit *φαιδρός* pro *σφο-*

δρῶς corrigendum videri, quae haud scio an necessaria sit emendatio. — In fab. 28 scripsi *αὐξυνθεῖσαν* pro *αὐξανθεῖσαν* ex Lachmanni emendatione. Cum enim iam exemplum fabularum a me correctum Lipsiam misissem, ex amplissima Lachmanni bibliotheca emptionis iure comparata ad me pervenit editio Schneideriana a. 1812, in cuius marginibus homo in paucis ingeniosus aliquot egregias emendationes notavit. Non idem subsidium praebuit editio Corais, quam ex eiusdem bibliotheca possideo; in hac enim nullae emendationes, sed haud paucis locis vestigia metrorum, quae in fabulis in pedestrem sermonem dissolutis inveniuntur, significata sunt; uno tamen loco (v. ad fab. 280 pag. XI) egregiam emendationem suppeditavit. — In fab. 30 adhuc sic legebatur: *Τοῦ δὲ θεύματος ταύτην (τὴν ἀλώπεκα) εἰς μέσον κατασύραντος, καὶ τῶν λοιπῶν, παρὰ τὴν ὄχθην ἐστιγνυῶν, πρὸς αὐτὴν εἶπον, Μὴ ἐάσης ἡμᾶς, ἀλλὰ στραφεῖσα ὑπόδειξον τὴν εἰσοδον, δι' ἧς ἀκινδύνως δυνησόμεθα πειεῖν. Ἐκεῖνη ἀπαγομένη ἔλεγεν* etc. Restitui verborum compositionem, quae nulla erat, εἰπουσῶν pro εἶπον scribens; apparet enim apodosim a verbis *ἐκεῖνη ἀπαγομένη ἔλεγεν* incipere. — In fab. 41 reliquit I. C. Schneiderus vitiosam scripturam cod. Augustei *τῶν ἀρνῶν ἓνα λαβομένη*, quamquam cod. Florent. habet *τῶν ἀρνῶν ἐν λαβομένη* et auctor ipse infra scripsit *τιθηνοῦμαι αὐτὸ* et deinde *ἢν μὴ ἀφῆς τὸ ἀρνίον*. Sed sic demum absoluta erit emendatio, si mecum scripseris: *τῶν ἀρνῶν ἐν ἀναλαβομένη*, ut item in ed. Flor. restituendum est. Cf. fab. 47^b. — In fab. 43^b quae una est ex Syntipae *παραδειγματικοῖς λόγοις*, qui omnes pessimam graecitatem habent, dubito num rectum sit *ἐπὶ τὸ αὐτὸ ὁδοιποροῦν*, videturque *ἐπὶ τῷ αὐτῷ* scribendum esse, quoniam exemplum codicis Augustei (in mea ed. num. 43) *ἐν τῷ αὐτῷ ὁδοιποροῦντες* habet. — In epimythio fabulae 45 scripsi *αὐτοῖς ἐπιχειρεῖν* pro eo quod est in cod. Augusteo *ἐγχειρεῖν*. — In fab. 47 idem codex habet: *οἷα κεφαλὴ ἐγκέφαλον οὐκ ἔχει*. Malim: *οἷα κεφαλὴ ἐγκέφαλον δ' οὐκ ἔχει*. — In fab. 53, quae item una est ex Syntipianis, intacta reliqui verba *φόβου εὐθὺς καὶ χαρᾶς ἀνάπλεως γίνεταί*, quamquam exspectes *φόβου* pro *φόβον*, sed nescio alibine hoc vocabulum substantivi vicem gerens inveniatur. — In fab. 57 scripsi pro *πότερον κυνὸς* cum Lessingio *πότερον λύκου*, cum lectio librorum a sententia fabulae prorsus abhorreat. — In fab. 63 *πρὸς αὐτὸν* emendavi in *πρὸς αὐτήν*, ut

στήλῃ intelligatur. — In fab. 84 (Babr. 28) videndum est ne in versu extremo, cum codex ex monte Athoo *ποσότητα* habeat, verius sit *ποσσότητα* i. e. *granditatem*, quam quod ex cod. Vaticano Lachmannus recepit *ποιότητα*, quod Corais in *πιότητα* mutare voluerat. — Ad fab. 85. De avi noctivaga incertae significationis *βωταλῆς* (nisi nomen corruptum est; nam in aliis codd. *βούταλῆς* scribitur) v. Cor. p. 416 et I. G. Schneid. p. 170. In eadem fabula cum codex Aug. habeat *συνελήφθεν*, malui scribere *συνελήφθην* et deinde *ἐσωφρονίσθην*, quam prius vulgatum *συνελήφθην* recipere. — Fabula 87 nunc primum accessit, ut etiam specimen mythographiae Byzantinae exhiberetur. — In fab. 91 (Babr. 2) scripsi: *καὶ τὴν διελλάν ἀπολέσας ἀνεξήτει*, ubi codex habet *ἐξήτει*, Lachmannus autem *ἀπολέσας ποτ' ἐξήτει* dedit. Cf. locum simillimum Babriae 23, 2: *Ταῦρον κερᾶστην ἀπολέσας ἀνεξήτει*. — In fab. 94^b sustuli *μὲν* ante *τῆς ὄψεως* et scripsi *ἐξαγριουμένη* pro *ἐπαγριουμένη*, ut est infra *ἐξαγριαίνουσιν*. — In fab. 97^b dubia videtur forma *ἀνεξωῶθη*, pro qua fort. *ἀνεῶθη* scribendum est; reliqui tamen scripturam ob id quod Lobeckius ad Buttmanni grammat. maiorem Vol. II, p. 192, not. 3 adnotavit. — In fab. 100^b scripsi: *τοὺς γὰρ ὄφεις καὶ τὰ λοιπὰ ἐρπετὰ συλλαμβάνων ἀναιρεῖν, ὃ ὀρνιθοθήρας ἔφη*, ubi cod. Florentinus vitiose habet: *ἀναιρεῖ καὶ ὃ ὀρνιθ. ἔφη*. — In fab. 103 pro eo quod habet cod. Augusteus *δεσμίᾳ κομίσαι* posui *δέσμην κομίσαι*, cum nec numerus pluralis nec vocabulum ipsum ferendum videretur. Accedit quod infra codex ipse habet: *λύσας τὴν δέσμην*. — In fab. 107 invita loci sententia legebatur: *ἀπῆται τὸν συναχθέντα μισθόν*. Correxī *τὸν συνταχθέντα μισθόν*, quae emendatio facilius videbatur, quam alia quae item locum habere poterat: *τὸν στοιχηθέντα μ.*, ut est in fab. 107^b, in qua αὐτὸν ante *ἐνώπιον* delendum putavi. In eadem fabula dubito num verum sit *ἐξήτει τὸν σ. μισθόν*, cuius loco cum in fab. 107 *ἀπῆται τὸν σ. μισθόν* inveniatur, hic quoque *ἐξήτει* scribendum videtur. Deinde cod. Florent. mance habet: *ἀναβλέψασα τολῖνν ἢ γραῦς οὐδὲν τῶν προσόντων αὐτῇ ἐθεάσατο ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτῆς· ὥς οὖν ἐπέμενε οὐκ ἰατρὸς* etc., quem locum ex cod. Oxoniensi, in quo prior pars fabulae fere ad verbum cum cod. Flor. conspirat, supplavi. — In fab. 112 et 112^b pro *διετέλει πολλὰ ποιοῦσα* ex fabula eiusdem argumenti in cod. Flor., quam propter magnas quas habet interpolationes recipere nolui, fortasse rectius *διετέλει πολλὰ τελοῦσα*

scribendum erat. Deinde scripsi in fab. 112: οὐ μικρὸν βίον πο-
ρίζουσα, ubi cod. August. barbarismum habet: οὐ μικρὰ βιοπο-
ρισθεῖσα. Sed possis etiam οὐ μικρὰ τῷ βίῳ πορίζουσα corri-
gere. Nec verba quae sequuntur „θεασάμενος δὲ τις αὐτὴν ἐκ
τῶν δικαστηρίων“ sana videntur, ubi ἀπαγομένην post αὐτὴν
intercidisse videtur, nisi sic corrigendum est: θεασάμενος δὲ τις
αὐτὴν τῶν ἐκ τοῦ δικαστηρίου. — In epimythio fabulae 131, quae
Syntipam auctorem habet, adhuc vulgabatur: οἱ περιττοὺς καὶ
ἀνοήτους κτῶμενοι φίλους, ubi necessario ἀνοήτους corrigend-
um erat. — In fab. 138 codex Aug. habet: ὅθεν ὀρύξαντες σπή-
λαιον ποιήσουσι, quam lectionem I. G. Schneiderus egregiam
nominat, quamquam ego non video, qua ratione cum argumento
fabulae conveniat. Certam medicinam afferunt aliorum codicum
lectiones qui habent: πλεόν ὀνήσωσιν vel οἰήσωσιν vel οἴσωσιν. His
adsumptis hanc novam effinxi: ὅθεν ὀρύξαντες πλεῖον ποιήσουσι.
Sed nescio quo pacto factum ut πλεῖον, non πλεόν scriberem,
quod a Lachmanno in margine rectius pro σπήλαιον substitutum
postea vidi. — In fab. 148 pro „διὰ τοῦ ἀρχοῦ“ habet codex
Aug. διὰ τὰς ἀρχάς, alii codd., in quibus est eadem fabula, διὰ
τοῦ ὄχλου. Illud quod I. G. Schneiderus invenit recipere malui
quam C. Fr. Hermannii commentum διὰ τοῦ ὄρρου (v. Mus. Rhen.
Welckeri et Ritschellii V, p. 621) aut Volgeri διὰ τοῦ ὄχετοῦ in
Praef. ad Fab. Aesop. p. XVIII ed. Lips. 1811. Sed male in ea-
dem fabula Schneiderus ἂν ante verba αὐτὴν εἰσαγάγῃ adie-
cit, quod inducendum esse (invenitur enim in aliis codd.) iam
Corais intellexerat, cuius sententia lectione codicis Aug. confir-
mata est. Deinde Lachmanno auctore codicis lectionem „ἂν ἔτε-
ρον μοι ἐπεισέλθῃ“ retinui; acule enim intellexit membrum vi-
rile significari, quam obscenam significationem qui ignorabant
Ἔρως pro ἔτερον inepte substituerunt. — Sub finem fabulae 150
Schneiderum secutus ἀλλὰ ante verba μέχρι γονάτων inserui,
sed incertus sum rectene id fecerim; nam potest μέχρι γονάτων
etiā glossema verborum εἰς πᾶν τὸ σῶμα haberi. — In fab. 166
quod ante me vulgabatur „ὦ δειλότατον θηρίον, ποῦ σοι ἡ προ-
λαβοῦσα ἰσχὺς;“ C. Ern. Christ. Schneiderus in Indice Graecita-
tis sic interpretatus est: ubinam est vis illa tua, quae antea abs-
tulit? sc. oves; vel intellecto ξαντῇ: ubi est vis illa, quae sibi
magna videbatur? Mihi cum neutra explicatio ne in tali quidem
scriptore (habet enim fabella Syntipam auctorem) ferenda vide-

retur, scribendum putavi προσβαλοῦσα pro προλαβοῦσα: ubi est
fortitudo, quae istum impetum fecit?, ut est supra: λυκὸν θεασά-
μενος προσβάλλοντα τῇ πόλιν. — In fab. 166 perperam legeba-
tur καὶ οὕτως ἐπνυνθάνετο, quod mutavi in καὶ ὡσαύτως ἐπνυν-
θάνετο. Sic enim vel καὶ ὁμοίως (cf. fab. 173^b) scribendum fuisse
sententia ipsa docet. In extrema autem fabula συννεύωμαι pro
συνεύωμαι correxi. — In epimythio fab. 167 malui pro eo quod
cod. Augusteus habet ῥάδιον φέρουσι, corrigere ῥᾶον φέρουσι
quam ex cod. Florent. ῥαδίως sumere; illud enim sententiae ma-
gis convenire videtur. Contra in epimythio fab. 187 fere paenitet
non scripsisse: ῥάδιον παρανεῖν ἢ πονεῖν ὑπῆρξεν ἀδύνατον,
pro ῥᾶον κτλ. — In fab. 168 adhuc vulgabatur: προῆλθεν ὡχρὸς
καὶ μόλις ξῶν. Correxi μόλις βαδίζων, id quod confirmatur Ba-
brii fab. 75, 10: προῆλθεν ὡχρὸς, τοῖς ποσὶν μόλις βαλῶν. In-
tactam reliqui in eadem fab. lectionem δεινὸν ἡπείλουν τοὺς ἰα-
τροὺς πάντας, quamquam vix sana videtur. — In fab. 174^b lecti-
onem vulgatam μύλον ἀντὶ μάχης ἐλάβανεν ita emendavi, ut
μυλῶνα restituerem, id quod necessarium erat, cum inferius
idem legatur: ἀντιλαμβάνω τὸν μυλῶνα τῆς μάχης. — In fab.
185 scripsi τοῦ χειμῶνος ἐνισταμένου pro τοῦ χ. ἐφισταμένου; cf.
fab. 173^b in. — In fab. 187 scripsi τί δὴ λοξὴν etc. pro τί δὲ λ.,
rectius, opinor, quam Corais, qui δὲ delevit. — In fab. 196 ma-
lae graecitatis, quam de Furia ex cod. 30. Plut. LVII bibliothecae
Mediceae edidit, quod codex habet ἀπειθῶν καὶ ὁ κλέπτης mu-
tavi in ἐπειθῶν κ. ὁ κ. — In fab. 200 legitur: Γλαῦξ δὲ μόνῃ
ἐπιγνοῦσα, τὸ ξαντῆς ἀφῆρετο τὸν κολοῖον, καὶ τὰ ἄλλα πρᾶτ-
τειν ἀνέπειθεν. Addidit Corais οὕτως post πρᾶττειν; at, ni fal-
lor, haec est sententia: et reliquis quoque anibus persuasit, ut
suum quaeque reposeret. — In eo, quod legitur in fab. 200^b:
ὅπως τὸν ὠραιότερον πάντων καταστήσῃ ἐπ’ αὐτοὺς βασιλέα,
haud scio an ἐπ’ αὐτοῖς emendandum sit. — In fab. 201 pro τῆς
ἐξ ἀμφοτέρων διαίτης correxi: τῆς μετ’ ἀμφοτέρων διαίτης; cf.
fab. 201^b et 202. — In fab. 207^b vereor ut rectum sit ὅμως πέπον-
θας, sed non suppetebat probabilis emendatio. — In fab. 215 ma-
lim ὁ καιρὸς οὐκ ἐφῆκεν pro ὁ κ. οὐκ ἀφῆκεν. — In fabula Synti-
pae num. 223 dubium est, num verum sit μεγίστη συνολκῇ κατα-
πέτωκε, et fortasse scribendum est: μεγίστη συν ὀλκῇ κ. In ea-
dem fabula, ubi codex habet ἀδεκάστως, vulgatum est ἀδικά-
στως, quam Corais ἀκριβῆ διόρθωσιν vocat, quamquam bona

graecitas ἀλογίστως flagitaverit. Vide tamen ne auctor ἀκηδέσως scripserit; vereor enim ne ἀδικάστως plane barbarum sit ac fortasse ne Graecum quidem vocabulum. — In fab. 224 perverse adhuc legebatur: Γραῦς δὲ εἶπεν αὐτῷ „κύων, τί φαντάζη; κτλ.“ Restitui sententiam ex Babrio 104, verborum distinctione sic emendata: γραῦς δὲ εἶπεν αὐτῷ κύων „τί φαντάζη κτλ.“ — In fab. 234 scripsi ἐπινίκιον ἄσας ἀπέπτατο pro ἐ. ἄ. ἔπτατο. Nec sanum videtur quod paulo ante legitur ἡγανάκτησεν, quem locum Car. Ern. Christ. Schneiderus ex usu posterioris graecitatis p. 61 sic interpretatur: *leo suis unguibus se discerpit, donec fessus et aegrotus procubuit*. Talis utique esse debet sententia, sed num verbo ἡγανάκτην, pro quo ἀπανδᾶν vel simile aliquod exspectes, exprimi potuerit, admodum dubium est. — Fabula 240^b, quae ex codice Florentino primum edita est, sic incipit in codice: Φάσις ἦλθε πᾶσι τοῖς τετραπόδοις, καύχημα κατέχουσα εἰς παίδων πλήθη. Scripsi στάσις pro φάσις, itemque suspiciosum habeo κατέχουσα, pro quo malim καταχέουσα, i. e. *diffundens*. — In fab. 252 versus quartus sic vulgabatur: πῶς νῦν μαυεῖς οὐ μεστὰ δακρύων δράσεις; Metrum iambicum flagitabat ut δράσεις δακρύων corrigeretur. — In fab. 255 scripsi: καὶ τίς σε, ἔφη, τῶν συνελθόντων τοσοῦτον ὠφέλησεν; ubi a vulgatis se abest. — In extrema fabula interpunxi: εἶπεν οὕτως· οὐ χρη, ubi in vulg. οὕτως cum οὐ χρη invita sententia coniunctum est. — In fab. 257 corruptam lectionem cod. Florentini περιειλέττο (cod. Augusteus habet περιειλεῖτο) intactam reliqui, quamquam emendatio lexicographi exemplum verbi περιηλυτεύεσθαι ex versione Septuag. v. Ierem. 49, 3. Simili ratione in aliquot codicibus Plutarchi v. Cat. c. 13 περιήλυσιν in περιέλησιν transiit. — De verbis dubiis 257^b ἀλλὰ τὴν κακὴν ὁδὸν... ἀνατρέπω v. Io. Gottl. Schneiderum p. 190. — In fab. 258 initio necessārio θήρας ἐθήρεον pro θήρας ἐθήρεον scribendum erat; v. quod sequitur: ἐπεὶ δὲ ξῶα τινα ἐθήρεσαν. — Initio fab. 264 scribit fort. rectius Lachmannus καταλιπὼν αὐτὸν ἔφηνε. Quod autem in extrema fabula legitur τοῦτον εἰς ἐμὲ ἐξαμάτωσας, pro quo habet cod. Flor. εἰς ἐμὲ τοῦτον ἀφαιματοῦσι, notavi obelo, cum quod in mentem venit ἐξαμάστευσας non sufficere videretur. Requiritur autem verbum quod significat *transferre* vel *derivare*. — In fab. sequenti ex Babr. num. 30 codex Athous habet in v. 7 sqq.:

ὁ δὲ λιθουργὸς εἶδεν ὑπνώσας
αὐτὸν τὸν Ἑρμῆν ἐν πύλαις ὀνειρείαις
εἶδε λέγοντα τὰμὰ νῦν ταλαντεύη·

quos ex sententia Meineckii Lachmannus ita constituit:

ὁ δὲ λιθουργὸς εἶδεν ὑπνώσας
αὐτὸν τὸν Ἑρμῆν ἐν πύλαις ὀνειρείαις,
„σὺ δὴ“ λέγοντα „τὰμὰ νῦν ταλαντεύη“

Ego faciliorem adhibens medelam εἶπεν (= εἶτα) scripsi pro εἶδεν, et deinde in v. 9. εἶδεν λέγοντα. — In fab. 266 nolui ἐὰν πείσῃσθε mutare in ἐὰν πεισθῇτε, veritus ne scriptorem ipsum corrigerem. — In epimythio fabulae 269 scripsi δι' ὅρκων πεισθέντα, ubi perperam habent editiones δι' ὅρκων π. In fab. ipsa verius videtur συνετίθεντο quam quod nunc legitur συνέθεντο, cf. Babr. 93, 6. — In fab. 271^b emendavi κακῶς ἀπόλιντο pro κ. ἀπολούνται, sed intacta reliqui verba antecedentia παραπλησίως ἡμαρτηκέναι τυφλῷ, quae Io. G. Schneidero p. 193 haud immerito subobscura videbantur. Si sana est lectio, in hanc, nisi fallor, sententiam accipienda est: *utinam lupus tamquam caecus aberrasset, i. e. me non apprehendisset*. — In fab. 274^b quod cod. Aug. habet ἐὰν σὺ ἀπολογιῶν εὐπορῇς, ἐγὼ σε οὐ κατέδομαι, poterat utrumque ferri; sed propter lectiones, quibus idem responsum in aliis cod. traditum est, Schneiderum secutus lectionem emendam existimaui, sed ita ut pressius, quam ille fecerat, codicis vestigia sequeretur; scripsi enim: καὶ σὺ ἀπολογιῶν εὐπορῇς, ἐγὼ σε οὐχ ἤττον κατέδομαι. — In fab. 275^b est quod de veritate lectionis ἀπειλουμένης (pro ἀπειλούσης) dubites. — In sequenti fab. 275^c correxi πιστεύσας γυναικί, ubi adhuc legebatur πιστεύσει γ. cf. Babr. 18, 10. — In fab. 276 scripsi ἐξήτει pro ἐξήτει; v. Babr. 94, 5. — In fab. 278 scripsi: δῆσας τίς σ' ἐξέθρεψε τοῦτον; ubi in vulg. σ' deest. Verba sequentia ἀλλὰ τοῦτο etc. lupus dicere videtur, quare ἔφη addidi. In epimythio subobsuro vereor ut Corais hac emendatione sententiam assecutus sit: Ὁ λόγος δηλοῖ τὸ ἐν ταῖς συμφοραῖς μὴ δεῖν γαστρί-ζεσθαι. — In fab. 279 vulgatam ἀφείλε το πρόβατον restituto ἀφείλετο correxi, id quod cum sermonis usus flagitavit, tum quod sequitur: ἀδίκως ἀφείλον τὸ ἐμὸν. — In fab. 279^b pro ἄρας ἀρνὸν corrigendum fuisse ἄρας ἀρνίον, quae sequuntur docent. — Fabulam 280 auctore Lachmanno (v. supra pag. VI) in versus iambicos digessi, sed ita ut primum versum, quem

ille sic ordinaverat *τότοις ἐξήμοις ἐμπλανόμενος λύκος*, ex mea emendatione et faciliore et comptiore ita scriberem: *λύκος πλανώμενός ποτ' ἐν ἐξήμοις τότοις*. — In fab. 281 cod. Flor., item ed. Nevelet. habet: *ἵνα τις αὐτῶν τιποτοῦν κυνηγήσας εἰς μέσον ἀγάγῃ*. Non suffieit quod proposuit Corais p. 154: *ἵν' ὁ τις αὐτῶν τιποτοῦν κυνηγήσῃ, εἰς μ. ἀ.* Ego certa emendatione mihi videor scripsisse: *ἵν' ὅτι τις αὐτῶν δηροτοῦν κυνηγήσῃ κτλ.*, qua facta et sententia et metrum (nam exiit integer versus choliambiacus, cuius metri alia quoque vestigia in fabula supersunt) restituta sunt. — In fab. 285 ineptum *συρρευσάσης* ex Babr. 114, 4 in *συρισάσης* emendavi. — In fab. 291^b sententia ipsa requirebat, ut pro *παρὰλόγως* scriberetur *οὐ παρὰλόγως*; cf. Babr. 31, 3. Sub finem autem fabulae scripsi *οἱ μὲν οὖν ἄοπλοι* pro eo quod cod. Flor. habet *οἱ μὲν γὰρ ἄοπλοι*. — In fab. 292 nolui *θυνησκούσης* *οὐ μέλει μοι* propagare, sed scripsi *θυνησκούση*. De voc. autem, quod legitur in epimythio *παρακολουθῶσι*, v. Car. Ern. Chr. Schneid. in not. crit. p. 15: Corais tamen p. 384 emendandum esse proposuit *παρακολουθήση* scil. ὁ θεάνατος, quod fere paenitet non recepisce. — In fab. 294 Lachmannum secutus *ἐποφθαλμίων* pro *ἐποφθαλμίζων* scripsi; cf. fab. 168 ed. I. G. Schneideri. — In verbis fab. 301 *ὑφελόμενος τὸ κρέος*, pro quibus cod. Flor. habet *ἄφελόμενος μέρος τι τοῦ κρέατος*, vereor ut rectum sit *τὸ κρέας*, quod quamquam ita ferri possit, ut caro quam adolescentuli empturi erant intelligatur, tamen suspicor scribendum esse: *ὑφελόμενος τοῦ κρέως*. In eadem fabula et item in sequenti vitiosum *λήσεσθε* in *λήσετε* emendavi, ut etiam Lachmannus in exemplo ed. Schneiderianae correxit. In epimythio denique scripsi *ἡ αὐτῇ* pro *αὐτῇ*, qui in verbis obsecris hanc sententiam inesse existimem: *Eadem est periurii impietas, etiam si quis eam sibi commodam reddat*, i. e. ita impietatem committit, ut nullam commississe videatur. — In fab. 306^b edd. vulgatae habent: *ἡ μὲν αἰθρία τοῖς αἰγυιαλοῖς αἰετὶ παρεδρεῖν, μὴ που τὸν χαλκὸν ἐκβάλλῃ ἢ θάλαττα*. Corrigendum esse mihi videbatur: *μὴ που... ἐκβάλλει*, i. e. *mergus litoribus adsidet, si forte mare aes eructet*. — In fab. 316^b scripsi *κάτω τοῦ φρέατος* pro *κάτωθεν τ. φ.*; in fab. autem 318 *συνέβη δ' οὖν* pro *συνέβη γοῦν*. In epimythio eiusdem αὐθιγῶν *πτῶμα γίνονται* vitiosum videtur et fort. scribendum: *αὐθιγῶν πτώμα πεσοῦνται*, si quid in tali scriptore, qualis Syntipas est, divinare licet.

— In fab. 320 malui verba *καὶ ὃς οὐδὲν ἐποίει* ut spuria uncinis circumcludere quam deleti oñ eum Corai scribere: *Καὶ ὃς οὐδὲν ἐποίει, δῆσας κτλ.* Cum enim dominus dicat, sibi probatione asini ne opus quidem esse, qui iam ex consortio eius mores cognoverit, alienum videtur illud quoque narrari, asinum nihil laborasse et propterea pristino domino redditum esse. — In fab. 322^b, quae sermone plane barbaro ex Babrii fab. n. 111 translata est, cod. Flor. mendose habet *κλισθέντων τῶν σπόγγων*. Emendavit Corais ad sententiam recte: *ἐμπλησθέντων τῶν σπ.*; ego vestigia codicis pressius sequens: *κλισθέντων τῶν σπόγγων*. In verbis autem superioribus scripsi cum Car. Ern. Chr. Schneidero *ὑποζύριον* i. e. *subiugem* pro *ὑποζυγίφ*, quamquam verum eum assecutum esse praestare nolim. — In fab. 330 perverse legebatur *κὰν αὐτῷ μόνον ὀφθαῖμον* (a quo tandem?), quod vitium emendatione *αὐτὸ μόνον* correxi. — Non minus certum videtur quod in fab. 332 scripsi, *ἔνθεν δὴ καὶ ἔφησε τῷ ὄνφ*, ubi cod. Flor. *ἔνθεν τι* habet. — In fab. 335 cod. Flor. pro eo, quod est in cod. Aug. *ἀφείς τὴν λείαν διὰ κρημνῶν ἐφέρετο*, habet: *ἀφείς τὴν λείαν ἀτὰρ δ. κ. ε.*, quod ita mutabat C. Fr. Hermannus, ut scriberet *τὴν λεωφόρον*; rectius, opinor, Corais, si quae ratio est habenda vocabuli corrupti *ἀτὰρ*, correxit *τὴν λείαν ἀταρπὸν* sive *ἀτραπὸν*. — In fab. 342 scripsi Lachmanno auctore *ἐξεκόλαπτε* pro *ἐξεκόλαψε*. — In fab. 343^b reliqui scripturam codicis Aug.: *συνέβη δ' αὐτὸν μὴ μόνον ὁ προσεδόκησε σφαλῆναι*, quamquam bona Graecitas flagitabat ut οὐ *προσεδόκησε* scriberetur. — In fab. 351 lectionem codicis Aug. *στερονοπονονμένης* mutavi in *στερνοκοπομένης*; inferius autem ex cod. Flor. *ὠτίον* pro *ὠτός* recepi, quod sur non aurem, sed auriculam matris apprehendisse putandus est. Sub finem denique, ubi cod. habet *πρῶτον μὲν δέλτον*, emendavi: *πρῶτον τὴν δέλτον*. — In fab. 349^b scripsi *ἀπεμορφώθη* pro *ἀνεμορφώθη*, ut *ἀποτυπῶν*, *ἀποσφραγίζων*, *ἀποπλαττεῖν* et similia dicuntur. — In fab. 353^b debebam fortasse *ἐπιβοῶμενος... ἐπὶ βοηθείᾳ* pro *ἐπὶ βοηθειᾳ* corrigere, cum infra auctor fabulae item scripserit *ἐπιβοῶντος ἐπὶ βοηθείᾳ*. Sed non ferendum videbatur *κατὰ τὸ ἦθος*, cuius loco quod sententia requirebat *κατὰ τὸ ἔθος* restitui. — In extrema fab. 352 scripsi *μέμψαι* pro *μέμψη*, propterea quod cum in repetitionibus eiusdem fabulae *μέμψον* legitur, tum imperativus futuro aptius videbatur. Epimythium autem, quod in cod. Aug. et Flor. plane

absurdum est, ex Hudsoniana transferendum putavi, quamquam ne hoc quidem placet, cum fabula potius πρὸς τοὺς παρὰ καιρὸν νουθετοῦντας scripta sit. — Ad verba fabulae 367 „καὶ στεῖρδός ὁ κυβερνήτης ὑπάρχων ἔφη“ adnotavit Corais: ὑποπτος ἢ γραφή. Si quid mutandum est, non dubito quin verum sit: καὶ αὐστηρὸς ὁ κυβ. κτλ. — In fab. 403 displicet quod legitur ὅπου γὰρ τοιοῦτον πικρὸν ἄγγελον ἔχει, nolui tamen οὕτω πικρὸν ex Babrio corrigere. Itemque incertus haereo, utrum in verbis quae sequuntur οὐκ ἂν ὑποίσω, quod facile in οὐκ αὐτὸν ὑποίσω corrigas, soloecismus librariis an ei qui fabulam ex Babrio concinnavit imputandus sit. — In fab. 405 lectio vulgata πότερον ... χρήσσομαι necessario coniunctivo χρήσσομαι restituto corrigenda eral. In sequenti autem fabula scripsi διελέχθη pro διετέθη auctore C. Fr. Hermannō (v. Mus. Rhen. Ritschelii et Welckeri V, p. 620), qui de huius verbi solemnī in rebus Venereis usu doctam Pierisoni ad Moeridem p. 131 adnotationem conferri iubet. In eiusdem fabulae epimythio invita Minerva confecto sententia flagitabat, ut αὐτοὺς ὑπ' ἐκείνων pro vulg. τούτους ὑπ' ἐκείνων scriberem. Quod autem verbum λογοθετεῖν attinet, idem quod vulgare νουθετεῖν significare existimo. — In fab. 414 quod antea vulgabatur διαβαίνων πέλαιος ἐν τύχη, si sententiam spectes, Corais sic recte emendavit: διαβαίνων πέλαιος, εἰ τύχοι, sed et facilius et verius erat ἢν τύχη scribere. — In fab. 418 vix sanum est ξένη, quamquam bis in fabella legitur, videturque utroque loco ξουθὴ ex Babrio restituendum esse. — In fab. denique 425 intactum reliqui καταναλλσκων, cum tria exempla, Neveletianum et Florentinum et Augusteum, genus masculinum habeant. Ac videtur ferri posse, si cogites homini interroganti τίς εἶ; ut naturam, ita sexum bestiolae ignotum fuisse. — Intelligo equidem etiam nunc haud pauca vitia in his fabulis inesse, sed spero fore ut iudices aequi agnoscant me haud inutilem operam post Coraim in iis emendandis collocasse.

Scribebam Monachii mense Iulio a. 1852.

Carolus Halm.

N 4265.

1. Ἀγαθὰ καὶ Κακά. (F. 347. C. 402.)

Ἀγαθὰ πάντα ὑπὸ τῶν κακῶν ἐδιώχθη, ὡς ἀσθενῆ ὄντα· εἰς οὐρανὸν δὲ ἀνῆλθον. Καὶ τὰγαθὰ ἠρώτησαν τὸν Δία, πῶς εἶναι δεῖ μετὰ ἀνθρώπων. Ὁ δὲ εἶπε, μὴ μετ' ἀλλήλων πάντα, ἐν δὲ καθ' ἐν τοῖς ἀνθρώποις ἐπέρχεσθαι. Διὰ τοῦτο τὰ μὲν κακὰ συνεχῇ τοῖς ἀνθρώποις, ὡς πλησίον ὄντα, ἐπέρχεται, τὰ δὲ ἀγαθὰ βράδιον ἐξ οὐρανοῦ κάτεισι.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι ἀγαθῶ μὲν οὐδεὶς ταχέως ἐπιτυγχάνει, ὑπὸ δὲ τῶν κακῶν ἕκαστος καθ' ἐκάστην πλήττεται.

2. Ἀγαματοπώλης. (F. 128. C. 148 et p. 345. S. 99.)

Ἐὐλινόν τις Ἑρμῆν κατασκευάσας, προσενεγκὼν ἐπώλει. Μηδεὺς δὲ ὄντη τοῦ προσιόντος, ἐκκαλέσασθαι τινος βουλόμενος ἐβόα, ὡς ἀγαθοποιὸν δαίμονα καὶ κέρδους τηρητικὸν πιπράσκει. Τῶν δὲ παρατυχόντων τινὸς εἰπόντος πρὸς αὐτόν· „ὦ οὗτος, καὶ τί τοῦτον ὄντα τοιοῦτον πωλεῖς, δέον τῶν παρ' αὐτοῦ ὠφελειῶν ἀπολαύειν;“ ἀπεκρίνατο· „ὅτι ἐγὼ μὲν ταχείας ὠφελείας τινὸς ἐπιδέομαι, αὐτὸς δὲ βραδέως εἰώθε τὰ κέρδη περιποιεῖν.“

Πρὸς ἄνδρα αἰσχροκερδῆ καὶ τὸ θεῖον περιφρονοῦντα.

3. Ἀγροῖκος καὶ Ὀνάριον. (F. 413. C. 346.)

Γεωργὸς τις ἐπ' ἀγροῦ γενησάμενος, ἐπεὶ μηδέποτε εἰσῆλθεν εἰς ἄστυ, παρεκάλει τοὺς οἰκίους τοῦτο θεάσασθαι. Οἱ δὲ ξενύκτες Ὀνάριον καὶ ἐπὶ τῆς ἀπῆνης αὐτὸν ἀναβιβασάμενοι, μόνον ἐκέλευσαν ἐλαύνειν. Ὅθεν οὐτι δὲ χειμῶνος καὶ θυέλλης τὸν ἄερα καταλαβόντων

καὶ ζόφου γενομένου, τὰ δυνάμια τῆς ὁδοῦ πλανηθέντα εἰς τινα κρημνὸν ἐξετόπισαν τὸν πρεσβύτερον. Ὁ δὲ μέλων ἤδη κατακρημνίζεσθαι, ὡς Ζεῦ,“ εἶπε „τί ποτέ σε ἠδίκησα, ὅτι οὕτω παρὰ λόγον ἀπόλλυμαι, καὶ ταῦτα οὐδ’ ὑφ’ ἱππων γενναίων οὐδ’ ἡμιόνων ἀραθῶν, ἀλλ’ ὀναρίων εὐτελεσμάτων;“

4. Ἀετός. (C. 133.)

Ἐπεράνωθεν πέτρας ἀετὸς ἐκαθέζετο, λαγῶν θηρεῦσαι ζητῶν. Τοῦτον δὲ τις ἔβαλε τοξυσσας· καὶ τὸ μὲν βέλος ἐντὸς αὐτοῦ εἰσῆλθεν, ἡ δὲ γλυφὴς σὺν τοῖς πτεροῖς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν εἰστήκει. Ὁ δὲ ἰδὼν ἔφη „καὶ τοῦτό μοι ἐτέρα λύπη, τὸ τοῖς ἰδίῳις πτεροῖς ἐναποθνήσκειν.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεινὸν ἐστίν, ὅταν τις ἐκ τῶν ἰδίων κινδυνεύῃ.

4^b. Ἄλλως. Τοξότης καὶ Ἀετός. (C. 133. F. 218.)

Τοξότης ἀετοῦ κατεστοχάζετο, καὶ βέλος ἀφελὲς εἶλε τὸν ἀετὸν. Ἐπιστραφεὶς δὲ ὁ ἀετὸς, καὶ τὸ βέλος ἰδὼν ἐπτερωμένον τοῖς οἰκείοις πτεροῖς, ἔφη „τὰ παρ’ αὐτῶν τοῖς πολλοῖς πραγμάτων οἰκείων ἐπιβουλή.“

5. Ἀετός καὶ Ἀλώπηξ. (S. 1. C. 1 et p. 279 sq. F. 1.)

Ἀετὸς καὶ ἀλώπηξ φιλεῖν ἀλλήλους συνθέμενοι, πλησίον ἑαυτῶν οἰκεῖν διέγνωσαν, βεβαίωσιν φιλίας τὴν συνήθειαν ποιούμενοι. Καὶ δὴ ὁ μὲν ἀναβὰς ἐπὶ τι περὶ μνηκὲς δένδρον ἐνεοτοποιήσατο· ἡ δὲ εἰσελθοῦσα εἰς τὸν ὑποκειμένον θάμνον ἔτεκεν. Ἐξελθούσης δὲ ποτε αὐτῆς ἐπὶ νομῇ, ὁ ἀετὸς ἀπορῶν τροφῆς, καταπτάς εἰς τὸν θάμνον καὶ τὰ γεννήματα ἀναρπάσας, μετὰ τῶν αὐτοῦ νεοτῶν κατεθωπήσατο. Ἡ δ’ ἀλώπηξ ἔπαυελθοῦσα ὡς ἔγνω τὸ πραχθῆναι, οὐ μᾶλλον ἐπὶ τῷ τῶν νεοτῶν θανάτῳ ἔλυνήθη, ὅσον ἐπὶ τῇ ἀμύνης ἀπό-

ρφ· χερσαία γὰρ οὔσα πτηνὸν διώκειν ἡδυνάται. Διὸ πόρρωθεν στάσα, ὁ μόνον τοῖς ἀσθενέσι καὶ ἀδυνάτοις ὑπολείπεται, τῷ ἐχθρῷ κατηρᾶτο. Συνέβη δ’ αὐτῷ τῆς εἰς τὴν φιλίαν ἀσεβείας οὐκ εἰς μακρὰν δίκην ὑπελθεῖν· θνύοντων γὰρ τινων αἶγα ἐπ’ ἀγροῦ, καταπτάς ἀπὸ τοῦ βωμοῦ σπλάγχχνον ἐμπυρον ἀνήνεγκεν· οὐ κοιμισθέντος εἰς τὴν καλιάν, σφοδρὸς ἐμπεσὼν ἄνεμος ἐκ λεπτοῦ καὶ παλαιοῦ κάρφους λαμπρὰν φλόγα ἀνῆψε· καὶ διὰ τοῦτο καταφλεχθέντες οἱ νεοττοὶ (καὶ γὰρ ἦσαν ἐτι ἀπτήνες οἱ ἀετιδεῖς) ἐπὶ τὴν γῆν κατέπεσον. Καὶ ἡ ἀλώπηξ προσδραμούσα ἐν ὄψει τοῦ ἀετοῦ πάντας αὐτοὺς κατέφαγεν.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι οἱ φιλίαν παρασπονδοῦντες, καὶ τὴν τῶν ἡδικημένων ἐκφύγασιν κόλασιν δι’ ἀσθένειαν, ἀλλ’ οὐν γε τὴν ἐκ θεοῦ τιμωρίαν διακροῦνται οὐδ’ ὅλως.

6. Ἀετὸς καὶ Ἄνθρωπος. (F. 23. C. 147 et p. 345.)

Ἀετὸς ποτε ἐάλω ὑπ’ ἀνθρώπου, ὅστις τὰ πτερὰ αὐτοῦ εὐθέως τίλας, εἶλασεν αὐτὸν ἐν οἴκῳ σὺν ὄρνισιν· ὁ δὲ κατηφὴς ἐκ τῆς λύπης ὑπῆρχεν. Ἐτερος δὲ τις τοῦτον ἐξαγοράσας, ἀνεπτέρωσε τὸν ἀετὸν ἀντίκα. Ὁ δὲ πετασθεὶς καὶ λαγῶν ἀρπάσας, ἤνεγκεν εὐθὺς δῶρον τῷ εὐεργέτῃ. Τοῦτο ἀλώπηξ κατιδοῦσα ἐβόα· „μὴ τοῦτον σὺ ξένιζε, ἀλλὰ τὸν πρῶτον, μήπως ὁ αὐτὸς σε πάλιν κυνηγῇ, καὶ αὐτὸς τὰ πτερὰ τὰ σὰ κατερηνώσῃ.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ χρηστὰς ἀμοιβὰς τοῖς εὐεργέταις παρέχειν, τοὺς δὲ κακοὺς ἐκκλίνειν.

7. Ἀετὸς καὶ Κάνθαρος. (S. 3. C. 2. F. 223.)

Ἀετὸς λαγῶν ἐδίωκεν· ὁ δὲ ἐν ἐρημίᾳ τῶν βοηθησόντων ὑπάρχων, ὃν μόνον ὁ καιρὸς παρέσχε κανθαρον ἰδὼν, τοῦτον ἰκέτευεν. Ὁ δὲ παραθαρόντας αὐτὸν,

ὥς ἐγγὺς ἐλθόντα τὸν ἄετον ἐθεάσατο, παρεκάλει μὴ ἀπάγειν αὐτοῦ τὸν ἰκέτην· κἀκεῖνος ὑπεριδὼν τὴν σμικρότητα, ἐν ᾧψει κανθάρου τὸν λαγῶν κατεθονήσατο. Ὁ δὲ ἀπ' ἐκείνου μνησικακῶν διετέλει, παρατηρούμενος τοῦ ἄετος τὰς καλίας, καὶ εἴ ποτε ἐκεῖνος ἔτικτε, μετάρσιος διαιρούμενος ἐκύλιε τὰ ὠὰ καὶ κατέασσε, μέχρις οὗ πανταχόθεν ἐλαυνόμενος ὁ ἄετος ἐπὶ τὸν Δία κατέφυγεν (ἐστὶ δὲ τοῦ Διὸς ἱερὸς ὁ ὄρνις), καὶ αὐτοῦ ἐδεήθη, τόπον αὐτῷ πρὸς νεοττοποιίαν ἀσφαλῆ παρασχεῖν. Τοῦ δὲ Διὸς ἐν τοῖς κόλποις αὐτοῦ τίκτειν ἐπιτρέψαντος αὐτῷ, ὁ κἀνθάρος τοῦτο ἑωρακώς, κόπρου σφαῖραν ποιήσας ἀνέπτῃ, καὶ γενόμενος κατὰ τοὺς τοῦ Διὸς κόλπους, ἐνταῦθα καθῆκεν. Ὁ δὲ Ζεὺς ἀποδύσασθαι τὴν κόπρον βουλόμενος, ὥς διανέστη, ἔλαθεν ἀποφύγας τὰ ὠὰ· ἀπ' ἐκείνου τε φασί, περὶ ὃν καιρὸν οἱ κἀνθάροι γίνονται, τοὺς ἄετους μὴ νεοττεύειν.

Ὁ λόγος δηλοῖ, μηδενὸς καταφρονεῖν, λογιζομένους, ὅτι οὐδείς οὕτω ἐστὶν ἀδύνατος, ὥς προπηλακισθεὶς μὴ δύνασθαι ἑαυτὸν ἐκδικῆσαι.

8. Ἀετὸς καὶ Κολοῖος καὶ Ποιμὴν. (S. 2. C. 203 et p. 370. F. 3.)

Ἀετὸς καταπτὰς ἀπὸ τινος ὑψηλῆς πέτρας ἄρνα ἤρπασε· κολοῖος δὲ τοῦτο θεασάμενος διὰ ζῆλον τοῦτον μιμήσασθαι ἤθελε. Καὶ δὴ καθείς ἑαυτὸν μετὰ πολλοῦ τοῦ φρίξου ἐπὶ κριὸν ἠνέχθη· ἐμπαρέντων δ' αὐτοῦ τῶν ὀνύχων τοῖς μαλλοῖς, ἐξαρθῆναι μὴ θυνάμενος ἐπτερεύσεται, ἕως ὁ ποιμὴν, τὸ γερονδὸς αἰσθόμενος, προσδραμὼν συνέλαβεν αὐτόν. Καὶ περικύψας αὐτοῦ τὰ ὀξύπετρα, ὥς ἐσπέρα κατέλαβε, τοῖς αὐτοῦ παισὶν ἐκόμισε. Τῶν δὲ πυνθανομένων, τί ἂν εἴῃ τὸ ὄρνειον, ἔφη· „ὥς μὲν ἐγὼ σαφῶς οἶδα, κολοῖος, ὥς δὲ αὐτὸς βούλεται, ἄετός.“

Οὕτως ἢ πρὸς τοὺς ὑπερέχοντας ἄμιλλα πρὸς τῷ μηδὲν ἀνύειν καὶ ἐπὶ συμφοραῖς προσκτᾷται γέλωτα.

9. Ἀηδὼν καὶ Ἰέραξ. (S. 4. C. 3 et p. 281. F. 2.)

Ἀηδὼν ἐπὶ τινος ὑψηλῆς δρυὸς καθημένη κατὰ τὸ σύννηθες ἦδεν· Ἰέραξ δὲ αὐτὴν θεασάμενος, ὥς ἡπόρει τροφῆς, ἐπιπτὰς συνέλαβεν· ἡ δὲ μέλλουσα ἀναιρεῖσθαι ἐδέετο μεθεῖναι αὐτὴν, λέγουσα, ὥς οὐχ ἱκανὴ ἐστὶ Ἰέρακος γαστέρα αὐτὴ πληρῶσαι· δεῖν δὲ αὐτὸν, εἰ τροφῆς ἀπορεῖ, ἐπὶ τὰ μείζονα τῶν ὀρνέων τρέπεσθαι. Καὶ ὅς ὑποτυχὼν εἶπεν· „ἀλλ' ἔγωγε ἀπόπληκτος ἂν εἴην, εἰ τὴν ἐν χερσὶν ἐτοίμην βορὰν ἀφείς τὰ μηδέπω φαινόμενα διώκοιμι.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὥς οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων ἀλόγιστοι εἰσιν οἱ δι' ἐλπίδα μειζόνων [πραγμάτων] τὰ ἐν χερσὶν ὄντα προτενται.

10. Ἀηδὼν καὶ Χελιδὼν. (C. 149. F. 260. B. 12.)

Ἀηδὼνι συνεβούλευε χελιδὼν τοῖς ἀνθρώποις εἶναι ὁμόροφον καὶ σύνοικον, ὥς αὐτή. Ἡ δὲ εἶπεν· „οὐ θέλω τὴν λύπην τῶν παλαιῶν μου συμφορῶν μεμνήσθαι, καὶ διὰ τοῦτο τὰς ἐρήμους οἰκῶ.“

Τὸν λυπηθέντα ἔκ τινος τύχης καὶ τὸν τόπον φεύγειν θέλει, ἐνθα ἡ λύπη συνέβη.

11. Ἀθηναῖος χρεωφειλέτης. (S. 5. C. 289. F. 328.)

Ἀθηνησιν ἀνὴρ χρεωφειλέτης ἀπαιτούμενος ὑπὸ τοῦ δανειστοῦ τὸ χρέος, τὸ μὲν πρῶτον παρεκάλει ἀναβολὴν αὐτῷ παρασχέσθαι, ἀπορεῖν φάσκων· ὥς δ' οὐκ ἔπειθε, προσαγαγὼν ἑν, ἣν μόνην εἶχε, παρόντος αὐτοῦ ἐπώλει. Ὡνητοῦ δὲ προσελθόντος καὶ διερωτώμετος, εἰ τοκὰς ἢ ὕς εἴῃ, ἐκεῖνος ἔφη, μὴ μόνον αὐτὴν τίκτειν, ἀλλὰ καὶ παραδόξως· τοῖς μὲν γὰρ μυστηρίοις

θήλεα ἀποκύνειν, τοῖς δὲ Παναθηναίοις ἄρσενα. Τοῦ δὲ ἐκπλαγέντος πρὸς τὸν λόγον, ὁ δανειστὴς εἶπεν· „ἀλλὰ μὴ θαύμαζε· αὕτη γάρ σοι καὶ Διονυσίοις ἐρίφους τέξεται.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ διὰ τὸ ἴδιον κέρδος οὐκ ὀκνοῦσιν οὐδὲ τοῖς ἀδυνάτοις ψευδομαρτυρεῖν.

12. Αἰγοβοσκὸς καὶ Αἴγες. (S. 6. B. 45.)

Αἰπόλος τὰς αἴγας αὐτοῦ ἐπὶ νομὴν ἀπελάσας ὥς ἐθεᾶτο ἀγρίαις αὐτὰς ἀναμειγείσας, ἐσπέρας ἐπιλαβούσης πάσας εἰς τὸ ἑαυτοῦ σπήλαιον εἰσήλασε. Τῇ δ' ὑστεραίᾳ χειμῶνος πολλοῦ γενομένου, μὴ δυνάμενος ἐπὶ τὴν συνήθη νομὴν αὐτὰς παραγαγεῖν, ἐνδον ἔστησε μένειν, ταῖς μὲν ἰδίαις μετρίαν τροφὴν παραβάλλων πρὸς μόνον τὸ μὴ λιμῶνταιν, ταῖς δὲ ὀθνεῖαις πλείονα περισωρεύων πρὸς τὸ καὶ αὐτὰς ἐξειδιοποιήσασθαι. Πανσαμένου δὲ τοῦ χειμῶνος ἐπειδὴ πάσας ἐπὶ νομὴν ἐξήγαγεν, αἱ ἄγριαὶ ἐπιλαβόμεναι τῶν ὀρῶν ἔφευγον. Τοῦ δὲ ποιμένος ἀχαριστίαν αὐτῶν κατηγοροῦντος, εἰ περιττοτέρως αὐταὶ ἐπιμελείας ἐπιτυχοῦσαι καταλείπουσιν αὐτὸν, ἔφασαν ἐπιστραφεῖσαι· „ἀλλὰ καὶ δι' αὐτὸ τοῦτο μᾶλλον φυλαττόμεθα· εἰ γὰρ ἡμᾶς τὰς χθές σοι προσεληλυθυίας μειζόνως τῶν πάλαι σὺ προσετίμησας, δῆλον ὅτι, εἰ καὶ ἕτεραί σοι μετὰ ταῦτα προσπελάσουσιν, ἐκείνας ἡμῶν προκρινεῖς.“

Ὁ λόγος δηλοῖ μὴ δεῖν τούτων προσεταιριζέσθαι τὰς φιλίας, οἱ τῶν παλαιῶν φίλων ἡμᾶς τοὺς προσφάτους προτιμῶσι, λογιζομένους, ὅτι καὶ, κἂν ἡμῶν ἐγχορευόντων ἑτέροις φιλιάσωσιν, ἐκείνους προκρινούσιν.

12^b. Ἄλλως. (F. 261. C. 150.)

Ἐν σπηλαίῳ ἀοικήτῳ αἰγοβοσκὸς ἐν χειμῶνι αἴγας ἔγαγεν. Εὗρεν ὅς ἐκεῖ ἀγρίας αἴγας καὶ τράγους, πλείο-

νας ὧν εἶχεν αὐτὸς καὶ μείζους. Τὰς ἰδίας δὲ ἀφείλς ἐπὶ ταῖς ἀγρίαις, ταύτας ἔτρεφε τοῖς φύλλοις. Ὅτε δὲ εὐδία γέγονε, τὰς μὲν ἰδίας εὗρε τεθνεώσας ἐκ τοῦ λιμοῦ, αἱ δὲ ἀγριαὶ πρὸς τὸ ὄρος ἔφυγον. Ὁ δὲ αἰπόλος γελᾶστος εἰς τὸν οἶκον ἦλθε κενός.

Ὅτι οὐδαμῶς ἡμᾶς πρέπει ἀμελεῖν τῶν οἰκείων, ἐπ' ἐλπίδι κέρδους ἐξ ἄλλοτρίων γεννησομένου.

13. Αἰθίοψ. (F. 204. C. 75.)

Αἰθιοπία τις ὠνήσατο, τοιοῦτον εἶναι τὸ χρῶμα δοκῶν ἀμελείᾳ τοῦ πρότερον ἔχοντος. Καὶ παραλαβὼν οἴκαδε, πάντα μὲν αὐτῷ προσῆγε τὰ ὀύμματα, πᾶσι δὲ λουτροῖς ἐπειρᾶτο φαιδρύνειν· καὶ τὸ μὲν χρῶμα μεταβαλεῖν οὐκ ἔσχε, νοσεῖν δὲ τῷ πονεῖν παρесеκέυασεν.

Μένουσιν αἱ φύσεις, ὥς προῆλθον τὸ πρότερον.

14. Αἴλουρος καὶ Ἀλεκτρῶν. (C. 6. F. 15. S. 16. B. 17.)

Αἴλουρος συλλαβὼν ἀλεκτρῶνα, μετ' εὐλόγου τοῦτον αἰτίας ἡβουλήθη καταφαγεῖν. Καὶ δὴ κατηγόρει αὐτοῦ, ὥς ὀχληρὸς εἴη τοῖς ἀνθρώποις, νύκτωρ κεκραγὼς καὶ μὴ συγχωρῶν ὕπνου τυγχάνειν. Τοῦ δ' ἀπολογουμένου, ἐπὶ τῇ ἐκείνων ὀφελείᾳ τοῦτο ποιεῖν, ὥς ἐπὶ τὰ συνήθη τῶν ἔργων ἐγείρεσθαι, πάλιν ὁ αἴλουρος αἰτίαν ἐπέφερεν, ὥς ἀσεβὴς εἴη περὶ τὴν φύσιν, μητρὶ καὶ ἀδελφαῖς συμμιγνύμενος. Τοῦ δὲ καὶ τοῦτο πρὸς ὀφέλειαν τῶν δεσποτῶν πράττειν φήσαντος, πολλῶν αὐτοῖς ἐντεῦθεν ὧν τικτομένων, ὁ αἴλουρος εἰπὼν· „ἀλλ' εἰ σὺ γε πολλῶν εὐπορεῖς εὐπροσώπων ἀπολογιῶν, ἔγωγε μέντοι ἄτροφος οὐ μενῶ,“ τοῦτον κατεθινήσατο.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἡ πονηρὰ φύσις πλημμελεῖν αἰρουμένη, εἰ μὴ μετ' εὐλόγου δυνηθείη προσχήματος, ἀπαρακαλύπτως γε μὴν πονηρεύεται.

15. Αἴλουρος καὶ Μύες. (S. 80. C. 28 et p. 294. F. 67.)

Ἐν τινι οἰκίᾳ πολλοὶ μύες ἦσαν. Αἴλουρος δὲ τοῦτο γνοὺς ἤκεν ἐνταῦθα, καὶ συλλαμβάνων ἕνα ἕκαστον κατήσθιεν. Οἱ δὲ μύες συνεχῶς ἀναλίσκόμενοι κατὰ τῶν ὀπῶν ἔδυνον, καὶ ὁ αἴλουρος μηκέτι αὐτῶν ἐφικέσθαι δυνάμενος, δεῖν ἔγνω δι' ἐπινοίας αὐτοῦς ἐκκαλεῖσθαι. Διόπερ ἀναβὰς ἐπὶ τινι πάσσαλον καὶ ἑαυτὸν ἐνθένδε ἀποκρεμάσας προσεποιεῖτο νεκρόν. Τῶν δὲ μυῶν τις παρακύψας ὡς ἔδεάσατο αὐτόν, εἶπεν· „ἀλλ', ὦ οὗτος, σοὶ γε, καὶν θύλαξ γένῃ, οὐ προσελευσόμεθα.“

Ὁ λόγος δηλοῦν, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ἀνθρώπων, ὅταν τῆς ἐνίων μοχθηρίας πειραθῶσιν, οὐκέτι αὐτῶν ταῖς ὑποκρίσεσιν ἐξαπατῶνται.

16. Αἴλουρος καὶ Ὅρνιθες. (S. 7. C. 150. F. 14.)

Αἴλουρος ἀκούσας ὅτι ἐν τινι ἐπαύλει ὄρνιθες νοσοῦσι, σχηματίσας ἑαυτὸν εἰς ἰατρὸν, καὶ τὰ τῆς ἐπιστήμης πρόσφορα ἀναλαβὼν ἐργαλεῖα, παρεγένετο, καὶ στὰς πρὸ τῆς ἐπαύλεως, ἐπυνθάνετο αὐτῶν πῶς ἔχουσιν αἱ δὲ ὑποτυχοῦσαι „καλῶς,“ ἔφασαν, „ἐὰν σὺ ἐντεῦθεν ἀπαλλαγῇς.“

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ πονηροὶ τοὺς φρονίμους οὐ λανθάνουσι, καὶ τὰ μάλιστα χρηστότητα ὑποκρίνονται.

16^b. Ἄλλως. Ὅρνις καὶ Αἴλουρος. (F. 157. C. p. 347. B. 121.)

Ὅρνις δὴποτε κατακλιθεὶς ἠρῶσται· εἰς ὃν αἴλουρος προκύψας ἔφη ταῦτα· „πῶς ἔχεις, φίλε; τί δέ σοι; ἐάν τι χρήξης, ἀνάγγειλόν μοι, καὶ πάντα σοι παρέξω· ὅμως ἔγριφε, καὶ τεύξε τῆς ὑγείας.“ Ἡ δὲ ἀπεκρίθη πρὸς τὸν αἴλουρον ταῦτα· „ἐὰν σὺ παρέλθῃς, ἐγὼ οὐκ ἀποθνήσκω· ζῶν γὰρ ζήσω δορκάδος ὑπερτέραν.“

Τοὺς δολίους ὑποκριτὰς, τοὺς λέγοντας φιλεῖν, ὁ μῦθος ἐλέγχει.

17. Αἶξ καὶ Αἰπόλος. (F. 203. C. 151. B. 3.)

Αἶγα ἀποστᾶσαν ἀγέλης ἐπανάγειν αἰπόλος ἐπειρᾶτο πρὸς τὰς λοιπάς. Ὡς δὲ φωναῖς καὶ συριγμοῖς χρώμενος οὐδὲν μᾶλλον ἤνυνεν, λίθον ἀφείλκε καὶ τοῦ κέρας τυχὼν, ἔδεδετο τῷ δεσπότη μὴ κατεπιεῖν. Ἡ δὲ „ἀνούστατε“ εἶπεν „αἰπόλων, τὸ κέρας κεκράζεται, καὶ ἐγὼ σιωπήσω.“

Οὕτως λίαν εὐήθεις οἱ τὰ πρόδηλα κρύπτειν ἐθέλοντες.

18. Αἶξ καὶ Ὄνος. (F. 262. C. 153.)

Αἶγα καὶ ὄνον ἔτρεφε τις. Ἡ δὲ αἶξ φθονήσασα τῷ ὄνῳ διὰ τὸ περισσὸν τῆς τροφῆς, ἔλεγεν, ὡς ἄπειρα κολλάξῃ, ποτὲ μὲν ἀλήθων, ποτὲ δὲ ἀχθοφορῶν· καὶ συνεβούλευεν ἐπίληπτον ἑαυτὸν ποιῆσαι καὶ καταπεσεῖν ἐν τινι βόθρῳ, καὶ ἀναπαύσεως τυχεῖν. Ὁ δὲ πιστεύσας καὶ πεσὼν συνετρίβη. Ὁ δὲ δεσπότης τὸν ἰατρὸν καλέσας ἤτει βοήθειαν. Ὁ δὲ αἰγὸς πνεύμονα ἐγχυματίσαι ἔλεγεν αὐτῷ, καὶ τῆς ὑγείας τυχεῖν. Τὴν δὲ αἶγα θύσαντες τὸν ὄνον ἰάτρευον.

Ὅτι ὅστις καθ' ἑτέρου δόλια μηχανᾶται, ἑαυτοῦ γίνεται τῶν κακῶν ἀρχηγός.

19. Αἶσωπος ἐν ναυπηγίῳ. (S. 8. C. 311 et p. 404. F. 375.)

Αἶσωπός ποτε ὁ λογοποιὸς σχολὴν ἄγων εἰς ναυπηγίον εἰσῆλθε· τῶν δὲ ναυπηγῶν σκαπτόντων τε αὐτόν καὶ ἐκκαλουμένων εἰς ἀπόκρισιν, ὁ Αἶσωπος ἔλεγε· „Τὸ παλαιὸν χάος καὶ ὕδωρ γενέσθαι· τὸν δὲ Δία βουλόμενον καὶ τὸ τῆς γῆς στοιχεῖον ἀναδεῖξαι, παραινέσαι αὐτῇ, ὅπως ἐπὶ τρεῖς ἐκροφήσῃ τὴν θάλασσαν. Κἀκεῖνη ἀρξαμένη τὸ μὲν πρῶτον τὰ ὄρη ἐξέφηνεν, ἐκ δευτέρου

ἰχθῦς ἐν τῇ θαλάσῃ, αὐλέειν, δοκέοντά σφεας ἐξελεύσεισθαι ἐς γῆν· ὥς δὲ ψευδῆσθαι τῆς ἐλπίδος, λαβεῖν ἀμφίβληστρον καὶ περιβαλεῖν τε πληῆθος πολλὸν τῶν ἰχθύων καὶ ἐξειρῶσαι· ἰδόντα δὲ παλλομένους, εἶπεν ἄρα αὐτὸν πρὸς τοὺς ἰχθῦς· „παύεσθέ μοι ὀρχεόμενοι, ἐπεὶ οὐδ' ἐμέο αὐλέοντος ἠθέλετε ἐκβαίνειν ὀρχεόμενοι.“ Κύρος μὲν τοῦτον τὸν λόγον τοῖσι Ἰωσι καὶ τοῖσι Αἰολεῦσι τῶνδε εἵνεκα ἔλεξε, ὅτι δὴ οἱ Ἰωνες πρότερον, αὐτοῦ Κύρου δεηθέντος δι' ἀγγέλων ἀπίστασθαι σφεας ἀπὸ Κροίσου, οὐκ ἐπέλθοντο, τότε δὲ, κατεργασμένων τῶν πρηγμάτων, ἔσαν ἔτοιμοι πείθεσθαι Κύρῳ.

28. Ἀλιεύς καὶ Μαινίς. (S. 18. C. 124 et p. 326. F. 20. B. 6.)

Ἀλιεύς καθείς τὸ δίκτυον ἀνήνεγκε μαινίδα. Τῆς δὲ ἱκετευούσης αὐτὸν πρὸς τὸ παρὸν μεθεῖναι αὐτήν, ἐπειδὴ μικρὰ τυγχάνει, ὕστερον δὲ αὐξυνθεῖσαν συλλαβεῖν εἰς μελίσσον ἀφελείαν, ὁ ἀλιεύς εἶπεν· „ἀλλ' ἔγωγε εὐηθέστατος ἂν εἴην, εἰ τὸ παρὸν κέρδος ἀφείς ἀθλὸν ἐλπίδα διώκοιμι.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι αἰρετώτερόν ἐστι κέρδος τὸ παρὸν, ἢ μικρόν ἢ, τοῦ προσδοκώμενου, ἢ μέγα ὑπάρχει.

29. Ἀλκυνών. (S. 25. C. 86. F. 240.)

Ἀλκυνὼν ὄρνειν ἐστὶ φιλέρημον διὰ παντὸς ἐν θαλάττῃ διαιτῶμενον. Ταύτην λέγεται τὰς τῶν ἀνθρώπων θήρας φυλαττομένην ἐν σκοπέλοις παραθαλαττίοις νεοττοποιεῖσθαι. Καὶ δὴ ποτε τίκεται μέλλουσα παρέρμετο εἰς τι ἀκρωτήριον, καὶ θεασαμένη πέτραν ἐπὶ θαλάσῃ ἐνεοττοποιεῖτο ἐνταῦθα. Ἐξελθοῦσης δ' αὐτῆς ποτε ἐπὶ νομῇ, συνέβη τὴν θάλασσαν ὑπὸ λάβρων πνευμάτων κυματωθεῖσαν ἐξαρθῆναι μέχρι τῆς καλιᾶς, καὶ ταύτην ἐπικλύσασαν τοὺς νεοττοὺς διαφθεῖραι. Καὶ

ἢ ἀλκυνῶν ἐπανελθοῦσα ὥς ἔγνω τὸ γερονὸς, εἶπεν· „ἀλλ' ἔγωγε δειλαία, ἥ τις τὴν γῆν ὥς ἐπίβουλον φυλαττομένη ἐπὶ ταύτην κατέφυγον, ἢ πολλὰ μοι γέρονεν ἀπιστοτέρᾳ.“

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων ἐνιοὶ τοὺς ἐχθροὺς φυλαττόμενοι λανθάνουσι πολλὰ χαλεπωτέροις τῶν ἐχθρῶν φίλοις ἐμπέποντες.

30. Ἀλώπεκες. (C. 155. F. 264.)

Ποτὲ ἀλώπεκες ἐπὶ τὸν Μαίανδρον ποταμὸν συνηθροίσθησαν, πιεῖν ἐξ αὐτοῦ θέλουσαι· διὰ δὲ τὸ ῥοιζηδὸν φέρεσθαι τὸ ὕδωρ, ἀλλήλας προτρεπόμεναι οὐκ ἐτόλμων εἰσελθεῖν. Μιᾶς δὲ αὐτῶν διεξιούσης, ἐπὶ τῷ εὐτελλέξει τὰς λοιπὰς, καὶ δειλίαν καταγελώσης, εαυτήν ὥς γενναιοτέραν προκρίνασα θαρσαλέως εἰς τὸ ὕδωρ ἐπήδησεν. Τοῦ δὲ ρεύματος ταύτην εἰς μέσον κατασύραντος, καὶ τῶν λοιπῶν, παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ ἐστηκυῖων, πρὸς αὐτήν εἰπουσῶν „μὴ ἑάσης ἡμᾶς, ἀλλὰ στραφεῖσα ὑπόδειξον τὴν εἰσοδὸν, δι' ἧς ἀκινδύνως δυνησόμεθα πιεῖν“, ἐκείνη ἀπαγομένη ἔλεγεν· „ἀπόκρισιν ἔχω εἰς Μίλητον, καὶ ταύτην ἐκεῖσε ἀποκομίσαι βούλομαι· ἐν δὲ τῷ ἐπανιέναι με, ὑποδείξω ὑμῖν.“

Πρὸς τοὺς κατὰ ἀλαζονείαν ἑαυτοῖς κίνδυνον ἐπιφέροντας.

31. Ἀλώπηξ ἐξογκωθεῖσα τὴν γαστέρα. (S. 24. C. 158.)

Ἀλώπηξ λιμώττουσα ὥς ἐθεάσατο ἐν τινὶ ὄρνει κοιλώματι ἄρτους καὶ κρέα ὑπὸ τινων ποιμένων καταλελειμμένα, ταῦτα εἰσελθοῦσα κατέφαγεν· ἐξογκωθεῖσα δὲ τὴν γαστέρα, ἐπειδὴ οὐκ ἠδύνατο ἐξελθεῖν, ἐστέναζε καὶ ὠδύρετο. Ἐτέρα δὲ ἀλώπηξ τῇδε παριοῦσα εἰσηκουσε αὐτῇς τῶν στεναγμῶν, καὶ προσελθοῦσα ἐπυνθά-

νετο τὴν αἰτίαν. Μαθοῦσα δὲ τὰ γεγενημένα, ἔφη πρὸς αὐτήν· „ἀλλὰ μενετεόν σοι ἐνταῦθα, ἕως ἂν τοιαύτη γένῃ, ὅποια οὐσα εἰσῆλθες, καὶ οὕτω ῥαδίως ἐξελεύσῃ.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι τὰ χαλεπὰ τῶν πραγμάτων ὁ χρόνος διαλύει.

31^b. Ἄλλως. (F. 12. C. p. 350. B. 86.)

Ἀλώπηξ λιμώττουσα ἐν πήρᾳ ἐθεάσατο ἐπὶ τινα καλύβην βοσκοῦ κρέα καὶ ἄρτον ὑπ' αὐτοῦ καταλειφθέντα, καὶ εἰσελθοῦσα ἔφαγεν αὐτὰ ἡδέως. Ἐξορκωθείσης δὲ αὐτῆς τῆς γαστρὸς, καὶ διὰ τοῦτο μὴ δυναμένης ἐξελεῖν τῆς καλύβης, ἔστεινε καὶ ἐπωδύρετο. Ἐτέρα δὲ ἀλώπηξ διερχομένη ἤκουσεν αὐτῆς τῶν στεναγμῶν, καὶ προσελθοῦσα ἐπυνθάνετο, δι' ἣν αἰτίαν τοῦτο ποιεῖς; Μαθοῦσα δὲ τὸ γεγονός ἡ ἀλώπηξ ἔφη· „ἀλλὰ μένε τέως ἐνταῦθα σὺ, ἕως ἂν τοιαύτη γένῃ, ὅποια οὐσα εἰσῆλθες.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὰ χαλεπὰ τῶν πραγμάτων ὁ χρόνος διαλύει.

32. Ἀλώπηξ καὶ Βάτος. (S. 19. C. 8 et p. 285. F. 8.)

Ἀλώπηξ φραγμὸν ἀναβαίνουσα, ἐπειδὴ ὀλισθαίνειν ἔμελλε, βάτου ἐπελάβετο. Ξυσθεῖσα δὲ τὸ πέλμα καὶ δεινῶς διατεθεῖσα, ἥτιστα αὐτήν, εἰ γε καταφυροῦσα ἐπ' αὐτήν ὡς ἐπὶ βοηθὸν χεῖρσιν αὐτῇ ἐχρήσατο καὶ τοῦ προκειμένου. Καὶ ἡ βάτος ὑποτυχοῦσα εἶπεν· „ἀλλ' ἐσφάλης τῶν φρενῶν, ὦ αὐτῇ, ἐμοῦ ἐπιλαβέσθαι βουληθεῖσα, ἥτις πάντων ἐπιλαμβάνεσθαι εἴωθα.“

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων μάταιοι εἰσιν ὅσοι τούτοις ὡς βοηθοῖς προσφεύγουσιν, οἷς τὸ ἀδικεῖν μᾶλλον ἐστὶν ἔμφυτον.

33. Ἀλώπηξ καὶ Βότρως. (S. 15. C. 156. F. 5. 170. B. 19.)

Ἀλώπηξ λιμώττουσα ὡς ἐθεάσατο ἐπὶ τινος ἀναδενδράδος βότρως κρεμαμένους, ἡβουλήθη αὐτῶν περιγενέσθαι, καὶ οὐκ ἠδύνατο· ἀπαλλαττομένη δὲ πρὸς ἐαυτὴν εἶπεν· „ὄμφακές εἰσιν.“

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων ἐνιοι, τῶν πραγμάτων ἐφικέσθαι μὴ δυνάμενοι δι' ἀσθένειαν, τοὺς καιροὺς αἰτιῶνται.

33^b. Ἄλλως. (C. 156.)

Κερδῶ βότρων βλέπουσα μακρᾶς ἀμπέλου, πρὸς ὕψος ἤρτο, καὶ καμουσα πολλάκις ἐλεῖν ἀπείπε· πρὸς ἐαυτὴν ταῦτ' ἔφη· „μὴ κάμνε· ῥᾶρες ὀμφακίζουσιν μάλα.“

Πρὸς τοὺς ποιοῦντας τὴν ἀνάγκην φιλοτιμίαν.

34. Ἀλώπηξ καὶ Γέρανος.

(C. 326. F. 397. ex Plut. Symp. Disput. I, c. 5. p. 614, E.)

Οἱ τοιαῦτα προβλήματα καθιέντες οὐδὲν ἂν τῆς Αἰσωπείου γεράνου καὶ ἀλώπεκος ἐπιεικέστεροι πρὸς κοινωνίαν φανεῖν· ὧν ἡ μὲν ἔντος τι λιπαρὸν κατὰ λίθου πλατείας καταχεαμένη, ἡνία ἅμα γέλωτα παρέχουσιν· ἐξέφευγε γὰρ ὑγρότητι τὸ ἔντος τὴν λεπτότητα τοῦ στόματος αὐτῆς. Ἐν μέρει τοίνυν ἡ γέρανος αὐτῇ καταγγέλασα δείπνον, ἐν λαγυνίδι προὔθηκε λεπτὸν ἐχούσῃ καὶ μακρὸν τράχηλον, ὥστε αὐτὴν μὲν καθιέναι τὸ στόμα ῥαδίως καὶ ἀπολαύειν, τὴν δὲ ἀλώπεκα, μὴ δυναμένην, κομίζεσθαι συμβολὰς πρεπούσας.

Οὕτω τοίνυν, ὅταν οἱ φιλόσοφοι παρὰ πότον εἰς λεπτὰ καὶ διαλεκτικὰ προβλήματα καταδύντες, ἐνοχλῶσι τοῖς πολλοῖς ἔπεσθαι μὴ δυνάμενοι, ἐκεῖνοι δὲ πάλιν ἐπ' ῥῥᾶς τινος καὶ διηγήματα φλυαρώδη καὶ λόγους βαναύσους καὶ ἀγοραίους ἐμβάλωσιν ἐαυτοὺς, οἷχεται

τῆς συμποτικῆς κοινωνίας τὸ τέλος καὶ καθύβρισται ὁ Διόνυσος.

35. Ἀλώπηξ καὶ Δρυτόμος.
(S. 22. C. 127 et p. 329. F. 10. B. 50.)

Ἀλώπηξ κυνηγούς φεύγουσα ὡς ἐθεάσατο τινα δρυτόμον, τοῦτον ἰκέτευε κατακρύψαι αὐτήν· ὁ δ' αὐτῇ παρήνευσεν, εἰς τὴν ἑαυτοῦ καλύβην εἰσελθοῦσαν κρυβῆναι. Μετ' οὐ πολὺ δὲ παραγενομένων τῶν κυνηγῶν καὶ τοῦ δρυτόμου πυνθανομένων, εἰ τεθέαται ἀλώπεκα τῇδε παριοῦσαν, ἐκεῖνος τῇ μὲν φωνῇ ἤρνευτο ἑωρακέναι, τῇ δὲ χειρὶ νεύων ἐσήμαινεν ὅπου κατεκέκρυπτο. Τῶν δὲ οὐχ οἷς ἔνευε προσσχόντων, ἀλλ' οἷς ἔλεγε πιστευσάντων, ἡ ἀλώπηξ ἰδοῦσα αὐτοὺς ἀπαλλαγέντας, ἐξελθοῦσα ἀπροσφωνητὴ ἐπορεύετο· μεμφομένου δ' αὐτὴν τοῦ δρυτόμου, εἶπε διασθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ οὐδὲ φωνῆς αὐτὸν ἠξίωσεν, ἔφη· „ἀλλ' ἔργω γὲν ἡγάριστῃσα ἂν σοι, εἰ τοῖς λόγοις ὅμοια τὰ ἔργα τῶν χειρῶν καὶ τοὺς τρόπους εἶχες.“

Τούτῳ τῷ λόγῳ χρήσαιτ' ἂν τις πρὸς ἐκείνους τῶν ἀνθρώπων, οἵτινες τὰ μὲν χρηστὰ σαφῶς ἐπαγγέλλονται, ἔργα δὲ φαῦλα δρῶσιν.

35^b. Ἄλλως. Ἀλώπηξ καὶ Ποιμὴν. (C. p. 70.)

Ἐλαφον διώκει λέων. Ἡ δὲ φεύγουσα ὑπεξάγει καὶ καταδύεται εἰς δρυμῶνα βαθύν. Ὁ δὲ λέων, ἐπιστάς τῳ δρυμῳ, ἐρωτᾷ τὸν ποιμένα, εἴ που εἶδε πτήξασαν τὴν ἔλαφον. Ὁ δὲ ποιμὴν οὐκ ἔφη εἰδέναι, καὶ ὁμοῦ λέγων τὴν χεῖρα ἀνατείνας ἐδείξε τὸ χωρίον. Ὁ δὲ λέων ἐπὶ τὴν δειλαίαν ἔλαφον· ἡ δὲ ἀλώπηξ πρὸς τὸν ποιμένα λέγει· „ὡς δειλὸς ἄρα καὶ πονηρὸς ἦσθα, δειλὸς μὲν πρὸς λέοντας, πονηρὸς δὲ εἰς ἐλάφους.“

36. Ἀλώπηξ καὶ Ἐχῖνος.

(C. 314. F. 384. ex Aristot. Rhetor. II, c. 20.)

Αἰσωπος ἐν Σάμῳ δημηγορῶν, κρινομένου δημαγωγοῦ περὶ θανάτου, ἔφη· Ἀλώπεκα διαβαλίνουσιν ποταμὸν ἀπασθῆναι εἰς φάραγγα· οὐ δυναμένην δ' ἐκβῆναι πολὺν χρόνον κακοπαθεῖν, καὶ κυνοραῖστας πολλοὺς ἔχασθαι αὐτῆς· ἐχῖνον δὲ πλανώμενον, ὡς εἰδεν αὐτήν, κατοικτεῖραντα εἰπεῖν, εἰ ἀφέλοι αὐτῆς τοὺς κυνοραῖστας· τὴν δὲ οὐκ ἔαν. Ἐρομένου δὲ, διὰ τί, „ὅτι οὗτοι μὲν“ φάναι „ἤδη μου πλήρεις εἰσὶ καὶ ὀλίγον ἔλκουσιν αἷμα, ἐὰν δὲ τούτους ἀφέλῃ, ἔτεροι ἐλθόντες πευνῶντες ἐκπιονταί μου τὸ λοιπὸν αἷμα.“ — „Ἀτὰρ καὶ ὑμεῖς,“ ἔφη „ὧς ἄνδρες Σάμιοι, οὗτος μὲν οὐδὲν ἐτι βλάβει· πλούσιος γάρ ἐστιν· ἐὰν δὲ ἀποκτείνῃτε, ἔτεροι ἥξουσιν πένητες, οἱ ὑμῖν ἀναλώσουσι τὰ κοινὰ κλέπτοντες.“

37. Ἀλώπηξ καὶ Κροκόδειλος. (S. 20. C. 9 et p. 285. F. 9.)

Ἀλώπηξ καὶ κροκόδειλος περὶ εὐγενείας ἤριζον. Πολλὰ δὲ τοῦ κροκοδείλου διεξιόντος περὶ τῆς τῶν προγόνων λαμπρότητος, καὶ τὸ τελευταῖον λέγοντος, ὅτι γεγυμνασασαρχηκότων ἐστὶ πατέρων, ἡ ἀλώπηξ ὑποτυχοῦσα ἔφη· „ἀλλὰ καὶ σὺ μὴ εἴπῃς, ἀπὸ τοῦ δέρματος φαίνῃ, ὅτι ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν εἰ γεγυμνασμένος.“

Οὕτω καὶ τῶν ψευδολόγων ἀνθρώπων ἔλεγχος ἐστὶ τὰ πράγματα.

38. Ἀλώπηξ καὶ Κύων. (S. 41. C. 157 et p. 350. F. 18.)

Ἀλώπηξ εἰς ἀγέλην προβάτων εἰσελθοῦσα θηλαζόντων, τῶν ἀρνίων ἐν ἀναλαβομένη προσεποιεῖτο καταφιλεῖν· ἐρωτηθεῖσα δὲ ὑπὸ κυνὸς „τί τοῦτο ποιεῖς;“ „τιθηνοῦμαι αὐτὸ,“ ἔφη, καὶ προσπαίζω.“ Καὶ ὁ κύων

ἔφη· „καὶ νῦν, ἂν μὴ ἀφῆς τὸ ἀρνίον, τὰ κυνῶν σοι προσοίσω.“

Πρὸς ἄνδρα ῥαδιουργὸν καὶ μωροκλέπτην ὁ λόγος εὐκαιρος.

39. Ἀλώπηξ καὶ Λέων. (F. 7. C. 5 et p. 284. S. 10.)

Ἀλώπηξ μὴδέποτε θεασαμένη λέοντα, ἐπειδὴ κατὰ τινα τύχην ὑπήντησεν αὐτῷ, τὸ μὲν πρῶτον ἰδοῦσα αὐτὸν οὕτως ἐφοβήθη, ὥς μικροῦ καὶ ἀποθανεῖν. Ἐκ δευτέρου δὲ αὐτῷ περιτυχοῦσα, ἐφοβήθη μὲν, ἀλλ' οὐχ ὥς τὸ πρότερον. Ἐκ τρίτου δὲ θεασαμένη αὐτὸν οὕτως κατεθάρσυνεν, ὥς καὶ προσελθοῦσα αὐτῷ διαλεχθῆναι.

Ὁ μῦθος δηλοῦ, ὅτι καὶ τὰ φοβερά τῶν πραγμάτων ἢ συνήθεια καταπραῖνει.

40. Ἀλώπηξ καὶ Λέων. (C. 375. F. 335.)

Ἀλώπηξ θεασαμένη ἐγκάθειρκτον λέοντα, καὶ τούτου στᾶσα ἐγγὺς, δεινῶς αὐτὸν ὕβριζεν. Ὁ δὲ λέων ἔφη πρὸς αὐτήν· „οὐ σύ με καθυβρίζεις, ἀλλ' ἡ προσπεσοῦσά μοι ἀτυχία.“

Ὁ μῦθος οὗτος δηλοῦ, ὥς πολλοὶ τῶν ἐνδόξων, δυσπραγίας περιπίπτοντες, ὑπ' εὐτελῶν ἐξουθενοῦνται.

41. Ἀλώπηξ καὶ Λέων. (C. 298. F. 210.)

Ἀλώπηξ λέοντι συνῆν ἐν ὑπηρέτου προσχήματι· καὶ ἡ μὲν ἄγρας ἐμήνυνεν, ὁ δὲ ἐμπίπτων ἐλάμβανεν. Ἐκατέρω τούτων πρὸς τὴν ἀξίαν διηροῖτο μερίς. Ζηλοτυπήσασα δὲ ἡ ἀλώπηξ τῶν πλεόνων τὸν λέοντα, θηρᾶν ἀντὶ τοῦ μὴνύειν ἤρεϊτο. Καὶ πειρωμένη ποίμνης τι λαβεῖν, κατέστη πρώτη τοῖς θηρῶσιν εἰς θήραμα.

Ἀρχεσθαι μᾶλλον ἀσφαλῶς ἄμεινον, ἢ κρατεῖν σφαλερῶς.

42. Ἀλώπηξ καὶ Πάρδαλις. (S. 12. C. 159 et p. 351. F. 13.)

Ἀλώπηξ καὶ πάρδαλις περὶ κάλλους ἤριζον. Τῆς δὲ παρδάλεως παρ' ἑκαστα τὴν τοῦ σώματος ποικιλίαν προβαλλομένης, ἡ ἀλώπηξ ὑποτυχοῦσα ἔφη· „καὶ πόσον ἐγὼ σου καλλίων ὑπάρχω, ἥτις οὐ τὸ σῶμα, τὴν δὲ ψυχὴν πεποίκιλμαι;“

Ὁ λόγος δηλοῦ, ὅτι τοῦ σωματικοῦ κάλλους ἀμεινων ἐστὶν ὁ τῆς διανοίας κόσμος.

42^b. Ἄλλως. (C. 159. B. 133.)

Στικτὴ ποτε πάρδαλις ἐκαυχᾶτο φορεῖν ἀπάντων ζώων ποικιλωτέραν δέξιν. Πρὸς ἣν ἡ ἀλώπηξ εἶπεν· „ἐγὼ σου τῆς δορᾶς κρείττονα καὶ ποικιλωτέραν γνώμην ἔχω.“

43. Ἀλώπηξ καὶ Πίθηκος. (S. 14. C. 374. B. 81.)

Ἀλώπηξ καὶ πίθηκος ἐν ταῦτῳ ὁδοιποροῦντες περὶ εὐγενείας ἤριζον. Πολλὰ δὲ ἑκατέρω διεξιόντων, ἐπειδὴ ἐγένοντο κατὰ τινα τόπον, ἐνταῦθα ἀποβλέψας ἀνεστέναξεν ὁ πίθηκος· τῆς δ' ἀλώπεκος ἐρομένης τὴν αἰτίαν, ὁ πίθηκος ἐπιδείξας αὐτῇ τὰ μνημάτα, ἔφη· „ἀλλ' οὐ μέλλω κλαίειν, ὁρῶν τὰς στήλας τῶν πατρικῶν μου ἀπελευθέρων καὶ δούλων;“ Κάκείνη πρὸς αὐτὸν ἔφη· „ἀλλὰ ψεύδου ὅσα βούλει· οὐδεὶς γὰρ τούτων ἀναστὰς σε ἐλέγξει.“

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ ψευδολόγοι τότε μάλιστα καταλαζονεύονται, ὅταν τοὺς ἐλέγχοντας μὴ ἔχωσι.

43^b. Ἄλλως. (C. 334. F. 334.)

Ἀλώπηξ καὶ πίθηξ ἐπὶ τὸ αὐτὸ ὁδοιπόρουν. Παρορχόμενοι δὲ διὰ τινῶν μνημείων, ἔφη ὁ πίθηξ τῇ ἀλώπεκι, ὥς πάντες οἱ νεκροὶ οὗτοι ἀπελεύθεροι τῶν ἐμῶν γεννητόρων ὑπάρχουσιν. Ἡ δὲ ἀλώπηξ λέγει τῷ πί-

θημι· „εὐκαίρως ἐψεύσω· οὐδεὶς γὰρ τῶν ἐνταῦθα ταφέντων ἀπελέγξαι σε δύναται.“

Οὗτος ὁ μῦθος παριστᾷ τὸν τοὺς ψευδολόγους ὀρθῶς διελέγχοντα, καὶ τοὺς προδήλως τὸ ψεῦδος ἀντὶ ἀληθείας προσφέροντας.

44. Ἀλώπηξ καὶ Πίθηκος. (S. 82. C. 29 et p. 295. F. 69.)

Ἐν συνόδῳ τῶν ἀλόγων ζώων πίθηκος ὀρχησάμενος καὶ εὐδοκιμήσας βασιλεὺς ὑπ' αὐτῶν ἐχειροτονήθη· ἀλώπηξ δὲ αὐτῷ φθονήσασα ὥς ἐθεάσατο ἐντινὶ παρίδι κρέας κείμενον, ἀγαροῦσα αὐτὸν ἐνταῦθα ἔλεγεν, ὥς εὐροῦσα θησανρὸν αὐτῇ μὲν οὐκ ἐχρήσατο, γέρας δὲ αὐτῷ τῆς βασιλείας τετήρηκε, καὶ παρήνει αὐτῷ λαβεῖν. Τοῦ δὲ ἀτημελήτως ἐπελθόντος, καὶ ὑπὸ τῆς παρίδος συλληφθέντος, αἰτιωμένου τε τὴν ἀλώπεκα ὥς ἐνεδρεύσασαν αὐτῷ, ἐκείνη ἔφη· „ὦ πίθηκε, σὺ δὲ τοιαύτην ψυχὴν ἔχων τῶν ἀλόγων ζώων βασιλεύσεις;“

Οὕτως οἱ τοῖς πράγμασιν ἀπερισκέπτως ἐπιχειροῦντες σὺν τῷ δυστυχεῖς εἶναι καὶ γέλωτα ὀφλισκάνουσι.

45. Ἀλώπηξ καὶ Τράγος. (S. 9. C. 4 et p. 281. F. 4.)

Ἀλώπηξ πεσοῦσα εἰς φρέαρ, ἐπάναγκες ἔμενε, πρὸς ἣν ἀνάβασιν ἀμηχανοῦσα· τράγος δὲ δίψῃ συνεχόμενος ὥς ἐγένετο κατὰ τὸ αὐτὸ φρέαρ, θεασάμενος αὐτήν, ἐπνυθάνετο, εἰ καλὸν εἴη τὸ ὕδωρ· ἡ δὲ, τὴν δυστυχίαν ἀσμενισαμένη, πολλὴν ἐπαινον τοῦ ὕδατος κατέτεινε, λέγουσα, ὥς χρηστὸν εἴη, καὶ καταβῆναι αὐτῷ παρήνει. Ὁ δὲ ἀμελετήτως κατῆλθε διὰ μόνην ἐπιθυμίαν, καὶ ἅμα τῷ τὴν δίψαν σβέσαι, μετὰ τῆς ἀλώπεκος ἐσκόπει τὴν ἄνοδον· καὶ ἡ ἀλώπηξ χρησίμῳ τι ἔφη ἐπινενοηκέναι εἰς τὴν ἀμφοτέρων σωτηρίαν· „εἰ γὰρ θελήσεις τοὺς ἐμπροσθίους πόδας τῷ τοίχῳ

προσερεῖσαι, ἐγκλίνας τὰ κέρατα, ἀναδραμοῦσα αὐτῇ διὰ τοῦ σοῦ νώτου καὶ σὲ ἀναβιβάσω.“ Τοῦ δὲ καὶ πρὸς τὴν δευτέραν παραίνεσιν ἐτοίμως ὑπηρετήσαντος, ἡ ἀλώπηξ ἀλομένη διὰ τῶν σκελῶν αὐτοῦ ἐπὶ τὸν νῶτον ἀνέβη, καὶ ἀπ' ἐκείνου ἐπὶ τὰ κέρατα διερεισαμένη, ἐπὶ τὸ στόμα τοῦ φρέατος ἀνελθοῦσα ἀπηλλάττετο. Τοῦ δὲ τράγου μεμφομένου αὐτὴν, ὥς τὰς ὁμολογίας παραβαίνουσαν, ἐπιστραφεῖσα εἶπεν· „ὦ οὗτος, ἀλλ' εἰ τοσαύτας φρένας εἶχες, ὅσας ἐν τῷ πώγωνι τρίχας, οὐ πρότερον δὴ κατεβεβήκεις, πρὶν ἢ τὴν ἄνοδον ἐσκέψω.“

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων τοὺς φρονίμους δεῖ πρότερον τὰ τέλη τῶν πραγμάτων σκοπεῖν, εἴθ' οὕτως αὐτοῖς ἐπιχειρεῖν.

45^b. Ἄλλως. (C. p. 6.)

Τράγος, ἐν θέρει σφοδρῶς διψήσας, κατῆλθεν εἰς βαθύνκημνον ὕδωρ πιεῖν. Πιὼν δὲ καὶ χορτασθεὶς οὐκ ἠδύνατο ἀνελθεῖν καὶ μετενόει καὶ βοηθὸν ἐζητεῖ. Ἀλώπηξ δὲ τοῦτον ἰδοῦσα ἔφη· „ὦ ἀνόητε, εἰ τόσας φρένας εἶχες, ὅσας ἐν τῷ πώγωνι τρίχας, πρότερον οὐκ ἂν κατέβης, ἢ μὴ τὴν ἄνοδον ἐσκέψω.“

Ὅτι δεῖ πρότερον προσκοποῦντα τὰ τέλη τῶν πραγμάτων, οὕτω ποιεῖσθαι (ποιεῖν?).

46. Ἀλώπηξ κόλουρος. (S. 17. C. 7 et p. 284. F. 6.)

Ἀλώπηξ ὑπὸ τινος παρίδος τὴν οὐρὰν ἀποκοπέσασα, ἐπειδὴ δι' αἰσχύνην ἀβίωτον ἡγεῖτο τὸν βίον ἔχειν, ἔγνω δεῖν καὶ τὰς ἄλλας ἀλώπεκας εἰς τὸ αὐτὸ προσαγαγεῖν, ἵνα τῷ κοινῷ πάθει τὸ ἴδιον ἐλάττωμα συγκρούσῃ. Καὶ δὴ ἀπάσας ἀθροίσασα παρήνει αὐταῖς τὰς οὐράς ἀποκόπτειν, λέγουσα, ὥς οὐκ ἀπρεπὲς μόνον τοῦτο, ἀλλὰ καὶ περισσόν τι αὐταῖς βάρος προσήρηται. Τούτων δὲ τις ὑποτυχοῦσα ἔφη· „ὦ αὕτη, ἀλλ' εἰ μὴ σοι τοῦτο συνέφερον, οὐκ ἂν ἡμῖν αὐτὸ συνεβούλευσας.“

Ὁ λόγος πρὸς ἐκείνους, οἱ τὰς συμβουλίας ποιῶνται τοῖς πέλας οὐ δι' εὐνοίαν, ἀλλὰ διὰ τὸ ἑαυτοῖς συμφέρον.

47. Ἀλώπηξ πρὸς μορμολύνειον. (S. 27.)

Ἀλώπηξ εἰσελθοῦσα εἰς πλάστον ἐργαστήριον, καὶ ἕκαστον τῶν ἐνόντων διερευνῶσα ὡς περιέτuche τραγῶδων προσώπων, τοῦτο ἐπάρασα εἶπεν, „οἷα κεφαλὴ ἐγκέφαλον οὐκ ἔχει.“

Ὁ λόγος εὐκαιρὸς πρὸς ἄνδρα μεγαλοπρεπῆ μὲν σώματι, κατὰ ψυχὴν δὲ ἀλόγιστον.

47^b. Ἄλλως. (C. 11 et p. 286. F. 11.)

Ἀλώπηξ εἰς οἰκίαν ἔλθοῦσα ὑποκριτοῦ, καὶ ἕκαστα τῶν αὐτοῦ σκευῶν διερευνῶμένη, εὗρε καὶ κεφαλὴν μορμολυκείου εὐφυνῶς κατεσκευασμένην, ἣν καὶ ἀναλαβοῦσα ταῖς χερσὶν ἔφη, „ὦ οἷα κεφαλὴ, καὶ ἐγκέφαλον οὐκ ἔχει.“

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρας μεγαλοπρεπεῖς μὲν τῷ σώματι, κατὰ δὲ ψυχὴν ἀλογίστους.

48. Ἀνδροφόνος. (S. 32. C. 160 et p. 351. F. 29.)

Ἀνθρωπὸν τις ἀποκτείνας ὑπὸ τῶν αὐτοῦ συγγενῶν ἐδιώκετο. Γενόμενος δὲ κατὰ τὸν Νεῖλον ποταμὸν, λύκου αὐτῷ ἀπαντήσαντος, φοβηθεὶς ἀνέβη ἐπὶ τι δένδρον τῷ ποταμῷ παρακείμενον, κακεὶ ἐκρύπτετο. Θεασάμενος δὲ ἐνταῦθα ἔχιν κατ' αὐτοῦ ἐρχόμενον, ἑαυτὸν εἰς τὸν ποταμὸν κατήκεν· ἐν δὲ τούτῳ ὑποδεξάμενος αὐτὸν κροκόδειλος κατεθοινήσατο.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι τοῖς ἐναγέσι τῶν ἀνθρώπων οὔτε γῆς οὔτε ἀέρος οὔτε ὕδατος στοιχεῖον ἀσφαλές ἐστίν.

49. Ἀνὴρ ἀδύνατα ἐπαγγελλόμενος. (S. 34. C. 15 et p. 288. F. 31.)

Ἀνὴρ πένης νοσῶν καὶ κακῶς διακείμενος, ἐπειδὴ παρὰ τῶν ἰατρῶν ἀπηλπίσθη, τοῖς θεοῖς ἤνχετο ἕκα-

τόμβην ποιῆσαι, ἐπαγγειλάμενος καὶ ἀναθήματα καθιερώσειν, ἐὰν ἐξαναστῇ. Τῆς δὲ γυναικὸς, ἐτύγχανε γὰρ αὐτὴ παρεστῶσα, πυνθανομένης „καὶ πόθεν αὐτὰ ἀποδώσεις;“ ἔφη, „νομίζεις γὰρ με ἐξαναστήσεσθαι, ἵνα καὶ ταῦτα οἱ θεοὶ ἀπαιτήσωσι;“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι ταῦτα θράδως οἱ ἄνθρωποι κατεπαγγέλλονται, ἃ τελέσειν ἔργῳ οὐ προσδοκῶσι.

50. Ἀνὴρ Ἀθηναῖος καὶ Θηβαῖος. (B. 15.)

Ἀνὴρ Ἀθηναῖος τις ἀνδρὶ Θηβαίῳ κοινῶς ὁδεύων, ὥσπερ εἰκὸς, ὠμίλει· ῥέων δ' ὁ μῦθος ἤλθε μέχρ' ἡρώων, μακρὴ μὲν ἄλλως ῥῆσις οὐδ' ἀναγκαίη. τέλος δ' ὁ μὲν Θηβαῖος υἱὸν Ἀλκμήνης μέγιστον ἀνδρῶν, νῦν δὲ καὶ θεῶν ὕμνει· ὁ δ' ἐξ Ἀθηνῶν ἔλεγεν ὡς πολὺ κρείσσων Θησεὺς γένοιτο, καὶ τύχης ὁ μὲν θείης ὄντως λέλογχεν, Ἡρακλῆς δὲ δουλείης. λέγων δ' ἐνίκ'· σταμύλος γὰρ ἦν ῥήτωρ· ὁ δ' ἄλλος, ὡς Βοιωτὸς, οὐκ ἔχων ἴσην λόγοις ἄμιλλαν, εἶπεν ἀγροίῃ μούσῃ, „πέπαυσο· νικᾷς. τοιγαροῦν χολωθεῖη Θησεὺς μὲν ἡμῖν, Ἡρακλῆς δ' Ἀθηναίοις.“

Ὅτι οὐ δεῖ τοὺς μεριστάντας κινεῖν εἰς ὀργὴν κατὰ τῶν ὑπεξουσίων. [Εἰς ματαιολογίας καὶ ἐριδας.]

51. Ἀνὴρ, ἵππος καὶ πῶλος. (C. 383. F. 343.)

Ἀνὴρ τις ἐπαχεῖτο θηλείᾳ τινὶ ἵππῳ ἐγκύῳ ὑπαρχούσῃ, καὶ ὁδοιποροῦντος αὐτοῦ πῶλον ἢ ἵππον ἀπέτεκεν. Ὁ δὲ πῶλος κατόπιν αὐτῆς εὐθὺς πορευόμενος, καὶ ταχέως ἰλιγγιάσας, πρὸς τὸν τῆς ἰδίας μητρὸς ἐπιβάτην ἔλεγεν, „ἰδοὺ, ὁρᾷς με βραχύτατον καὶ πρὸς πορείαν ἀδύνατον· γίνωσκε τοίνυν, ὡς εἰ ἐνταῦθα

ἐγκαταλίπης με, αὐθωρὸν διαφθείρομαι. Εἰ δὲ ἐντεῦθεν ἄρῃς με, καὶ ἀπαγάγῃς ἐν τόπῳ, καὶ ἀνατραφῇναι παρασκευάσῃς, οὕτως αὖξυνθεις ἐν ὑστέρῳ ἐποχείσθαι μοι ποιήσω σε.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς ἐκείνους χρὴ εὐεργετεῖν, ὅν ὦν καὶ ἡ ἀντάμειψις τῆς εὐποιίας ἐλπίζεται.

52. Ἀνὴρ καὶ Γυνή. (S. 96. C. 93. F. 246.)

Ἐχὼν τις γυναικα πρὸς πάντας τοὺς κατ' οἶκον λίαν τὸ ἦθος ἀργαλέαν ἡβουλήθη γνῶναι, εἰ καὶ πρὸς τοὺς πατρώους οἰκέτας ὁμοίως διάκειται· ὅθεν μετὰ προφάσεως εὐλόγου πρὸς τὸν πατέρα αὐτὴν ἐπεμψε. Μετὰ δὲ ὀλίγας ἡμέρας ἀνελθούσης αὐτῆς ἐπυνθάνετο, πῶς αὐτὴν οἱ οἰκεῖοι προσεδέξαντο; Τῆς δὲ εἰπούσης· „οἱ βουκόλοι καὶ οἱ ποιμένες με ὑπεβλέποντο,“ ἔφη πρὸς αὐτήν· „ἀλλ' ὦ γύναι, εἰ τούτοις ἀπήχθου, οἱ ὄρθρου μὲν τὰς ποίμνας ἐξελαύνουσιν, ὅψ' δὲ εἰσίσαισι, τί χρὴ προσδοκᾶν περὶ τούτων, οἷς πᾶσαν τὴν ἡμέραν συνδιέτριβες;“

Οὕτω πολλάκις ἐκ τῶν μικρῶν τὰ μεγάλα καὶ ἐκ τῶν προδήλων τὰ ἄδηλα γνωρίζονται.

53. Ἀνὴρ καὶ Κύκλωψ. (C. 384. F. 344.)

Ἀνὴρ τις τῶν εὐλαβῶν τυγχάνων [τάχα], καὶ τοῖς πρακτέοις σεμνὸς, ἐπὶ χρόνον ἱκανὸν εὐμαρῶς τοῖς ἰδίοις παισὶ συμβιοτεύων, μετὰ ταῦτα ἐνδεῖα περιπίπτει ἐσχάτῃ, καὶ τὴν ψυχὴν καιρίως ἄλγων, ἐβλάσφημι τὸ θεῖον, καὶ ἑαυτὸν ἀνελεῖν ἀπηναγκάζετο. Λαβὼν οὖν σπάθην, ἐπὶ τινὰ τῶν ἐρημικῶν τόπων ἐξῆει, θανεῖν μᾶλλον αἰρετισάμενος, ἢ περὶ κακῶς ζῆν. Πορευόμενος δὲ λάκκον τινὰ βαθυτάτου ἔτυχεν εὐρηκῶς, ἐν ᾧ χρυσίον οὐκ ὀλίγον παρὰ τινος τῶν γιγανταίων ἀπετέθειτο, ᾧ Κύκλωψ τὸ ὄνομα. Ἰδὼν δὲ ὁ [δῆθεν]

εὐλαβὴς ἀνὴρ τὸ χρυσίον, φόβου εὐθὺς καὶ χαρᾶς ἀνάπλεως γίνεται, καὶ ὅριπτε μὲν τῆς χειρὸς τὸ ξίφος, αἵρει δὲ τὸ χρυσίον ἐκεῖθεν, καὶ ἄσμενος ἐπὶ τὴν οἰκίαν καὶ τοὺς παῖδας αὐτοῦ ἐπανέρχεται. Εἴτα ὁ Κύκλωψ ἐπὶ τὸν λάκκον ἐλθὼν, καὶ τὸ μὲν χρυσίον μὴ εὐρηκῶς, ἀντ' αὐτοῦ δὲ κείμενον ἐκεῖσε τὸ ξίφος ἑωρακῶς, αὐτίκα τοῦτο σπασάμενος ἑαυτὸν διεχειρίσατο.

Ὁ μῦθος οὗτος δηλοῖ, ὡς τοῖς σκαιοῖς ἀνδράσιν ἀκολούθως ἐπισυμβαίνει τὰ φαῦλα· τοῖς δὲ ἀγαθοῖς καὶ εὐλαβέσι τὰ ἀγαθὰ ταμιεύεται.

54. Ἀνὴρ καὶ Μοιχός. (B. 116.)

Νυκτὸς μεσούσης ἦδε παῖς τις εὐφώνως· γυνὴ δ' ἀκούει τοῦδε, κάξαναστᾶσα θυρίδων προκύντει, καὶ βλέπουσα τὸν παῖδα λαμπρᾶς σελήνης ἐν φάει καλὸν λίην, τὸν ἄνδρ' ἑαυτῆς καταλιποῦσα κοιμᾶσθαι, κάτω μελάθρων ἦλθε, καὶ θύρης ἔξω ἐλθοῦσ' ἐποίει τὴν προθυμίην πλήρη. ἄνθρωπος δὲ ταύτης ἐξανίστατ' ἐξαίφνης, ζητῶν ὅπουστί, κοῦκ ἰδὼν δόμων εἰσω ἀμνηχανῶν τε καὶ τὸς ἦλθεν εἰς οἶμον· καὶ τῇ συνεύνῳ φησί· „μηδὲν ἐκπλήσσου, τὸν παῖδα δ' ἡμῶν πεῖσον εἰς δόμους εὐδεν.“ ὃν καὶ λαβὼν παρῆγεν. εἴτα κἀκεῖνος, ἄμφω θελόντων δρᾶν τι, χῆδ' ἐραθύμει.

Τοῦτ' ἐστὶ οὕτως· ἐμφασίς δὲ τοῦ μύθου, κακὸν ἐστὶ χαίρειν, ὅταν ἐχῇ τις ἐκτίσαι.

55. Ἀνὴρ κακοπράγμων. (S. 36. C. 16 et p. 288. F. 32.)

Ἀνὴρ κακοπράγμων συνορισάμενος πρὸς τινὰ ψευδὲς ἐπιδεῖξεν τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον, ὡς ἐνέστη ἡ προθεσμία, λαβὼν στρουθίον εἰς τὴν χεῖρα, καὶ τοῦτο

τῷ ἱματίῳ σκεπάσας, ἤκεν εἰς τὸ λερόν, καὶ στὰς ἄντι-
κρως ἐπηρώτα, πότερόν τι ἔμπνουν ἔχει μετὰ χεῖρας ἢ
ἄπνουν; βουλόμενος, εἰ μὲν ἄψυχον εἶπῃ, ζῶν τὸ
στρουθίον ἐπιδείξει, εἰ δὲ ἔμπνουν, ἀποπνύξας προε-
νεγκεῖν. Καὶ ὁ θεὸς συνελθὼν αὐτοῦ τὴν κακοτεχνίαν εἶ-
πεν· „ἀλλ' ὦ οὗτος, πέπαυσο· ἐν σοὶ γὰρ ἔστι, τοῦτο
ὃ ἔχεις ἢ νεκρὸν εἶναι ἢ ἔμπνουν.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι τὸ θεῖον ἀπαρεγγχείρητόν ἐστι.

56. Ἀνὴρ μεσαιπόλιος καὶ ἐταῖρος.

(S. 31. C. 162 et p. 352. F. 199. B. 22.)

Ἀνὴρ μεσαιπόλιος δύο ἐρωμένους εἶχεν, ὧν ἡ μὲν
νέα, ἡ δὲ πρεσβύτερη. Καὶ ἡ μὲν προβεβηκυῖα αἰδου-
μένη νεωτέρῳ αὐτῆς πλησιάζειν, διετέλει, εἰ ποτε πρὸς
αὐτὴν παρεγένετο, τὰς μελαίννας αὐτοῦ τρίχας περιαι-
ρουμένη· ἡ δὲ νεωτέρα ὑποστελλομένη γέροντα ἐρα-
στὴν ἔχειν, τὰς πολιὰς αὐτοῦ ἀπέσπα. Καὶ οὕτω συν-
έβη ὑπὸ ἀμφοτέρων αὐτὸν περιτιλλόμενον φαλακρὸν
γενέσθαι.

Οὕτω πανταχοῦ τὸ ἀνώμαλον ἐπιβλαβές ἐστι.

56^b. Ἄλλως. (C. 162.)

Ἀνὴρ τις, μέσῃν ἔχων ἥβην, δύο ἔσχεν ἐταῖρας,
μίαν μὲν γραῦν, τὴν δὲ ἐτέραν νέαν. Τοῦτῳ ἡ μὲν
γραῦς τὰς μελαίννας τρίχας ἐτίλλεν, ὥς γέροντα τοῦτον
θέλουσα, ἡ δὲ νέα τὰς πολιὰς· ἕως αὐτὸν φαλακρὸν
ἐποίησαν καὶ ὄνειδος ἀπάντων.

Ὅτι ἐλεεινός ἐστιν ὃς εἰς γυναῖκας ἐμπλῖπτει.

57. Ἀνὴρ πηρός. (S. 37. C. 161 et p. 351. F. 17.)

Ἀνὴρ πηρός· εἰώθει πᾶν τὸ ἐπιτιθέμενον εἰς τὰς
χεῖρας αὐτῷ ζῶν ἐφαπτόμενος λέγειν, ὁποῖόν τι ἐστι.
Καὶ δὴ ποτε λυκιδίου αὐτῷ ἐπιδοθέντος, ψηλαφήσας

καὶ ἀμφιγνοῶν εἶπεν· „οὐκ οἶδα, πότερον λύκου εἴη
ἢ ἀλώπεκος ἢ τοιούτου τινὸς ζώου γέννημα· τοῦτο
μέντοι σαφῶς ἐπίσταμαι, ὅτι οὐκ ἐπιτῆδειον τοῦτο τὸ
ζῶον προβάτων ποιμνὴ συνιέναι.“

Οὕτω τῶν πονηρῶν ἡ διάθεσις πολλάκις καὶ ἀπὸ
τοῦ σώματος καταφαίνεται.

58. Ἀνὴρ φέναξ. (S. 28. C. 18 et p. 289. F. 36.)

Ἀνὴρ πένης νοσῶν καὶ κακῶς διακειμένος ἤϋξατο
τοῖς θεοῖς ἐκατόμβην τελέσαι, εἰ περισώσειαν αὐτόν·
οἱ δὲ ἀπόπειραν αὐτοῦ ποιήσασθαι βουλόμενοι, φαῖσαι
τάχιστα αὐτὸν παρεσκεύασαν. Κἀκείνος ἐξαναστὰς
ἐπειδὴ ἀληθινῶν βοῶν ἠπόρει, στεατίνους ἐκατὸν πλά-
σας ἐπὶ τινος βωμοῦ κατέκαυσεν εἰπὼν· „ἀπέχετε τὴν
εὐχὴν, ὦ δαίμονες.“ Οἱ δὲ θεοὶ βουλόμενοι αὐτὸν ἐν
μέρει ἀντιβουκολῆσαι, ὄναρ αὐτῷ ἐπεμψαν, παραι-
νοῦντες ἐλθεῖν εἰς τὸν αἰγιαλόν· ἐκεῖ γὰρ εὐρήσειν ἀτ-
τικὰς χιλίας. Καὶ ὃς περιχαρὴς γενόμενος, δρομαῖος
ἦκεν ἐπὶ τὴν ἥονα, ἐνθα δὴ λησταῖς περιτυχὼν ἀπήχθη,
καὶ ὑπ' αὐτῶν πωλούμενος εὗρε δραχμὰς χιλίας.

Ὁ λόγος εὐκαιρὸς πρὸς ἄνδρα ψευδολόγον.

59. Ἀνδρακεὺς καὶ Γναφεὺς. (S. 29. C. 12 et p. 286. F. 27.)

Ἀνδρακεὺς ἐπὶ τινος οἰκίας ἐργαζόμενος καὶ θεα-
σάμενος γραφεὰ αὐτῷ παροικισθέντα, προσελθὼν πα-
ρεκάλει αὐτόν, ὅπως σύνοικος αὐτῷ γένηται, διεξιὼν
ὥς οἰκειότεροι ἀλλήλοις ἔσονται καὶ λυσιτελεστέροι [διὰ]
μίαν ἑπαυλιν οἰκοῦντες. Καὶ ὁ γναφεὺς ὑποτυχὼν ἔφη
πρὸς αὐτόν· „ἀλλ' ἔμοιγε παντελὸς τοῦτό ἐστιν ἀδύ-
νατον· ὃ γὰρ ἐγὼ λευκανῶ, σὺ ἄσβολήσεις.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι πᾶν τὸ ἀνόμοιον ἀκοινωνητόν
ἐστι.

60. "Ανθρωπος ἀριθμῶν τὰ κύματα.
(C. 333. F. 403. ex Luc. Hermot. c. 84.)

Αἰσωπος ἔφη, ἀνθρωπὸν τινα ἐπὶ τῇ ἡϊόνι καθε-
ζόμενον ἐπὶ τὴν κυματωγὴν ἀριθμεῖν τὰ κύματα, σφα-
λέντα δὲ ἄχθεσθαι καὶ ἀνιάσθαι, ἄχρι δὴ τὴν κερδῶ
παραστᾶσαν εἰπεῖν αὐτῷ· „τί, ὦ γενναῖε, ἀνιᾶ τῶν
παρελθόντων ἔνεκα, δέον τὰ ἐντεῦθεν ἀρξάμενον ἀριθ-
μεῖν, ἀμελήσαντα ἐκείνων;“

61. "Ανθρωπος καὶ Ἀλώπηξ. (F. 265. C. 163. B. 11.)

Ἀλώπεκά τις ἐχθρὰν ἔχων, ὡς βλέπτουσιν αὐτὸν
κρατήσας, καὶ θέλων ἐπὶ πολὺ τιμωρήσασθαι, στυπ-
πεῖα ἐλαίῳ βεβρεγμένα τῇ οὐρᾷ προσδήσας ὑψήψε.
Ταύτην δὲ δαίμων εἰς τὰς ἀρούρας τοῦ λαβόντος ὠδή-
γει· ἦν δὲ καιρὸς ἀμητοῦ. Ὁ δὲ ἡκολούθει θρηνῶν μη-
δὲν θεοῖσας.

Ὅτι πρῶον εἶναι χρὴ, καὶ μὴ ἀμέτρως θυμοῦσθαι·
ἐξ ὀργῆς γὰρ πολλάκις τυγχάνει βλάβην γίνεσθαι μεγά-
λην τοῖς δυσοργήτοις.

61^b. Ἄλλως. Γεωργὸς καὶ Ἀλώπηξ. (C. 304. F. 221.)

Γεωργῷ πονηρῷ φθόνου ἐνεποιεῖ τὸ τοῦ γείτονος
αὐξάνόμενον λήϊον, καὶ διαφθείρειν τοὺς ἐκείνου πό-
νους ἐξήτει. Καὶ θηράσας ἀλώπεκα, προσάψας δαλὸν,
πρὸς τὸ τοῦ γείτονος ἀφίησι λήϊον. Ἡ δὲ καθ' ἧς ἀφείτο
μὴ παριοῦσα, βουλομένου τοῦ δαίμονος τὸ τοῦ πέμψαν-
τος ἐνέπρησεν λήϊον.

Πονηροὶ γείτονες πρῶτοι τῆς ἐτέρων μετέχουσι
βλάβης.

62. "Ανθρωπος καὶ Κύν. (C. 129 et p. 331 sq. F. 22. B. 42.)

"Ανθρωπὸς τις ἡτοίμαζε δεῖπνον, ἐστιάσων τινα
τῶν φίλων αὐτῷ καὶ οἰκείων. Ὁ δὲ κύων αὐτοῦ ἄλ-

λον κύνα ἐκάλει, λέγων· „ὦ φίλε, δεῦρο συνδείπνησόν
μοι.“ Ὁ δὲ προσελθὼν χαίρων ἵστατο, βλέπων τὸ
μέγα δεῖπνον, βοῶν ἐν τῇ καρδίᾳ· „βαβαί, πόση μοι
χαρὰ ἄρτι ἐξαπινάως ἐφάνη· τραφήσομαι τε γὰρ, καὶ
εἰς κόρον δειπνήσω, ὥστε με αὔριον μηδαμῇ γε πεινᾶ-
σαι.“ Ταῦτα καθ' ἑαυτὸν λέγοντος τοῦ κυνὸς, καὶ
ἅμα σείοντος τὴν κέρκον, ὡς δὴ εἰς τὸν φίλον θαρρόυν-
τος, ὁ μάγειρος, ὡς εἶδε τοῦτον ὧδε ἀκκέϊσε τὴν κέρκον
περιστρέφοντα, κατασχὼν τὰ σκέλη αὐτοῦ, ἐβόησε πα-
ραχρημα ἐξωθεν τῶν θυρίδων. Ὁ δὲ κατιῶν ἀπῆει με-
γάλως κράζων. Τῶν τις δὲ κυνῶν, τῶν καθ' ὁδὸν αὐτῷ
συναντάντων, ἐπηρώτα· „πῶς ἐδείπνησας, φίλος;“
Ὁ δὲ πρὸς αὐτὸν ὑπολαβὼν ἔφη· „ἐκ τῆς πολλῆς πό-
σεως μεθυσθεὶς ὑπὲρ κόρον, οὐδὲ τὴν ὁδὸν αὐτὴν, ὅθεν
ἐξῆλθον, οἶδα.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ θαρρόειν τοῖς ἐξ ἄλλο-
τρίων εὖ ποιεῖν ἐπαγγελλομένοις.

63. "Ανθρωπος καὶ Λέων συνοδεύοντες.
(F. 169. C. 219 et p. 374.)

Ποτὲ συνώδευσε λέων ἀνθρώπῳ. Ἐκαυχῶντο οὖν
πρὸς ἀλλήλους τοῖς λόγοις. Εὐρὸν δὲ ἐν τῇ ὁδῷ πετρι-
νὴν στήλην ὁμοίαν ἀνδρὶ, ἐτέραν στήλην λέοντος συμ-
πιλύνουσιν. Καὶ ὁ ἄνθρωπος ὑποδείξας πρὸς αὐτήν,
ταῦτα ἔφη· „ἴδε πῶς ἐσμεν κρείττονες ὑμῶν πάντων,
καὶ φωμαλέοι ὑπὲρ ἅπαν θηρίων.“ Ὁ πόλαβὼν δὲ ὁ λέων
ἔφη· „ὕψ' ὑμῶν εἰσὶν οὕτω ταῦτα γινόμενα καὶ πρατ-
τόμενα· εἰ γὰρ ἥδεσαν λέοντες γλύφειν λίθους, πολ-
λοὺς ἂν εἶδες ὑποκάτω λεόντων.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ καυχώμενοι πειρῶνται
ἐν λόγοις ἑαυτοὺς ἐπιφημιζεῖν, καίπερ μὴ ὄντες τοι-
οῦτοι.

63^b. "Αλλως. (C. 219.)

Εἰς ἔριν ἀλλήλοις ἀνὴρ τε καὶ λέων προῆλθον· καὶ ὁ μὲν ἀνὴρ τὸ τῶν ἀνθρώπων κρείττον ἀπέφηνε γένος, ὁ δὲ τοῖς λέουσιν ἐδίδου τὸ πλεόν. Ἀμιλλωμένων δὲ περὶ τοῦ κρείττονος, πίστιν ὁ ἀνὴρ ἐξ εἰκόνοσ ἐλάμβανεν, ἐν ᾗ λέων ἐγέρλυπτο ἐξ ἀνδρὸς ἀλίσκομενος. Καὶ πρὸς ἐκεῖνον ὁ λέων· „εἰ καὶ παρ' ἡμῖν ἦσαν οἱ γλύφοντες, πλείους ἂν εἶδες ἐαλωκότας ἐκ λεόντων ἀνθρώπους ἢ παρ' ἀνθρώπων λέοντας.“

Ὁ τοῖς ἴσοις δικαίως χρώμενος οὐκ ἀπορήσει τῆς νίκης.

64. "Ανθρωπος καὶ Σάτυρος. (S. 35. C. 126. F. 26.)

"Ανθρωπὸν ποτε λέγεται πρὸς Σάτυρον φιλίαν σπείσασθαι. Καὶ δὴ χειμῶνος καταλαβόντος καὶ ψυχους γενομένου ὁ ἄνθρωπος τὰς χεῖρας τῷ στόματι ἐπέπνευ. Τοῦ δὲ Σατύρου τὴν αἰτίαν ἐρομένου, δι' ἣν τοῦτο πράττει, ἔλεγεν, ὅτι θερμαίνει τὰς χεῖρας διὰ τὸ κρύος. Ὑστερον δὲ παρατεθείσης αὐτοῖς τραπέζης καὶ προσφαγήματος θερμοῦ σφόδρα ὄντος, ὁ ἄνθρωπος ἀναιρούμενος κατὰ μικρὸν τῷ στόματι προσέφερε καὶ ἐφύσα· πυνθανομένου δὲ πάλιν τοῦ Σατύρου, τί τοῦτο ποιεῖ; ἔφασκε καταψύχειν τὸ ἔδесμα, ἐπεὶ λίαν θερμὸν ἐστί. Κάκεινος ἔφη πρὸς αὐτόν· „ἀλλ' ἀποτάσσομαί σου τῇ φιλίᾳ, ὃ οὗτος, ὅτι ἐκ τοῦ αὐτοῦ στόματος τὸ θερμὸν καὶ τὸ ψυχρὸν ἐξιέρει.“

Ἄτὰρ οὖν καὶ ἡμᾶς περιφεύγειν δεῖ τὴν φιλίαν ὣν ἀμφίβολός ἐστιν ἡ διάθεσις.

65. "Ανθρωπος καὶ Τέττιξ. (C. 344. F. 411.)

Ἀνὴρ τις, ἀκρίδας συλλέγων καὶ ἀποκτιννύς, εἶλε καὶ τέττιγα. Ἐπεὶ δὲ κάκεινον ἠβούλετο κτείνειν, φησὶν ὁ τέττιξ· „ἄνθρωπε, μὴ με μάτην ἀνέλῃς· ἐγὼ

γὰρ οὔτε στάχυν βλάπτω, οὔτ' ἄλλο τι τῶν ἀπάντων σε ἀδικῶ· τῇ κινήσει δὲ τῶν ἐν ἐμοὶ ὑμένων ἡδὺ φθέργομαι, τέρπων τοὺς ὁδοιπόρους· φωνῆς οὖν παρ' ἐμοὶ πλεόν οὐδὲν εὐρήσεις.“ Κάκεινος, ταῦτα ἀκούσας, ἀφῆκεν ἀπιέναι.

65^b. "Αλλως. Τέττιξ καὶ ἀνὴρ. (C. 385.)

Τέττιξ, ἄνδρα τινὰ θεασάμενος κατασχεῖν αὐτὸν μηχανώμενον, ἔφη πρὸς αὐτόν· „ἐκείνοις τοῖς ὀρνέοις ἐπέρχου, παρ' ὧν σοὶ καὶ ὄφελός τι προσγενήσεται· ἐμὲ γὰρ εἰ κατάσχῃς, οὐδὲν ἐξ ἐμοῦ τὸ παράπαν κερδανεῖς.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς οὐ χρή τινα τῶν ἀχρήστων καὶ ἀνονήτων ἐφίεσθαι.

66. "Ανθρωπος καταθραύσας ἄγαλμα. (C. 128 et p. 330. F. 21. B. 119.)

"Ανθρωπὸς τις, ξύλινον ἔχων θεὸν, πένης ὢν καθικέτευε τοῦ ἀγαθοποιῆσαι. Ὡς οὖν ταῦτ' ἐπραττε, καὶ μᾶλλον ἐν πενίᾳ διῆγε, θυμωθεὶς ἐκ τοῦ σκέλους ἄρας αὐτὸν τῷ τοίχῳ προσέκρουσε. Τῆς δὲ κεφαλῆς αὐτοῦ παραχοῆμα κλασθείσης, ἐρῶευσε χρυσὸς ἐξ αὐτῆς, ὃν συναγαγὼν ὁ ἄνθρωπος ἐβόα· „στρεβλὸς τυγχάνεις, ὡς οἶμαι, καὶ ἀγνώμων· τιμῶντά σε γὰρ οὐδὲν ὠφελήσας με· τυπτήσαντα δὲ πολλοῖς καλοῖς ἡμεῖψω.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐδὲν ὠφελήσεις σαυτὸν, πονηρὸν ἄνδρα τιμῶν, αὐτὸν δὲ τύπτων πλεόν ὠφελήσεις.

67. "Ανθρωπος λέοντα χρυσοῦν εὐρών. (S. 71. C. 216. F. 295.)

Δειλὸς φιλάργυρος λέοντα χρυσοῦν εὐρών ἔλεγεν· Οὐκ οἶδα τίς γένωμαι ἐν τοῖς παροῦσιν· ἐγὼ ἐκβέβλημαι τῶν φρενῶν, καὶ τί πράττειν οὐκ ἔχω· μερίζει με φιλοχρηματία καὶ τῆς φύσεως ἡ δειλία. Ποία γὰρ τύχη ἢ ποῖος δαίμων εἰργάσατο χρυσοῦν λέοντα; Ἡ μὲν γὰρ

ἐμὴ ψυχὴ πρὸς τὰ παρόντα ἑαυτῇ πολεμεῖ· ἀγαπᾷ μὲν τὸν χρυσόν, δέδοικε δὲ τοῦ χρυσοῦ τὴν ἐργασίαν· ἄπτεσθαι μὲν ἐλαύνει ὁ πόθος, ἀπέχεσθαι δὲ ὁ τρόπος. Ὡς τύχης διδούσης καὶ μὴ λαμβάνουσας συγχωρούσης! ὦ θησαυρὸς ἡδονῆν μὴ ἔχων! ὦ χάρις δαίμονος ἄχαρις γενομένη! Τί οὖν; ποῖω τρόπῳ χρῆσμαι; ἐπὶ ποίαν ἔλθω μηχανήν; ἄπειμι τοὺς οἰκέτας δεῦρο κομίσων, λαβεῖν ὀφείλοντας τῇ πολυπληθεῖ συμμαχίᾳ· ἀλλὰ πόρῳ ἔσομαι θεατῆς.

Ὁ λόγος ἀρμόζει πρὸς τινα πλούσιον, μὴ τολμῶντα προσπαῦσαι καὶ χρῆσασθαι τῷ πλούτῳ.

68. Ἀραψ καὶ Κάμηλος. (B. 8.)

Ἀραψ κάμηλον ἀχθίσας ἐπηρώτα, πότερ' ἀναβαίνειν μᾶλλον ἢ κάτω βαίνειν αἰροῖτο. ὧς κάμηλος, οὐκ ἄτερ μούσης, εἶπ'· „ἦ γὰρ ὀρθῇ τῶν ὁδῶν ἀπεκλείσθη;“

Ὁ λόγος εὐθετος πρὸς ἄνδρας διεστραμμένους τῆς εὐθείας ὁδοῦ ἐκκλίνοντας.

69. Ἄρκτος καὶ Ἀλώπηξ. (C. 165. F. 25. B. 14.)

Ἄρκτος τίς ποτε μεγάλως ἐκανχᾶτο, ὡς φιλανθρωπότατον πάντων ἐστὶ τῶν ζῴων· φασὶ γὰρ ἄρκτον νεκρὸν μηδὲν βιβρώσκειν. Ἡ δὲ ἀλώπηξ ἀκούουσα ταῦτα ἐμειδίασε, καὶ πρὸς αὐτὴν ἀντέφη· „εἶθε τοὺς νεκροὺς ἥσθεις καὶ μὴ τοὺς ζῶντας.“

Ὁ μῦθος τοὺς πλεονέκτας καὶ ἐν ὑποκρίσει βιοῦντας ἐλέγχει.

70. Ἀρότης καὶ Λύκος. (S. 38.)

Ἀρότης λύσας τὸ ξεῦρος ἐπὶ πότον ἀπήγαγε· λύκος δὲ λιμώττων καὶ τροφὴν ζητῶν ὡς περιέτυχε τῷ ἀρότῳ, τὸ μὲν πρῶτον τὰς τῶν ταύρων ζεύγλας περιέλειχε, λαθὼν δὲ κατὰ μικρὸν, ἐπεὶ καθῆκε τὸν αὐχένα,

ἀνασπᾶν μὴ δυνάμενος, ἐπὶ τὴν ἄρουραν τὸ ἄροτρον ἔσυρεν. Ὁ δὲ ἀρότης ἐπανελθὼν καὶ θεασάμενος αὐτὸν ἔλεγεν· „εἶθε γὰρ, ὦ κακὴ κεφαλὴ, καταλιπὼν τὰς ἀρπαγὰς καὶ τὸ ἀδικεῖν ἐπὶ τὸ γεωπονεῖν τραπείης.“

Οὕτως οἱ πονηροὶ τῶν ἀνθρώπων καὶ χρηστότητα ἐπαγγέλλονται, ψεύδονται.

71. Ἀσπάλαξ. (C. 51.)

Ὁ ἀσπάλαξ τυφλὸν ζῴον ἐστὶ. Φησὶν οὖν ποτε τῇ μητρὶ· „συκαμινέαν, μήτερ, ὀρῶ.“ Εἶτα αὐθὺς φησὶ· „λιβάνου ὁσμῆς πεπλήρωμαι.“ Κἀκ τρίτον πάλιν „χαλκῆς“ φησὶ „ψηφίδος κτύπον ἀκούω.“ Ἡ δὲ μήτηρ ὑπολαβούσα εἶπεν· „ὦ τέκνον, ὡς ἤδη μανθάνω, οὐ μόνον ὅπως ἐστέρησαι, ἀλλὰ καὶ ἀκοῆς καὶ ὁσφρήσεως.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔνιοι τῶν ἀλαζόνων τὰ ἀδύνατα κατεπαγγέλλονται καὶ ἐν τοῖς ἐλαχίστοις ἐλέγχονται.

71^b. Ἄλλως. Σπάλαξ καὶ Μήτηρ. (S. 210. C. 307. F. 177.)

Σπάλαξ (ἐστὶ δὲ τοῦτο τὸ ζῶον τυφλὸν) λέγει τῇ μητρὶ αὐτοῦ, ὅτι βλέπω· ἀκείνη πειράζουσα αὐτὸν χόνδρον λιβανωτοῦ δοῦσα αὐτῷ ἐπηρώτα, τί τοῦτο εἶη. Τοῦ δὲ εἰπόντος ψηφίδα, ἢ μήτηρ εἶπεν· „ὦ τέκνον, οὐ μόνον τοῦ βλέπειν ἐστέρησαι, ἀλλὰ καὶ τὰς ὁσφρήσεις ἀπώλεσας.“

Οὕτως ἔνιοι τῶν ἀλαζόνων, μέχρις οὗ τὰ ἀδύνατα κατεπαγγέλλονται, καὶ ἐν τοῖς ἐλαχίστοις ἐλέγχονται.

72. Ἀστρολόγος. (S. 40. C. 166 et p. 354. F. 19.)

Ἀστρολόγος ἐξιὼν ἐκάστοτε ἐσπέρας ἔθος εἶχε τοὺς ἀστέρας ἐπισκοπῆσαι· καὶ δὴ ποτε περιωὴν εἰς τὸ προάστειον, καὶ τὸν νοῦν ὅλον ἔχων ἐν τῷ οὐρανῷ, ἔλαθε καταπεσὼν εἰς φρέαρ. Ὀδυρομένου δὲ αὐτοῦ καὶ βοῶν-

τος, παριών τις ὡς ἤκουσε τῶν στεναγμῶν, προσελθὼν καὶ μαθὼν τὰ συμβεβηκότα, ἔφη πρὸς αὐτόν· „ὦ οὐ-
τος, σὺ τὰ ἐν οὐρανῷ βλέπεις πειρῶμενος τὰ ἐπὶ τῆς
γῆς οὐχ ὁρᾷς;“

Τῷ λόγῳ τούτῳ χρησαίτο ἂν τις πρὸς ἐκείνους τῶν
ἀνθρώπων, οἱ παρὰδόξως ἀλαζονεύοντες οὐδὲ τὰ κοινὰ
τοῖς ἀνθρώποις ἐπιτελεῖν δύνανται.

73. Ἀφροδίτη καὶ Δούλη. (B. 10.)

Αἰσχρᾶς τις ἦρα καὶ κακοφύπου δούλης
ιδίας ἑαυτοῦ, καὶ παρῆχεν αἰτούσῃ
ἄπανθ' ἐτοίμως. ἡ δὲ χρυσίου πλήρης,
σύρουσα λεπτὴν πορφύραν ἐπὶ κνήμας,
πάσῃ μάχῃν συνῆπτεν οἰκοδεσποίνῃ·
τὴν δ' Ἀφροδίτην, ὥσπερ αἰτίην τούτων,
λύχνους ἐτίμα καὶ καθ' ἡμέραν πᾶσαν
ἔθνευ, ἠΰχεθ', ἐκέτευν, ἠρώτα·
ἕως πότ' αὐτῶν ἡ θεὸς καθευδόντων
ἦλθεν καθ' ὕπνους, καὶ φανείσα τῇ δούλῃ
„μὴ μοι χάριν σχῆς ὡς καλὴν σε ποιούσῃ·
τούτῳ χολοῦμαι“ φησὶν, „ὦ καλὴ φαίνῃ.“

Ἄπας ὁ τοῖς αἰσχροῖσιν ὡς καλοῖς χαίρων
θεοβλαβής τίς ἐστι καὶ φρένας πηρός.

74. Βάτραχοι. (C. 19. F. 38. S. 43.)

Βάτραχοι δύο ἐν λίμνῃ ἐνέμοντο· θέρους δὲ ξηραν-
θείσης τῆς λίμνης, ἐκείνην καταλιπόντες ἐπεξήτουν ἐτέ-
ραν. Καὶ δὴ βαθεῖ περιέτυχον φρέατι, ὅπερ ἰδὼν
ἄτερος θατέρῳ φησί· „συνκατέλθωμεν, ὦ οὗτος, εἰς
τόδε τὸ φρέαρ.“ Ὁ δὲ ὑπολαβὼν εἶπεν· „ἂν οὖν καὶ τὸ
ἐνθάδε ὕδωρ ξηρανθῇ, πῶς ἀναβησόμεθα;“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ ἀπερισκέπτως προσιέ-
ναι τοῖς πράγμασιν.

75. Βάτραχοι. (S. 69. C. 84. F. 238.)

Δύο βάτραχοι ἀλλήλοις ἐγειννίαζον· ἐνέμοντο δὲ ὁ
μὲν βαθεῖαν καὶ τῆς ὁδοῦ πόρῳ λίμνην, ὁ δὲ ἐν ὁδῷ
μικρὸν ὕδωρ ἔχων. Καὶ δὴ τοῦ ἐν τῇ λίμνῃ παραι-
νοῦντος θατέρῳ μεταβῆναι πρὸς αὐτόν, ἵνα καὶ ἀμεί-
νονος καὶ ἀσφαλεστέρας διαίτης ἀπολαύῃ, ἐκείνος οὐκ
ἐπέλθετο λέγων, δυσάποσπάστως ἔχειν τῆς τοῦ τόπου
συνηθείας· ἕως οὗ συνέβη ἄμαξαν τῇδε παριοῦσαν ὀλέ-
σαι αὐτόν.

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ τοῖς φανύλοις ἐπιτη-
δεύμασιν ἐνδιατρίβοντες φθάνουσιν ἀπολλύμενοι, πρὶν
ἢ ἐπὶ τὰ καλλίονα τραπέσθαι.

76. Βάτραχοι αἰτοῦντες βασιλέα. (S. 44. C. 167.)

Βάτραχοι λυπούμενοι ἐπὶ τῇ ἑαυτῶν ἀναρχίᾳ πρέ-
σβεις ἔπεμψαν ἐπὶ τὸν Δία, δεόμενοι βασιλέα αὐτοῖς
παρασχεῖν. Ὁ δὲ συνιδὼν τὴν εὐήθειαν, ξύλον εἰς
τὴν λίμνην καθῆκε. Καὶ οἱ βάτραχοι τὸ μὲν πρῶτον
καταπλαγέντες τὸν ψόφον, ἑαυτοὺς εἰς τὰ βάθη τῆς
λίμνης ἐδίδοσαν· ὕστερον δὲ, ὡς ἀκίνητον ἦν τὸ ξύλον,
ἀναδύναντες εἰς τοσοῦτον καταφρονήσεως ἦλθον, ὡς
ἐπιβαίνοντας αὐτῷ ἐπικαθέζεσθαι. Ἀναξιοπαθοῦντες
δὲ τοιοῦτον ἔχειν βασιλέα, ἦκον ἐκ δευτέρου πρὸς τὸν
Δία, καὶ τοῦτον παρεκάλουν ἀλλάξαι αὐτοῖς τὸν ἄρ-
χοντα· τὸν γὰρ πρῶτον λίαν εἶναι νωχελῆ. Καὶ ὁ Ζεὺς
ἀγανακτήσας κατ' αὐτῶν, ὕδραν αὐτοῖς ἐπέπεμψεν, ὑφ'
ἧς συλλαμβανόμενοι κατησθλίνοντο.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι ἄμεινόν ἐστι νωθεῖς καὶ μὴ πο-
νηροὺς ἔχειν ἄρχοντας, ἢ ταρακτικούς καὶ κακούργους.

76^b. Ἄλλως. (C. 167 et p. 355. F. 37.)

Βάτραχοι λυπούμενοι ἐπὶ τῇ αὐτῶν ἀναρχίᾳ, πρέ-
σβεις ἔπεμψαν, ἐκτείνοντες τὸν Δία, ὅπως αὐτοῖς βα-

οιλία παράσχη. Ὁ δὲ συνιδῶν αὐτῶν τὴν εὐήθειαν, ξύλον ἐπηξέ μέσον τῆς λίμνης. Συντελλόμενοι δὲ τῷ φόβῳ οἱ βάτραχοι, εἰς τὰ βάθη ἑαυτοὺς κατέδυον. Χρόνου δὲ πολλοῦ παρωχηκότες, ὡς ἐώρων τὸ ξύλον ἀκίνητον, ἀπεβάλοντο τὸν φόβον, καὶ τοσοῦτον κατεφρόνησαν αὐτοῦ, ὥστε ἐπιβαίνειν καὶ ἐπικαθίζεσθαι τούτῳ. Μὴ ἀξιοῦντες δὲ αὐτὸν ἔχειν βασιλέα, ἐκ δευτέρου ἦλθον πρὸς τὸν Δία, καὶ παρεκάλουν ἀλλάξαι αὐτόν. Τότε δ' ἔδωκεν αὐτοῖς βασιλέα ἐρχελυν. Ἰδόντες δὲ αὐτοῦ τὴν εὐήθειαν, οὐκ ἀπεδέξαντο αὐτόν. Ἦλθον οὖν ἐκ τρίτου πρὸς τὸν Δία, ὅπως καὶ τοῦτον ἀλλάξῃ. Καὶ ὁ Ζεὺς ἀγανακτήσας κατ' αὐτῶν, ὕδρα ἐπεμψεν, ἥτις ἕνα καθ' ἕνα τῶν βατράχων ἤσθιεν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἄμεινόν ἐστι θεῶ πεῖθεσθαι, καὶ μὴ πονηροὺς ἔχειν ἄρχοντας καὶ ταραχοποιοῦς.

77. Βάτραχοι καὶ Ἥλιος. (C. 350 et p. 407. F. 350. B. 24.)

Γάμοις ἔχαιρον βάτραχοι τοῖς Ἥλιον.

Καὶ τις πρὸς αὐτοὺς εἶπεν· „ὦ δειλὸν γένος·

εἰ γὰρ μόνου τρέμοιμεν ἀνγὰς ἡλίου,

τίς, εἴγε τεκνώσεις, τοῦτον βαστάσει;“

Πρὸς τοὺς ἐπ' ἰδίᾳ βλάβῃ ἀγνωσίᾳ χαίροντας.

77^b. Ἄλλως. (C. 350.)

Γάμοι τοῦ Ἥλιου θερούς ἐρίνοντο· πάντα δὲ τὰ ξῶα ἔχαιρον ἐπὶ τούτῳ, ἡγάλλοντο δὲ καὶ βάτραχοι. Εἷς δὲ τούτων εἶπεν· „ὦ μῶροι, εἰς τί ἀγάλλεσθε; εἰ γὰρ μόνος ὢν ὁ Ἥλιος πᾶσαν ὕλην ἀποξηραίνει, ἐὰν γήμας ὅμοιον αὐτῷ γεννήσῃ, τί οὐ πάθωμεν κακῶν;“

78. Βάτραχος ἰατρός. (F. 154. C. p. 401.)

Ὅντος ποτὲ βατράχου ἐν τῇ λίμνῃ, καὶ τοῖς ξώοις πᾶσιν ἀναβοήσαντος, „ἐγὼ ἰατρός εἰμι φαρμάκων ἐπι-

στήμων,“ ἀλώπηξ ἀκούσασα ἔφη· „πῶς σὺ ἄλλους σώσεις, σαυτὸν χωλὸν ὄντα μὴ θεραπεύων;“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁ παιδείας ἀμύητος ὑπάρχων, πῶς ἄλλους παιδεῦσαι δυνήσεται;

78^b. Ἄλλως. Σκώληξ καὶ Ἀλώπηξ. (C. 135. B. 120.)

Ὁ τῷ πηλῷ κρυπτόμενος σκώληξ, εἰς γῆν ἐξελθὼν, ἔλεγε πᾶσι τοῖς ξώοις· „ἰατρός εἰμι φαρμάκων ἐπιστήμων, οἷός ἐστιν ὁ τῶν θεῶν ἰατρός Παιών.“ Καὶ „πῶς“ εἶπεν ἀλώπηξ „ἄλλους ἰώμενος σαυτὸν χωλὸν ὄντα οὐκ ἰάσω;“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι, ἐὰν μὴ πρόχειρος ᾖ ἡ ἢ πείρα, πᾶς λόγος ἀργὸς ὑπάρχει.

78^c. Ἄλλως. Βάτραχος καὶ Ἀλώπηξ. (C. 300. F. 213.)

Ὁ βάτραχος τῆς τῶν ἰατρῶν κατηλαζονεύετο τέχνης, πάντα μὲν εἰδέναι φάρμακα γῆς ὑπισχνούμενος, πᾶσι δὲ μόνος εἰς ὑγίαν ἀρκέσειν. Καὶ παρεστῶσα τοῖς λόγοις ἀλώπηξ τὸ ψεῦδος ἀπὸ τοῦ χρώματος ἤλεγχεν, „τί δῆτα“ λέγουσα „νόσου μὲν τοὺς ἄλλους ἐλευθεροῖς, νόσου δὲ φέρεις ἐπὶ τῆς ὥψεως σύμβολον;“

Ἀλαζονεία τὸν ἔλεγχον οἰκοθεν εὔρατο.

79. Βόες καὶ Ἄξονες. (S. 45. C. 168 et p. 355. F. 39. B. 52.)

Βόες ἄμαξαν εἰλκον· τοῦ δὲ ἄξονος τρίζοντος, ἐπιστραφέντες ἔφασαν οὕτως πρὸς αὐτόν· „ὦ οὔτος, ἡμῶν τὸ ὄλον βάρος φερόντων, σὺ τί κρᾶζεις;“

Οὕτω καὶ ἐνιοὶ ἐτέρων μοχθοῦντων αὐτοὶ προσποιῶνται κάμνειν.

80. Βόες καὶ Μάγειροι. (B. 21.)

Βόες μαγείρους ἀπολέσαι πότ' ἐξήτουν, ἔχοντας αὐτοῖς πολεμίαν ἐπιστήμην. καὶ δὴ συννηθρολίζοντο, πρὸς μάχην ἤδη

κέραι' ἀποξύνοντες· εἰς δέ τις λίην
γέρον ἐν αὐτοῖς (πολλὰ δ' ἦν ἀροτρεύσας),
„οὔτοι μὲν ἡμᾶς“ εἶπε „χερσὶν ἐμπείροις
σφάζουσι καὶ κτείνουσι χωρὶς αἰκίης·
ἦν δ' εἰς ἀτέχνους ἐμπέσωμεν ἀνθρώπους,
διπλοῦς τότε ἔσται θάνατος· οὐ γὰρ ἐλλείψει
τὸν βοῦν ὁ θύσων, κἂν μάγειρος ἐλλείψῃ.“

[Ὁ τὴν παροῦσαν πημονὴν φεύγειν σπεύδων
ὄρα ὀφείλει, μή τι χεῖρον ἐξεύρῃ.]

Ὁ μῦθος τοῦτο δηλοῖ, ὅτι ἄμεινον δουλεύειν σο-
φοῖς καὶ ἐπιεικέσιν ἢ δεσπόζεσθαι ὑπὸ σκαιῶν τε καὶ
ἀπαιδευτῶν.

81. Βοηλάτης καὶ Ἡρακλῆς. (C. 335. B. 20.)

Βοηλάτης ἐκ κώμης ἄμαξαν ἄγων, καὶ ταύτης ἐμ-
πεσοῦσής εἰς φάραγγα κοιλώδη, δέον βοηθεῖν, ἀργὸς
ἵστατο τῷ Ἡρακλεῖ προσενχόμενος· ἐκείνον γὰρ ἐκ πάν-
των ἀσπαζόμενος ἐτίμα. Ὁ δὲ θεὸς ἐπιστας εἶπε· „τῶν
τροχῶν ἄπτου, καὶ τοὺς βόας νύττε, καὶ τότε τῷ θεῷ
εὖχου, ὅταν καὐτός τι ποιῇς· μὴ μέντοιγε μάτην
εὖχου.“

82. Βορέας καὶ Ἥλιος. (S. 46. C. 306. B. 18.)

Βορέας καὶ Ἥλιος περὶ δυνάμεως ἥριζον· ἔδοξε δὲ
αὐτοῖς ἐκεῖνῳ τὴν νίκην ἀπονείμειν, ὅς ἂν αὐτῶν ἄν-
θρωπον ὁδοιπόρον ἐκδύσῃ. Καὶ ὁ Βορέας ἀρξάμενος
σφοδρὸς ἦν· τοῦ δὲ ἀνθρώπου ἀντεχομένου τῆς ἐσθῆ-
τος, μᾶλλον ἐπέκειτο. Ὁ δὲ, ὑπὸ τοῦ ψύχους καταπο-
νούμενος ἔτι μᾶλλον, καὶ περιττοτέραν ἐσθῆτα προσε-
λάμβανεν, ἕως ἀποκαμῶν ὁ Βορέας τῷ Ἠλίῳ μετὰ τοῦτο
παρέδωκε. Κἀκεῖνος τὸ μὲν πρῶτον μετρίως προσέ-
λαμψε· τοῦ δὲ ἀνθρώπου τὰ περισσὰ τῶν ἱματίων ἀπο-
τιθεμένου, σφοδρότερον τὸ καῦμα ἐπέτεινε, μέχρις οὗ

πρὸς τὴν ἀλέαν ἀντέχειν μὴ δυνάμενος, ἀποδυσάμενος
ποταμοῦ ῥέοντος ἐπὶ λουτρον ἀπήει.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις τὸ πείθειν τοῦ βιάζε-
σθαι ἀννυκτικώτερόν ἐστι.

82^b. Ἄλλως. (C. p. 201. F. 391. ex Plut. Praec. coniug. c. 12.)

Ὁ ἥλιος τὸν βορέαν ἐνίκησεν. Ὁ γὰρ ἄνθρωπος,
τοῦ μὲν ἀνέμου βιαζομένου τὸ ἱμάτιον ἀφελῆσθαι καὶ
λαμπρὸν καταπνέοντος, μᾶλλον ἐσφίγγε καὶ συνείχε
τὴν περιβολήν. Τοῦ δὲ ἡλίου μετὰ τὸ πνεῦμα θερμοῦ
γενομένου θαλπόμενος, εἴτα καυματιζόμενος, καὶ τὸν
χιτῶνα τῷ ἱματίῳ προσαπεδύσατο.

Τοῦτο ποιοῦσιν αἱ πλείσται γυναῖκες. Ἀφαιρου-
μένοις τοῖς ἀνδράσι βία τὴν τροφήν καὶ πολυτέλειαν
διαμάχονται καὶ χαλεπαίνουσιν· ἂν δὲ πείθωνται μετὰ
λόγον, πρῶτος ἀποτίθενται καὶ μετριάξουσιν.

83. Βουκόλος. (S. 49. C. 131 et p. 333. F. 41. B. 23.)

Βουκόλος βόσκων ἀγέλην ταύρων ἀπώλεσε μόσχον·
περιελθὼν δὲ καὶ μὴ εὐρῶν ἠῤῥατο τῷ Αἰλῷ, ἐὰν τὸν
κλέπτην εὖρῃ, ἔριφον αὐτῷ θῦσαι. Ἐλθὼν δὲ εἰς τινα
δρυμῶνα, καὶ θεασάμενος λέοντα κατεσθίοντα τὸν μό-
σχον, περίφοβος γενόμενος, ἐπάρας εἰς τὸν οὐρανὸν τὰς
χεῖρας εἶπε· „δέσποτα Ζεῦ, πάλαι μὲν σοὶ ἠῤῥάμην ἔρι-
φον θῦσαι, ἐὰν τὸν κλέπτην εὖρῳ· νῦν δὲ ταῦρον
θύσω, ἐὰν τὰς τοῦ κλέπτου χεῖρας ἐκφύγῳ.“

Οὗτος ὁ λόγος λεχθεὶς ἂν κατ' ἀνδρῶν δυστυχούν-
των, οἵτινες ἀπορούμενοι εὖχονται εὐρεῖν, εὐρόντες δὲ
ζητοῦσιν ἀποφυγεῖν.

84. Βοῦς καὶ Φρῦνος. (F. 378. C. p. 273. B. 28.)

Γέννημα φρύνου συνεπάτησε βοῦς πίνων·
ἐλθοῦσα δ' αὐτόσ' (οὐ παρῇν γὰρ) ἡ μήτηρ

παρὰ τῶν ἀδελφῶν, ποῦ ποτ' ἦν, ἐπεξήτει.
 „τέθνηκε, μῆτερ· ἄρτι γὰρ πρὸ τῆς ὥρης
 ἤλθεν πάχιστον τετραπουν, ὅφ' οὐ κείται
 χηλῇ μαλαχθεῖς.“ ἡ δὲ φρῶνος ἠρώτα,
 φυσῶς' ἐαυτήν, εἰ τοιοῦτον ἦν ὄγκῳ
 τὸ ζῶον. οἱ δὲ μητρὶ „παῦε, μὴ πρίου·
 θᾶσσον σεαυτὴν“ εἶπον „ἐκ μέσου ῥήξεις,
 ἢ τὴν ἐκείνου ποιότητα μιμήσῃ.“

Ὅτι ἐπικίνδυνον τοῖς ἐλάττωσι παρατείνεσθαι τοῖς
 μεῖζοσι.

85. Βωταλὶς καὶ Νυκτερίς. (S. 48. C. 77. F. 235.)

Βωταλὶς ἀπὸ τινος θυρίδος κρεμαμένη νυκτὸς ἦδε·
 νυκτερίς δὲ προσελθοῦσα ἐπυνθάνετο αὐτῆς τὴν αἰτίαν,
 δι' ἣν ἡμέρας μὲν ἡσυχάζει, νύκτωρ δὲ ᾄδει. Τῆς δὲ
 λεγούσης, ὥς οὐ μάτην τοῦτο πράττει· „ἡμέρας γὰρ
 ποτε ἄδουσα συνελήφθην, διὸ ἀπ' ἐκείνου ἐσωφο-
 ρνίσθην.“ ἡ νυκτερίς εἶπεν· „ἀλλ' οὐ νῦν σε δεῖ φυ-
 λάττεσθαι, ὅτε οὐδὲν ὄφελός ἐστι, τότε δὲ πρὶν ἢ
 συλληφθῆναι.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι ἐπὶ τοῖς ἀτυχήμασι μετάνοια
 ἄνωφελής καθέστηκε.

86. Γαλῇ. (F. 49. C. 81. S. 59.)

Γαλῇ εἰσελθοῦσα εἰς χαλκίως ἐργαστήριον, τὴν
 ἐκεῖ κειμένην ῥίνην περιέλειχε. Συνέβη δὲ ἐκτριβομέ-
 νης τῆς γλώσσης πολὺ αἷμα φέρεσθαι. Ἡ δὲ ἐτέρπετο,
 ὑπονοοῦσά τι τοῦ σιδήρου ἀφαιρεῖσθαι, μέχρι παντε-
 λῶς ἀπέβαλε τὴν γλῶσσαν.

Ὁ λόγος εἰρηται πρὸς τοὺς ἐν φιλονεικίαις ἑαυτοὺς
 καταβλάπτοντας.

87. Γαλῇ μέλαινα.

(Ex Nicephori Gregorae hist. Byzant. VII, 1. p. 216. ed. Schop.)

Ἦν τις ἀνὴρ τὴν τέχνην σκυτεὺς γαλῇν ἔχων τὸ
 χροῶμα λευκὴν, ἢ τῶν κατ' οἶκον μυῶν καθ' ἡμέραν
 ἐθήρενεν ἓνα. Αὕτη λαθοῦσά ποτε κατὰ μέσην κρη-
 μνίζεται τὴν λεκάνην, ἐν ἣ τὸ τὰ σκύτη μελαῖνον ὁ σκυ-
 τεὺς ἐκείνος εἶχεν ὕγρον, καὶ μόλις ἐκείθεν ἀνείσι μέ-
 λαν ἔχουσα χροῶμα. Ἔδοξεν οὖν τοῖς μυσίν, ἐκείνην
 ἴσως μηκέτι κρεωφαγεῖν ἐθελήσειν εἰς μοναδικὸν ἑαν-
 τὴν μεταμελψασαν σχῆμα. Ὅθεν καὶ ἀδεῶς ἑαυτοὺς ἐς
 τὸ ἔδος ἐφήλωσαν, ῥινηλατοῦντες ἄνω καὶ κάτω οἷς
 τραφήσονται. ἀλλ' ἐκείνη πρὸς τοσοῦτον ἄγρας παρελ-
 θοῦσα θέατρον, πάντας μὲν ὁμοῦ σαγηνεύειν οὐκ εἶχε
 καὶ μάλα ἐθέλουσα· δύο δ' οὖν ὅμως συλλαβοῦσα κα-
 τεθωινήσατο. Οἱ δ' ἑτεροὶ πάντες ᾤχοντο φεύγοντές
 τε ἅμα καὶ θαυμάζοντες, ὅπως ἀπηνεστέρα γέρονεν,
 ἂφ' οὗ τὸ μοναδικὸν περιέθετο σχῆμα.

88. Γαλῇ καὶ Ἀφροδίτῃ.

(S. 50. C. 169 et p. 356. F. 48. B. 32.)

Γαλῇ ἐρασθεῖσα νεανίσκου εὐπρεποῦς ἠΰξατο τῇ
 Ἀφροδίτῃ, ὅπως αὐτὴν μεταμορφώσῃ εἰς γυναῖκα. Καὶ
 ἡ θεὸς ἐλέησασα αὐτῆς τὸ πάθος μετετύπωσεν αὐτὴν
 εἰς κόρην εὐειδῇ· καὶ οὕτως ὁ νεανίσκος θεασάμενος
 αὐτὴν καὶ ἐρασθεὶς οἶκαδε ὥς ἑαυτὸν ἀπήγαγε. Καθη-
 μένων δὲ αὐτῶν ἐν τῷ θαλάμῳ, ἡ Ἀφροδίτη γυνῶναι
 βουλομένη, εἰ μεταβαλοῦσα τὸ σῶμα ἢ γαλῇ καὶ τὸν
 τρόπον κατήλλαξε, μὴν εἰς τὸ μέσον καθῆκεν· ἡ δὲ ἐπι-
 λαθομένη τῶν παρόντων, ἐξαναστᾶσα ἀπὸ τῆς κοίτης
 τὸν μὴν ἐδίωκε, καταφαγεῖν θέλουσα. Καὶ ἡ θεὸς ἀγα-
 νακτήσασα κατ' αὐτῆς, πάλιν αὐτὴν εἰς τὴν ἀρχαίαν
 φύσιν ἀποκατέστησεν.

Οὕτως καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ φύσει πονηροὶ κατὰ

πάντα, καὶ τὴν φύσιν ἀλλάξωσι, τὸν γοῦν τρόπον οὐ μεταλλάσσουσι.

89. Γαλῇ συλληφθεῖσα. (F. 355. C. p. 265. B. 27.)

Γαλῇν δόλῳ τις συλλαβὼν τε καὶ δῆσας
ἐπνιγε βάλλον ὑδάτων συναγκεία.
τῆς δ' αὖ λεγούσης „ὡς κακὴν χάριν τίνεις
ὦν σ' ὠφέλουν, θηρῶσα μῦς τε καὶ σαύρας,
„ἐπιμαρτυρῶ σοι“ φησὶν· „ἀλλὰ καὶ πάσας
ἐπνιγες ὄρνεις, πάντα δ' οἶκον ἡρώμους,
κρεῶν (δ') ἀνέωρες ἄγρος, ὥστε τεθνήξῃ,
βλάπτουσα μᾶλλον ἢ περ ὠφελοῦς“ ἡμᾶς.“

Πρὸς τοὺς μετρίως μὲν ὠφελοῦντας, βλάπτοντας
δὲ τὰ μεγάλα, εὐκαιρὸς ἐστὶν ὁ λόγος.

90. Γέρων καὶ Θάνατος. (S. 60. C. p. 14 et p. 290. F. 50.)

Γέρων ποτὲ ξύλα κόψας [καὶ] ταῦτα φέρων πολλὴν
ὁδὸν ἐβάδιζε. Διὰ δὲ τὸν κόπον τῆς ὁδοῦ ἀποθέμενος
τὸ φορτίον τὸν Θάνατον ἐπεκαλεῖτο. Τοῦ δὲ Θανάτου
φανέντος καὶ πυθομένου, δι' ἣν αἰτίαν αὐτὸν παρακα-
λεῖται, ὁ γέρων ἔφη· „ἵνα τὸ φορτίον ἄρῃς.“ [θανεῖν
δὲ οὐ θέλω.]

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι πᾶς ἄνθρωπος φιλόζωος ἐν τῷ
βίῳ, καὶ δυστυχεῖ.

90^b. Ἄλλως. (C. 20.)

Γέρων ποτὲ ξύλα τεμὼν ἐξ ὄρους ἀπὸ τῶν ὤμων
ἀράμενος, ἐπειδὴ πολλὴν ὁδὸν ἐπηχθισμένος ἐβάδισεν,
ἀπειρηκὸς ἀπέθετό τε τὰ ξύλα, καὶ τὸν Θάνατον ἐλ-
θεῖν ἐπεκαλεῖτο. Τοῦ δὲ Θανάτου εὐθὺς ἐπιστάντος,
καὶ τὴν αἰτίαν πυθανομένου, δι' ἣν αὐτὸν καλοῖ, ὁ
γέρων ἔφη· „ἵνα τὸν φόρτον τοῦτον ἄρας ἐπίθῃς μοι.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶς ἄνθρωπος, φιλόζωος ὢν,

καὶ μυρίοις κινδύνοις περιπεσὼν δοκῇ θανάτου ἐπι-
θυμεῖν, ὅμως τὸ ξῆν πολὺ πρὸ τοῦ θανάτου αἰρεῖται.

91. Γεωργὸς δίκελλαν ἀπολέσας. (B. 2.)

Ἀνὴρ γεωργὸς ἀμπελῶνα ταφρεύων
καὶ τὴν δίκελλαν ἀπολέσας ἀνέξῃται,
μὴ τῶν παρόντων τήνδ' ἐκλεψεν ἄγροικος.
ἦρνεῖθ' ἕκαστος· οὐκ ἔχων δ' ὁ ποιήσει,
εἰς τὴν πόλιν κατήγε πάντας ὀρκώσων·
τῶν γὰρ θεῶν δοκοῦσι τοὺς μὲν εὐήθεις
ἄγρους κατοικεῖν, τοὺς δ' ἐσωτέρω τείχους
εἶναι τ' ἀληθεῖς καὶ τὰ πάντ' ἐποπτεύειν.
ὥς δ' εἰσιόντες τὰς πύλας ἐπὶ κρήνης
τοὺς πόδας ἐνίζον κατέθεντο τὰς πήρας,
κῆρυξ ἐφώνει χιλίας ἀριθμήσειν
μήνυτρα σύλων, ὃν ὁ θεὸς ἐσυλήθη.
ὁ δὲ τοῦτ' ἀκούσας εἶπεν· „ὥς μάτην ἦκα!
κλέπτας γὰρ ἄλλους πῶς θεός γ' ἂν εἰδείη,
ὃς τοὺς ἑαυτοῦ φῶρας οὐχὶ γιγνώσκει,
ζητεῖ δὲ μισθοῦ, μὴ τις οἶδεν ἀνθρώπων;“

Ὅτι χρηὴ ἀπιστεῖν τοῖς ὑπισχνουμένοις ὢν οὐκ εἰσὶ
δεσπόται.

92. Γεωργὸς καὶ Ἀετός. (C. 307. F. 418.)

Γεωργὸς αἰτὸν εὐρὼν ἀγρευόμενον, τὸ κάλλος αὐ-
τοῦ θανμάσας, ἀπέλυσεν αὐτὸν ἐλεύθερον. Ὁ δὲ οὐκ
ἄμοιρος αὐτῷ χάριτος κατεφάνη, ἀλλ' ὑπὸ τείχος σα-
θρὸν καθήμενον ἰδὼν, προσπετάσας τοῖς ποσὶν ἦρε
τὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ φάκελον. Ὁ δὲ ἐξαναστὰς
ἐδίωκε· τοῦτον δὲ ὁ αἰτὸς ἐξῆψε. Καὶ ἀναλαβόμενος
αὐτὸν καὶ ὑποστρέψας, εὔρε τὸ τείχος συμπεπτωκὸς,
ἐνθα ἐκάθητο, καὶ τὴν ἀμοιβὴν ἐθαυμάσατο.

Ὅτι τοὺς ἀγαθόν τι πεπονθότας ἀντευεργετεῖν χρη.

93. Γεωργός καὶ Γέρανοι. (B. 26.)

Γέρανοι γεωργοῦ κατενέμοντο τὴν χώραν,
ἐσπαρμένην νεωστὶ πυρίνῳ σίτῳ.

ὁ δ' ἄχρῃ πολλοῦ σφενδόνῃν κενὴν σείων,
ἐδίωκεν αὐτὰς τῷ φόβῳ καταπλήσσω.

αἱ δ' ὥς ἐπέσχον σφενδονῶντα τὰς αὔρας,
κατεφρόνησαν λοιπὸν, ὥστε μὴ φεύγειν,

ἕως ἐκεῖνος οὐκέθ', ὥς πρὶν εἰώθει,
λίθους δὲ βάλλων, ἠλόησε τὰς πλείους.

αἱ δ' ἐκλιποῦσαι τὴν ἄρουραν, ἀλλήλαις

„φεύγωμεν“ ἐκραύαζον „εἰς τὰς Πυγμαίων·

ἄνθρωπος οὗτος οὐκέτ' ἐφοβεῖν ἡμᾶς

ἔοικεν· ἦδη δ' ἄρχεται τι καὶ πράσσειν.“

Παραίνεσιν ὁ λόγος ἔχει, δεῖν ταῖς ἐκ λόγων πα-
ραινέσεσι πταίνοντας εἰκεῖν, ἵνα μὴ ταῖς ἐξ ἔργων ὀψέ
ποτε πειραθεῖεν ὀδύναις.

94. Γεωργός καὶ Θάλασσα. (F. 348. C. p. 385. B. 71.)

Γεωργός τις ἰδὼν ναῦν ἐν θαλάσῃ κυμαιομένην
καὶ βυθῷ πεμπομένην, κατηρᾶτο τὴν θάλασσαν δα-
κρύων. Ἦ δὲ πρὸς αὐτὸν ἀνεβόα τοιαῦτα· „ἵνα τί, ἄν-
θρωπε, μέμφῃ με μάτην; οὐ γὰρ ἔργωγε τῶν κινδύνων
αἰτία, ἀλλ' οἱ ἄνεμοι οἱ ἐκταράττοντές με. Εἰ δὲ βου-
ληθῆς χωρὶς τούτων πλεῦσαι, ἡμερωτέραν δὴ με τῆς
γῆς εὐρήσεις.“

Ὅτι γαληνοὺς δεσπότης οἱ χαιρέκακοι παραφυσῶν-
τες ἐπεγείρουσι πρὸς ὀργάς τε καὶ ζάλας.

94^b. Ἄλλως. Ναυαγός καὶ Θάλασσα. (S. 166. C. 247. F. 309.)

Ναυαγός ἐκβρασθεὶς εἰς τινα αἰγιαλὸν διὰ τὸν κό-
πον ἐκοιμᾶτο· μετὰ δὲ μικρὸν ἐξαναστάς, ὥς ἐθεάσατο
πρὸς τὴν θάλασσαν, ἐμέμφετο αὐτήν, ὅτι δελεάζουσα
τοὺς ἀνθρώπους τῇ τῆς ὀψεως λαμπρότητι, ἡνίκα ἂν

αὐτοὺς προσδέξεται, ἐξαγριουμένη διαφθείρει. Ἦ δὲ
γυναικὶ ὁμοιωθεῖσα πρὸς αὐτὸν ἔφη· „ἀλλ' ὦ οὗτος,
μὴ μέμφου ἐμὲ, ἀλλὰ τοὺς ἀνέμους· ἐγὼ γὰρ φύσει
τοιαύτη εἰμὶ, ὅποια ἡ γῆ· οἱ δὲ αἰφνίδιοι ἐμπέπτοντες
κυματοῦσι καὶ ἐξαγριαίνουσιν.“

Ἀτὰρ οὖν καὶ ἡμᾶς ἐπὶ τῶν ἀδικημάτων οὐ δεῖ τοὺς
δρωντας αἰτιασθαι, ὅταν ἐτέροις ὑποτεταγμένοι ᾧσι.
τοὺς δὲ τούτοις ἐπιστατοῦντας.

95. Γεωργός καὶ Κύνες. (S. 52. C. 23 et p. 292. F. 43.)

Γεωργός ὑπὸ χειμῶνος ἐναποληφθεὶς ἐν τῇ ἐπαύ-
λει, ἐπειδὴ οὐκ ἠδύνατο προελθὼν τροφὴν ἑαυτῷ πο-
ρίσασθαι, τὸ μὲν πρῶτον τὰ πρόβατα κατέφαγεν· ἐπει-
δὴ δὲ ὁ χειμὼν ἐπέμεινε, καὶ τὰς αἴγας κατεθουήσατο·
ἐκ τρίτου δὲ, ὥς οὐδεμίᾳ ἄνεσις ἐρίνετο, καὶ ἐπὶ τοὺς
ἄροτῆρας βοῦς ἐχώρησεν. Οἱ δὲ κύνες θεασάμενοι τὰ
πραττόμενα, ἔφασαν πρὸς ἀλλήλους· „ἀπίστεον ἡμῖν
ἐντεῦθεν· ὁ δεσπότης γὰρ εἰ οὐδὲ τῶν συνεργαζομένων
βοῶν ἀπέσχετο, ἡμῶν πῶς φείσεται;“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι δεῖ τούτους φυλάττεσθαι μάλι-
στα, οἱ οὐδὲ τῆς τῶν οἰκείων ἀδικίας ἀπέχονται.

96. Γεωργός καὶ Ὀφίς. (S. 51. F. 42. C. p. 339.)

Γεωργοῦ παῖδα ὄφίς ἐρπύσας ἀπέκτεινεν. Ὁ δὲ
ἐπὶ τούτῳ δεινοπαθήσας πέλεκυν ἀνέλαβε, καὶ παραγε-
νόμενος εἰς τὸν φωλεὸν αὐτοῦ εἰστήκει, παρατηρού-
μενος, ὅπως, ἂν ἐξίη, εὐθέως αὐτὸν πατάξῃ. Παρα-
κύψαντος δὲ τοῦ ὄφεως κατενεγκὼν τὸν πέλεκυν τοῦ
μὲν διήμαρτε, τὴν δὲ παρακειμένην πέτραν διέκοψεν.
Εὐλαβηθεὶς δὲ ὕστερον παρεκάλει αὐτὸν, ὅπως αὐτῷ
διαλλαγῇ· ὁ δὲ εἶπεν· „ἀλλ' οὔτε ἐγὼ δύναμαι σοὶ εὐ-
νοῆσαι, ὁρῶν τὴν κεκαραγμένην πέτραν, οὔτε σὺ ἐμοί,
ἀποβλέπων εἰς τὸν τοῦ παιδὸς τάφον.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι αἱ μεγάλαι ἐχθραὶ οὐ ραδίως τὰς μεταλλαγὰς ἔχουσι.

96^b. Ἄλλως. (C. 141 et p. 338. F. 155.)

Ὅφρις, ἐν γεωργοῦ προθύροις φωλεύων, ἀνείλεν αὐτοῦ τὸ νήπιον παιδίον. Πένθος δὲ τοῖς γονεῦσιν ἐγένετο μέγα. Καὶ ὁ πατήρ, ὑπὸ τῆς λύπης πέλεκυν λαβὼν, ἔμελλε τὸν ὄφιν ἐξελθόντα φονεύσειν. Ὡς δὲ ἔκνυσε μικρὸν, σπεύσας ὁ γεωργὸς τοῦ πατάξαι αὐτὸν, ἡστόχησε, μόνον κρούσας τὴν τῆς τρώγλης ὀπήν. Ἀπελθόντος δὲ τοῦ ὄφεως, ὁ γεωργὸς, νομίσας τὸν ὄφιν μηκέτι μνησικακεῖν, λαβὼν ἄρτον καὶ ἄλας, ἔθηκεν ἐν τῇ τρώγλῃ. Ὁ δὲ ὄφρις, λεπτόν συρίξας, εἶπεν· „οὐκ ἔσται ἡμῖν ἀπάρτι πίστις ἢ φιλία, ἕως ἂν ἐγὼ τὴν πέτραν ὀρῶ, σὺ δὲ τὸν τύμβον τοῦ τέκνου.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐδεὶς μίσους ἢ ἀμύνης ἐπιλανθάνεται, ἐφ' ὅσον βλέπει μνημόσυνον, δι' οὗ ἔλυπῃθη.

97. Γεωργὸς καὶ Ὅφρις. (S. 62. C. 170.)

Γέρων τις γεωργὸς χειμῶνος ὥρα ὄφιν εὐρὼν ὑπὸ κρύους πεπηγότα, τοῦτον ἐλεήσας καὶ λαβὼν ὑπὸ κόλπον ἔθετο. Θερμανθεὶς δὲ ἐκεῖνος καὶ ἀναλαβὼν τὴν ἰδίαν φύσιν, ἐπληξε τὸν εὐεργέτην καὶ ἀνείλε· θυήσκων δὲ ἔλεγε· „δίκαια πάσχω, τὸν πονηρὸν οἰκτείρας.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι ἀμετάθετοί εἰσιν αἱ πονηρίαι, καὶ τὰ μέγιστα φιλανθρωπεύονται.

97^b. Ἄλλως. Ὀδοιπόρος καὶ Ἐχίς. (S. 171. F. 130. C. p. 357.)

Ὀδοιπόρος χειμῶνος ὁδεύων, ὡς ἐθεάσατο ἔχιν ὑπὸ τοῦ κρύους διαφθειρόμενον, τοῦτον ἐλεήσας ἀνείλετο, καὶ βαλὼν εἰς τὸν ἑαυτοῦ κόλπον, θερμαίνειν ἐπειράτο. Ὁ δὲ, μέχρι μὲν ὑπὸ τοῦ ψύχους συνείχετο, ἥρῃμει· ἐπειδὴ δὲ ἐθερμάνθη, καὶ ἀνεξωώθη, τὴν αὐτοῦ γα-

στέρα ἔδακε. Καὶ ὃς ἀποθνήσκων μέλλων ἔφη· „ἀλλ' ἐγὼγε δίκαια πέπονθα· τί γὰρ τοῦτον ἀπολλύμενον ἔσωξον, ὃν ἔδει καὶ ἐρῶμένον ἀναιρεῖν;“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι πονηρία εὐεργετουμένη πρὸς τῷ ἀμοιβὰς οὐκ ἀποδιδόναί καὶ κατὰ τῶν εὐεργετῶν ἀναπτεροῦται.

98. Γεωργὸς καὶ Παῖδες αὐτοῦ. (C. 22 et p. 291. F. 33.)

Γεωργὸς τις, μέλλων καταλύειν τὸν βίον, καὶ βουλόμενος τοὺς ἑαυτοῦ παῖδας πείραν λαβεῖν τῆς γεωργίας, προσκαλεσάμενος αὐτοὺς ἔφη· „παῖδες ἐμοί, ἐγὼ μὲν ἤδη τοῦ βίου ὑπέξειμι, ὑμεῖς δ', ἅπερ ἐν τῇ ἀμπελῇ μοι κέκρυπται, ζητήσαντες, εὐρήσετε πάντα.“ Οἱ μὲν οὖν οἰηθέντες θησαυρὸν ἐκεῖ που κατορωρύχθαι, πᾶσαν τὴν τῆς ἀμπέλους γῆν μετὰ τὴν ἀποβίωσιν τοῦ πατρὸς κατέσκαψαν· καὶ θησαυρῷ μὲν οὐ περιέτυχον, ἡ δὲ ἄμπελος, καλῶς σκαφεῖσα, πολλαπλασίονα τὸν καρπὸν ἀνέδωκεν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁ κάματος θησαυρὸς ἐστὶ τοῖς ἀνθρώποις.

98^b. Ἄλλως. (S. 42.)

Ἄνθρωπος γεωργὸς μέλλων τελευτᾶν καὶ βουλόμενος τοὺς αὐτοῦ παῖδας ἐμπείρους ποιῆσαι τῆς γεωργίας, μετακαλεσάμενος αὐτοὺς ἔφη· „τεκνία μου, ἐν ἐνὶ μου τῶν ἀμπελώνων θησαυρὸς ἀπόκειται.“ Οἱ δὲ μετὰ τὴν αὐτοῦ τελευτὴν ὕννας τε καὶ δικέλλας λαβόντες πᾶσαν αὐτῶν τὴν γεωργίαν ὥρυξαν, καὶ τὸν μὲν θησαυρὸν οὐχ εὗρον, ἡ δ' ἄμπελος πολλαπλασίονα τὴν φορὰν αὐτοῖς ἀντεδίδου.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι ὁ κάματος θησαυρὸς ἐστὶ τοῖς ἀνθρώποις

99. Γεωργὸς καὶ Παῖς καὶ Κολοιοί. (F. 374. C. p. 271. B. 33.)

Δυσμαλὸν μὲν ἦσαν Πλειάδων, σπόρου δ' ὥρη·
καὶ τις γεωργὸς πυρὸν εἰς νεὸν ῥίψας
ἐφύλασσε· ἐστῶς· καὶ γὰρ ἄκριτον πλήθει
μέλαν κολοιῶν ἔθνος ἦλθε δυσφάνων,
ψᾶρες τ' ὀρύκται σπερμάτων ἀρουραίων.
τῷ δ' ἠκολούθει σφενδόνην ἔχων κόλλη
παιδίσκος. οἱ δὲ ψᾶρες ἐκ συνηθείης
ἤκουον, εἰ τὴν σφενδόνην πότ' ἦτήκει,
καὶ πρὶν λαβεῖν ἔφευγον. εὖρε δὲ τέχνην
ὁ γεωργὸς ἄλλην, τὸν τε παῖδα φωνήσας
ἐδίδασκεν. „ὦ παῖ, χορὴ γὰρ ὀρνέων ἡμᾶς
σοφὸν δολῶσαι φύλον· ἦνικ' ἂν τοῖνυν
ἔλθωσ', ἐγὼ μὲν“ εἶπεν, „ἄρτον αἰτήσω,
σὺ δ' οὐ τὸν ἄρτον, σφενδόνην δέ μοι δώσεις.“
οἱ ψᾶρες ἦλθον κἀνέμοντο τὴν χώραν.
ὁ δ' ἄρτον ἤτει, καθάπερ εἶχε συνθήκην·
οἱ δ' οὐκ ἔφευγον. τῷ δ' ὁ παῖς λίθων πλήρη
τὴν σφενδόνην ἔδωκεν· ὁ δὲ γέρον ῥίψας
τοῦ μὲν τὸ βρέγμα, τοῦ δ' ἔτυψε τὴν κνήμην,
ἐτέρου τὸν ὦμον· οἱ δ' ἔφευγον ἐκ χώρας.
γέρανοι συνήντων καὶ τὸ συμβὰν ἡρώτων.
καὶ τις κολοιῶν εἶπε· „φεύγετ' ἀνθρώπων
γένος πονηρὸν, ἄλλα μὲν πρὸς ἀλλήλους
λαλεῖν μαθόντων, ἄλλα δ' ἔργα ποιούντων.“

[Λεινὸν τὸ φύλον τῶν δόλφ τι πρατίντων.]

100. Γεωργὸς καὶ Πελαργός. (C. 172 et p. 358. F. 76. B. 13.)

Ἐν ἀρουρά παλίδας γεωργὸς ἔστησε. Θηρεύσας δὲ
γεράνους, τοὺς τὸν σπόρον φθείροντας, σὺν αὐτοῖς
καὶ πελαργὸν εἰλήφει. Ὁ δὲ χαλεπὸν ἰκέτευεν ἀφεθῆ-
ναι λέγων· „οὐ γάρ εἰμι γέρανός· πελαργός εἰμι, εὐ-

σεβέστατον ζῶον, ὃς τιμῶ τὸν πατέρα καὶ δουλεύω·
ἴδε καὶ τὴν χορίαν, ὡς οὐχ ὁμοία.“ Ὁ δ' ἔφη· „οὐκ
οἶδα τί λέγεις· ἐγὼ σὺν οἷς εἰληφά σε, μετ' αὐτῶν καὶ
ἀπολέσω.“

Ὅτι καλὸν ἐστὶ φεύγειν, καὶ μὴ συγκοινωνεῖν ἀν-
δράσι κακοῖς, μὴ πως κινδύνους σὺν αὐτοῖς ἐμπέσῃς.

100^b. Ἄλλως. Ὀρνιθοθήρας καὶ Πελαργός.

(F. 147. C. p. 359. S. 190.)

Ὀρνιθοθήρας δίκτυα γεράνοις ἀναπετάσας, πόρῳ-
θεν ἐθεώρει τὴν ἄγραν. Πελαργοῦ δὲ σὺν τοῖς γερά-
νοις ἐπικαθίσαντος, ἐπιδραμὼν μετ' ἐκείνων καὶ αὐ-
τὸν συνέλαβε. Τοῦ δὲ δεομένου μὴ θῦσαι αὐτὸν καὶ
λέγοντος, ὡς οὐ μόνον [αὐτὸς] ἀβλαβής ἐστι τοῖς ἀν-
θρώποις, ἀλλὰ καὶ ὠφελιμώτατος· τοὺς γὰρ ὄφεις καὶ
τὰ λοιπὰ ἐρπετὰ συλλαμβάνων ἀναιρεῖν, ὁ ὀρνιθοθή-
ρας ἔφη· „ἀλλ' εἰ τὰ μάλιστα οὐ φαῦλος εἶ, διὰ τοῦτο
κολάσεως ἄξιός, ὅτι μετὰ πονηρῶν κεκάθικας.“

Ἄτὰρ οὖν καὶ ἡμᾶς δεῖ τὰς τῶν πονηρῶν συνου-
σίας φεύγειν, ἵνα μὴ καὶ αὐτοὶ ἐκείνων τῆς κακίας
κοινωνεῖν δόξωμεν.

101. Γεωργὸς καὶ Τύχη. (C. 82. F. 51. S. 61.)

Γεωργὸς τις σκάπτων χρυσίῳ περιέτυχε. Καθ' ἐκά-
στην οὖν τὴν Γῆν, ὡς ὑπ' αὐτῆς εὐεργετηθεῖς, ἔσπερε.
Τῷ δὲ ἡ Τύχη ἐπιστάσῃ φησιν· „ὦ οὗτος, τί τῇ Γῇ τὰ
ἐμὰ δῶρα προσανατίθης, ἅπερ ἐγὼ σοι δέδωκα, πλου-
τίσαι σε βουλομένη; Εἰ γὰρ ὁ καιρὸς μεταβάλῃ, καὶ
πρὸς ἐτέρας χεῖρας τοῦτό σοι τὸ χρυσίον ἔλθοι, οἶδ'
ὅτι τηρικαῦτα ἐμὲ, τὴν Τύχην, μέμψῃ.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι χορὴ τὸν εὐεργέτην ἐπιγινω-
σκειν καὶ τούτῳ χάριτας ἀποδιδόνα.

102. Γεωργὸς καὶ Φυτόν. (C. 173. F. 266.)

Φυτόν ἦν εἰς γεωργοῦ χώραν, καρπὸν μὴ φέρον, ἀλλὰ μόνον στρουθῶν καὶ τεττίγων κελαδούντων ἦν καταφυγή. Ὁ δὲ γεωργὸς ὡς ἄκαρπον ἐκτέμνειν ἤμελλε· καὶ δὴ τὸν πέλεκυν λαβὼν ἐπέφερε τὴν πληγὴν. Οἱ δὲ τέττιγες καὶ οἱ στρουθοὶ ἰκέτευον τὴν καταφυγὴν αὐτῶν μὴ ἐκκόψαι, ἀλλ' εἶσαι, ὥστε ἄδειν ἐν αὐτῷ, καὶ αὐτὸν τὸν γεωργὸν τέρπειν. Ὁ δὲ μηδὲν αὐτῶν φροντίσας, καὶ δευτέραν πληγὴν καὶ τρίτην ἐπέφερε. Ὡς δὲ ἐκόλλανε τὸ δένδρον, σμήνος μελισσῶν καὶ μέλι εὗρε. Γευσάμενος δὲ τὸν πέλεκυν ἐξόψε, καὶ τὸ φυτὸν ἐτίμα ὡς ἱερὸν, καὶ ἐπεμελεῖτο.

Ὅτι οὐ τοσοῦτον οἱ ἄνθρωποι φύσει τὸ δίκαιον ἀγαπῶσι καὶ τιμῶσιν, ὅσον τὸ κερδαλέον ἐπιδιώκουσιν.

103. Γεωργοῦ Παῖδες. (S. 53. C. 171 et p. 358. F. 52. B. 47.)

Γεωργοῦ παῖδες ἐστασίαζον· ὁ δ', ὡς πολλὰ παραινῶν οὐκ ἠδύνατο πείσαι αὐτοὺς λόγοις μεταβάλλεσθαι, ἐγνώ δειν πρᾶγμα τοῦτο πρᾶξαι. Καὶ παρήνεσεν αὐτοῖς ῥάβδον δέσμην κομίσαι. Τῶν δὲ τὸ προσταχθὲν ποιησάντων, τὸ μὲν πρῶτον δοὺς αὐτοῖς ἀθρόας τὰς ῥάβδους ἐκέλευσε κατεάσσειν· ἐπειδὴ δὲ καὶ περιβιάζόμενοι οὐκ ἠδύναντο, ἐκ δευτέρου λύσας τὴν δέσμην ἀνὰ μίαν αὐτοῖς ῥάβδον ἐδίδου· τῶν δὲ ῥαδίως κατακλώντων, ἔφη· „ἀτὰρ οὐ καὶ ὑμεῖς, ὦ παῖδες, ἐὰν μὲν ὁμοφρονῇτε, ἀχειρώτοι τοῖς ἐχθροῖς ἔσεσθε· ἐὰν δὲ στασίαζητε, εὐάλωτοι.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι τοσοῦτον ἰσχυρότερόν ἐστιν ἡ ὁμόνοια, ὅσον εὐκαταγώνιστος ἡ στάσις.

104. Γηπόνος, Ὀνος καὶ Βοῦς. (F. 371. C. p. 270. ex B. 55.)

Ὀνον τις ἔχων καὶ τῷ βοῖ συζεύξας ἡροτρία, πτωχῶς μὲν, ἀλλ' ἀναγκάως. Ἐπεὶ δὲ τὸ ἔργον ἐπληρώθη,

καὶ λύειν ἔμελλεν αὐτοὺς, ἡ ὄνος διηρώτα τὸν βούν· „τίς ἄξει τῷ γηπόνῳ τὰ σκευή;“ Ὁ δὲ πρὸς αὐτὴν εἶπε· „πάντως ὅσπερ εἴωθεν.“

105. Γλαῦξ καὶ Ὀρνεια.

(C. 331. ex Dione Chrysost. XII, §. 7 sq.)

Γλαῦξ, σοφὴ οὔσα, ξυνεβούλευε τοῖς ὀρνέοις, τῆς θρῦδος ἐν ἀρχῇ φυομένης, μὴ εἶσαι, ἀλλ' ἀνελεῖν πάντα τρόπον· ἔσεσθαι γὰρ φάρμακον ἀπ' αὐτῆς ἄφνικτοι, ὑφ' οὗ ἀλώσονται, τὸν ἱόν. Πάλιν δὲ τὸ λίνον τῶν ἀνθρώπων σπειρόντων, ἐκέλευε καὶ τοῦτο ἐκλέγειν τὸ σπέρμα· μὴ γὰρ ἐπ' ἀγαθῷ φυήσεσθαι. Τρίτον δὲ, ἰδοῦσα τοξευτὴν τινα ἄνδρα, προέλεγεν, ὅτι οὗτος ὁ ἀνὴρ φθάσει ὑμᾶς τοῖς ὑμετέροις πτεροῖς, πεζὸς ὢν αὐτὸς πτηνὰ ἐπιπέμπων βέλη. Τὰ δὲ ἠπίσται τοῖς λόγοις καὶ ἀνόητον αὐτὴν ἡγοῦντο καὶ μαίνεσθαι ἔφασκον· ὕστερον δὲ πειρώμενα ἐθαύμαζε καὶ τῷ ὄντι σοφωτάτην ἐνόμιζεν. Καὶ διὰ τοῦτο, ἐπὰν φανῇ, πρόσκεισιν ὡς πρὸς ἅπαντα ἐπισταμένην· ἡ δὲ ξυμβουλεύει μὲν οὐδὲν ἔτι αὐτοῖς, ὁδύρεται δὲ μόνον.

106. Γλαῦξ καὶ Ὀρνεια.

(C. 330. F. 385. ex Dione Chrysost. LXXII, §. 14 sq.)

Αἰσώπος ξυνετίθει λόγον τοιοῦτον· ὡς τὰ ὀρνεια ξυνῆλθε πρὸς τὴν γλαῦκα καὶ ἐδεῖτο, τῆς μὲν ἀπὸ τῶν οἰκοδομημάτων σκέπης ἀπανίστασθαι, πρὸς δὲ τὰ δένδρα τὴν καλιὰν, ὥσπερ καὶ αὐτὰ, καὶ τοὺς τούτων μεταπήγνυσθαι κλώνας, ἀφ' ὧν καὶ ἄδειν ἔστιν εὐσημότερον· καὶ δὴ καὶ πρὸς θρῦν ἄρτι ταυτηνὴν φυομένην, ἐπειδὰν πρὸς ὥραν ἀφίκηται, ἐτοίμως ἔχειν ἱξάνειν καὶ τῆς χλοερᾶς κόμης ἀπόνασθαι. Ἀλλ' οὐκ τὴν γε γλαῦκα μὴ τοῦτο τοῖς ὀρνέοις ποιεῖν παραινεῖν μηδὲ φυτοῦ βλάβστη ἐφήδεσθαι ἱξὸν πεφνικότος φέρειν, πτηνοῖς ὀλεθρον. Τὰ δὲ μὴ τῆς ξυμβουλῆς ἀποδέχεσθαι τὴν

γλαῦκα· τούναντίον δὲ ἔχαιρε τῇ θρῦλ φυομένη· ἐπειδὴ δὲ ἱκανὴ ἦν, καθίσαντα ἐπ' αὐτὴν ἦδεν. Γενομένου δὲ τοῦ ἰξοῦ ῥαδίως ἦδη ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων ἀλυσκόμενα μετενόουν καὶ τὴν γλαῦκα ἐθαύμαζον ἐπὶ τῇ ξυμβουλῇ. Καὶ νῦν ἔτι οὕτως ἔχουσιν, ὥς δεινῆς καὶ σοφῆς οὔσης αὐτῆς, καὶ διὰ τοῦτο ἐθέλουσι πλησιάζειν, ἡγούμενα ἀγαθόν τι ἀπολαύειν τῆς ξυνουσίας. Προσίασι δὲ μάτην ἐπὶ κακῷ. Ἡ μὲν γὰρ ἀρχαία γλαῦξ τῷ ὄντι φρονίμη τε ἦν καὶ ξυμβουλευεῖν ἐδύνατο· αἱ δὲ νῦν μόνον τὰ περὶ ἔχουσιν ἐκείνης καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὸ ῥάμφος, τὰ δὲ ἄλλα ἀφρονέστερα εἰσι τῶν ἄλλων ὀρνέων.

107. Γραῦς καὶ Ἰατρός. (S. 57.)

Γυνὴ πρεσβῦτις τοὺς ὀφθαλμοὺς νοσοῦσα ἱατρὸν ἐπὶ μισθῷ παρεκάλεσεν· ὁ δὲ εἰσιὼν, ὁπότε αὐτὴν ἔχρει, διετέλει ἐκείνης συμμνούσης κατ' ἕν ἕκαστον τῶν σκευῶν ὑφαιρούμενος. Ἐπεὶ δὲ πάντα ἐκφορήσας κἀκείνην ἐθεράπευσεν, ἀπῆγει τὸν συνταχθέντα μισθόν. Μὴ βουλομένης δ' αὐτῆς ἐπιδοῦναι, ἤγαγεν αὐτὴν ἐπὶ τοὺς ἄρχοντας. Ἡ δ' ἔλεγε, τὸν μὲν μισθὸν ὑπισχνεῖσθαι, ἐὰν θεραπεύσῃ αὐτῆς τὰς ὀράσεις· νῦν δὲ χεῖρον διατεθεῖναι· „τότε μὲν γὰρ ἔβλεπον“ ἔφη „πάντα τὰ ἐπὶ τῆς οἰκίας μου σκεύη, νῦν δὲ οὐδὲν ἰδεῖν δύναμαι.“

Οὕτως οἱ πονηροὶ τῶν ἀνθρώπων διὰ πλεονεξίαν λανθάνουσι κατ' ἑαυτῶν τὸν ἑλεγχον ἐπισπώμενοι.

107^b. Ἄλλως. (F. 46. C. 21 et p. 291.)

Γυνὴ πρεσβῦτις τοὺς ὀφθαλμοὺς νοσοῦσα, ἱατρὸν τινα ἐπὶ μισθῷ ἱατρεῦσαι αὐτὴν παρεκάλει, στοιχήσασα ἐνώπιον μαρτύρων, ὅτι ἐὰν θεραπεύσῃ αὐτῆς τοὺς ὀφθαλμοὺς, πολὺν λήψεται παρ' αὐτῆς τὸν μισθόν· ἐὰν δὲ μὴ θεραπευθῇ, ἐπιμείνη δὲ ἡ ἀρρώστια, μηδὲν αὐτῷ παράσχη. Καὶ οὕτω γενομένου, ὅσον ὅσον ὁ ἱα-

τρός ἐπετίθει τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτῆς τὴν ἱατρείαν, κατ' ὀλίγον ὀλίγον τὰ προσόντα αὐτῇ ἔκλεπτε. Μετ' οὐ πολὺ δὲ θεραπεύσας αὐτὴν, ἐξήτει τὸν στοιχηθέντα μισθόν. Ἀναβλέψασα τοίνυν ἡ γραῦς, ὥς οὐδὲν τῶν προσόντων αὐτῇ ἐθεάσατο ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτῆς, οὐδὲν ἐδίδου αὐτῷ. Ὡς οὖν ἐπέμεινεν ὁ ἱατρός ἐκβιάζων αὐτὴν, ἐκείνη δὲ ἀνεβάλλετο, ἀπήγαγεν αὐτὴν πρὸς τοὺς ἄρχοντας. Στάσα οὖν ἐνώπιον αὐτῶν ἔφη· „ὁ ἄνθρωπος οὗτος, καθὼς λέγει, ἀλήθειαν λέγει· ἐπηγρεῖλάμην γὰρ δοῦναι αὐτῷ τὸν μισθόν, ἐὰν καλῶς ἀναβλέψω· ἐὰν δὲ ἐπιμείνω τῇ ἀρρώστια, ἵνα μηδὲν παρέξω αὐτῷ. Νῦν οὖν φάσκει, ὅτι ἐθεραπεύθην· ἐγὼ δὲ τούναντίον λέγω παθεῖν με· ὅτε γὰρ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐνόουν, τότε καὶ σκεύη διάφορα καὶ χρήματα ἔβλεπον ἐν τῇ οἰκίᾳ μου· νυνὶ δὲ, ὅτε αὐτὸς φάσκει βλέπειν με, οὐδὲν δύναμαι ἄρτι θεάσασθαι.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ οἱ πονηροὶ τῶν ἀνθρώπων διὰ πλεονεξίαν λανθάνουσι κατ' ἑαυτῶν τὸν ἑλεγχον ἐπισπώμενοι.

108. Γυνή. (C. 73. F. 234.)

Γυνὴ τις ἄνδρα μέθυσον εἶχε· τοῦ δὲ πάθους αὐτὸν ἀπαλλάξαι θέλουσα, τοιόνδε τι σοφίζεται. Κεκαρωμένον γὰρ αὐτὸν ὑπὸ τῆς μέθης παρατηρήσασα καὶ νεκροῦ δίκην ἀναισθητοῦντα, ἐπ' ὤμων ἄρσασα, ἐπὶ τὸ πολυάνδριον ἀπενεγκοῦσα κατέθετο καὶ ἀπῆλθεν. Ἡνίκα δ' αὐτὸν ἦδη ἀνανήφειν ἐστοχάσατο, προσελθοῦσα τὴν θύραν ἔκοπτε τοῦ πολυανδρίου. Ἐκείνου δὲ φήσαντος „τίς ὁ τὴν θύραν κόπτων;“ ἡ γυνὴ ἀπεκρίνατο· „ὁ τοῖς νεκροῖς τὰ σιτία νομίζων ἐγὼ πάρεμι.“ Κἀκεῖνος· „μή μοι φαγεῖν, ἀλλὰ πιεῖν, ὧ βέλτιστε, μᾶλλον προσένεγκε· λυπεῖς γάρ με βρώσεως, ἀλλὰ

μὴ πόσεως μνημονεύων.“ Ἡ δὲ τὸ στήθος πατάξασα „οἶμοι τῇ δυστήνῳ“ φησὶν· „οὐδὲν γὰρ οὐδὲ σοφισαμένη ὦνθα· σὺ γὰρ, ἄνερ, οὐ μόνον οὐκ ἐπαιδεύθης, ἀλλὰ καὶ χείρων σαυτοῦ γέγονας, εἰς ἕξιν σοι καταστάντος τοῦ πάθους.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ ταῖς κακαῖς πράξεσιν ἐγχρονίζειν. Ἔστι γὰρ ὅτε καὶ μὴ θέλοντι τῷ ἀνθρώπῳ τὸ ἔθος ἐπιτίθεται.

109. Γυνή καὶ Γεωργός. (C. 343. F. 412.)

Γυνή τις, προσφάτως τὸν ἑαυτῆς ἄνδρα θάψασα, καθ' ἡμέραν ἀπιοῦσα πρὸς τὸ μνημεῖον ἐθρήνει. Ἀροτριῶν δέ τις οὐ πόρῳ τοῦ μνήματος εἰς ἐπιθυμίαν ἦκε τῆς γυναικὸς, καὶ καταλιπὼν τοὺς βόας ἦλθε καὶ αὐτὸς πρὸς τὸ μνήμα, καὶ καθίσας συνεθρήνει τῇ γυναικί. Τῆς δὲ πνυθομένης, τί δήποτε καὶ αὐτὸς οὕτως ὀδύρεται; „ὅτι κάρῳ“ φησὶν „εὐπρεπῇ γυναικί κατῳρυξά, καὶ, ἐπειδὴν κλαύσω, τῆς λύπης κουφίζομαι.“ Ἡ δὲ „κἀμοὶ τοῦτ' αὐτὸ προσγίνεται.“ Κἀκεῖνος· „εἰ τοίνυν τοῖς αὐτοῖς περιπεπτώκαμεν πάθεσι, τί δήποτε ἀλλήλοις μὴ σύνομεν; ἐγὼ τε γὰρ φιλήσω σε ὡς ἐκείνην, κἀμὲ σὺ πάλιν ὡς τὸν σαυτῆς ἄνδρα.“ Ταῦτα ἔπεισε τὴν γυναικί, καὶ δὴ συνῆλθον. Ἐν τούτῳ δὲ κλέπτῃς ἐλθὼν καὶ τοὺς βόας λύσας ἀπήλασεν. Ὁ δὲ ἐπανελθὼν καὶ τοὺς βόας μὴ εὐρηκῶς, κόπτεσθαι τε καὶ οἰμῶζειν ἰσχυρῶς ἐνεστήσατο. Ἐλθοῦσα δὲ καὶ ἡ γυνή καὶ ὀλοφυρόμενον εὐροῦσα, φησί „πάλιν κλαίεις;“ κἀκεῖνος „νῦν“ εἶπεν „ἐπ' ἀληθείας κλαίω.“

110. Γυνή καὶ Θεράπειαι (C. 79. F. 44. S. 55.)

Γυνή χήρα φιλεργὸς, θεραπαινίδας ἔχουσα, τανύτας εἰώθει νυκτὸς ἐγείρειν ἐπὶ τὰ ἔργα πρὸς τὰς τῶν ἀλεκτρονίων φῶδας. Αἱ δὲ, συνεχῶς τῷ πόνῳ ταλαι-

πωρούμεναι, ἔγνωσαν δεῖν τὸν ἐπὶ τῆς οἰκίας ἀποκτεῖναι ἀλεκτρονίον, ὡς ἐκείνου νύκτωρ ἐξανιστάντος τὴν δέσποιναν. Συνέβη δ' αὐταῖς τοῦτο διαπραξαμέναις χαλεπωτέροις περιπεσεῖν τοῖς δεινοῖς. Ἡ γὰρ δεσπότης, ἀγνοοῦσα τὴν τῶν ἀλεκτρονίων ὥραν, ἐννυχώτερον ταύτας ἀνίστη.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοῖς ἀνθρώποις τὰ βουλεύματα κακῶν αἰτία γίνεται.

111. Γυνή καὶ Ὀρνίς. (C. 24. F. 47. S. 58.)

Γυνή τις χήρα ὄρνιν εἶχε καθ' ἐκάστην ἡμέραν ὦδον αὐτῇ τίκτουσαν. Νομίσασα δὲ, ὡς, εἰ πλείους τῇ ὄρνιδι κριθὰς παραβάλοι, δις τέξεται τῆς ἡμέρας, τοῦτο πεποίηκεν. Ἡ δ' ὄρνις, πιμελὴς γενομένη, οὐδ' ἅπαξ τῆς ἡμέρας τεκεῖν ἠδύνατο.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ διὰ πλεονεξίαν τῶν πλειόνων ἐπιθυμοῦντες καὶ τὰ παρόντα ἀποβάλλουσι.

112. Γυνή μάγος. (S. 46.)

Γυνή μάγος ἐπὶ πᾶσι θεῶν μηνιμάτων ἐπαγγελλομένη διετέλει πολλὰ ποιοῦσα, καὶ τούτου οὐ μικρὸν βίον πορίζουσα. Ἐπὶ τούτῳ γραψάμενοί τινες αὐτὴν ὡς καινοτομοῦσαν περὶ τὰ θεῖα εἰς δίκην ὑπήγαγον, καὶ κατηγορήσαντες κατεδίκασαν αὐτὴν ἐπὶ θανάτῳ. Θεασάμενος δὲ τις αὐτὴν ἐκ τῶν δικαστηρίων, ἔφη αὐτῇ· „ἡ τὰς δαιμόνων ὁργὰς τρέπειν ἐπαγγελλομένη πῶς οὐδὲ ἀνθρώπους πείσαι ἠδυνήθης;“

Τούτῳ τῷ λόγῳ χρήσαιτο ἂν τις πρὸς γυναικί πλάνον, ἥτις τὰ μείζονα κατεπαγγελλομένη τοῖς μετρίοις ἀδύνατος ἀπελέγχεται.

112^b. Ἄλλως. (C. 80. F. 45.)

Γυνή μάγος, θεῶν μηνιμάτων ἀποτροπιασμοὺς ἐπαγγελλομένη, πολλὰ διετέλει ποιοῦσα, καὶ κέρδος

έντεῦθεν ἔχουσα. Γραψάμενοι δέ τινες αὐτὴν ἀσεβείας εἶλον, καὶ καταδικασθεῖσαν ἀπὴγον εἰς θάνατον. Ἰδὼν δέ τις ἀπαγομένην αὐτὴν, ἔφη· „ἡ τὰς τῶν θεῶν ὁρ-
γὰς ἀποτρέπειν ἐπαγγελλομένη, πῶς οὐδὲ ἀνθρώπων
βουλὴν μεταπεῖσαι ἠδυνήθης;“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ μεγάλα ἐπαγγέλλονται,
μηδὲ μικρὰ ποιῆσαι δυνάμενοι.

113. Δάμαλις καὶ Βοῦς. (F. 61. C. 174 et p. 360. B. 37.)

Δάμαλις βοῦν ὁρῶσα ἐργαζόμενον, ἐταλάνιζεν αὐ-
τὸν ἐπὶ τῷ κόπῳ. Ἐπειδὴ δὲ ἐορτὴ κατέλαβε, τὸν βοῦν
ἀπολύσαντες, τὴν δάμαλιν ἐκράτησαν τοῦ σφάξαι.
Ἰδὼν δὲ ὁ βοῦς ἐμειδίασε καὶ πρὸς αὐτὴν εἶπεν· „ὦ
δάμαλις, διὰ τοῦτο ἡργεῖς, διότι ἐμελλες ἀρτίως τυ-
θῆναι.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὸν ἀργοῦντα κίνδυνος μένει.

114. Δειλὸς κυνηγὸς καὶ Λεοντόμος. (C. 175. F. 267. B. 92.)

Λέοντός τινος ἔχνη ἐξήτει κυνηγός· δρονοτόμον δὲ
ἐρωτήσας, εἰ εἶδεν ἔχνη λέοντος, καὶ ποῦ κοιτάζει, ἔφη·
„καὶ αὐτὸν τὸν λέοντα ἤδη σοι δείξω.“ Ὁ δὲ ὠχριάσας
ἐκ τοῦ φόβου, καὶ τοὺς ὀδόντας συγκρούων εἶπεν·
„ἔχνη μόνον ζητῶ, οὐχὶ αὐτὸν τὸν λέοντα.“

Ὅτι τοὺς θρασεῖς καὶ δειλοὺς ὁ λόγος ἐλέγχει, τοὺς
τολμηροὺς ἐν τοῖς λόγοις μόνοις καὶ οὐκ ἐν τοῖς ἔργοις.

115. Δέλφαξ καὶ Πρόβατα. (S. 86. C. p. 362. F. 72.)

Ἐν τινι ποίμνῳ δέλφαξ εἰσελθὼν ἐνέμετο. Καὶ δὴ
ποτε τοῦ ποιμένος συλλαμβάνοντος αὐτὸν, ἐκεκράγει
τε καὶ ἀντέτεινε· τῶν δὲ προβάτων αὐτὸν αἰτωμένων
ἐπὶ τῷ βοᾶν, καὶ λερόντων, „ἡμᾶς μὲν συνεχῶς συλ-
λαμβάνει, καὶ οὐ κρᾶζομεν,“ ἔφη πρὸς ταῦτα· „ἀλλ’
οὐχ ὁμοίᾳ τῇ ὑμετέρᾳ ἡ ἐμὴ σύλληψις· ὑμᾶς γὰρ ἡ διὰ
τὰ ἔρια ἀργεῦει ἡ διὰ τὸ γάλα· ἐμὲ δὲ διὰ τὸ κρέας.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι εἰκότως ἐκεῖνοι ἀνομιώζουσιν,
οἷς ὁ κίνδυνος οὐ περὶ χρημάτων ἐστίν, ἀλλὰ περὶ αὐ-
τῆς τῆς σωτηρίας.

115^b. Ἄλλως. Δέλφαξ καὶ Ἀλώπηξ. (S. 174. C. 176. F. 131.)

Ὅν τις ἐπιθεῖς αἶγα καὶ πρόβατον καὶ δέλφακα,
ἤλανεν εἰς ἄστυ. Τοῦ δὲ δέλφακος παρ’ ὅλην τὴν
ὁδὸν κεκραγόντος, ἀλώπηξ ἀκούσασα ἐπὶνθάνετο αὐτοῦ
τὴν αἰτίαν, δι’ ἣν, τῶν λοιπῶν μεθ’ ἡσυχίας φερομέ-
νων, μόνος αὐτὸς βοᾷ. Ὁ δὲ ὑποτυχὼν ἔφη· „ἀλλ’
ἔγωγε οὐ μᾶτην ὀδύρομαι· εὖ γὰρ οἶδα, ὅτι τοῦ μὲν
προβάτου ἔριά τε καὶ ἄρνας παρεχομένου ὁ δεσπότης
ἀφ᾽έξεται· ὁμοίως δὲ καὶ τῆς αἰγὸς διὰ τοὺς τυροὺς καὶ
τοὺς ἐρίφους· ἐμοὶ δὲ οὐκ ἔχων εἰς ἄλλο τι χρήσασθαι,
πάντως με θύσει.“

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων οὐ μεμπτέοι εἰσὶν, ὅσοι
τὰς μελλούσας προορῶμενοι συμφορὰς ἀποκλαίονται.

116. Δελφῖνες καὶ Κωβίος. (F. 53. C. p. 362. S. 72.)

Δελφῖνες καὶ φάλαιναι πρὸς ἀλλήλους ἐμάχοντο.
Ἐπὶ πολὺ δὲ τῆς μάχης κορυφουμένης, κωβίος ἀνέδν
(ἐστὶ δὲ οὗτος μικρὸς ἰχθύς), καὶ ἐπειρᾶτο αὐτοὺς διαλ-
λάττειν. Εἷς δὲ τις τῶν δελφίνων ὑπολαβὼν ἔφη πρὸς
αὐτόν· „ἀλλ’ ἡμῖν ἀνεκτότερόν ἐστι μαχομένοις ὑπ’
ἀλλήλων διαφθαρεῖν, ἢ σοῦ διαλλακτοῦ τυχεῖν.“

Οὕτως ἐνιοὶ τῶν ἀνθρώπων οὐδενὸς ἄξιοι ὄντες,
ὅταν ταραχῆς λάβωνται, δοκοῦσί τινες εἶναι.

116^b. Ἄλλως. Δελφῖνες καὶ Καρὶς. (C. 177. B. 39.)

Δελφῖνες καὶ φάλαιναι πρὸς ἀλλήλους ἐμάχοντο.
Ἐπὶ πολὺ δὲ τῆς στάσεως αὐτῶν σφοδρυνομένης, καρὶς
ἀναδύσα ἐπειρᾶτο αὐτοὺς διαλύειν. Εἷς δὲ τις τῶν
δελφίνων ὑποτυχὼν ἔφη πρὸς αὐτήν· „ἀλλ’ ἡμῖν αἰ-

ρετώτερόν ἐστιν ὑπ' ἀλλήλων διαφθαρεῖναι ἢ σοῦ διαλλακτοῦ τυχεῖν.“

Οὕτως ἐνιοὶ τῶν ἀνθρώπων, οὐδενὸς ἄξιοι ὄντες, ἂν ταραχῆς λάβωνται, δοκοῦσί τινες εἶναι.

117. Δημάδης ὁ ῥήτωρ. (S. 63. C. 178 et p. 363. F. 54.)

Δημάδης ὁ ῥήτωρ δημηγορῶν ποτε ἐν Ἀθήναις, ἐκείνων οὐ πάνυ αὐτῷ προσεχόντων, ἐδεήθη αὐτῶν, ὅπως ἐπιτρέψωσιν αὐτῷ Αἰσώπειον μῦθον εἰπεῖν. Τῶν δὲ προτρεψαμένων, αὐτὸς ἀρξάμενος ἔλεγε· „Δήμητρα καὶ χελιδῶν καὶ ἔρχελυς τὴν αὐτὴν ἐβάδιζον ὁδόν· γενομένων δὲ αὐτῶν κατὰ τινα ποταμὸν, ἡ μὲν χελιδῶν ἀνέπτη, ἡ δὲ ἔρχελυς κατέδυ.“ καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐσιώπησεν. Ἐρομένων δ' αὐτῶν „τί οὖν ἡ Δήμητρα ἐπαθεν;“ ἔφη· „κεχόλωται ὑμῖν, οἵτινες τὰ τῆς πόλεως πράγματα ἑάσαντες Αἰσώπειον μῦθον ἀντέχεσθε.“

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων ἀλόγιστοί εἰσιν, ὅσοι τῶν μὲν ἀναγκαίων ὀλιγοροῦσι, τὰ δὲ πρὸς ἡδονὴν μᾶλλον αἰροῦνται.

118. Δηχθεὶς ὑπὸ μύρμηκος καὶ Ἐρμῆς.

(C. 364 et p. 411. F. 363. B. 117.)

Ναῦν ποτε μετὰ τῶν ἀνδρῶν βυθισθεῖσαν ἰδὼν τις, ἀδίκως ἔλεγε τοὺς θεοὺς κρίνειν· „δι' ἓνα γὰρ ἄσεβῆ συναπώλοντο καὶ ἀναίτιοι.“ Ταῦτα αὐτοῦ λέγοντος, μυρμῆκων πολλῶν ὄντων ἐν τῷ τόπῳ, ἐν ᾧ ἔτυχεν ἰστάμενος, συνέβη ὑφ' ἐνὸς δηχθῆναι τούτων. Ὁ δὲ ὑφ' ἐνὸς δηχθεὶς συνεπάτησε τοὺς πάντας. Ἐρμῆς δ' ἐπιστὰς αὐτῷ καὶ τῇ ῥάβδῳ παίων, εἶπεν· „εἴτα οὐκ ἀνέχη σὺ τοὺς θεοὺς δικαστὰς εἶναι, οἷος εἴ σὺ τῶν μυρμῆκων;“

Ὁ λόγος διδάσκει ἡμᾶς, μηδὲν ψέγειν τὰς τοῦ θεοῦ περὶ τοὺς ἀνθρώπους ἀκαταλήπτους οἰκονομίας, καὶν ἄδικοι τοῖς ἀπαιδεύτοις δοκοῦν εἶναι.

119. Διογένης ὁδοιπορῶν. (F. 56. C. 398.)

Διογένης ὁ κυνικὸς ὁδοιπορῶν, ὡς ἐγένετο κατὰ τινα ποταμὸν πλημμυροῦντα, εἰστήκει ἀμυχανῶν. Εἰς δέ τις τῶν διαβιβάσειν εἰθισμένων θεασάμενος αὐτὸν διαποροῦντα, προσελθὼν, καὶ ἀράμενος αὐτὸν σὺν φιλοφροσύνῃ, διεπέρασεν αὐτόν. Ὁ δὲ εἰστήκει τὴν αὐτοῦ πενίαν μεμφόμενος, δι' ἣν ἀμείψασθαι τὸν εὐεργέτην οὐ δύναται. Ἔτι δὲ αὐτοῦ ταῦτα διανοομένου, ἐκεῖνος θεασάμενος ἕτερον ὁδοιπόρον διελθεῖν μὴ δυνάμενον, προσδραμὼν καὶ αὐτόν διεπέρασε. Καὶ ὁ Διογένης προσελθὼν αὐτῷ εἶπεν· „ἀλλ' ἔγωγε οὐκ-εἴ σοι χάριν ἔχω ἐπὶ τῷ γεγονότι· ὁρῶ γάρ, ὅτι οὐ κρίσει, ἀλλὰ νόσφ' αὐτὸ ποιεῖς.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι οἱ μετὰ τῶν σπουδαίων καὶ τοὺς ἀνεπιτηδείους εὐεργετοῦντες οὐκ εὐεργεσίας δόξαν, ἀλογιστίαν δὲ μᾶλλον ὀφλισκάνουσι.

120. Δράκων καὶ Ἀετός. (C. 303. F. 215.)

Δράκων καὶ αἰετὸς συμπλακέντες ἀλλήλοις ἐμάχοντο· καὶ ὁ μὲν δράκων εἶχε τὸν αἰετὸν συλλαβόν. Γεωργὸς δὲ ἰδὼν, λύσας τὴν πλοκὴν τοῦ δράκοντος, αὐτόνομον ἀφῆκε τὸν αἰετόν. Χαλεπήνας δὲ ἐπὶ τοῦτοις ὁ δράκων, ἰὼν ἀφῆκε τῷ τοῦ σώσαντος πόματι. Πιεῖν δὲ τοῦ γεωργοῦ πρὸς ἄγνοιαν μέλλοντος, ὁ αἰετὸς καταπτὰς τῶν τοῦ γεωργοῦ χειρῶν ἔξαιρείται τὴν κύλικα.

Τοὺς εὖ ποιοῦντας μένουσι χάριτες.

121. Δραπέτης. (C. 324. F. 395.)

Ὁ τὸν δραπέτην ἰδὼν διὰ χρόνου καὶ διώκων, ὡς κατέφυγε φθάσας εἰς μυλῶνα, „ποῦ δ' ἂν“ ἔφη „σὲ μᾶλλον εὐρεῖν ἐβουλήθη ἢ ἐνταῦθα;“

122. Δρύες καὶ Ζεύς. (F. 420. C. 356 et p. 407.)

Αἱ δρύες κατεμέμφοντο τοῦ Διὸς, λέγουσαι „ὅτι μάτην παρήχθημεν ἐν τῷ βίῳ· ὑπὲρ πάντα γὰρ τὰ φυτὰ βιαίως τὴν τομὴν ὑφιστάμεθα.“ Καὶ ὁ Ζεύς· „ὑμεῖς αὐταὶ αἷτιοι τῆς τοιαύτης ἑαυταῖς καθεστήκατε συμφορᾶς· εἰ μὴ γὰρ τοὺς στειλειοὺς ἐγεννᾶτε, καὶ πρὸς τεκτονικὴν καὶ γεωργικὴν χρήσιμοι ἦτε, οὐκ ἂν πέλεκυς ὑμᾶς ἐξέκοπτεν.“

Αἷτιοι τινες ἑαυτοῖς τῶν κακῶν καταστάντες, τὴν μέμψιν ἀφρόνως τιθέασι τῷ θεῷ.

123. Δρυοτόμοι καὶ Δρῦς. (C. 179. B. 38.)

Δρυοτόμοι δρῦν ἐσχίζον, ἐξ αὐτῆς σφῆνας ποιήσαντες. Ἡ δὲ ἔφη· „οὐ τοσοῦτον τὸν κόψαντά με πέλεκυν μέμφομαι, ὅσον τοὺς ἐξ ἐμοῦ φυέντας σφῆνας.“

Ὅτι δεινότερόν ἐστι λύπη, ὅταν τις ὑπὸ τῶν συγγενῶν πάσχη, ἢ παρὰ τῶν ἄλλοτριῶν.

123^b. Ἄλλως. Πεύκη. (F. 174. C. p. 363.)

Πρίσται δῆποτε κατέσχιζον τὴν πεύκην, σφῆνας ἐξ αὐτῆς [οἱ τέκτονες] ποιοῦντες, οἷς καὶ ῥαδίως κατέσχιζον σανίδας. Ἡ δὲ ἐθρήνει ὀλολύζουσα οὕτως· „οὐ τοσοῦτον νῦν μέμφομαι τὴν ἀξίνην, τὴν κόπτουσάν με ταῖς χερσὶν τῶν ἀνθρώπων, ὥς τοὺς ἐξ ἐμοῦ σφῆνας γεγεννημένους.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων ἐν συμφοραῖς περιπίπτουσι παρὰ τῶν ξένων· ἐκ δὲ τῶν ἰδίων εἴαν τι συμβῇ μικρὸν αὐτοῖς λυπηρὸν, χεῖρον καὶ βαρύτερον αὐτοῖς καταφαίνεται.

124. Ἐλαία καὶ Σνκῆ. (C. 299. F. 212.)

Ἐλαία κατεγέλα σνκῆς, ὥς αὐτὴ μὲν ἀνθοῦσα πρὸς ἄπασαν ὥραν, σνκῆς δὲ τὸ ἄνθος συμεταβαλλούσης ταῖς ὥραις. Αἷς καταφύεσσα χιῶν, τὴν μὲν ἐλαίαν κο-

μῶσαν εὐροῦσα, τοῖς θαλλοῖς ἐνιζάνουσα, σὺν τῷ κάλει καθάπαξ ταύτην διέφθειρεν· τὴν δὲ φύλλων εὐροῦσα γυμνὴν οὐδὲν ἠδίκηει, πρὸς γῆν ὑποφύεουσα.

Κάλλος μὴ σωφρονοῦν τοῖς κεκτημένοις καθέσθη· κεν ὄνειδος.

125. Ἐλάτη καὶ Βάτος. (C. 180. F. 268. B. 64.)

Ἐλάτη καυχωμένη τῇ βάτῳ ἔλεγεν· „ἐν οὐδενὶ οὐδὲν χρησιμεύεις, ὅτε ἐγὼ ἐν στέρεσί που χρησιμεῖω καὶ οἴκοις.“ Ἡ δὲ βάτος ἔφη· „ὦ ἔλεεινή, μνησθεῖσα τῶν πελέκεων καὶ πριόνων τῶν κοπτόντων σε, βάτος ἂν εἶχες θελήσειν γενέσθαι, οὐκ ἐλάτη.“

Κρείσσων πενία ἄφοβος ἢ πλοῦτος μετὰ ἀναγκῶν καὶ ἐπηρειῶν.

126. Ἐλαφος. (F. 63. S. 76. C. 63 et p. 313.)

Ἐλαφος, πηρωθεῖσα τὸν ἕτερον τῶν ὀφθαλμῶν, παρεγένετο εἰς τινα αἰγιαλὸν, καὶ ἐνταῦθα ἐνέμετο, τὸν μὲν ὀλόκληρον ὀφθαλμὸν πρὸς τὴν γῆν ἔχουσα, καὶ τὴν τῶν κυνηγῶν ἔφοδον παρατηρουμένη, τὸν δὲ πεπηρωμένον πρὸς τὴν θάλασσαν· ἐνθεν γὰρ οὐδένα κίνδυνον ὑφωρᾶτο. Καὶ δὴ τινες παραπλέοντες ἐκεῖνον τὸν τόπον, καὶ θεασάμενοι αὐτήν, κατηυστόχησαν. Ἐπεὶ δὲ ἐλειποφύχει, εἶπε πρὸς ἑαυτήν· „ἀλλ' ἐρωγε ἀθλίᾳ, ἥτις τὴν γῆν ὥς ἐπίβουλον φυλαττομένη πολὺ χαλεπωτέραν ἔσχον τὴν θάλασσαν, ἐφ' ἣν κατέφυγον.“

Οὕτω πολλάκις παρὰ τὴν ἡμετέραν ὑπόληψιν τὰ μὲν χαλεπὰ τῶν πραγμάτων δοκοῦντα εἶναι ὠφέλιμα εὐρίσκονται, τὰ δὲ σωτήρια νομιζόμενα ἐπιβλαβῆ.

127. Ἐλαφος καὶ Ἀμπελος. (C. 65. F. 65. S. 78.)

Ἐλαφος, κυνηγοὺς φεύγουσα, ὑπ' ἀμπέλῳ ἐκρύβη. Παρελθόντων δ' ὀλίγον ἐκείνων, ἡ ἔλαφος τελέως ἤδη λαθεῖν δόξασα, τῶν τῆς ἀμπέλου φύλλων ἐσθίειν ἤρ-

ξατο. Τούτων δὲ σειομένων, οἱ κυνηγοὶ ἐπιστραφέντες καὶ, ὅπερ ἦν ἀληθές, νομίσαντες, τῶν ζώων ὑπὸ τοῖς φύλλοις τι κρύπτεσθαι, βέλεσιν ἀνείλον τὴν ἑλαφον. Ἡ δὲ θνήσκουσα τοιαῦτ' ἔλεγε· „δίκαια πέπονθα· οἱ γὰρ ἔδει τὴν σώσασάν με λυμαίνεσθαι.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ ἀδικοῦντες τοὺς εὐεργέτας ὑπὸ θεοῦ κολάζονται.

128. Ἐλαφος καὶ Λέων.

(S. 75. C. 181 et p. 365. F. 66 et 209. B. 43.)

Ἐλαφος δίψει συσχεθεῖσα παρεγένετο ἐπὶ τινα πηγὴν. Πίνουσα δὲ ὡς ἐθεάσατο τὴν ἑαυτῆς σκιὰν κατὰ τοῦ ὕδατος, ἐπὶ μὲν τοῖς κέρασιν ἡγάλλετο, ὁρῶσα τὸ μέγεθος καὶ τὴν ποικιλίαν, ἐπὶ δὲ τοῖς ποσὶ σφόδρα ἡχθετο ὡς λεπτοῖς οὖσι καὶ ἀσθενέσιν. Ἐτι δ' αὐτῆς διανοουμένης, λέων ἐπιφανείς ἐδίωκεν αὐτήν, κἀκείνη εἰς φυγὴν τραπεῖσα κατὰ πολὺν αὐτοῦ προεῖχε. Μέχρι μὲν οὖν ψιλὸν ἦν τὸ πεδίον, ἡ μὲν προθέουσα ἐσώζετο· ἐπεὶ δὲ ἐγένετο κατὰ τινα ὑλώδη τόπον, τηνικαῦτα συνέβη, τῶν κεράτων αὐτῆς ἐμπλακέντων τοῖς κλάδοις, μὴ δυναμένην τρέχειν συλληφθῆναι τῷ λέοντι. Μέλλουσα δὲ ἀναιρεῖσθαι ἔφη πρὸς ἑαυτήν· „δειλαία ἐγὼ, ἥτις, ὅν μὲν ὥρμην προδοθήσεσθαι, ἐσωζόμην ὑπὸ τούτων, οἷς δὲ καὶ σφόδρα ἐπεποίθειν, ὑπὸ τούτων ἀπόλλυμαι.“

Οὕτω πολλάκις ἐν κινδύνοις οἱ μὲν ὑποπτοὶ τῶν φίλων σωτῆρες ἐγένοντο, οἱ δὲ σφόδρα ἐμπιστευθέντες προδότες.

129. Ἐλαφος καὶ Λέων. (S. 77. C. 64 et p. 314. F. 64.)

Ἐλαφος κυνηγοὺς φεύγουσα ἐγένετο κατὰ τι σπηλαιον, ἐν ᾧ λέων ἦν, καὶ ἐνταῦθα εἰσῆι κρυβησομένη· συλληφθεῖσα δὲ ὑπὸ τοῦ λέοντος καὶ ἀναιρουμένη εἶπε

„δυσδαίμων ἐγὼ, ἥτις ἀνθρώπους φεύγουσα ἑμαυτὴν θηρίῳ ἐνεχείρισα.“

Οὕτως ἐνιοὶ τῶν ἀνθρώπων διὰ φόβον ἐλαττόνων κινδύνων ἑαυτοὺς εἰς μείζονα κακὰ εἰσιᾶσιν.

130. Ἐλαφος καὶ Μήτηρ. (C. 297. F. 208.)

Ἐλαφον ἡ μήτηρ ἐνουθέτει, ταῦτα λέγουσα· „κέρας, ὦ παῖ, παρὰ τῆς φύσεως ἔλληφας, μεγέθει δὲ διενήνοχας σώματος, καὶ οὐκ οἶδ' ὅτι παθῶν ἀποδιδράσκεις ἐπιόντας τοὺς κύνας.“ Ταῦτα ἦν, καὶ κυνῶν δρόμος ἡκούετο πόρρωθεν. Ἡ δὲ μένειν τῷ παιδί παραινέσασα αὐτὴ τῆς φυγῆς προκατήρξατο.

Παραινεῖν ἐτοιμον, ἃ ποιεῖν ἀπορῳότερον.

131. Ἐλαφος νοσοῦσα. (C. 377. F. 337. B. 46.)

Ἐλαφος νόσῳ περιπεσοῦσα, ἐπὶ τινος τόπου πεδίου κατεκέκλιτο. Τινὰ δὲ τῶν θηρίων εἰς θεῖαν αὐτῆς ἐλθόντα, τὴν παρακειμένην τῇ ἐλάφῳ νομὴν κατεβόσκηθησαν· εἴτα ἐκείνη τῆς νόσου ἀπαλλαγείσα, τῇ ἐνδείᾳ δεινῶς κατετρύχετο, καὶ τῇ νομῇ τὸ ξὺν προσαπάλεσεν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς οἱ περιττοὺς καὶ ἀνονήτους κτώμενοι ἀντὶ κέρδους ὑπ' αὐτῶν ζημίαν μᾶλλον ὑφίστανται.

132. Ἐλπίς ἐν ἀνθρώποις. (C. 360. B. 58.)

Ζεὺς ἐν πλῆθι τὰ χρηστὰ πάντα συλλέξας ἔθηκεν αὐτὸν πωμάσας παρ' ἀνθρώπων. ὁ δ' ἀκρατὴς ἀνθρώπος εἰδέναι σπεύδων, τί ποτ' ἦν ἐν αὐτῷ, καὶ τὸ πῶμα κινήσας, διῆκ' ἀπελθεῖν αὐτὰ πρὸς θεῶν οἴκους, κἀκεῖ πέτεσθαι τῆς τε γῆς ἄνω φεύγειν. μόνη δ' ἔμεινεν Ἐλπίς, ἣν κατειλήφει τεθὲν τὸ πῶμα. τοιγὰρ Ἐλπίς ἀνθρώποις

μόνη σύνεστι, τῶν πεφευγόντων ἡμᾶς
ἀγαθῶν ἕκαστον ἐγγνωμένη δώσειν.

133. Ἑορτὴ καὶ Ὑστεραία.

(Ex Plut. v. Themist. c. 18. C. 322. F. 394.)

Τῇ ἑορτῇ φασὶ τὴν ὑστεραίαν ἐρίσαι λέγουσαν, ὥς
ἐκείνη μὲν ἀσχολιῶν τε μεστὴ καὶ κοπώδης ἐστίν, ἐν
αὐτῇ δὲ πάντες ἀπολαύουσι τῶν παρεσκευασμένων σχο-
λάζοντες· τὴν δ' ἑορτὴν πρὸς ταῦτ' εἰπεῖν· „ἀληθῇ
λέγεις· ἀλλ' ἐμοῦ μὴ γενομένης, σὺ οὐκ ἂν ἤσθα.“

134. Ἑριφος καὶ Λύκος. (S. 98. C. 94 et p. 318. F. 74.)

Ἑριφος ὑστερήσας ἀπὸ ποιμνης ὑπὸ λύκου κατε-
διώκετο· ἐπιστραφεὶς δὲ ὁ ἑριφος λέγει τῷ λύκῳ· „πέ-
πεισμαι, λύκε, ὅτι σὸν βρωμὰ εἰμι· ἀλλ' ἵνα μὴ ἀδόξως
ἀποθάνω, αὐλήσον, ὅπως ὁρχήσωμαι.“ Αὐλοῦντος δὲ
τοῦ λύκου καὶ τοῦ ἐρίφου ὁρχουμένου, οἱ κύνες ἀκού-
σαντες καὶ ἐξελθόντες τὸν λύκον ἐδίωκον· ὁ δὲ ἐπι-
στραφεὶς λέγει τῷ ἐρίφῳ· „ταῦτα ἐμοὶ καλῶς γίνεται·
ἔδει γὰρ με, μακελλάριον ὄντα, αὐλητὴν μὴ μιμεῖσθαι.“

Οὕτως οἱ παρὰ γνώμην τοῦ καιροῦ τι πράττοντες
καὶ ὧν ἐν χερσὶν ἔχουσιν ὑστεροῦνται.

135. Ἑριφος καὶ Λύκος. (C. 139. F. 75. B. 96.)

Ἑριφος ἐπὶ τινος δώματος ἐστῶς, ἐπειδὴ λύκον
παριόντα εἶδεν, ἐλοιδορεῖ καὶ ἔσκωπτεν αὐτόν· ὁ δὲ
λύκος ἔφη· „ὦ οὗτος, οὐ σύ με λοιδορεῖς, ἀλλ' ὁ
τόπος.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις καὶ ὁ τόπος καὶ ὁ
καιρὸς δίδωσι τὸ θράσος κατὰ τῶν ἀμεινόνων.

136. Ἑρμῆς. (C. 103. F. 255.)

Ζεὺς Ἑρμῆν προσέταξε πᾶσι τοῖς τεχνίταις ψεύ-
δους φάρμακον ἐργεῖν. Ὁ δὲ, τοῦτο τριψὰς καὶ μέ-
τρον ποιήσας ἴσον, ἐκάστῳ ἐνέχεεν. Ἐπεὶ δὲ, μόνου

τοῦ σκυτέως ὑπολειφθέντος, πολὺ κατελέλειπτο φάρ-
μακον, ὅλην λαβὼν τὴν θυελαὶν ἐνέχεεν αὐτῷ. Κὰκ
τούτου συνέβη, τοὺς τεχνίτας ἅπαντας ψεύδεσθαι, μάλ-
ιστα δὲ πάντων τοὺς σκυτέας.

Ὁ μῦθος πρὸς ψευδολόγους τεχνίτας.

137. Ἑρμῆς καὶ Ἀγαματοποιός. (S. 89. C. 90. F. 243.)

Ἑρμῆς γινῶναι βουλόμενος, ἐν τίνι τιμῇ παρ' ἀν-
θρώποις ἐστίν, ἤκεν ἀφομοιωθεὶς ἀνθρώπῳ εἰς ἀγαλ-
ματοποιοῦ ἐργαστήριον· καὶ θεασάμενος Διὸς ἄγαλμα
ἐπύθετο, πόσου· τοῦ δὲ εἰπόντος „δραχμῆς“, „γελάσας
ἠρώτα τῆς Ἥρας πόσου ἐστίν· εἰπόντος δὲ ἔτι μείζονος,
θεασάμενος καὶ ἑαυτοῦ ἄγαλμα ὑπέλαβεν, ὅτι αὐτόν,
ἐπειδὴ καὶ ἄγγελός ἐστι καὶ ἐπικερδῆς, περὶ πολλοῦ οἱ
ἄνθρωποι ποιοῦνται. Διὸ προσεπυνθάνετο ὁ Ἑρμῆς,
καὶ ὁ ἀγαματοργλῦφος ἔφη· „ἀλλ' ἐὰν τούτους ἀγορά-
σης, τοῦτόν σοι προσθήκην δώσω.“

Πρὸς ἄνδρα κενόδοξον, ἐν οὐδεμίᾳ μοίρᾳ παρὰ
τοῖς ἄλλοις ὄντα, ὁ λόγος ἀρμόζει.

138. Ἑρμῆς καὶ Γῆ. (S. 102. C. 182. F. 269.)

Ζεὺς πλάσας ἄνδρα καὶ γυναικα ἐκέλευσεν Ἑρμῇ
ἀγαγεῖν αὐτοὺς ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ δεῖξαι ὅθεν ὀρύξαν-
τες πλεῖον ποιήσουσι. Τοῦ δὲ τὸ προσταχθὲν ποιήσαν-
τος, ἡ γῆ τὸ μὲν πρῶτον ἐκάλυεν· ὥς δὲ ὁ Ἑρμῆς ἠνάγ-
καζε λέγων, τὸν Δία προστεταχέναι· „ἀλλ' ὀρυσσέτω-
σαν“, ἔφη, „ὅσῃν βούλονται· στένοντες γὰρ αὐτὴν καὶ
κλαίοντες ἀποδάσουσιν.“

Πρὸς τοὺς ξαδίως δανειζομένους καὶ μετὰ λύπης
ἀποδιδόντας ὁ λόγος εὐκαιρος.

139. Ἑρμῆς καὶ Κῶν. (B. 48.)

Ἐν ὁδῷ τις Ἑρμῆς τετραγώνος εἰστήκει,
λίθων δ' ὑπ' αὐτῷ σωρὸς ἦν. κῶν τούτῳ

εἶπε προσελθών· „χαῖρε πρῶτον, Ἐρμεία·
ἔπειτ' ἀλεῖψαι βούλομαι σε, μηδ' οὕτω
θεὸν παρελθεῖν, καὶ θεὸν παλαιστρίτην.“
ὁ δ' εἶπεν· „ἂν μὴ τοῦτό μοι πιλιχμήσης
τοῦλαιον ἐλθὼν, μηδέ μοι προσουρήσης,
χάριν εἶδομαί σοι· καὶ πλεον με μὴ τίμα.“

Ὅτι τοῖς κακοῖς ἀρκεῖ τέως, οὐκ ἄλλως πως δυνα-
μένοις δρᾶσαι τὰ βελτίω, καὶ τῶν συνήθων αὐτῶν αἰ-
τιῶν ἀργήσαι.

140. Ἐρμῆς καὶ Τειρεσίας. (S. 90. C. 91. F. 244.)

Ἐρμῆς βουλόμενος τὴν Τειρεσίου μαντικὴν πει-
ρᾶσαι, εἰ ἀληθὴς ἐστὶ, κλέψας αὐτοῦ τοὺς βόας ἐξ
ἀγροῦ, ἦκε πρὸς αὐτὸν εἰς ἄστν, ὁμοιωθεὶς ἀνθρώπῳ,
καὶ ἐπεξενώθη παρ' αὐτῷ. Παραγγελθείσης δὲ τῷ Τει-
ρεσίᾳ τῆς τοῦ ξεύρους ἀπωλείας, παραλαβὼν τὸν Ἐρ-
μῆν ἦγεν εἰς τὸ προάστειον, οἰωνόν τινα περὶ τῆς κλο-
πῆς σκεψόμενος, καὶ τούτῳ παρήνει λέγειν ὅ τι ἂν
θεάσῃται ὄρνειον. Καὶ ὁ Ἐρμῆς τὸ μὲν πρῶτον θεασά-
μενος ἀέτον, ἐξ ἀριστερῶν ἐπὶ δεξιὰ παριπτάμενον,
ἀπήγγειλε αὐτῷ. Τοῦ δὲ εἰπόντος, μὴ πρὸς αὐτοὺς
τοῦτον εἶναι, ἐκ δευτέρου ἰδὼν κορώνην, ἐπὶ τινος
δένδρου καθημένην, καὶ ποτὲ μὲν ἄνω βλέπουσαν, ποτὲ
δὲ εἰς γῆν κύπτουσαν, ἐδήλωσεν αὐτῷ. Ὁ δὲ ὑποτυ-
χὼν ἔφη· „ἀλλ' αὕτη ἡ κορώνη διόμνυται τὸν τε οὐ-
ρανὸν καὶ τὴν γῆν, ὅτι, ἐὰν σὺ θέλῃς, τοὺς ἐμαντοῦ
βόας ἀπολήψομαι.“

Τούτῳ τῷ λόγῳ χρῆσαιτο ἂν τις πρὸς ἄνδρα κλέ-
πτην.

141. Ἐρμού ἅμαξα καὶ Ἀραβες. (F. 349. C. 403. ex B. 57.)

Ἐρμῆς ποτε ψεύσματα καὶ πανουργίας θεῖς εἰς
ἅμαξαν, εἰς πᾶσαν γῆν ἀπήει. Ὡς δὲ Ἀράβων κατήν-

τησε τὴν χώραν, συντριβεῖ (συντριβῆναι λέγουσι?) τὴν
ἅμαξαν κενὴν φορτίων· οἱ δὲ εἰς ἄλλους τόπους οὐκ
εἶασαν ὁδεῦσαι. [οὐδὲ τὰ κοινὰ τοῖς ἀνθρώποις ἐπιτε-
λεῖν δυνάμενοι.]

142. Ἐρως ἐν ἀνθρώποις.

(C. 396. F. 406. ex Himerii Soph. X, c. 6.)

Ὅτε τοὺς ἀνθρώπους ὁ Ζεὺς ἐγέννησεν, τὰ μὲν ἄλλα
πάντα εἶχον, ὥς νῦν κεκόσμηται, Ἐρως δὲ οὐπὼ ταῖς
ψυχαῖς τῶν ἀνθρώπων ἐγκατοκίετο, ἀλλ' ἔχων ἔτι τὸ
περὶν ὁ θεὸς οὗτος μετάρσιον, οὐρανῷ τε ἐνωμίλει
καὶ εἰς θεοὺς μόνους ἐτόξευεν. Δείσας δὲ μὴ αὐτῷ
ἀφανισθῇ τῶν ποιημάτων τὸ κάλλιστον, Ἐρωτα πέμπει
τοῦ τῶν ἀνθρώπων γένους ἐσόμενον φύλακα. Ὁ δὲ
ταύτην ἐκ Διὸς τὴν ἐπιτροπὴν λαβὼν, τὸ μὲν ἀπάσαις
ψυχαῖς ἐγκατοκίεσθαι, ἢ πᾶν ἐπίσης ἥθος νεοτελές τε
καὶ βέβηλον ἔχειν τέμενος, οὐκ ἐδοκίμαζεν· ἀλλὰ τὰς
μὲν πολλὰς καὶ ἀγελαίους ψυχὰς ταῖς πανδήμοις Ἐρωσι,
τοῖς τῶν νυμφῶν παισὶ, ποιμαίνειν ἀπένεμεν, αὐτὸς
δὲ ταῖς θείαις καὶ οὐρανίαις ψυχαῖς ἐνωκίσατο, καὶ
ταύτας ἀναβακχεύων ἐπὶ μανίαν ἐρωτικὴν, μυρία
ἀγαθὰ τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος εἰργάσατο. Ὅταν μὲν
οὖν ἰδῇς τινὰ βραδύν τε τὴν φύσιν καὶ πρὸς φιλίαν
δυσκίνητον, νόησον, ὅτι τῶν Ἐρωτος ἐκείνου ξενίων
οὐδαμῶς οὗτος ἡξίωται· ὅταν δὲ ὀξὺν καὶ θερμὸν τὴν
γνώμην, καὶ φλογὸς δίκην ἐπ' ἐρωτικὴν φιλίαν ἔτ-
τοντα, νόησον τοῦτο εἶναι ἐκείνου ξένιον τοῦ Ἐρωτος.

143. Εὐνοῦχος καὶ Θύτης. (B. 54.)

Εὐνοῦχος ἦλθε πρὸς θύτην ὑπὲρ παίδων
σκεψόμενος. ὁ θύτης δ' ἄγνόν ἦπαρ ἀπλώσας
„ὅταν μὲν“ εἶπε „τοῦτ' ἴδω, πατὴρ γίγνη·
ὅταν δὲ τὴν σὴν ὄψιν, οὐδ' ἀνὴρ φαίνη.“

Πρὸς τοὺς τὰς εὐχὰς ὑπὲρ τῶν οὐ δεόντων ποιου-
μένους ἢ καὶ ἄλλως μὴ δυναμένων γενέσθαι.

144. Ἐχθροί. (S. 68. F. 58. C. p. 294.)

Δύο ἐχθροὶ ἐν μιᾷ νηϊ ἐπλεον· βουλόμενοι δ' ἄλ-
λήλων πολὺ διεξεῦχθαι, ὥρμησαν ὁ μὲν ἐπὶ τὴν πρῶραν,
ὁ δὲ ἐπὶ τὴν πρύμναν, καὶ ἐνταῦθα ἔμενον. Χειμῶνος
δὲ σφοδροῦ καταλαβόντος, καὶ τῆς νεῶς περιτρεπομέ-
νης, ὁ ἐν τῇ πρύμνῃ ἐπυνθάνετο τινος, περὶ ποῖον μέ-
ρος καταδύεται τὸ σκάφος πρῶτον κινδυνεύον· τοῦ δὲ
εἰπόντος „κατὰ τὴν πρῶραν,“ ἔφη· „ἀλλ' ἔμοιγε οὐκέτι
λυπηρὸς ὁ θάνατός ἐστιν, εἴγε ὁρᾶν μέλλω τὸν ἐχθρόν
μου προαποπνιγόμενον.“

Οὕτως ἐνιοὶ τῶν ἀνθρώπων διὰ τὴν πρὸς ἐχθροὺς
δυσμένειαν αἰροῦνται καὶ αὐτοὶ τὸ δεινὸν πάσχειν, χά-
ριν τοῦ κἀκείνους ὁρᾶν δυστυχήσαντας.

144^b. Ἄλλως. (C. 27.)

Δύο τινὲς, ἀλλήλοις ἐχθραίνοντες, ἐπὶ τῆς αὐτῆς
νεῶς ἐπλεον, ὧν ἕτερος μὲν ἐπὶ τῆς πρύμνης, ἕτερος
δὲ ἐπὶ τῆς πρῶρας ἐκάθητο. Χειμῶνος δὲ ἐπιγενομέ-
νου, καὶ τῆς νεῶς μελλούσης ἤδη καταποντίζεσθαι, ὁ
ἐπὶ τῆς πρύμνης τὸν κυβερνήτην ἤρετο, πότερον τῶν
μερῶν τοῦ πλοίου πρότερον μέλλει καταβαπτίζεσθαι.
Τοῦ δὲ „τὴν πρῶραν“ εἰπόντος, „ἀλλ' ἔμοιγε οὐκ ἐστὶ
λυπηρὸν“ εἶπεν „ὁ θάνατος, εἴγε ὁρᾶν μέλλω πρὸ ἐμοῦ
τὸν ἐχθρὸν ἀποθνήσκοντα.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων οὐδὲν
τῆς ἑαυτῶν βλάβης φροντίζουσιν, ἐὰν τοὺς ἐχθροὺς
μόνον ἰδῶσι πρὸ αὐτῶν κακονμένους.

145. Ἐχὺς καὶ Ἀλώπηξ. (S. 97. C. 183. F. 270.)

Ἐχὺς ἐπὶ δέσμῃ ἀκανθῶν εἰς τινα ποταμὸν ἐφέ-

ρετο· ἀλώπηξ δὲ παριούσα ὥς ἐθεάσατο αὐτὸν, εἶπεν·
„ἄξιός τῆς νεῶς ὁ ναύκληρος.“

Πρὸς ἄνδρα πονηρὸν μοχθηροῖς πράγμασιν ἐπιχει-
ρήσαντα ὁ λόγος ἀρμόσειεν ἄν.

146. Ἐχὺς καὶ Πίνη. (S. 94. C. 184. F. 271.)

Ἐχὺς εἰσελθὼν εἰς χαλκουργοῦ ἐργαστήριον παρὰ
τῶν σκευῶν ἔρανον ἤτει· λαβὼν δὲ παρ' αὐτῶν ἤκε
πρὸς τὴν ῥίνην, καὶ ταύτην παρεκάλει δοῦναι τι αὐτῷ.
Ἡ δὲ ὑποτυχοῦσα εἶπεν· „ἀλλ' εὐήθης εἰ παρ' ἐμοῦ
ἀποιέσεσθαι τι οἰόμενος, ἥτις οὐ διδόναι ἀλλὰ λαμβά-
νειν παρὰ πάντων εἴωθα.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι μάταιοί εἰσιν οἱ παρὰ φιλαργύ-
ρων τι κερδαίνειν προσδοκῶντες.

147. Ἐχὺς καὶ Ὑδρα. (S. 91. C. 185. F. 272.)

Ἐχὺς φοιτῶν ἐπὶ τινα κρήνην, ἔπινεν· ἡ δὲ ἐνταῦθα
οἰκοῦσα ὕδρα ἐκώλυεν αὐτὸν, ἀγανακτοῦσα εἶγε μὴ
ἀρκεῖται τῇ ἰδίᾳ νομῇ, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τὴν ἑαυτῆς δίαιταν
ἀφικνεῖται. Ἀεὶ δὲ τῆς φιλονεικίας αὐξανομένης, συν-
έθεντο ὅπως εἰς μάχην ἀλλήλοις καταστῶσι, καὶ τοῦ
νικῶντος ἢ τε τῆς γῆς καὶ τοῦ ὕδατος νομὴ γένηται.
Ταξαμένων δ' αὐτῶν τὴν προθεσμίαν, οἱ βάτραχοι διὰ
μῖσος τῆς ὕδρας παραγενόμενοι πρὸς τὸν ἔχυν παρα-
θαρόύνουσιν αὐτὸν, ἐπαγγελλόμενοι καὶ αὐτοὶ συμμα-
χήσειν αὐτῷ. Ἐνσταθείσης δὲ τῆς μάχης ὁ μὲν ἔχὺς
πρὸς τὴν ὕδραν ἐπολέμει, οἱ δὲ βάτραχοι, μηδὲν περαι-
τέρω δυνάμενοι δοῦναι, μεγάλα ἐκεκράγισαν. Καὶ ὁ
ἔχὺς νικήσας ἡτιάσατο αὐτοὺς, ὅτι συμμαχήσειν αὐτῷ
ὑποσχόμενοι παρὰ τὴν μάχην οὐ μόνον οὐκ ἐβοήθουν,
ἀλλὰ καὶ ἤδον. Οἱ δὲ ἔφασαν πρὸς αὐτόν· „ἀλλ' εὖ
ἴσθι, ὦ οὗτος, ὅτι ἡ ἡμετέρα συμμαχία οὐ διὰ χειρῶν,
ἀλλὰ διὰ μόνης φωνῆς καθέστηκεν.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι, ἔνθα χειρῶν χρεία ἐστίν, ἡ δια λόγων βοήθεια οὐδὲν λυσιτελεῖ.

148. Ζεὺς καὶ Αἰσχύνη. (S. 108. C. 104. F. 256.)

Ζεὺς πλάσας ἀνθρώπους τὰς μὲν ἄλλας διαθέσεις εὐθύς αὐτοῖς ἐνέθηκε, μόνης δὲ αἰσχύνης ἐπελάθετο. Διόπερ ἀμυχανῶν, πόθεν αὐτὴν εἰσαγάγῃ, ἐκέλευσεν αὐτὴν διὰ τοῦ ἀρχοῦ εἰσελθεῖν. Ἡ δὲ τὸ μὲν πρῶτον ἀντέλεγε καὶ ἡναξιοπάθει· ἐπεὶ δὲ σφόδρα αὐτῇ ἐνέκειτο, ἔφη· „ἀλλ’ ἔργω ἐπὶ τοιαύταις ὁμολογίαις εἰσεμι, ὥς, ἂν ἑτερόν μοι ἐπείσελθῃ, εὐθέως ἐξελεύσομαι.“ Ἀπὸ τούτου συνέβη πάντας τοὺς πόρνους ἀναισχύντους εἶναι.

Τούτῳ τῷ λόγῳ χρῆσαιτο ἄν τις πρὸς ἄνδρα πόρνον.

149. Ζεὺς καὶ Ἀλώπηξ. (S. 106. C. 186. F. 273.)

Ζεὺς ἀγασάμενος ἀλώπεκος τὸ συνετὸν τῶν φρενῶν καὶ τὸ ποικίλον, τὸ βασιλείον αὐτῇ τῶν ἀλόγων ζώων ἐνεχείρισε. Βουλόμενος δὲ γινῶναι, εἰ τὴν τύχην μεταλλάξασα μετεβάλετο καὶ τὴν ἔξιν, φερομένης ἐν φορείῳ, κἀνθαρὸν παρὰ τὴν ὄψιν ἀφῆκεν. Ἡ δὲ ἀντισχεῖν μὴ δυναμένη, ἐπειδὴ περιίπτατο, τοῦ φορείου ἀναπηδήσασα ἀκόσμως συλλαβεῖν αὐτὸν ἐπειράτο. Καὶ ὁ Ζεὺς ἀγανακτήσας κατ’ αὐτῆς πάλιν αὐτὴν εἰς τὴν ἀρχαίαν τάξιν ἀποκατέστησεν.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι οἱ φαῦλοι τῶν ἀνθρώπων, καὶ τὰ προσχήματα λαμπρότερα ἀναλάβωσι, τὴν γοῦν φύσιν οὐ μετατίθενται.

150. Ζεὺς καὶ Ἄνθρωποι. (S. 107.)

Ζεὺς πλάσας ἀνθρώπους ἐκέλευσεν Ἐρμῇ νοῦν αἰτοῖς ἐργεῖν· κἀκεῖνος μέτρον ἴσον ποιήσας ἐκάστῳ ἐνέχεε. Συνέβη οὖν τοὺς μὲν μικροφρεῖς πληρωθέντας

τοῦ μέτρου φρονίμους γενέσθαι, τοὺς δὲ μακροὺς, ἅτε μὴ ἐφικομένου τοῦ ποτοῦ μηδὲ εἰς πᾶν τὸ σῶμα, ἀλλὰ μέχρι γονάτων, ἀφρονεστέρους γενέσθαι.

Πρὸς ἄνδρα εὐμεγέθη τῷ σώματι, κατὰ ψυχὴν δὲ ἀλόγιστον ὁ λόγος εὐκαιρος.

151. Ζεὺς καὶ Ἀπόλλων.

(S. 103. C. 187 et p. 366. F. 274 et 351. B. 68.)

Ζεὺς καὶ Ἀπόλλων περὶ τοξικῆς ἤριζον· τοῦ δὲ Ἀπόλλωνος ἐκτείναντος τὸ τόξον καὶ τὸ βέλος ἀφέντος, Ζεὺς τοσοῦτον διέβη, ὅσον Ἀπόλλων ἐτόξευσεν.

Οὕτως οἱ τοῖσι κρείττοσιν ἀνθαμιλλώμενοι γέλωτος ἄξιοι εἰσιν.

152. Ζεὺς κριτής. (C. 366 et p. 412. F. 365. B. 129.)

Ὁ Ζεὺς τὰς τῶν ἀνθρώπων ἀμαρτίας ἐν ὀστράκῳ τὸν Ἐρμῇ ὥρισε γράφειν, καὶ εἰς κιβωτὸν ἀποτιθέναι πλησίον αὐτοῦ, ὅπως ἐκάστου τὰς δίκας ἀναπράσῃ. Συγκεχυμένων δὲ τῶν ὀστράκων ἐπ’ ἀλλήλοις, τὸ μὲν βράδιον, τὸ δὲ τάχιον ἐμπίπτει εἰς τὰς τοῦ Διὸς χεῖρας, εἴποτε καλῶς κρίνοι.

Τῶν οὖν πονηρῶν οὐ προσῆκε θανμάζειν, ἂν θᾶσον ἀδικῶν τις, ὅψε κακῶς πράσῃ.

153. Ζεὺς καὶ Ὅφρις. (F. 184. C. 189 et p. 368.)

Τοῦ Διὸς γάμους ποιούντος, πάντα τὰ ζῶα ἀνήνεγκαν δῶρα, ἕκαστον κατὰ τὴν οἰκείαν δύναμιν· ὅφρις δὲ ἔρπων, ῥόδον λαβὼν ἐν τῷ στόματι, ἀνέβη. Ἰδὼν δὲ αὐτὸν ὁ Ζεὺς ἔφη· „τῶν ἄλλων πάντων τὰ δῶρα λαμβάνω, ἀπὸ δὲ τοῦ σοῦ στόματος λαμβάνω οὐδ’ ὅλως.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τῶν πονηρῶν αἱ χάριτες φοβεραὶ εἰσιν.

153^b. Ἄλλως. (S. 218.)

Τοῦ Διὸς γαμοῦντος πάντα τὰ ζῶα ἀνήμεγκαν δῶρα· ὅφρις δὲ ἔρπων ῥόδον ἀναλαβὼν τῷ στόματι ἀνέβη. Ἰδὼν δὲ αὐτὸν ὁ Ζεὺς ἔφη· „τῶν ἄλλων ἀπάντων καὶ ἐκ ποδῶν δῶρα δέχομαι, ἀπὸ δὲ τοῦ σοῦ στόματος οὐ λαμβάνω.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι πάντων τῶν πονηρῶν αἱ χάριτες φοβεραί.

154. Ζεὺς καὶ Χελώνη. (S. 105. C. 105 et p. 318. F. 79.)

Ζεὺς, γάμους τελῶν, συγκαλεσάμενος τὰ ζῶα πάντα εἰστία. Μόνης δὲ χελώνης ὑστερησάσης, διαπορῶν τὴν αἰτίαν τῇ ὑστεραίᾳ ἐπυνθάνετο αὐτῆς· „διὰ τί μόνη ἐπὶ τὸ δεῖπνον οὐκ ἦλθες;“ Τῆς δὲ εἰπούσης „φίλος οἶκος ἄριστος οἶκος“, ἀγανακτήσας κατ' αὐτῆς παρεσκεύασεν αὐτὴν τὸν οἶκον αὐτὸν βαστάζουσαν περφέρειν.

Οὕτω πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων αἰροῦνται λιτῶς οἰκεῖν ἢ παρ' ἄλλοις πολυτελῶς διατᾶσθαι.

155. Ζεὺς, Προμηθεὺς, Ἀθηνᾶ, Μῶμος. (S. 100. C. 190. F. 275. B. 59.)

Ζεὺς καὶ Προμηθεὺς καὶ Ἀθηνᾶ κατασκενέσαντες, ὁ μὲν ταῦρον, ὁ Προμηθεὺς ἄνθρωπον, ἡ δὲ οἶκον, Μῶμον κριτὴν εἵλοντο. Ὁ δὲ, φθονήσας τοῖς δημιουργήμασιν, ἀχθόμενος ἔλεγε· τὸν μὲν Δία ἡμαρτηκέναι, τοῦ ταύρου τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τοῖς κέρασι μὴ θέντα, ἵνα βλέπῃ ποῦ τύπτει· τὸν δὲ Προμηθεῖα, διότι ἀνθρώπου τὰς φρένας οὐκ ἔξωθεν ἀπεκρέμασεν, ἵνα μὴ λανθάνωσιν οἱ πονηροὶ, φανεροῦντες, εἴ τι ἕκαστος κατὰ νοῦν ἔχει. Τρίτον δὲ ἔλεγεν, ὥς ἔδει τὴν Ἀθηνᾶν τῷ οἴκῳ τροχοῦς ὑποθεῖναι, ἵνα, ἐὰν πονηρῶ τις παροι-

κισθῇ γείτονι, ῥαδίως μεταβαίῃ. Καὶ ὁ Ζεὺς, ἀγανακτήσας κατ' αὐτοῦ ἐπὶ τῇ βασκανίᾳ, τοῦ Ὀλύμπου αὐτὸν ἐξέβαλεν.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι οὐδὲν οὕτως ἐστὶν ἐνάρκτον, ὃ μὴ πάντως περὶ τι φόρον ἐπιδέχεται.

155^b. Ἄλλως. Ζεὺς καὶ Ποσειδῶν καὶ Ἀθηνᾶ. (C. 190. p. 120.)

Ζεὺς καὶ Ποσειδῶν καὶ Ἀθηνᾶ ἔριν ἐποίησαντο, τίς κάλλιον τι ποιήσει. Καὶ ὁ μὲν Ζεὺς ἄνθρωπον εὐπρεπέστατον ἐποίησεν, ὁ δὲ Ποσειδῶν ταῦρον, ἡ δὲ Ἀθηνᾶ οἶκον ἀνθρώποις· κριτὴς δ' ἦν ἐπὶ τοῦτοις Μῶμος. Καὶ πρῶτον μὲν ἔψεγε τὴν θέσιν τῶν κεράτων τοῦ ταύρου, κάτωθεν τῶν ὀμμάτων λέγων ὀφείλειν κεῖσθαι, ὥς ἂν βλέπῃ, ποῦ τύπτει· τοῦ δὲ γε τὰς φρένας [ἀνθρώπου] καὶ τὰς βουλὰς φανερὰς εἶναι, ὥς ἂν διαγινώσκηται, τί βουλεύεται ἕκαστος· τῆς δὲ οἰκίας, ὅτι μὴ τροχοῦς σιδηροῦς αὐτῇ ἐποίησεν, ἵνα καὶ τοῖς δεσπόταις συνεξεδήμει καὶ γείτονα πονηρὸν ἐξέφευγεν.

156. Ἥδονη καὶ Λύπη. (C. 392. ex Plat. Phaed. p. 60, B.)

Ὡς ἄτοπον, ἔφη Σωκράτης, ὧ ἄνδρες, εἰσὶν εἶναι τοῦτο, ὃ καλοῦσιν οἱ ἄνθρωποι ἡδὺ· ὥς θαυμάσιως πέφυκε πρὸς τὸ δοκοῦν ἐναντίον εἶναι, τὸ λυπηρὸν, τῷ ἅμα μὲν αὐτῷ μὴ ἐθέλειν παραγίγνεσθαι τῷ ἀνθρώπῳ, ἐὰν δὲ τις διώκῃ τὸ ἕτερον καὶ λαμβάνῃ, σχεδὸν τι ἀναγκάζεσθαι αἰεὶ λαμβάνειν καὶ τὸ ἕτερον, ὥσπερ ἐκ μιᾶς κορυφῆς συνημμένῳ δὴ ὄντε. Καί μοι δοκεῖ, ἔφη, εἰ ἐνενόησεν αὐτὰ Αἴσωπος, μῦθον ἂν συνθεῖναι, ὥς ὁ θεὸς βουλόμενος αὐτὰ διαλλάξαι πολεμοῦντα, ἐπειδὴ οὐκ ἐδόνατο, ξυνῆψεν εἰς ταῦτον αὐτοῖς τὰς κορυφὰς, καὶ διὰ ταῦτα, ὧ ἂν τὸ ἕτερον παραγένηται, ἐπακολουθεῖ ὕστερον καὶ τὸ ἕτερον.

157. Ἡμίονος. (F. 83. C. 140 et p. 338. B. 62.)

Ἡμίονός τις ἐκ κριθῆς παχυνθεῖσα, ἀνεσκίρτησε, καθ' ἑαυτὴν βοῶσα· πατήρ μου ἐστὶν ἵππος ὁ ταχυδρόμος, καὶ γὰρ δὲ αὐτῷ ὅλη ἀφωμοιώθη. Καὶ δὴ ἐν μιᾷ ἀνάγκῃς ἐπελθούσης, ἠναγκάζετο ἢ ἡμίονος τρέχειν· ὥς δὲ τοῦ δρόμου ἐπέπαντο, σκυθρωπάξουσα πατρός τοῦ ὄνου εὐθὺς ἀνεμνήσθη.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ, κἄν ὁ χρόνος ἐνέγκῃ τινὰ εἰς δόξαν, τῆς ἑαυτοῦ ἀρχῆς μὴ ἐπιλαθέσθαι· ἀβέβαιος γὰρ ἐστὶν ὁ βίος οὗτος.

158. Ἡρακλῆς, Ἀρετὴ καὶ Κακία.

(C. 393. ex Xenoph. Comment. II, 1, §. 21 sqq.)

Πρόδικος ὁ σοφὸς ἐν τῷ συγγράμματι τῷ περὶ Ἡρακλέους ὧδε περὶ Ἀρετῆς ἀπεφαίνετο· φησὶ γὰρ Ἡρακλέα, ἐπεὶ ἐκ παίδων εἰς ἥβην ὥρματο, ἐν ᾗ οἱ νέοι ἤδη αὐτοκράτορες γιγνόμενοι δηλοῦσιν εἴτε τὴν δι' ἀρετῆς ὁδὸν τρέψονται ἐπὶ τὸν βίον εἴτε τὴν διὰ κακίας, ἐξελθόντα εἰς ἡσυχίαν καθῆσθαι ἀποροῦντα ὅπου τέραν τῶν ὁδῶν τράπηται· καὶ φανῆναι αὐτῷ δύο γυναικας προσιέναι μεγάλας, τὴν μὲν ἑτέραν εὐπρεπῆ τε ἰδεῖν καὶ ἐλευθέριον φύσει, κεκοσμημένην τὸ μὲν σῶμα καθαριότητι, τὰ δὲ ὄμματα αἰδοῖ, τὸ δὲ σχῆμα σωφροσύνη, ἐσθῆτι δὲ λευκῇ, τὴν δ' ἑτέραν τεθραμμένην μὲν εἰς πολυσαρκίαν τε καὶ ἀπαλότητα, κεκαλλωπισμένην δὲ τὸ μὲν χρῶμα ὥστε λευκοτέραν τε καὶ ἐρυθροτέραν τοῦ ὄντος δοκεῖν φαίνεσθαι, τὸ δὲ σχῆμα ὥστε δοκεῖν ὀρθοτέραν τῆς φύσεως εἶναι, τὰ δὲ ὄμματα ἔχειν ἀναπεπταμένα, ἐσθῆτα δὲ ἐξ ἧς ἂν μάλιστα ἢ ὥρα διαλάμπει· κατασκοπεῖσθαι δὲ θαμὰ ἑαυτὴν, ἐπισκοπεῖν δὲ καὶ εἴ τις ἄλλος αὐτὴν θεᾷται, πολλάκις δὲ καὶ εἰς τὴν ἑαυτῆς σκιὰν ἀποβλέπειν. Ὡς δ' ἐγένοντο πλησιαίτε-

ρον τοῦ Ἡρακλέους, τὴν μὲν πρόσθεν ᾗθηϊσαν ἰέναι τὸν αὐτὸν τρόπον, τὴν δ' ἑτέραν φθάσαι βουλομένην προσδραμεῖν τῷ Ἡρακλεῖ καὶ εἰπεῖν· „Ὁρῶ σε, ὦ Ἡράκλεις, ἀποροῦντα ποῖαν ὁδὸν ἐπὶ τὸν βίον τράπη. Ἐὰν οὖν ἐμὲ φίλην ποιήσῃ, ἐπὶ τὴν ἡδίστην τε καὶ ῥάστην ὁδὸν ἄξω σε, καὶ τῶν μὲν τερπνῶν οὐδενὸς ἄγρευστος ἔσει, τῶν δὲ χαλεπῶν ἄπειρος διαβιώσει. Πρῶτον μὲν γὰρ οὐ πολέμων οὐδὲ πραγμάτων φροντιεῖς, ἀλλὰ σκπούμενος διοίσει, τί ἂν κεχαρισμένον ἢ σιτίον ἢ ποτόν εὔροις, ἢ τί ἂν ἰδῶν ἢ τί ἀκούσας τερφθείης, ἢ τίνων ὀσφραινόμενος ἢ ἀπτόμενος ἡσθείης, τίσι δὲ παιδικοῖς ὁμιλῶν μάλιστ' ἂν εὐφρανθείης, καὶ πῶς ἂν μαλακώτατα καθεύδοις, καὶ πῶς ἂν ἀπονάτατα τούτων πάντων τυγχάνοις. Ἐὰν δὲ ποτε γένηται τις ὑποψία σπάνεως ἀφ' ὧν ἔσται ταῦτα, οὐ φόβος μὴ σε ἀγάγῃ ἐπὶ τὸ πονοῦντα καὶ ταλαιπωροῦντα τῷ σώματι καὶ τῇ ψυχῇ ταῦτα πορίζεσθαι, ἀλλ' οἷς ἂν οἱ ἄλλοι ἐργάζωνται, τούτοις σὺ χρήσει, οὐδενὸς ἀπεχόμενος ὅθεν ἂν δυνατὸν ἢ τι κερδαίνει· πανταχόθεν γὰρ ὠφελεῖσθαι τοῖς ἐμοὶ ξυνοῦσιν ἐξουσίαν ἐγὼ παρέχω.“ Καὶ ὁ Ἡρακλῆς ἀκούσας ταῦτα „ὦ γύναι,“ ἔφη „ὄνομα δέ σοι τί ἐστίν;“ Ἡ δὲ „οἱ μὲν ἐμοὶ φίλοι“ ἔφη „καλοῦσί με Εὐδαιμονίαν, οἱ δὲ μισοῦντές με ὑποκοριζόμενοι ὀνομάζουσι Κακίαν.“ Καὶ ἐν τούτῳ ἡ ἑτέρα γυνὴ προσελθοῦσα εἶπε· „Καὶ ἐγὼ ἦκω πρὸς σέ, ὦ Ἡράκλεις, εἰδυῖα τοὺς γεννήσαντάς σε καὶ τὴν φύσιν τὴν σὴν ἐν τῇ παιδείᾳ καταμαθοῦσα, ἐξ ὧν ἐλπίζω, εἰ τὴν πρὸς ἐμὲ ὁδὸν τράποιο, σφόδρ' ἂν σε τῶν καλῶν καὶ σεμνῶν ἐργάτην ἀγαθὸν γενέσθαι, καὶ ἐμὲ ἔτι πολὺ ἐντιμότεραν καὶ ἐπ' ἀγαθοῖς διαπρεπεστέραν φανῆναι. Οὐκ ἔξαπατήσω δέ σε προοιμίους ἡδονῆς, ἀλλ' ἥπερ οἱ θεοὶ διέθεσαν τὰ ὄντα διηγῆσομαι μετ' ἀληθείας. Τῶν γὰρ

όντων ἀγαθῶν καὶ καλῶν οὐδὲν ἄνευ πόνου καὶ ἐπιμελείας θεοὶ διδόνασιν ἀνθρώποις, ἀλλ' εἴτε τοὺς θεοὺς ἴλεως εἶναι σοὶ βούλει, θεραπευτέον τοὺς θεοὺς, εἴτε ὑπὸ φίλων ἐθέλεις ἀγαπᾶσθαι, τοὺς φίλους εὐεργετήτεον, εἴτε ὑπὸ τινος πόλεως ἐπιθυμεῖς τιμᾶσθαι, τὴν πόλιν ὠφελήτεον, εἴτε ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος πάσης ἀξιοῖς ἐπ' ἀρετῇ θαυμάζεσθαι, τὴν Ἑλλάδα πειρατέον εὖ ποιεῖν, εἴτε γῆν βούλει σοὶ καρποὺς ἀφθόνοους φέρειν, τὴν γῆν θεραπευτέον, εἴτε ἀπὸ βοσκημάτων οἶκε δεῖν πλουτίζεισθαι, τῶν βοσκημάτων ἐπιμελητέον, εἴτε διὰ πολέμου ὀρμᾶς αὐξέσθαι καὶ βούλει δύνασθαι τοὺς τε φίλους ἐλευθεροῦν καὶ τοὺς ἐχθροὺς χειροῦσθαι, τὰς πολεμικὰς τέχνας αὐτάς τε παρὰ τῶν ἐπισταμένων μαθητέον καὶ ὅπως αὐταῖς δεῖ χρῆσθαι ἀσκητέον· εἰ δὲ καὶ τῷ σώματι βούλει δυνατὸς εἶναι, τῇ γνῶμῃ ὑπηρετεῖν ἐθιστέον τὸ σῶμα καὶ γυμναστέον σὺν πόνοις καὶ ἰδρωτί.“ Καὶ ἡ Κακία ὑπολαβοῦσα εἶπεν· „ἐννοεῖς, ὦ Ἡράκλεις, ὡς χαλεπὴν καὶ μακρὰν ὁδὸν ἐπὶ τὰς εὐφροσύνας ἢ γυνή σοι αὕτη διηγεῖται; ἐγὼ δὲ ῥαδίαν καὶ βραχεῖαν ὁδὸν ἐπὶ τὴν εὐδαιμονίαν ἄξω σε.“ Καὶ ἡ Ἀρετὴ εἶπεν· „ὦ τλήμων, τί δὲ σὺ ἀγαθὸν ἔχεις; ἢ τί ἡδὺ οἶσθα μηδὲν τούτων ἕνεκα πράττειν ἐθέλουσα; ἦτις οὐδὲ τὴν τῶν ἡδέων ἐπιθυμίαν ἀναμένεις, ἀλλὰ πρὶν ἐπιθυμῆσαι πάντων ἐμπίπλασαι, πρὶν μὲν πεινῆν ἐσθίουσα, πρὶν δὲ διψῆν πίνουσα, (καὶ) ἵνα μὲν ἡδέως φάγῃς, ὀψοποιοὺς μηχανωμένη, ἵνα δὲ ἡδέως πίνῃς, οἶνους τε πολυτελεῖς παρασκευάζει καὶ τοῦ θέρους χιόνα περιθέουσα ζητεῖς, ἵνα δὲ καθυπνώσῃς ἡδέως, οὐ μόνον τὰς στρωμνὰς μαλακάς, ἀλλὰ καὶ τὰς κλῖνας καὶ τὰ ὑπόβαθρα ταῖς κλῖναις παρασκευάζει· οὐ γὰρ διὰ τὸ πονεῖν, ἀλλὰ διὰ τὸ μηδὲν ἔχειν ὅ,τι ποιῆς ὕπνου ἐπιθυμεῖς. Τὰ δ' ἀφροδίσια πρὸ τοῦ δεῖσθαι ἀναγ-

κάξεις, πάντα μηχανωμένη, καὶ γυναιξὶ τοῖς ἀνδράσι χρωμένη· οὕτω γὰρ παιδεύεις τοὺς σεαυτῆς φίλους, τῆς μὲν νυκτὸς ὑβρίζουσα, τῆς δ' ἡμέρας τὸ χρησιμώτατον κατακοιμίζουσα. Ἀθάνατος δὲ οὐσα ἐκ θεῶν μὲν ἀπέβῃσαι, ὑπὸ δὲ ἀνθρώπων ἀγαθῶν ἀτιμάζει· τοῦ δὲ πάντων ἡδίστου ἀκούσματος, ἐπαίνου σεαυτῆς, ἀνήκοος εἶ, καὶ τοῦ πάντων ἡδίστου θεάματος ἀθέατος· οὐδὲν γὰρ πώποτε σεαυτῆς ἔργον καλὸν τεθέασαι. Τίς δ' ἂν σοὶ λεγούσῃ τι πιστεύσεις; τίς δ' ἂν δεομένη τινὸς ἐπαρκέσειεν; ἢ τίς ἂν εὖ φρονῶν τοῦ σοῦ θιάσοι τολμήσειεν εἶναι; οἱ νέοι μὲν ὄντες τοῖς σώμασιν ἀδύνατοί εἰσι, πρεσβύτεροι δὲ γενόμενοι ταῖς ψυχαῖς ἀνόητοι, ἀπόνως μὲν λιπαροὶ διὰ νεότητος φερόμενοι, ἐπιπόνως δὲ ἀνχηροὶ διὰ γῆρας περῶντες, τοῖς μὲν πεπραγμένοις αἰσχυρόμενοι, τοῖς δὲ πραττομένοις βαρυνόμενοι, τὰ μὲν ἡδέα ἐν τῇ νεότητι διαδραμόντες, τὰ δὲ χαλεπὰ εἰς τὸ γῆρας ἀποθέμενοι. Ἐγὼ δὲ σύνειμι μὲν θεοῖς, σύνειμι δὲ ἀνθρώποις τοῖς ἀγαθοῖς· ἔργον δὲ καλὸν οὔτε θεῶν οὔτ' ἀνθρώπων χωρὶς ἐμοῦ γίνεται· τιμῶμαι δὲ μάλιστα πάντων καὶ παρὰ θεοῖς καὶ παρ' ἀνθρώποις οἷς προσήκει, ἀγαπητὴ μὲν συνεργὸς τεχνίταις, πιστὴ δὲ φύλαξ οἰκῶν δεσπόταις, εὐμενὴς δὲ παραστάτις οἰκέταις, ἀγαθὴ δὲ συλλήπτρια τῶν ἐν εἰρήνῃ πόνων, βεβαία δὲ τῶν ἐν πολέμῳ σύμμαχος ἔργων, ἀρίστη δὲ φιλίας κοινωνός. Ἔστι δὲ τοῖς μὲν ἐμοῖς φίλοις ἡδέα μὲν καὶ ἀπράγμων σίτων καὶ ποτῶν ἀπόλαυσις· ἀνέχονται γὰρ, ἕως ἂν ἐπιθυμήσωσιν αὐτῶν· ὕπνος δ' αὐτοῖς πάρεστιν ἡδίων ἢ τοῖς ἀμόχθοις, καὶ οὔτε ἀπολείποντες αὐτὸν ἀχθονται οὔτε διὰ τοῦτον μεθιάσι τὰ δέοντα πράττειν. Καὶ οἱ μὲν νέοι τοῖς τῶν πρεσβυτέρων ἐπαίνου χαίρουσιν, οἱ δὲ γεραίτεροι ταῖς τῶν νέων τιμαῖς ἀγάλλονται, καὶ ἡδέως

μὲν τῶν παλαιῶν πράξεων μέμνηται, εὖ δὲ τὰς παρούσας ἡδονται πράττοντες, δι' ἐμὲ φίλοι μὲν θεοῖς ὄντες, ἀγαπητοὶ δὲ φίλοις, τίμιοι δὲ πατρίσιν. Ὅταν δ' ἔλθῃ τὸ πεπρωμένον τέλος, οὐ μετὰ λήθης ἄτιμοι κείνται, ἀλλὰ μετὰ μνήμης τὸν αἰὲ χρόνον ὑμνούμενοι θάλλουσι. Τοιαῦτά σοι, ὦ παῖ τοκέων ἀγαθῶν Ἡράκλεις, ἔξεστι διαπονησαμένῳ τὴν μακαριστοτάτην εὐδαιμονίαν κεκτῆσθαι.“

Οὕτω πως διώκει Πρόδικος τὴν ὑπ' Ἀρετῆς Ἡρακλέους παίδευσιν· ἐκόσμησε μέντοι τὰς γνώμας ἔτι μεγαλειότεροις ῥήμασιν ἢ ἐγὼ νῦν. Ὑμῖν δ' οὖν ἄξιον, ὦ νέοι, τούτων ἐνθυμουμένοις πειραῖσθαι τι καὶ τῶν εἰς τὸν μέλλοντα χρόνον τοῦ βίου φροντίζειν.

159. Ἡρακλῆς καὶ Ἀθηνᾶ. (C. 308. F. 419.)

Διὰ στενῆς ὁδοῦ ὤδευεν Ἡρακλῆς. Ἰδὼν δ' ἐπὶ γῆς μὴλῳ ὅμοιον τι, ἐπειρᾶτο συντρῆψαι. Ὡς δὲ εἶδε διπλοῦν γενόμενον, ἔτι μᾶλλον ἐπέθετο, καὶ τῷ ῥοπάλῳ ἔπαιεν. Τὸ δὲ φυσηθὲν εἰς μέγεθος τὴν ὁδὸν ἐπέφραξεν. Ὁ δὲ ῥίψας τὸ ῥόπαλον ἵστατο θαυμάζων. Ἀθηνᾶ δὲ, αὐτῷ ἐπιφανείσα, εἶπε· „πέπαιυσο, ἀδελφέ· τοῦτ' ἔστι φιλονεικία καὶ ἔρις· ἂν τις αὐτὸ καταλείπῃ ἀμάχητον, μένει οἶον ἦν πρῶτον, ἐν δὲ ταῖς μάχαις οὕτως οἰδεῖται.“

Ὅτι αἱ μάχαι καὶ ἐριδες αἰτίαι μεγάλης βλάβης ὑπάρχουσιν.

160. Ἡρακλῆς καὶ Πλούτος. (S. 110. C. 191. F. 276.)

Ἡρακλῆς ἰσοθεωθεὶς καὶ παρὰ Διὶ ἐστιώμενος ἕνα ἕκαστον τῶν θεῶν μετὰ πολλῆς φιλοφροσύνης ἡσπάζετο. Καὶ δὴ τελευταίου εἰσιόντος τοῦ Πλούτου, κατὰ τοῦ ἐδάφους κύψας ἀπεστρέψατο αὐτόν. Ὁ δὲ Ζεὺς θαυμάσας τὸ γεγονός, ἐπυνθάνετο αὐτοῦ τὴν αἰτίαν,

δι' ἣν πάντας ἀσμένως προσαγορεύσας μόνον τὸν Πλοῦτον ὑποβλέπεται. Ὁ δὲ εἶπεν· „ἀλλ' ἐγώ γε διὰ τοῦτο αὐτὸν ὑποβλέπομαι, ὅτι παρ' οὐ καιρὸν ἐν ἀνθρώποις ἤμην, ἐώρων αὐτὸν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τοῖς πονηροῖς συνόντα.“

Ὁ λόγος λεχθεὶς ἂν ἐπ' ἀνδρὸς πλουσίου μὲν τὴν τύχην, πονηροῦ δὲ τὸν τρόπον.

161. Ἡρως. (S. 109. F. 80. C. 399. B. 63.)

Ἡρώα τις ἐπὶ τῆς οἰκίας ἔχων τούτῳ πολυτελεῶς ἔθνευ· αἰὲ δ' αὐτοῦ ἐξανалиσκομένου καὶ πολλὰ εἰς θυσίας δαπανῶντος ὁ ἥρως ἐπιστὰς αὐτῷ νύκτωρ ἔφη· „ἀλλ' ὦ οὔτος, πέπαιυσο διατρύβων τὴν οὐσίαν· ἐὰν γὰρ πάντα ἀναλώσῃς καὶ πένης γένῃ, ἐμὲ αἰτίω.“

Οὕτως πολλοὶ διὰ τὴν ἐαυτῶν ἀβουλίαν δυστυχοῦντες τὴν αἰτίαν ἐπὶ τοὺς θεοὺς ἀναφέρουσιν.

162. Θεῶν γάμοι. (C. 361. B. 70.)

Θεοὶ πάντες ἐγήμεν ἦν ἕκαστος εἰλήχει κλήρω. Πόλεμος παρῆν ἐσχάτῳ κλήρῳ· Ἐβρίν δὲ μόνην κατέλαβε, καὶ ταύτης περισσῶς ἐρασθεὶς ἐγήμεν. Ἐπακολουθεῖ δὲ αὐτῇ πανταχοῦ βαδίζούσῃ.

163. Θηρευτῆς καὶ Ἰππεύς. (C. 352. F. 345.)

Ἀνὴρ τις θηρευτῆς, λαγῶν κατασχὼν καὶ τοῦτον ἐπιφερόμενος, τῆς ὁδοιπορίας εἶχετο, καὶ τιμὴν προσυπαντηθεὶς ἐφρίππῳ ἀνδρὶ, ἐζητεῖτο παρ' αὐτοῦ τὸν λαγῶν, προσχήματι ἀπεμπολήσεως. Λαβὼν τὸν ἰππεὺς τὸν λαγῶν ἀπὸ τοῦ θηρευτοῦ, εὐθὺς δρομαῖος ᾤχετο· ὁ δὲ θηρευτῆς κατόπιν αὐτοῦ τρέχων, φθάσαι αὐτὸν δῆθεν ἐδόκει. Τοῦ δὲ ἰππέως ἐκ πολλοῦ του διαστήματος μακρὰν ἐκείνου ἀπέχοντος, ὁ θηρευτῆς καὶ

ἄκων φωνεῖ πρὸς αὐτὸν καὶ φησιν· „ἅπιθι λοιπόν· ἐγὼ γὰρ ἤδη τὸν λαγῶν ἐδωρησάμην σοι.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς πολλοὶ ἀκουσίως τὰ ἴδια ἀφαιρούμενοι, προσποιούνται δῆθεν ἔκοντι ταῦτα δεδωκέναι.

164. Θηρευτῆς καὶ Κύων. (C. 378. F. 338.)

Ἀνὴρ θηρευτῆς παρερχόμενον κύνα ἰδὼν, διηνεκῶς αὐτῷ ψωμοὺς προσεπέρριπτε. Λέγει οὖν πρὸς τὸν ἄνδρα ὁ κύων· „ἄνθρωπε, ἅπιθι ἐξ ἐμοῦ· ἡ γὰρ πολλὴ σου εὐνοία μᾶλλον με τὰ μέγιστα θροεῖ.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς οἱ πολλὰ δῶρά τισι παρεχόμενοι δῆλοι εἰσι τὴν ἀλήθειαν ἀνατρέποντες.

165. Θηρευτῆς καὶ Λύκος. (C. 372. F. 331.)

Ἀνὴρ τις θηρευτῆς, λύκον θεασάμενος προσβάλλοντα τῇ πόλυν, καὶ πλείστα τῶν προβάτων, ὡς δυνατὸν, διασπαράττοντα, τοῦτον εὐμηχάνως θηρεύει, καὶ τοὺς κύνας αὐτῷ ἐπαφίησι, φθιγγόμενος πρὸς αὐτόν· „ὦ δειλότατον θηρίον, ποῦ σου ἡ προσβαλοῦσα ἰσχὺς, ὅτι τοῖς κυσὶν ὅλως ἀντιστῆναι οὐκ ἠδυνήθης;

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς τῶν ἀνθρώπων ἕκαστος ἐν τῇ ἰδίᾳ τέχνῃ καθέστηκε δόκιμος.

166. Πατήρ καὶ Θυγατέρας. (S. 95. C. 265 et p. 394. F. 77.)

Ἐχων τις δύο θυγατέρας τὴν μὲν κηπωρῷ ἐξέδωκε πρὸς γάμον, τὴν δὲ ἑτέραν κεραμεῖ. Χρόνου δὲ προσελθόντος ἤκε πρὸς τὴν τοῦ κηπωροῦ, καὶ ταύτην ἠρώτα, πῶς ἔχοι καὶ ἐν τίνι αὐτοῖς εἴη τὰ πράγματα. Τῆς δὲ εἰπούσης, πάντα μὲν αὐτοῖς παρῆναι, ἐν δὲ τοῦτο εὔχεσθαι τοῖς θεοῖς, ὅπως χειμῶν γένηται καὶ ὄμβρος, ἵνα τὰ λάχανα ἀρδευθῇ· μετ' οὐ πολὺ παρεγένετο καὶ πρὸς τὴν τοῦ κεραμέως, καὶ ὡσαύτως ἐπυνθάνετο, πῶς

ἔχοι. Τῆς δὲ τὰ μὲν ἄλλα μὴ ἐνδείσθαι εἰπούσης, τοῦτο δὲ μόνον εὔχεσθαι, ὅπως αἰθρία τε λαμπρὰ ἐπιμελῆη καὶ λαμπρὸς ἥλιος, ἵνα ξηρανθῇ ὁ κέραμος, εἶπε πρὸς αὐτήν· „ἐὰν σὺ μὲν εὐδλίαν ἐπιζητῆς, ἡ δὲ ἀδελφή σου χειμῶνα, ποτέρᾳ ὑμῶν συνεύξωμαι;“

Οὕτως οἱ ἐν ταύτῳ τοῖς ἀνομοίοις πράγμασιν ἐπιχειροῦντες εἰκότως περὶ τὰ ἐκότερα πταίνουσιν.

166^b. Ἄλλως. Μήτηρ καὶ Θυγατέρας. (C. 265. p. 176.)

Γυνή τις, θυγατέρων οὖσα δυοῖν μήτηρ, ἀνδράσι συνῆψε ταύτας, τὴν μὲν κηπωρῷ, θατέραν δὲ κεραμεῖ. Ἐλθοῦσα τοίνυν ποτὲ πρὸς τὴν τῷ κηπωρῷ γεγαμημένην, τὰ τε ἄλλα ὠμίλει, καὶ πῶς ἔχοι διηρώτα. Ἡ δὲ „τὰ μὲν ἄλλα, μήτερ;“ ἔφη „καλῶς· εὐχον δὲ ὄμβρων φορὰν, ὡς τοῖς λαχάνοις αὐξήσις ἢ κατὰ νόμους προσγένοιτο.“ Ἐκεῖθεν δ' ἐξελθοῦσα, καὶ πρὸς τὴν συνοικοῦσαν τῷ κεραμεῖ ἀφικνεῖται. Τοῖς δ' αὐτοῖς χρῆσάμενη καὶ πρὸς ἐκείνην, ἤκουσεν ὡς „τὰ μὲν ἄλλα καλῶς ἡμῖν, ὦ μήτερ, ἔχει· εὐχον δ' αἰθρίαν ἡμῖν καὶ ἡλίους γίνεσθαι θερμότερους τε καὶ καθαρωτέρους, ὡς ἂν θᾶττον οἱ κέραμοι ψύχονται.“ Καὶ ἡ μήτηρ πρὸς ταῦτα ἔφη· „σοὶ μὲν αἰθρίαν, τῇ δὲ τῷ κηπωρῷ συνοικουσίῃ παμπόλλους ὑετοὺς δοῖεν οἱ θεοί.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ μηδὲν ἐκ τῶν ἰδίων ἔχουσι χαρίζεσθαι, ῥαδίως τοῖς αἰτοῦσι τὰ τῶν ἄλλων ἐπαγγέλλονται.

167. Θύννος καὶ Δελφίν. (S. 112. C. 30. F. 85.)

Θύννος, διωκόμενος ὑπὸ δελφίνος καὶ πολλῷ τῷ φοίξῳ φερόμενος, ἐπειδὴ καταλαμβάνεσθαι ἐμελλεν, ἔλαθεν ὑπὸ τῆς σφοδρᾶς ὀρμῆς ἐκκρουσθεὶς εἰς τινα ῥόνα· ὑπὸ τῆς αὐτῆς δὲ φορᾶς ἐλαυνόμενος καὶ ὁ δελφὶν αὐτῷ συνεξώσθη. Καὶ ὁ θύννος, ὡς ἐθεάσατο ἐπι-

στραφεῖς αὐτὸν λειποψυχοῦντα, ἔφη· „ἀλλ' ἐμοιγε οὐκέτι λυπηρὸς ὁ θάνατος· ὁρῶ γὰρ καὶ τὸν αἰτιὸν μου τοῦ θανάτου γενόμενον συναποθνήσκοντα.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι ῥᾶον φέρουσι τὰς συμφορὰς οἱ ἄνθρωποι, ὅταν ἰδῶσι καὶ τοὺς αἰτίους τούτων συναποθνήσκοντας.

168. Ἰατρὸς ἄτεχνος. (C. 192. F. 277. B. 75.)

Ἰατρὸς ἦν ἄτεχνος. Οὗτος ἀρρώστῳ παρακολουθῶν, πάντων ἱατρῶν λεγόντων αὐτῷ μὴ κινδυνεύειν, ἀλλὰ χρονίσειν ἐν τῇ νόσῳ, οὗτος μόνος ἔφη αὐτῷ, πάντα τὰ αὐτοῦ ἐτοιμάσαι· „τὴν αὔριον γὰρ οὐχ ὑπερβήσῃ.“ Ταῦτα εἰπὼν ὑπεχώρησε. Μετὰ χρόνον δέ τινα ἀναστὰς ὁ νοσῶν προῆλθεν, ὥχρὸς καὶ μόλις βαδίζων. Ὁ δὲ ἱατρὸς ἐκεῖνος συναντήσας αὐτῷ „χαῖρε“, ἔφη· „πῶς ἔχουσιν οἱ κάτω;“ Κακῆϊνος εἶπεν· „ἤρμευσι, πίνοντες τὸ τῆς λήθης ὕδωρ. Πρὸ ὀλίγου δὲ ὁ θάνατος καὶ ὁ Αἰδης δεινὸν ἠπείλουν τοὺς ἱατροὺς πάντας, ὅτι τοὺς νοσοῦντας οὐκ ἔωσιν ἀποθνήσκειν, καὶ κατεγράφοντο πάντας. Ἐμελλον δὲ καὶ σὲ γράψαι, ἀλλ' ἐγὼ προσπεσὼν αὐτοῖς καὶ δυσωπήσας, ἔξωμοσάμην αὐτοῖς μὴ ἀληθῆ ἱατρὸν εἶναι σε, ἀλλὰ μάτην διαβληθῆναι.“

Ὅτι τοὺς ἀπαιδεύτους καὶ ἀμαθεῖς καὶ κομψολόγους ἱατροὺς ὁ παρῶν μῦθος ἐλέγχει καὶ στηλιτεύει.

169. Ἰατρὸς καὶ Νοσῶν. (S. 113. C. 31. F. 224.)

Ἰατρὸς ἐκκοιμιζομένου τινὸς τῶν οἰκείων ἔλεγε πρὸς τοὺς συμπροπέμποντας, ὡς οὗτος ὁ ἄνθρωπος, εἰ οἴνου ἀπέχετο καὶ κλυστῆρσιν ἐχρήσατο, οὐκ ἂν ἀπέθανε. Τούτῳ δὲ τις ὑποτυχὼν ἔφη· „ὦ οὗτος, ἀλλ' οὐ σε ἔδει ταῦτα νῦν λέγειν, ὅτε νῦν δὲ ὄφελός ἐστι, τότε δὲ παραινεῖν, ὅτε καὶ χρῆσθαι ἡδύνατο.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι χρὴ τοῖς φίλοις παρὰ τὰς χρείας τὰς βοηθείας παρέχεσθαι, ἀλλὰ μὴ μετὰ τὴν τῶν πραγμάτων ἀπόγνωσιν κατειργαρεύεσθαι.

170. Ἰκτῖνοι. (C. 293. F. 201. B. 73.)

Ὅσῃν τοῖς κύκνοις ἡ φύσις ᾤδῃν, τοσαύτην ἱκτῖνοις παρέσχε τὸ πρότερον. Ἴππων δὲ χρεμετίζόντων ἀκούσαντες, εἰς ἔρωτα ἦκον τῆς ἐκείνων φωνῆς· καὶ μιμεῖσθαι πειρώμενοι συναποβάλλουσιν ἃ εἶχον, οἷς μαθεῖν ἐπετήδευον· χρεμετίζειν μὲν γὰρ οὐκ ἔμαθον, ἄδειν δὲ ἐπελάθοντο.

Φέρει τῶν προσόντων τὴν στέρησιν ἡ τοῦ μὴ προσήκοντος μίμησις.

170^b. Ἄλλως. (C. 293.)

Λέγεται τὸν ἱκτῖνα, φωνὴν ἔχοντα παραπλησίαν τοῖς ἄλλοις ὄρυσιν, ἐπιθέσθαι τῷ χρεμετίζειν, ὥσπερ οἱ γενναῖοι τῶν ἵππων. Εἶτα τῆς μὲν ἐπιλαθόμενον, τὸ δὲ μὴ θυνηθέντα ἐλεῖν ἱκανῶς, ἀμφοῖν στέρεσθαι, καὶ φαυλότερον τῶν ἄλλων ὀρνίθων εἶναι τὴν φωνήν.

171. Ἰξευτὴς καὶ Ἀσπίς. (S. 114. C. 32. F. 225.)

Ἰξευτὴς ἀναλαβὼν ἰξὸν καὶ τοὺς καλάμους ἐξῆλθεν ἐπ' ἄγρην· θεασάμενος δὲ κίχλαν ἐπὶ τινος ὑψηλοῦ δένδρου καθήμενην, ταύτην συλλαβεῖν ἡβουλήθη. Καὶ δὴ ἀνάψας εἰς μῆκος τοὺς καλάμους, ἀτενὲς ἔβλεπεν, ὅλος ὢν πρὸς τῷ ἀέρι τὸν νοῦν. Τοῦτον δὲ τὸν τρόπον ἄνω νεύων ἔλαθεν ἀσπίδα πρὸ τῶν ἑαυτοῦ ποδῶν κοιμωμένην πατήσας, ἣτις ἐπιστραφεῖσα ἐπληξεν αὐτόν· ὁ δὲ λειποψυχῶν ἔφη πρὸς ἑαυτόν· „ἄθλιος ἔργωγε, ὃς ἕτερον θηρεῦσαι βουλόμενος, ἔλαθον αὐτὸς ἀργευθεὶς εἰς θάνατον.“

Οὕτως οἱ τοῖς πέλας ἐπιβουλὰς ῥάπτουντες φθάνουσιν αὐτοὶ συμφοραῖς περιπίπτοντες.

172. Ἰξευτὴς καὶ Τέτιξ. (C. 294. F. 202.)

Ἰξευτὴς τέτιγος ἀκούσας μέγα τι θηράσειν ἐδόκει· μετρεῖ τὴν θήραν ἐκ τῆς ῥῆθης παρερχόμενος. Ὡς δὲ τὴν τέχνην κινήσας εἶλε τὸ θήραμα, ῥῆθης μὲν πλέον οὐδὲν ἐκομίσατο· κατηγιάτο δὲ τὴν δόξαν, ὥς ψευδῇ τοῖς πολλοῖς κρίσιν ἐπάγουσαν.

Οὕτως οἱ φαῦλοι δοκοῦσι μᾶλλον ἥπερ γερόνασιν.

173. Ἴππος, Βοῦς, Κύνων καὶ Ἀνθρῶπος.
(C. 194. F. 278. B. 74.)

Ἴππος καὶ βοῦς καὶ κύων, ὑπὸ ψύχους στενούμενοι, ἦλθον εἰς ἀνθρώπου τινὸς οἰκίαν. Ὁ δὲ δεξιόμενος αὐτοὺς καὶ πῦρ ἀνάψας ἔθαλψε. Καὶ τῷ μὲν Ἴππῳ κριθὰς παρετίθει, τῷ δὲ ταύρῳ ἄχυρα, τῷ δὲ κυνὶ τὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐδίδον. Διὰ δὲ τὴν τοιαύτην φιλοξενίαν ἀντημείψαντο αὐτῷ χάριτας, μερίσαντες καὶ χαρισάμενοι αὐτῷ τῶν ἐτῶν ἀφ' ὧν ἔξων. Καὶ ὁ μὲν Ἴππος εὐθύς τοὺς πρώτους χρόνους· διὰ τοῦτο ἕκαστος θερμοὺς καὶ γαῦροὺς ἐστὶ τῇ γνώμῃ. Ὁ δὲ βοῦς μετ' αὐτὸν τοὺς μέσους χρόνους· διὰ τοῦτο μοχθηρὸς καὶ φιλεργὸς ἐστὶ πλοῦτον ἀθροίζων. Τρίτον δὲ ὁ κύων τοὺς τελευταίους χρόνους· διὰ τοῦτο πᾶς γηράσκων δύσκολός ἐστι τῇ γνώμῃ, καὶ τὸν διδόντα μόνον τροφὴν ἀγαπᾷ καὶ σαίνει καὶ ἐπιχαίρει, τοῖς δὲ μὴ διδοῦσι καθυλακτεῖ καὶ καθάπτεται.

Ὅτι τινὲς τῶν ἀνθρώπων, φαῦλοι ὄντες καὶ κακοὶ, μόνους εἰώθασι φιλεῖν τοὺς διατρέφοντας αὐτούς.

173^b. Ἄλλως. (S. 104)

Ζεὺς ἀνθρώπου ποιήσας ὀλιγοχρόνιον αὐτὸν ἐποίησεν· ὁ δὲ τῇ ἑαυτοῦ συνέσει χρώμενος, ὅτε ἐνίστατο

ὁ χειμῶν, οἶκον ἑαυτῷ κατεσκεύαξε, καὶ ἐνταῦθα διέτριβε. Καὶ δὴ ποτε σφοδροῦ κρύους γενομένου, καὶ τοῦ Διὸς ὕοντος, Ἴππος ἀντέχειν μὴ δυνάμενος ἤκε δροματὸς πρὸς τὸν ἀνθρώπου, καὶ τούτου ἐδεήθη, ὅπως σκέπη αὐτόν. Ὁ δ' οὐκ ἄλλως ἔφη τοῦτο ποιήσιν, εἰ μὴ τῶν οἰκείων ἐτῶν μέρος αὐτῷ δῶ. Τοῦ δὲ ἀσμένως παραχωρήσαντος, παρεγένετο μετ' οὐ πολὺ καὶ βοῦς, οὐδ' αὐτὸς δυνάμενος ὑπομένειν τὸν χειμῶνα. Ὁμοίως δὲ τοῦ ἀνθρώπου μὴ πρότερον ὑποδέξασθαι φάσκοντος, εἰ μὴ τῶν ιδίων ἐτῶν ἀριθμὸν τινα παράσχη, καὶ αὐτὸς μέρος δούς ὑπεδέχθη. Τὸ δὲ τελευταῖον κύων ψύχει διαφθειρόμενος ἤκε, καὶ τοῦ ιδίου χρόνου μέρος ἀπονείμας σκέπης ἔτυχε. Οὕτω τε συνέβη τοὺς ἀνθρώπους, ὅταν μὲν ἐν τῷ τοῦ Διὸς χρόνῳ γένωνται, ἀκεραίους τε καὶ ἀγαθοὺς εἶναι· ὅταν δὲ εἰς τὰ τοῦ Ἴππου ἔτη γένωνται, ἀλαζόνας τε καὶ ὑψαύχενας εἶναι· ἀφικνουμένους δὲ εἰς τὰ τοῦ βοῦς ἔτη ἀρχικοὺς ὑπάρχειν· τοὺς δὲ τὸν τοῦ κυνὸς χρόνον ἀνύοντας ὀργίλους καὶ ὑλακτικούς γίνεσθαι.

Τούτῳ τῷ λόγῳ χρῆσαιτο ἂν τις πρὸς πρεσβύτην θυμῶδη καὶ δύστροπον.

174. Ἴππος γέρων. (C. 193. B. 29.)

Γέρων Ἴππος ἐπράθη πρὸς τὸ ἀλήθειν. Ζευχθεὶς δὲ ἐν τῷ μυλῶνι, στενάξων εἶπεν· „ἔξ οἶων δρόμων εἰς οἶους καμπτήρας ἦλθον.“

Ὅτι μὴ λίαν ἐπαιρέσθω τις πρὸς τὸ τῆς ἀκμῆς ἢ τῆς δόξης δυνατόν· πολλοῖς γὰρ τὸ γῆρας ἐν κόποις ἀνηλώθη.

174^b. Ἄλλως. Ἴππος καὶ Μυλωρός. (C. 193. F. 206.)

Ἴππον ἐλύπει τὸ γῆρας, καὶ μυλῶνα ἀντὶ μάχης ἐλάμβανεν. Ὡς δὲ ἀλήθειν ἀντὶ τοῦ πολεμεῖν ἠναγκά-

ζετο, τὴν παροῦσαν ἐδάκρυε τύχην, τῆς δὲ πρώτης ἐμέμνητο „ἐμοὶ“ λέγων, „ὦ μυλωνὲ, στρατεύεσθαι μὲν ὑπῆρχε πρότερον, κόσμος δὲ παντὶ περιέκειτο τῷ σώματι, καὶ θεραπεύων παρηλοκούθει τις ἄνθρωπος· νῦν δὲ οὐκ οἶδ’ ὅτι παθὼν ἀντιλαμβάνω τὸν μυλῶνα τῆς μάχης. Καὶ ὁ μυλωνὸς πρὸς αὐτὸν „ἐπίσχες“ ἔφη „τὰ παλαιὰ θρυλλῶν· ἡ τύχη γὰρ θνητοῖς τὴν ἐφ’ ἐκάτερα φέρειν οἶδε μεταβολήν.“

175. Ἴππος καὶ Ἐλαφος.

(C. 313. F. 383. ex Aristot. Rhet. II, c. 20.)

Στησίχορος, ἐλομένων στρατηγὸν αὐτοκράτορα τῶν Ἱμεραίων Φάλαριν, καὶ μελλόντων φυλακὴν διδόναι τοῦ σώματος, τὰλλα διαλεχθεὶς εἶπεν αὐτοῖς λόγον· ὡς ἵππος κατεῖχε λειμῶνα μόνος· ἐλθόντος δ’ ἐλάφου καὶ διαφθείροντος τὴν νομὴν, βουλόμενος τιμωρῆσασθαι τὸν ἔλαφον, ἠρώτα ἄνθρωπον, εἰ δύναται ἂν μετ’ αὐτοῦ κολάσαι τὸν ἔλαφον. Ὁ δ’ ἔφησεν· „ἐὰν λάβῃ χαλινὸν, καὶ αὐτὸς ἀναβῇ ἐπ’ αὐτὸν ἔχων ἀκόντια.“ Συνομολογήσαντος δὲ καὶ ἀναβάντος, ἀντὶ τοῦ τιμωρῆσασθαι αὐτὸς ἐδούλευσεν τῷ ἀνθρώπῳ. „Οὕτω δὲ καὶ ὑμεῖς“ ἔφη „ὁρᾶτε, μὴ βουλόμενοι τοὺς πολέμους τιμωρῆσασθαι, ταῦτ’ ἀπάθητε τῷ ἵππῳ· τὸν μὲν γὰρ χαλινὸν ἔχετε ἤδη, ἐλόμενοι στρατηγὸν αὐτοκράτορα· ἐὰν δὲ φυλακὴν δῶτε, καὶ ἀναβῆναι ἐάσητε, δουλεύσετε [ἤδη] Φαλάριδι.“

175^b. Ἄλλως. (C. 313. ex Cononis Narrat. 42.)

Γέλων ὁ Σικελιώτης τυραννίδι ἐπιθέσθαι διανοούμενος Ἱμεραίων ἐθεράπευε τὸν δῆμον, καὶ κατὰ τῶν δυνατῶν ὑπερεμάχει· καὶ αὐτὸν ἡγάπα τὸ πλῆθος, καὶ φυλακὴν τοῦ σώματος αἰτοῦντι ὠρμάτο διδόναι. Στησίχορος δ’ ὁ Ἱμεραῖος ποιητῆς ὑποτοπῆσας ἐπιχειρεῖν

αὐτὸν τυραννίδι, στὰς αἶνον ἔλεξεν εἰς τὸ πλῆθος, εἰκόνα τοῦ μέλλοντος πάθους. „Ἴππος“ φησὶ „νεμόμενος ἐφοῖτα πιούμενος ἐπὶ κρήνῃ, ἔλαφος δὲ τὸ πεδίον διαθέουσα τὴν τε πόαν κατέσσειβε καὶ τὸ νᾶμα ἐτάραττε. Καὶ ὁ ἵππος ποδῶν τὴν ἀδικοῦσαν τιμωρῆσαι, τάχει δὲ ποδῶν λειπόμενος, ἄνδρα κυνηγέτην βοηθὸν ἐκάλει· ὁ δὲ, εἰ χαλινὸν δέξοιτο καὶ ἀναβάτην, ῥᾶστα ἀμύνειν αὐτῷ ὑπισχνεῖτο. Καὶ ἐγίνετο οὕτως. Καὶ ἡ μὲν ἔλαφος ἀκοντίοις ἔκειτο βληθεῖσα, ὁ δ’ ἵππος ἦσθετο δεδουλωμένος τῷ κυνηγέτῃ.“ „Τοῦτ’“ ἔφη „δέδοικα καὶ αὐτὸς, ὦ Ἱμεραῖοι, μὴ νῦν δῆμος ὄντες τῶν ἐχθρῶν μὲν διὰ Γέλωνος περιγένησθε, αὐτοὶ δ’ ὕστερον Γέλωνι δουλεύσητε· φιλεῖν γὰρ ἅπασαν δύναμιν τῷ λαβόντι ἐπὶ τὸν δόντα εἶναι, ὅταν, ὥσπερ δοῦναι αὐτὴν, μηκέτι ἐκ τοῦ ὁμοίου κομίσασθαι ἔχη.“

176. Ἴππος καὶ Ἱπποκόμος. (C. 195. F. 279. B. 83.)

Κριθὴν τὴν τοῦ ἵππου Ἱπποκόμος κλέπτων καὶ πωλῶν, τὸν ἵππον ἔτριβε καὶ ἐκτένιζε πάσας ἡμέρας. Ἐφη δὲ ὁ ἵππος· „εἰ θέλεις ἀληθῶς καλὸν εἶναι με, τὴν κριθὴν τὴν τρέφουσαν μὴ πώλει.“

Ὅτι οἱ πλεονέκται τοῖς πιθανοῖς λόγοις καὶ ταῖς κολακείαις τοὺς πένητας δελεάζονται, καὶ ἀποστεροῦσιν αὐτοὺς καὶ τῆς ἀναγκαίας χρείας.

177. Ἴππος καὶ Ὄνος. (C. 125. F. 24. B. 7.)

Ἀνθρωπὸς τις εἶχεν ἵππον καὶ ὄνον. Ὁδενόντων δὲ, ἐν τῇ ὁδῷ εἶπεν ὁ ὄνος τῷ ἵππῳ· „ἄρον ἐκ τοῦ ἐμοῦ βάρους, εἰ θέλεις εἶναι με σῶν.“ Ὁ δὲ οὐκ ἐπέισθη· ὁ δὲ ὄνος, πεσὼν ἐκ τοῦ κόπου, ἐτελεύτησε. Τοῦ δὲ δεσπότητος πάντα ἐπιθέντος αὐτῷ, καὶ αὐτὴν τὴν τοῦ ὄνου δορὰν, θορηνῶν ὁ ἵππος ἐβόα· „οἴμοι τῷ παναθλίῳ, τί μοι συνέβη τῷ ταλαιπῶρῳ; μὴ θελήσας γὰρ

μικρὸν βάρος λαβεῖν, ἰδοὺ ἅπαντα βαστάξω, καὶ τὸ δέξμα.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοῖς μικροῖς οἱ μεγάλοι συγκοινωνοῦντες ἀμφοτέρωτεροι σωθήσονται ἐν βίῳ.

177^b. "Αλλως. "Ονος καὶ Ἡμίονος. (S. 177. F. 133. C. p. 328.)

Ὁνηλάτης, ἐπιθεῖς ὄνῳ καὶ ἡμιόνῳ γόμους, ἤλαν-
νευ. Ὁ δὲ ὄνος, μέχρι μὲν λειὸς τόπος ἦν, ἀντεῖχε
πρὸς τὸ βάρος· ὥς δὲ ἐγένοντο κατὰ τινα κρημνὸν, μὴ
δυνάμενος ὑποφέρειν, παρεκάλει τὴν ἡμίονον, μέρος
τι τοῦ γόμου αὐτοῦ προσδέξασθαι, ἵνα τὸ λοιπὸν αὐτὸς
διακομισθῇ. Τῆς δὲ παρ' οὐδὲν θεμένης αὐτοῦ τοὺς
λόγους, ὁ μὲν κατακρημνισθεὶς διεξῆλθον· ὁ δὲ ὀνηλά-
της, ἀπορῶν ὅτι ποιήσῃ, οὐ μόνον τὸν γόμον τοῦ
ὄνου τῇ ἡμιόνῳ προσέθηκεν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν ὄνον
ἐκδείρας ἐπέθηκεν αὐτῇ. Ἡ δὲ οὐ μετρίως καταπονη-
θεῖσα ἔφη πρὸς αὐτήν· „δίκαια πέπονθα· εἰ γὰρ πα-
ρακαλοῦντι τῷ ὄνῳ μικρὰ κουφίσαι ἐπέσθην, οὐκ ἂν
νῦν μετὰ τῶν αὐτοῦ φορτίων καὶ αὐτὸν ἔφερον.“

Οὕτω καὶ τῶν δανειστῶν ἐνιοὶ διὰ φιλαργυρίαν,
ἵνα μικρὰ τοῖς χρεώσταις μὴ παρὰσχῶσι, πολλάκις καὶ
αὐτὸ τὸ κεφάλαιον ἀπολλύουσι.

178. Ἴππος καὶ Στρατιώτης. (C. 362. B. 76.)

Ἴππον τὸν ἑαυτοῦ στρατιώτης, ἕως μὲν καιρὸς τοῦ
πολέμου ἦν, ἐκρίθιζεν, ἔχων συνεργὸν ἐν ταῖς ἀνάγκαις·
ὅτε δὲ ὁ πόλεμος κατεπαύσατο, εἰς δουλείας τι-
νάς καὶ φόρους βαρεῖς ὁ ἵππος ὑποῦργει, ἀχρῶν μόνῳ
τρεφόμενος. Ὡς δὲ πάλιν πόλεμος ἠκούσθη καὶ ἡ σάλ-
πιγξ ἐφώνει, τὸν ἵππον χαλινώσας ὁ δεσπότης, καὶ αὐ-
τὸς καθοπλισθεὶς, ἐπέβη. Ὁ δὲ συνεχῶς κατέπιπτε
μηδὲν ἰσχύων· ἔφη δὲ τῷ δεσπότη· „ἄπελθε μετὰ τῶν

πεζῶν ὀπλιτῶν ἄρτι· σὺ γὰρ ἀφ' ἵππου εἰς ὄνον με με-
τεποίησας· καὶ πῶς πάλιν ἐξ ὄνου ἵππον θέλεις ἔχειν;“

179. Κάλαμοι καὶ Δρυς. (C. p. 85. B. 36.)

Δρὺν ἄνεμος ἐκρὶζώσας ἐν ποταμῷ ἐξῆλθεν. Ἡ δὲ
φερομένη τοὺς καλάμους ἐρωτᾷ· „πῶς ὑμεῖς, ἀσθε-
νεῖς ὄντες καὶ λεπτοὶ, ὑπὸ τῶν βιαίων ἀνέμων οὐκ
ἐκρὶζοῦσθε;“ Οἱ δὲ εἶπον· „ὑμεῖς τοῖς ἀνέμοις μά-
χεσθε καὶ ἀνθίστασθε, καὶ διὰ τοῦτο ἐκρὶζοῦσθε· ἡμεῖς
δὲ, παντὶ ἀνέμῳ ὑποπίπτοντες, ἀβλαβεῖς διαμένομεν.“

Ὅτι οὐ δεῖ ἀνθίστασθαι τοῖς κρατοῦσιν, ἀλλ' ὑπο-
τάττεσθαι καὶ ὑπακούειν.

179^b. "Αλλως. Κάλαμος καὶ Ἑλαία. (F. 59. C. 143 et p. 340.)

Διὰ καρτερίαν καὶ ἡσυχίαν καὶ ἰσχύον κάλαμος καὶ
ἐλαία ἤριζον. Τοῦ δὲ καλάμου ὀνειδιζομένου ὑπὸ τῆς
ἐλαίας, ὥς ἀδύνατός ἐστι καὶ ῥαδίως ὑποκλίνεται πᾶσι
τοῖς ἀνέμοις, ὁ κάλαμος οὐδὲν ἐφθέρξατο. Καὶ μικρὸν
ὑπομείνας, ἐπειδὴ ἀνέμου ἰσχυροῦ γενομένου ὁ μὲν
κάλαμος σεισθεὶς καὶ ὑποκλιθεὶς τοῖς ἀνέμοις, ῥαδίως
διεσώθη, ἡ δὲ ἐλαία ῥιζωθεῖσα, ἐπειδὴ ἀντέτεινε τοῖς
ἀνέμοις, τῇ βίᾳ κατεκλάσθη, ἥλεγξεν αὐτήν, ὅτι μα-
ταίως [καὶ μάτην] ἐπαίρεται ἐπὶ τῇ οἰκείᾳ δυνάμει.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ οἱ πρὸς τὸν καιρὸν
καὶ τοὺς κρείττονας αὐτῶν μὴ ἀνθιστάμενοι κρείττονές
εἰσι τῶν πρὸς μεῖζονας φιλονεικούντων. [Ἡ, ὅτι οὐ
δεῖ τοῖς κρείττοσιν ἀντιπύπτειν.]

179^c. "Αλλως. Δένδρα καὶ Κάλαμοι.
(S. 213. F. 180. C. p. 341.)

Τὰ δένδρα ποτὲ κατεασσόμενα ὑπὸ τῶν ἀνέμων,
ὥς ἐώρων τοὺς καλάμους ἀσινεῖς διαμένοντας, ἐπυν-
θάνουντο αὐτῶν, πῶς καὶ τίνι τρόπῳ αὐτὰ μὲν, ἰσχυρὰ

καὶ ἐμβριθῇ ὄντα, οὕτως κατακλᾶται, οἱ δὲ, λεπτοὶ καὶ ἀσθενεῖς ὄντες, οὐδὲν πάσχουσι. Κάκεινοι ἔφασαν· „ὅτι ἡμεῖς συνειδότες ἑαυτοῖς ἀσθένειαν εἴκομεν τῇ τῶν ἀνέμων προσβολῇ, καὶ οὕτως τὰς ὁρμὰς ἐκκλίνομεν· ὑμεῖς δὲ, πεποιθότες τῇ ἰδίᾳ δυνάμει, ἀντιστῆναι πειρᾶσθε, καὶ διὰ τοῦτο κατεάσσεσθε.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι πρὸς τὰ χαλεπὰ τῶν πραγμάτων τὸ εἶκιν τοῦ ἀντιτάσσεσθαι ἀσφαλέςτερόν ἐστι.

180. Κάμηλος. (S. 191. C. 118 et p. 324. F. 148.)

Ὅτε πρῶτον κάμηλος ὤφθη, οἱ ἄνθρωποι φοβηθέντες καὶ τὸ μέγεθος καταπλαγέντες ἔφευγον. Ὡς δὲ χρόνου προϊόντος συνειδὼν αὐτῆς τὸ πρᾶον, ἐθάψθησαν μέχρι τοῦ προσελθεῖν. Αἰσθόμενοι δὲ κατὰ μικρὸν τὸ ζῶον ὡς χολὴν οὐκ ἔχει, εἰς τοσοῦτον καταφρονήσεως ἦλθον, ὥστε καὶ χαλινούς αὐτῇ περιθέντες παῖσιν ἐλαύνειν δεδώκασιν.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι τὰ φοβερά τῶν πραγμάτων ἢ συνήθεια μεγάλως καταπραῖνει.

181. Κάμηλος. (F. 353. C. 342 et p. 406. B. 40.)

Κάμηλος ποταμὸν διέβαινεν ὁξὺν ῥέοντα. Ἀφοδεύσασα δὲ, καὶ τὴν κόπρον εὐθύς ἐμπροσθεν αὐτῆς ἰδοῦσα διὰ τὸ ὁξὺ τοῦ ῥεύματος, εἶπε· „τί τοῦτο; τὰ ἐξόπισθέν μου ἐμπροσθέν μου ὁρῶ διερχόμενα.“

Τῇ πόλει, ἧς ἔσχατοι καὶ ἄφρονες κρατοῦσιν ἀντὶ τῶν πρώτων καὶ φρονίμων, ἀρμόζει ὁ μῦθος.

182. Κάμηλος. (F. 354. C. 405. B. 80.)

Κάμηλος ἀναγκαζομένη ὑπὸ τοῦ ἰδίου δεσπότου ὀρχεῖσθαι, εἶπεν· „ἀλλ' οὐ μόνον ὀρχουμένη εἰμι ἄσχημος, ἀλλὰ καὶ περιπατοῦσα.“

Ὁ λόγος ἀρμόδιος πρὸς ἄνδρα, ἐν παντὶ ἔργῳ ἀπρέπειαν ἔχοντα.

183. Κάμηλος, Ἐλέφας καὶ Πίθηκος. (S. 217. C. 196. F. 280.)

Τῶν ἀλόγων ζώων βουλευομένων βασιλέα ἐλέσθαι, κάμηλος καὶ ἐλέφας καταστάντες ἐφιλονεῖκουν, καὶ διὰ τὸ μέγεθος τοῦ σώματος καὶ διὰ τὴν ἰσχὺν ἐλπίζοντες πάντων προκρίνεσθαι. Πίθηκος δὲ ἀμφοτέρους ἀνεπιτηδεύους εἶναι ἔφη, τὴν μὲν κάμηλον, διότι χολὴν οὐκ ἔχει κατὰ τῶν ἀδικούντων, τὸν δὲ ἐλέφαντα, ὅτι δέος ἐστὶ, μὴ χοιρίδιον, ὃ δέδοικεν, ἡμῖν ἐπιτιθῆται.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ καὶ τῶν μεγίστων πραγμάτων διὰ μικρὰν αἰτίαν κωλύονται.

184. Κάμηλος καὶ Ζεὺς. (S. 116. C. 197. F. 152. 281.)

Κάμηλος, θεασαμένη ταῦρον ἐπὶ τοῖς κέρασιν ἀγαλλόμενον, φθονήσασα αὐτῷ ἡβουλήθη καὶ αὐτῇ τῶν ἴσων ἐφικέσθαι. Διὸ καὶ παραγενομένη πρὸς τὸν Δία τούτου ἐδέετο, ὅπως αὐτῇ κέρατα προσνείμῃ· καὶ ὁ Ζεὺς ἰγνανκτήσας κατ' αὐτῆς, εἶγε μὴ ἀρκοῖτο τῷ μερέθει τοῦ σώματος καὶ τῇ ἰσχύϊ, ἀλλὰ καὶ περισσοτέρων ἐπιθυμοῖ, οὐ μόνον αὐτῇ κέρατα οὐ προσέθηκεν, ἀλλὰ καὶ μέρος τι τῶν ὧτων ἀφείλετο.

Οὕτω πολλοὶ διὰ πλεονεξίαν τοῖς ἄλλοις ἐποφθαλμίζοντες λανθάνουσι καὶ τῶν ἰδίων στερούμενοι.

185. Κάνθαροι δύο. (S. 85. C. 198. F. 282.)

Ἐν τινι νησιδίῳ ταῦρος ἐνέμετο· τῇ δὲ τούτου κόπρῳ κάνθαροι ἐτρέφοντο δύο. Καὶ δὴ τοῦ χειμῶνος ἐνισταμένου ὁ εἰς ἔλεγε πρὸς τὸν ἕτερον, ὡς ἄρα βούλοιο δὴ εἰς τὴν ἡπειρον διαπτάσθαι, ἵνα ἐκεῖνον μόνον ἢ τροφή ἱκανὴ ὑπάρχῃ, καὶ ὡς ἂν ἐκεῖσε ἐλθὼν τὸν χειμῶνα διαγένηται. Ἐλεγε δὲ ὅτι, εἰς πολλὴν εὖρη

τὴν νομὴν, καὶ αὐτῷ οἶσει. Παραγενόμενος δὲ εἰς τὴν χέρσον, καὶ καταλαβὼν πολλὴν μὲν κόπρον, ὕγραν δὲ, μένων ἐνταῦθα ἐτρέφετο. Τοῦ δὲ χειμῶνος διελθόντος πάλιν εἰς τὴν νῆσον διέπτη· ὁ δὲ ἕτερος θεασάμενος αὐτὸν λιπαρὸν καὶ εὐεκτοῦντα, ἡτιάσατο αὐτὸν, διότι προὔποσχόμενος οὐδὲν ἐκόμισεν. Ὁ δὲ εἶπε· „μὴ ἐμὲ μέμφου, τὴν δὲ φύσιν τοῦ τόπου· ἐκεῖθεν γὰρ τρέφεσθαι μὲν οἶόν τε, φέρεσθαι δὲ οὐδέν.“

Ὁ λόγος ἀρμόσειεν ἂν πρὸς ἐκείνους, οἱ τὰς φιλίας μέχρις ἐστιάσεως μόνον παρέχονται, περαιτέρω δὲ οὐδὲν τοὺς φίλους ὠφελοῦσιν.

186. Καρκίνος καὶ Ἀλώπηξ. (C. 95. F. 247. S. 115.)

Καρκίνος, ἀπὸ τῆς θαλάσσης ἀναβάς, ἐπὶ τινος ἐνέμετο τόπου. Ἀλώπηξ δὲ λιμώττουσα, ὥς ἐθεάσατο, προσελθοῦσα ἀνέλαβεν αὐτόν. Ὁ δὲ μέλλων καταβιβρώσκεισθαι, ἔφη· „ἀλλ’ ἐγὼ γε δίκαια πέπονθα, ὅς, θαλάττιος ὢν, χερσαῖος ἡβουλήθην γενέσθαι.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ τὰ οἰκεία καταλείποντες ἐπιτηδεύματα, καὶ τοῖς μηδὲν προσήκουσιν ἐπιχειροῦντες, εἰκότως δυστυχοῦσιν.

187. Καρκίνος καὶ Μήτηρ. (C. 295. F. 205. B. 109.)

Ἡ μήτηρ πρὸς τὸν καρκίνον· „τί δὴ λοξὴν, ὦ παῖ, βαδίσεις ὁδὸν, ὁρθὴν ἵεναι προσήκον;“ Ὁ δὲ πρὸς αὐτήν· „ἡγοῦ τῆς ὁδοῦ, ὦ μήτερ, καὶ πρὸς αὐτὴν βαδίξω πειράσομαι.“ Τῆς δὲ βαδίξεν ἀπορούσης ὁρθῶς, κατήγορος ὁ παῖς τῆς παρανοίας ἐγένετο.

Ῥῶον παραινεῖν ἢ πονεῖν ὑπὴρξεν ἀδύνατον.

188. Καρύα. (C. 199. F. 283.)

Καρύα τις ἐν ὁδῷ ἱσταμένη καρπὸν ἔφερε πολύν. Οἱ δὲ παροδῆται λίθοις καὶ βάλκλοις κατέκλων διὰ τὰ

κάρυα. Ἡ δὲ οἰκτρὸν ἔφη· „ὦ ἀθλίᾳ ἐγὼ, ὅτι, οὕς τῷ καρπῷ μου εὐφραίνω, ὑπὸ τούτων δεινὰς ἀντιλαμβάνω χάριτας.“

Τοὺς ἀχαρίστους καὶ κακούργους, τοὺς ἀντὶ ἀγαθῶν κακὰ ἀντιδιδόντας, ὁ μῦθος ἐλέγχει.

189. Κάστωρ. (C. 33. F. 226. S. 117.)

Ὁ κάστωρ ζῶν ἐστὶ τετράπουν, ἐν λίμναις τὰ πολλὰ διαιτώμενον, οὗ τὰ αἰδοῖα φασιν ἰατροῖς χρήσιμα εἶναι. Οὗτος οὖν, ἐπειδὰν ὑπ’ ἀνθρώπων διωκόμενος καταλαμβάνηται, γινώσκων, οὗ χάριν διώκεται, ἀποτεμὼν τὰ ἑαυτοῦ αἰδοῖα ῥίπτει πρὸς τοὺς διώκοντας, καὶ οὕτω σωτηρίας τυγχάνει.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ φρόνιμοι ὑπὲρ τῆς ἑαυτῶν σωτηρίας οὐδένα λόγον τῶν χρημάτων ποιοῦνται.

190. Κεραμεὺς, Ὀνος καὶ Ὀνηλάτης. (C. 338. F. 409.)

Κεραμεὺς τις ἐπλαττε πολλὰς ὄρνεις ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ. Ὀνος δὲ παριὼν, ἀκολουθοῦντος ἀμελῶς τοῦ ὀνηλάτου, παρακύψας διὰ τῆς θυρίδος ἀνέτρεψε τὰς ὄρνιθας, καὶ τὰ ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ συνέτριψε σκεύη. Ὁ τοίνυν κύριος τοῦ ἐργαστηρίου ἐπὶ κρήσιν ἤγαγε τὸν ὀνηλάτην. Ἐρωτώμενος δὲ ἐκεῖνος παρὰ τῶν ἀπαντάντων, τίνος κρήναιτο, ἔλεγεν· „ὄνου παρακύψεως.“

191. Κηπωρός. (S. 118.)

Κηπωρῷ τις ἐπιστὰς ἀρδεύοντι λάχανα ἐπὶνθάνετο αὐτοῦ, δι’ ἣν αἰτίαν τὰ μὲν ἄγρια τῶν λαχάνων εὐθαλῆ τέ ἐστι καὶ στερεὰ, τὰ δὲ ἡμερα λεπτὰ καὶ μεμαρασμένα· καί κεῖνος ἔφη· „ἡ γῆ τῶν μὲν μήτηρ, τῶν δὲ μητροῖα ἐστὶ.“

Οὕτω καὶ τῶν παιδῶν οὐχ ὁμοίως τρέφονται οἱ ὑπὸ μητρικῆς τρεφόμενοι τοῖς μητέρας ἔχουσι.

191^b. Ἄλλως. Ἀνὴρ καὶ Κηπουρός. (C. 380. F. 341.)

Ἀνὴρ τις κηπουρόν τινα θεασάμενος τῶν λαχάνων ἀρδεῖαν ποιούμενον, ἔφη πρὸς αὐτόν· „πῶς τὰ μὲν ἄγρια φυτὰ, μήτε φυτευόμενα μήτε ἐργαζόμενα, ὥρατα πεφύκασι, τὰ δὲ τῆς ὑμῶν φυτηκομίας πολλάκις ξηραίνεται;“ Ὁ δὲ κηπουρὸς ἀντέφησεν, „ὥς τὰ ἄγρια τῶν φυτῶν μόνῃ τῇ θείᾳ προνοίᾳ ἐφορᾶται, τὰ δὲ ἡμεῖς ὑπὸ χειρὸς ἀνθρωπίνης ἐπιμελεῖται.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὡς κρείττων ἢ τῶν μητέρων ἀνατροφή πέφυκε τῆς τῶν μητρικῶν ἐπιμελείας.

192. Κηπουρὸς καὶ Κύων. (C. 67. F. 229. S. 119.)

Κηπουροῦ κύων εἰς φρέαρ κατέπεσεν. Ὁ δὲ κηπουρὸς βουλόμενος αὐτὸν ἐκεῖθεν ἀναγαγεῖν, κατήλθε καὶ αὐτὸς εἰς τὸ φρέαρ. Οἰηθεὶς δ' ὁ κύων, ὡς κατωτέρω μᾶλλον αὐτὸν παραγέρονε καταδῦσαι, τὸν κηπουρὸν στραφείς ἔδακεν. Ὁ δὲ μετ' ὀδύνης ἐπανιών „δίκαια“ φησὶ „πέπονθα· τί δὴ ποτε γὰρ τὸν αὐτόχειρα σῶσαι ἐσπούδασα;“

Ὁ μῦθος πρὸς ἀδίκους καὶ ἀχαρίστους.

193. Κιθαροφῶς. (S. 120. C. 96. F. 248.)

Κιθαροφῶς ἄμουσος ἐν κεκονιαμένῳ οἴκῳ συνεχῶς ᾄδων, ἀντηχούσης [δὲ] αὐτῷ τῆς φωνῆς, ὥστε αὐτὸν νομίσαι εὐφωνον εἶναι σφόδρα, καὶ δὴ ἐπαρθεὶς ἐπὶ τούτῳ ἔγνω δεῖν καὶ εἰς θέατρον εἰσελθεῖν· ἀφικόμενος δὲ ἐπὶ σκηνὴν, καὶ πάννυ κακῶς ᾄδων λίθοις βαλλόμενος ἐξηλάθη.

Οὕτω καὶ τῶν φητόρων ἐνιοὶ ἐν σχολαῖς εἶναι τινες

δοκοῦντες, ὅταν ἐπὶ τὰς πολιτείας ἀφίκωνται, οὐδενὸς ἄξιον εὐρίσκονται.

194. Κίχλα. (S. 87. C. 200 et p. 369. F. 73.)

Ἐν τινι μυρσινῶνι κίχλα ἐνέμετο· διὰ δὲ τὴν γλυκύτητα τοῦ καρποῦ οὐκ ἀφίστατο. Ἰξευτὴς δὲ παρατηρησάμενος ἐμφιλοχωροῦσαν ἱξεύσας συνέλαβε· καὶ δὴ μέλλουσα ἀναιρεῖσθαι ἔφη· „δειλαῖα εἰμὶ, ἣτις διὰ τροφῆς γλυκύτητα ζωῆς στερεῖσκομαι.“

Ὁ λόγος εὐκαιρὸς πρὸς ἄνδρα ἄσωτον, δι' ἡδυνάθειαν ἀπολωλεκότα ἑαυτόν.

195. Κλέπται καὶ Ἀλεκτρυόν. (C. 97. F. 249. S. 121.)

Κλέπται εἰς τινα εἰσελθόντες οἰκίαν, οὐδὲν εὔρον, ὅτι μὴ ἀλεκτρυόνα, καὶ τοῦτον λαβόντες ἀπήεσαν. Ὁ δὲ μέλλων ὑπ' αὐτῶν θύεσθαι, ἔδειτο, ὡς ἂν αὐτὸν ἀπολύσωσι, λέγων, χρήσιμος εἶναι τοῖς ἀνθρώποις, νυκτὸς αὐτοὺς ἐπὶ τὰ ἔργα ἐγείρων. Οἱ δὲ ἐφασαν· „ἀλλὰ διὰ τοῦτό σε μᾶλλον θύομεν· ἐκείνους γὰρ ἐγείρων, κλέπτειν ἡμᾶς οὐκ ἐᾷ.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ταῦτα μάλιστα τοῖς πονηροῖς ἐναντιοῦται, ἃ τοῖς χρηστοῖς ἐστὶν εὐεργετήματα.

196. Κλέπτης καὶ Πανδοχεύς. (F. 423. C. 425.)

Κλέπτης κατέλυσε ἐν τινι πανδοχείῳ· διέμενε δὲ ἐκεῖ ἡμέρας τινὰς προσδοκῶν κλέψαι τι. Ὡς δὲ οὐκ ἐδύνατο τοῦτο ποιῆσαι, μιᾷ τῶν ἡμερῶν ἰδὼν τὸν πανδοχέα ἐνδυθέντα χιτῶνα ὥρατον καὶ καινὸν (ἦν γὰρ ἐορτὴ), καὶ καθεζόμενον πρὸ τῆς πύλης τοῦ πανδοχείου, καὶ οὐδένα ἄλλον τυχόντα ἐκεῖ, ἐπελθὼν καὶ ὁ κλέπτης ἐκάθισεν πλησίον τοῦ πανδοχέως, καὶ ἤρξατο διηγεῖσθαι μετ' αὐτοῦ. Καὶ διηγούμενοι ὥρᾳ ἱκανῇ, ἐχασμήσατο ὁ κλέπτης, καὶ ὁμοῦ μετὰ τοῦ χασμασθαι ὤρνατο

ὥσπερ λύκος. Ὁ δὲ πανδοχεὺς φησι πρὸς αὐτόν· „τί οὕτως ποιεῖς;“ Καὶ ὁ κλέπτης ἀπεκρίθη· „νῦν ἀναγελῶ σοι· ἀλλὰ δέομαί σου, ἵνα φυλάξης τὰ ἱμάτιά μου· ἐνταῦθα γὰρ καταλείψω. Ἐγὼ, κύριέ μου, οὐκ οἶδα, πόθεν μοι ἐπέρχεται τὸ χασμᾶσθαι οὕτως, ἢ διὰ τὰς ἁμαρτίας μου, ἢ διὰ ποίαν αἰτίαν, οὐ γινώσκω· ὅταν οὖν χασμηθῶ τρεῖς βολὰς, γίνομαι λύκος ἐσθίων ἀνθρώπους.“ Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἔχασμήσατο ἐκ δευτέρου, καὶ πάλιν ὤρουατο, καθάπερ καὶ τὸ πρῶτον. Ἀκούσας οὖν ταῦτα ὁ πανδοχεὺς καὶ πιστεύσας τῷ κλέπτῃ ἐφοβήθη, καὶ ἀναστὰς ἠβούλετο φυγεῖν· ὁ δὲ κλέπτης δραξάμενος αὐτὸν τοῦ χιτῶνος, παρεκάλει αὐτὸν λέγων· „ἀνάμεινον, κύριέ μου, καὶ λαβὲ τὰ ἱμάτιά μου, ἵνα μὴ ἀπολέσω αὐτά.“ καὶ παρακαλῶν αὐτόν, ἀνοίξας τὸ στόμα αὐτοῦ ἤρξατο χασμᾶσθαι ἐκ τρίτου. Ὁ δὲ πανδοχεὺς φοβηθεὶς, μήπως φάγῃ αὐτόν, κατέλιπε τὸν ἑαυτοῦ χιτῶνα, καὶ εἰσελθὼν δρομαῖος εἰς τὸ πανδοχεῖον, κατησφαλίσατο εἰς τὸ ἐνδότερον. Καὶ ὁ κλέπτης λαβὼν τὸν χιτῶνα ἀπῆλθεν.

Οὕτω πανθάνουσιν οἱ τὰ μὴ ἀληθῆ πιστεύοντες.

197. Κοιλία καὶ Πόδες. (S. 129. C. 202. F. 286.)

Κοιλία καὶ πόδες περὶ δυνάμεως ἤριζον. Παρ' ἕκαστα δὲ τῶν ποδῶν λεγόντων, ὅτι προέχουσι τῇ ἰσχύϊ τοσοῦτον, ὥστε καὶ αὐτὴν τὴν γαστέρα βαστάζειν, ἐκείνη ἀπεκρίνατο· „ὦ οὗτοι, ἔάν μὴ ἐγὼ τροφήν προσλάβωμαι, οὐδ' ὑμεῖς βαστάζειν δυνήσεσθε.“

Οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν στρατευμάτων ἀδύνατοί εἰσιν οἱ στρατιῶται, ἂν μὴ οἱ στρατηγοὶ ἄριστα φρονῶσι.

198. Κόκκυξ καὶ Ὄρνιθες.
(C. 316. F. 387. ex Plut. v. Arati c. 30.)

Τῷ κόκκυγι φησιν Αἰσωπος ἐρωτῶντι τοὺς λεπτοὺς

ὄρνιθας, ὅτι φεύγοιεν αὐτόν, εἰπεῖν ἐκείνους, ὥς ἔσται ποτὲ ἱέραξ.

199. Κολοῖος καὶ Ἀλώπηξ. (S. 125. C. 201. F. 284.)

Κολοῖος λιμώτων ἐπὶ τινος συκῆς ἐκάθισεν· εὐρῶν δὲ τοὺς ὀλύνθους μηδέπω πεπείρους, προσέμενεν ἕως σῦκα γένωνται. Ἀλώπηξ δὲ θεασαμένη αὐτὸν ἐγχορρίζοντα καὶ τὴν αἰτίαν παρ' αὐτοῦ μαθοῦσα, ἔφη· „ἀλλὰ πεπλάνησαι, ὦ οὔτος, ἐλπίδι προσέχων, ἥτις βουκολεῖν μὲν οἶδε, τρέφειν δὲ οὐδαμῶς.“

[Πρὸς ἄνδρα φιλόνεικον ὁ λόγος εὐκαιρος.]

200. Κολοῖος καὶ Γλαύξ. (C. p. 117. F. 217. B. 72.)

Κάλλους ἦν ἄγων, καὶ παρὰ τῷ Διὶ κριθησόμενοι πάντες οἱ ὄρνεις ἐφοίτων, Ἐρμοῦ τὴν κυρίαν ὀρίζοντος. Ποταμούς τε καὶ λίμνας ἅπαντες κατελάμβανον, τὰ μὲν φαῦλα τῶν πτερῶν ἀποβάλλοντες, τὰ δὲ κρεῖττω φαιδρύνοντες. Κολοῖος δὲ, οὐδὲν εὐπρεπὲς ἔχων ἀπὸ τῆς φύσεως, ἃ τῶν ἄλλων ἐξέπιπτε, ταῦτα οἰκεῖον συνέθηκε κόσμον. Γλαύξ δὲ μόνη ἐπιγνοῦσα, τὸ ἑαυτῆς ἀφηρεῖτο τὸν κολοῖον, καὶ τὰ ἄλλα πρᾶττει ἀνέπειθεν. Ἀφαιρεθεὶς δὲ τὰ παρὰ πάντων ὁ κολοῖος γυμνὸς εἰς τὴν Διὸς ἀφίκετο κρίσιν.

Κόσμος ἐπέσαντος αἰσχύνῃ τοῖς ἔχουσι.

200^b. Ἄλλως. Κολοῖος καὶ Ὄρνις.
(C. 188 et p. 367. F. 78. S. 101.)

Ζεὺς, βουλόμενος βασιλέα καταστήσαι ὄρνέων, προθεσμίαν αὐτοῖς ἔταξεν, ἐν ᾗ παραγενήσονται πάντες πρὸς αὐτόν, ὅπως τὸν ὠραιότερον πάντων καταστήσῃ ἐπ' αὐτοὺς βασιλέα. Τὰ δὲ παραγενόμενα ἐπὶ τινι ποταμῷ ἀπενίζοντο. Κολοῖος δὲ, συνιῶν ἑαυτῷ περικειμένην δυσμορφίαν, ἀπελθὼν καὶ τὰ ἀποπίπτοντα

τῶν ὀρνέων πτερά συλλεξάμενος, ἑαυτῷ περιέθηκε τε καὶ προσεκόλλησε. Συνέβη οὖν ἐκ τούτου εὐεϊδέσθαι ῥον πάντων γενέσθαι. Ἐπέστη οὖν ἡ ἡμέρα τῆς προθεσμίας, καὶ ἦλθον πάντα τὰ ὄρνεα πρὸς τὸν Δία. Τοῦ δὲ Διὸς μέλλοντος χειροτονῆσαι αὐτοῖς τὸν κολοῖον βασιλέα διὰ τὴν εὐπρέπειαν, ἀγανακτήσαντα τὰ ὄρνεα ἕκαστον τὸ οἰκεῖον πτερόν ἀφείλετο ἐξ αὐτοῦ· καὶ ὁ κολοῖος ἦν πάλιν κολοῖός.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ οἱ χρεωφειλέται καὶ ἐπιτήτους προσκτώμενοι πλούτους, μέχρις ἂν κατέχωσι τὰ ἀλλότρια, δοκοῦσιν εἶναι τινες· ἐπειδὴ δὲ αὐτὰ ἀπαιτηθῶσιν, ὅποιοι ἦσαν πρότερον γινώσκονται.

201. Κολοῖος καὶ Κόρακας. (S. 122. C. 101. F. 285.)

Κολοῖος, τῷ μεγέθει τῶν ἄλλων κολοῖων διαφέρων, ὑπερφρονήσας τοὺς ὁμοφύλους παρεγένετο πρὸς τοὺς κόρακας, καὶ τούτοις ἡξίου συνδιαιτᾶσθαι. Οἱ δὲ ἀγνοοῦντες αὐτοῦ τό τε εἶδος καὶ τὴν φωνὴν παίοντες αὐτὸν ἐξέβαλον. Καὶ ὃς ἀπελαθεῖς ὑπ' αὐτῶν ἦκε πάλιν εἰς τοὺς κολοῖους· οἱ δὲ ἀγανακτοῦντες ἐπὶ τῇ ὕβρει οὐ προσεδέξαντο αὐτόν· οὕτω τε συνέβη αὐτῷ τῆς μετ' ἀμφοτέρων διαίτης στερηθῆναι.

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ τὰς πατρίδας ἀπολιμπάνοντες καὶ τὴν ἄλλοδαπὴν προκρίνοντες οὔτε ἐν ἐκείνοις εὐδοκιμοῦσι, καὶ ὑπὸ τῶν ἰδίων πολιτῶν ἀποστρέφονται.

201^b. Ἄλλως. Κολοῖος καὶ Περιστεραί. (C. 101. F. 253. S. 128.)

Κολοῖος ἐν τινι περιστερεῶνι περιστερεὰς ἰδὼν καλῶς τρεφομένης, λευκάνας ἑαυτὸν ἦλθεν, ὥς καὶ αὐτὸς τῆς αὐτῆς διαίτης μεταληψόμενος. Αἱ δὲ, μέχρι μὲν ἡσύχαζεν, οἰόμεναι περιστερεῶν αὐτὸν εἶναι, προσέλεντο·

ἐπεὶ δὲ ποτε ἐκλαθόμενος ἐφθέγγετο, τῆνικαῦτα τὴν αὐτοῦ γνοῦσαι φύσιν, ἐξήλασαν παίονσαι. Καὶ ὃς ἀποτυχὼν τῆς ἐνταῦθα τροφῆς, ἐπανῆκε πρὸς τοὺς κολοῖους πάλιν. Κάκεῖνοι διὰ τὸ χροῶμα αὐτὸν οὐκ ἐπιγνόντες, τῆς μετ' αὐτῶν διαίτης ἀπεῖρξαν, ὥστε δυοῖν ἐπιθυμήσαντα μηδετέρας τυχεῖν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ καὶ ἡμᾶς τοῖς ἑαυτῶν ἀρκεῖσθαι, λογιζομένους, ὅτι ἡ πλεονεξία πρὸς τῷ μὴδὲν ὠφελεῖν ἀφαιρεῖται καὶ τὰ προσόντα πολλαῖς.

202. Κολοῖος φηγός. (S. 130. C. 102. F. 254.)

Κολοῖόν τις συλλαβὼν καὶ δῆσας τὸν αὐτοῦ πόδα λίνῳ, τοῖς αὐτοῦ παισὶν ἔδωκεν. Ὁ δὲ οὐχ ὑπομείνας τὴν μετ' ἀνθρώπων δίαιταν, ὥς πρὸς ὀλίγον ἀδείας ἔτνχε, φηγὼν ἦκεν εἰς τὴν ἑαυτοῦ καλιάν. Περιελθόντος δὲ τοῦ δεσμοῦ τοῖς κλάδοις, ἀναπτήναι μὴ δυνάμενος, ἐπειδὴ ἀποθνήσκειν ἐμελλεν, ἔφη πρὸς ἑαυτόν· „ἀλλ' ἐγῶγε δέλαιος, ὅστις τὴν μετὰ τῶν ἀνθρώπων δουλείαν μὴ ὑπομείνας ἔλαθον ἑμαυτὸν καὶ σωτηρίας στερήσας.“

Οὗτος ὁ λόγος ἀρμόσειεν ἂν ἐπ' ἐκείνους τῶν ἀνθρώπων, οἵτινες μετρίων ἑαυτοὺς κινδύνων ὑφίστασθαι βουλόμενοι ἔλαθον εἰς μείζονα δεινὰ πεσόντες.

203. Κομπαστής. (C. 14 et p. 287. F. 30.)

Ἀνὴρ τις ἀποδημήσας, εἴτα δὲ πάλιν πρὸς τὴν ἑαυτοῦ γῆν ἐπανελθὼν, ἄλλα τε πολλὰ ἐν διαφόροις ἡνδραγαθηκέναι χώραις ἐκόμπαξε, καὶ δὴ καὶ τῇ Ῥόδῳ πεπηδηκέναι πῆδημα, οἷον οὐδεὶς τῶν ἐπ' αὐτοῦ δυνάτος ἂν εἶη πηδήσας. Πρὸς ταῦτα δὲ καὶ μάρτυρας τοὺς ἐκεῖ παρόντας ἔλεγεν ἔχειν. Τῶν δὲ παρόντων τις ὑπολαβὼν ἔφη· „ὦ οὗτος, εἰ ἀληθὲς τοῦτ' ἔστιν, οὐ-

δὲν δεῖ σοι μαρτύρων· ἰδοὺ ἡ Ῥόδος, ἰδοὺ καὶ τὸ πῆ-
δημα.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι, ἐὰν μὴ πρόχειρος ἢ τοῦ πράγ-
ματος ἀπόδειξις ἢ, πᾶς λόγος περιττός ἐστίν.

203^b. Ἄλλως. Πένταθλος κομπαστής. (S. 33.)

Ἄνῃρ πένταθλος ἐπ' ἀνανδρίᾳ ἐκάστοτε ὑπὸ τῶν
πολιτῶν ὀνειδιζόμενος, ἀποδημήσας ποτὲ καὶ μετὰ χρό-
νον ἐπανελθὼν, ἀλαζονευόμενος ἔλεγεν, ὥς πολλὰ
[μὲν] καὶ ἐν ἄλλαις πόλεσιν ἀνδραγαθήσας ἐν τῇ Ῥόδῳ
τοιοῦτον ἤλατο πῆδημα, ὥς μηδὲνα τῶν Ὀλυμπιονικῶν
ἐφικέσθαι· καὶ τούτου μάρτυρας ἔφη παρεξέσθαι τοὺς
παρατετυχηκότας ἀνδρας, ἃν ἄρα ποτὲ ἐπιδημήσωσι.
Τῶν δὲ παρόντων τις ὑποτυχὼν ἔφη πρὸς αὐτόν· „ἀλλ'
ὦ φίλε, εἰ τοῦτο ἀληθές ἐστιν, οὐδὲν δεῖ σοι μαρτύ-
ρων· αὕτη γὰρ Ῥόδος καὶ πῆδημα.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι, ὢν πρόχειρος ἢ δι' ἔργων
πεῖρα, περὶ τούτων πᾶς λόγος περιττός ἐστι.

204. Κόραξ καὶ Ἀλώπηξ. (S. 123. C. 204. B. 77.)

Κόραξ κρέας ἀρπάσας ἐπὶ τινος δένδρου ἐκάθισεν·
ἀλώπηξ δὲ θεασαμένη αὐτὸν καὶ βουλομένη τοῦ κρέως
περιγενέσθαι, σῆσθε ἐπὶ αὐτὸν ὥς εὐμεγέθη τε καὶ
καλὸν, λέγουσα καὶ, ὥς πρέπει αὐτῷ μάλιστα τῶν ὀρ-
νέων βασιλεύειν, καὶ τοῦτο πάντως ἂν γένοιτο, εἰ φω-
νὴν εἶχεν. Ὁ δὲ παραστῆσαι αὐτῇ βουλόμενος, ὅτι καὶ
φωνὴν ἔχει, βαλὼν τὸ κρέας μεγάλως ἐκεκράγει· ἐκεῖνη
δὲ προσδραμούσα καὶ τὸ κρέας ἀρπάσασα ἔφη· „ὦ κό-
ραξ, ἔχεις τὰ πάντα· νοῦν μόνον κτῆσαι.“

Πρὸς ἀνδρα ἀνόητον ὁ λόγος εὐκαιρος.

204^b. Ἄλλως. (C. 204. F. 216.)

Τῷ κόρακι τὸ θήραμα τυρὸς ἦν, καὶ ἐν μετεώρῳ

φέρων ἐκάθητο. Ἰδοῦσα δὲ ἀλώπηξ ἀπάτη περιενόστει
τὸν κόρακα· „τί ταῦτα;“ λέγουσα· „μετριότητι μὲν,
ὦ κόραξ, διενήνοχας σώματος, χροιάν δὲ φέρεις τῇ τῶν
ὀρνίθων ἡγεμονίᾳ προσήκουσαν· εἰ δὲ καὶ φωνὴ πα-
ρήν, ἅπασαν ἂν εἶχες τὴν τῶν ὀρνίθων ἀρχήν.“ Ταῦτα
δὲ εἶπε πρὸς ἀπάτην. Ὁ δὲ ὑπαχθεὶς, τὸν τυρὸν ἐμβα-
λὼν, ἀνέκραγε μέγιστον, φωνῆς ἐπιδειξὺν τὴν ἀφαίρε-
σιν ποιῶν τοῦ θηράματος. Ἡ δὲ λαβοῦσα „φωνὴ μὲν,
ὦ κόραξ,“ εἶπεν „προσῆν, ὁ δὲ νοῦς ἐπιλέλοιπεν.“

Ἐχθροὺς πειθαρχῶν ὑποστήσῃ τὴν βλάβην.

205. Κόραξ καὶ Ἐρμῆς. (C. 205. F. 287.)

Κόραξ ὑπὸ παγίδος κρατηθεὶς, ἠΰξατο τῷ Ἀπόλ-
λωνι, λιβανωτὸν ἐπιθύσειν ὑπισχνῶν. Σωθεὶς δ' ἐκ
τοῦ κινδύνου, τῆς ὑποσχέσεως ἐπελάθετο. Πάλιν δὲ
ὑφ' ἐτέρας κρατηθεὶς παγίδος, ἀφελὺς τὸν Ἀπόλλωνα,
τῷ Ἐρμῇ ὑπέσχετο θῦσαι. Ὁ δὲ πρὸς αὐτὸν ἔφη· „ὦ
κάκιστε, πῶς σοι πιστεύσω, ὅς τὸν πρότερον δεσπότην
ἤρνησας καὶ ἠδίκησας;“

Ὅτι οἱ πρὸς τοὺς εὐεργετοῦντας ἀγνώμονες γενό-
μενοι, ἐν περιστάσει ἐμπεσόντες, οὐχ ἔξουσι βοήθειαν.

206. Κόραξ καὶ Κύνος. (C. 305. F. 222.)

Ἐωρακὼς τὸν κύκνον ὁ κόραξ ἐξήλου τοῦ χρώμα-
τος. Οἰηθεὶς δὲ εἶναι τοιοῦτον οἷς ἀπελούετο, τοὺς
βαμοὺς ἐκλιπὼν, ὅθεν ἐτρέφετο, λίμναις καὶ ποταμοῖς
ἐνδιέτριβε. Καὶ τὸ μὲν σῶμα φαιδρύνων οὐκ ἤμειβε,
τροφῆς δὲ ἀπορῶν διεφθείρετο.

Φύσιν οὐκ οἶδε μεταβάλλειν ἢ δίαίτα.

207. Κόραξ καὶ Ὀφίς. (S. 127. C. 100. F. 252.)

Κόραξ τροφῆς ἀπορῶν ὥς ἐθεάσατο ὄφιν ἐν τινι
εὐηλίῳ τόπῳ κοιμώμενον, τοῦτον καταπτάς ἤρπασε.

Τοῦ δὲ ἐπιστραφέντος καὶ δακόντος αὐτὸν, ἀποθνή-
σκειν μέλλων ἔφη· „ἀλλ’ ἐγὼ γε δέιλαιος, ὅτι τοιοῦτον
ἐρμαιον εὗρον, ἐξ οὗ καὶ ἀπόλλυμαι.“

Οὗτος ὁ λόγος λεχθεὶς αὖ πρὸς ἄνδρα, ὃς διὰ θη-
σαυροῦ εὗρεσιν καὶ περὶ σωτηρίας ἐκινδύνευσε.

207^b. Ἄλλως. Ἰκτίνος καὶ Ὀφιο. (F. 352. C. 404.)

Ἰκτίνος ὄφιν ἄνω πετάσας φέρει. Ὁ δὲ ἐπιστρα-
φεὶς, καὶ δακὼν τοῦτον [αὐτοῦ] εὐθὺς ἐκτείνειν. Ὁ δ’
ὄφιο ἀνεβόα· „ἵνα τί ἄρα οὕτως αὐτὸς ἐμάνης, ὥστε
τοὺς μηδὲν ὅλως ἡδικοκῶτας βλάπτειν ἐβούλου καὶ
θάνατον προσάγειν; ὅμως πέπονθας ὃ ἐβούλου μοι
πρᾶξαι.“

Ὅτι πλεονεξία τις προσέχων καὶ τοὺς ἀσθενεῖς ἀδι-
κῶν, ἰσχυροτέροις ἐμπεσὼν ποτε, καὶ μὴ ἐλπίζων, ἐκ-
τίσει ἢ πρότερον πεποίηκε κακά.

208. Κόραξ νοσῶν. (C. 132 et p. 334. F. 87. B. 78.)

Κόραξ νοσῶν ἔφη τῇ μητρί· „εὗχου τοῖς θεοῖς καὶ
μὴ θρήνη.“ Ἡ δ’ ὑπολαβοῦσα ἔφη· „τίς σε, τέκνον,
τῶν θεῶν ἐλεήσει; τίνος γὰρ κρέας ὑπὸ σοῦ γε οὐκ
ἐκλάπη;“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ πολλοὺς ἐχθροὺς ἐν βίῳ
ἔχοντες οὐδένα φίλον ἐν ἀνάγκῃ εὐρήσουσιν.

209. Κορυδαλλός. (C. 55. F. 228.)

Κορυδαλλός, εἰς πάγην ἁλοῦς, θρηνηῶν λέγειν·
„οἴμοι τῷ ταλαιπώρῳ καὶ δυστήνῳ πτηνῷ· οὐ χρυσὸν
ἐνοσφισάμην τινός, οὐκ ἄργυρον, οὐκ ἄλλο τι τῶν τι-
μῶν· κόκκος δὲ σίτου μικρὸς τὸν θάνατόν μοι προὔξε-
νησεν.“

Ὁ μῦθος πρὸς τοὺς διὰ κέρδος εὐτελεῖς μέγαν ὑφι-
σταμένους κίνδυνον.

210. Κορυδαλλός καὶ Γεωργός. (F. 379. C. 421. B. 88.)

Κορυδαλλός ἦν τις ἐν χλότη νεοσσεύων,
ὁ τῷ χαραδριῷ πρὸς τὸν ὄρθρον ἀντάδων,
ὃς παῖδας εἶχε ληίου κόμῃ θρέψας
λοφῶντας ἤδη καὶ πτεροῖσιν ἀκμαίους.
ὁ δὲ τῆς ἀρουρήs δεσπότης ἐποπτεύων,
ὥς ξηρὸν εἶδε τὸ θέρος, εἶπε· „νῦν ὦρῃ
πάντας λαβεῖν μοι τοὺς φίλους, ἵν’ ἀμήσω.“
καὶ τις κορυδαλοῦ τῶν λοφηφόρων παίδων
ἤκουσεν αὐτοῦ τῷ τε πατρὶ μνηύει,
σκοπεῖν κελεύων ποῦ σφέας μεταστήσει.
ὁ δ’ εἶπεν· „οὐπὼ καιρός ἐστὶ νῦν φεύγειν·
ὃς γὰρ φίλοις πέποιθεν οὐκ ἄγαν σπεύδει.“
ὥς δ’ αὐτοῖς ἐλθὼν ἡλίου δ’ ὑπ’ ἀκτίνων
ἤδη θέοντα τὸν στάχυν θεωρήσας,
μισθὸν μὲν ἀμητήρσιν αὐρίον πέμφειν,
μισθὸν δὲ πᾶσι δραγματηφόροις δώσειν
εἶπεν, κορυδαλλός παισὶ νηπίοις οὕτως·
„νῦν ἔστιν ὦρῃ, παῖδες, ἀλλαχοῦ φεύγειν,
ὅτ’ αὐτὸς αὐτῷ κοῦ φίλοισι πιστεύει.“

Ὁ μῦθος διδάσκει ἡμᾶς ἐμπιμελεῖσθαι τῶν οἰκείων,
ὄση δύναμις, καὶ μὴ καταφρονεῖν, θαρόδουντας ταῖς
τῶν φίλων συνδρομαῖς.

211. Κορυδὸς θάπτων τὸν πατέρα.
(C. 388. ex Aristoph. Avibus v. 471 sqq.)

Ἀμαθὴς γὰρ ἔφυς κοῦ πολυπράγμων, οὐδ’ Αἰσωποὶ
πεπάτηκας,
ὃς ἐφασκε λέγων κορυδὸν πάντων πρώτῃν ὄρνιθα γε-
νέσθαι,
πρότεραν τῆς γῆς, ἡπείτα νόσφ’ τὸν πατέρ’ αὐτῆς ἀπο-
θνήσκειν·

γῆν δ' οὐκ εἶναι, τὸν δὲ προκεῖσθαι πεμπταῖον· τὴν
δ' ἀποροῦσαν
ὑπ' ἀμηχανίας τὸν πατέρ' αὐτῆς ἐν τῇ κεφαλῇ κατο-
ρύξαι.

212. Κορώνη καὶ Κόραξ. (S. 124. C. 98. F. 250.)

Κορώνη, φθονήσασα κόρακι ἐπὶ τῷ διὰ οἰωνῶν
μαντεύεσθαι ἀνθρώποις καὶ τὸ μέλλον προφαίνειν καὶ
διὰ τοῦτο ὑπ' αὐτῶν μαρτυρεῖσθαι, ἡβουλήθη τῶν
αὐτῶν ἐφικέσθαι. Καὶ δὴ θεασαμένη τινὰς ὁδοιπόρους
παριόντας, ἦκεν ἐπὶ τι δένδρον καὶ στάσα μεγάληως
ἐκεκράγει· τῶν δὲ πρὸς τὴν φωνὴν ἐπιστραφέντων καὶ
καταπλαγέντων, εἷς τις ὑποτυχὼν ἔφη· „ἀλλ' ἀπίω-
μεν, ὧ φίλοι· κορώνη γάρ ἐστιν, ἣτις κεκραγυῖα οἴω-
νὸν οὐκ ἔχει.“

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ τοῖς κρείττοσιν ἀνθα-
μιλλώμενοι πρὸς τῷ τῶν ἴσων μὴ ἐφικέσθαι καὶ γέλωτα
ὀφλισκάνουσι.

213. Κορώνη καὶ Κύν. (C. 99. F. 251. S. 126.)

Κορώνη, Ἀθηνᾶ θυύουσα, κύνα ἐπὶ ἐστίασιν ἐκά-
λει. Ὁ δὲ πρὸς αὐτὴν ἔφη· „τί μάτην τὰς θυσίας ἀνα-
λίσκεις; ἡ γὰρ θεὸς οὕτω σε μισεῖ, ὥς καὶ τῶν συν-
τρόφων σοι οἰωνῶν τὴν πίστιν περιελεῖν.“ Καὶ ἡ
κορώνη πρὸς αὐτόν· „διὰ τοῦτο μᾶλλον αὐτῇ θυύω, ἵνα
διαλλαγῇ μοι.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ διὰ κέρδος τοὺς ἐχθροὺς
εὐεργετεῖν οὐκ ὀκνοῦσιν.

214. Κοχλίας. (C. 78. F. 236. S. 54.)

Γεωργοῦ παῖς ὄπτα κοχλίας. Ἀκούσας δὲ αὐτῶν
τρυζόντων, ἔφη· „ὦ κακίστα ζῶα, τῶν οἰκιῶν ὑμῶν
ἐμπιπραμένων, αὐτοὶ ἄδετε;“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶν τὸ παρὰ καιρὸν δρώμενον
ἐπονείδιστον.

215. Κύκνος. (C. 74. F. 200.)

Ἀνὴρ εὐπορῶν χῆνά τε ἅμα καὶ κύκνον ἔτρεφεν,
οὐκ ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς μέντοι· τὸν μὲν γὰρ ῥόδῃς, τὸν δὲ
τραπέξης ἔνεκεν. Ἐπεὶ δὲ ἔδει τὸν χῆνα παθεῖν ἐφ' οἷς
ἐτρέφετο, νύξ μὲν ἦν, καὶ διαγινώσκειν ὁ καιρὸς οὐκ
ἀφῆκεν ἐκότερον. Ὁ δὲ κύκνος, ἀντὶ τοῦ χηνὸς ἀπα-
χθεὶς, ἄδει τι μέλος θανάτου προοίμιον· καὶ τῇ μὲν ῥόδῃ
μηνύει τὴν φύσιν, τὴν δὲ τελευτὴν διαφεύγει τῷ μέλει.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις ἡ μουσικὴ τελευτῆς
ἀναβολὴν ἀπεργάζεται.

216. Κύκνος. (C. 206. F. 288.)

Τοὺς κύκνους φασὶ παρὰ τὸν θάνατον ἄδειν. Καὶ
δή τις περιτυχὼν κύκνῳ πωλουμένῳ, καὶ ἀκούσας, ὅτι
εὐμελέστατον ζῶον, ἡγόρασε. Καὶ ἔχων ποτὲ σύνδει-
πνον, προσελθὼν παρεκάλει αὐτὸν ἄσαι παρὰ τὸν πό-
τον. Τοῦ δὲ τότε μὲν ἡσυχάσαντος, ὕστερον δὲ ποτε,
ὡς ἐνόησεν, ὅτι ἀποθνήσκειν ἐμελλε, θρηνοῦντος αὐ-
τόν, ὁ δεσπότης ἀκούσας ἔφη· „ἀλλ' εἰ σὺ οὐκ ἄλλως
ἄδεις, ἐὰν μὴ ἀποθνήσκῃς, ἐγὼ μάταιος ἤμην τότε, ὅτε
σε παρεκάλουν, ἀλλ' οὐκ ἔθνον.“

Οὕτω τινὲς τῶν ἀνθρώπων, ἃ μὴ βούλονται ἐκου-
σίως ποιεῖν, ἄκουτες ταῦτα ἐπιτελοῦσιν.

217. Κύνες δύο. (S. 93. C. 92.)

Ἐχων τις δύο κύνας, τὸν μὲν θηρεύειν ἐδίδαξε, τὸν
δὲ οἰκουρὸν ἐποίησε. Καὶ δὴ, εἰ ποτε ὁ θηρευτικὸς
ἐξῆλθὼν πρὸς ἄγρην συνελάμβανέ τι, ἐκ τούτου μέρος καὶ
τῷ ἐτέρῳ παρέβαλλεν. Ἀγανακτοῦντος δὲ τοῦ θηρευ-
τικοῦ, καὶ τὸν ἕτερον ὀνειδίζοντος, εἶγε αὐτὸς μὲν

ἐξιὼν διόλου μοχθεῖ, ὁ δὲ οὐδὲν ποιῶν τοῖς ἑαυτοῦ πό-
νοις ἐντροφεῖ, ἐκεῖνος ἔφη πρὸς αὐτόν· „ἀλλὰ μὴ ἐμὲ
μέμφου, τὸν δεσπότην δὲ, ὃς οὐ πονεῖν με ἐδίδαξεν,
ἀλλ' ἄλλοτρίους πόνοὺς ἐσθίειν.“

Οὕτω καὶ τῶν παιδῶν οἱ ῥαθύμοι οὐ μεμπτέοι εἴ-
σιν, ὅταν αὐτοὺς οἱ γονεῖς οὕτως ἀράγωσιν.

218. Κύνες λιμώττουσαι. (S. 134. C. 207. F. 289.)

Κύνες λιμώττουσαι, ὥς ἐθεάσαντο ἐν τινι ποταμῷ
βύρσας βορρομένας, μὴ δυνάμεναι αὐτῶν ἐφικέσθαι,
συνέθεντο ἀλλήλαις, ὅπως τὸ ὕδωρ ἐκπύωσιν, εἰδ' οὐ-
τως ἐπὶ τὰς βύρσας παραγένωνται. Συνέβη δ' αὐτὰς
πινούσας διαφύλαττειν πρὶν ἢ τῶν βυρσῶν ἐφικέσθαι.

Οὕτως ἐνιοὶ τῶν ἀνθρώπων δι' ἐλπίδα κέρδους
ἐπισφαλεῖς μόχθους ὑφιστάμενοι φθάνουσι πρότερον
καταναλισκόμενοι ἢ ὧν βούλονται περιγενόμενοι.

219. Κύνες καὶ Ἀλώπηξ. (C. 376. F. 336.)

Λέοντος δορὰν κύνες εὐρόντες, διεσπάρατον ταύ-
την. Τούτοις δὲ ἀλώπηξ ἰδοῦσα ἔφη· „εἰ οὗτος ὁ λέων
τοῖς ξῶσι συνῇν, εἶδετε ἂν τοὺς αὐτοῦ ὄνυχας ἰσχυρο-
τέρους τῶν ὑμετέρων ὀδόντων.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ τοὺς τῶν ἐνδόξων καταφρονοῦντας,
ὅταν τῆς δόξης ἐκπίπτωσιν.

220. Κυνηγὸς καὶ Ἀλιεύς. (B. 61.)

Ἦiei κυνηγὸς ἐξ ὄρους κυνηγήσας,
ἦει δὲ γριπεὺς κύρτον ἰχθύων πλήσας.
καὶ πῶς συνηβόλησαν οἱ δὴ ἀλλήλοις·
χῶ μὲν κυνηγὸς ἰχθύων ἀλιπλώων,
θήραν δ' ὁ γριπεὺς ἠρέτιζεν ἀργεῖην,
ἃ τ' εἶχον ἀντέδωκαν· εἶτα τὴν θήρην
ἡμειβον αἰεὶ, δεῖπνα δ' εἶχον ἡδίω,

ἕως τις αὐτοῖς εἶπεν· „ἀλλὰ καὶ τούτων
τὸ χρηστὸν ἐξολεῖτε τῇ συνηθείᾳ,
πάλιν δ' ἕκαστος ἂ πρὶν εἶχε ζητήσῃ.“

Ὅτι πᾶς δυσάρεστος, τοῦ παρόντος ἡδέος μικρὸν τι
ἀπολαύσας, εὐθὺς τὴν ἐπιθυμίαν ἐφ' ἑτερον τρέπει.

221. Κυνόδηκτος. (C. 25 et p. 293. F. 55. S. 64.)

Ἀρχαίς τις ὑπὸ κυνὸς τὸν ἱασόμενον περιήει ξη-
τῶν. Ἐντυχὼν δὲ τις αὐτῷ καὶ γνοὺς ὃ ζητεῖ, „ὦ οὐ-
τος“ εἶπεν, „εἰ σώζεσθαι βούλει, λαβὼν ἄρτον, καὶ
τούτῳ τὸ αἶμα τῆς πληγῆς ἐκμάξας, τῷ δακόντι κυνὶ
φαγεῖν ἐπίδος.“ Κακεῖνος γελάσας ἔφη· „ἀλλ' εἰ τοῦτο
ποιήσω, δεήσει με ὑπὸ πάντων τῶν ἐν τῇ πόλει κυνῶν
δηχθῆναι.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ πονηροὶ
εὐεργετούμενοι μᾶλλον ἀδικεῖν παροξύνονται.

222. Κυνὸς οἰκία.

(C. 317. F. 388. ex Plut. VII Sap. Conv. c. 14.)

Κύνων, ἐν τῷ χειμῶνι συστρεφόμενος καὶ συσπει-
ρώμενος διὰ τὸ ὄιγοῦν, οἰκίαν ποιεῖν διανοεῖτο. Θέ-
ρους δ' αὖ πάλιν ἐκτεταμένος καθεύδων, ἐφαίνετο μέ-
γας ἑαυτῷ, καὶ οὔτε ἀναγκαῖον ἡγεῖτο οὔτε μικρὸν
ἔργον, οἰκίαν περιβάλλεσθαι τοιαύτην.

223. Κύνων. (C. 208. F. 290.)

Ὡς τις κύων καταπίνειν εἰθισμένος, ἰδὼν τινα
κόχλον, χάνας τὸ στόμα αὐτοῦ, μερίστη συνολκῇ κατα-
πέπωκε τοῦτον, οἰηθεὶς ὦν εἶναι. Βαρούμενος δὲ τὰ
σπλάγχνα καὶ ὀδυνόμενος, ἔλεγε· „δίκαια ἔγωγε πέ-
πονθα, εἶγε πάντα τὰ περιφερῇ ὧς πεπίστευκα.“

Διδάσκει ἡμᾶς ὁ λόγος, ὅτι οἱ ἀδικάστως πράγμα

προσιόντες λανθάνουσιν ἑαυτοὺς περιπεύροντες ἀτόποις.

224. Κύων. (C. 210. F. 291. B. 104.)

Λάθρα κύων ἔδακνε. Τούτῳ δὲ ὁ δεσπότης κώδωνα ἐκρέμασεν, ὥστε πρόδηλον εἶναι τοῖς πᾶσιν. Οὐτος δὲ, τὸν κώδωνα σείων, ἐν τῇ ἀγορᾷ ἡλαζονεύετο. Γραῦς δὲ εἶπεν αὐτῷ κύων· „τί φαντάζῃ; οὐ δι' ἀρετὴν τοῦτον φορεῖς, ἀλλὰ δι' ἔλεγχον τῆς κεκρυμμένης σου κακίας.“

Ὅτι οἱ τῶν ἀλαζονευομένων κενόδοξοι τρόποι πρόδηλοί εἰσι δηλοῦντες τὴν ἀφανῆ κακίαν.

225. Κύων καὶ Ἀλεκτρυών. (C. 36 et p. 297. F. 88.)

Κυὼν καὶ ἀλεκτρυὼν, ἐταιρείαν ποιησάμενοι, ὤδευον. Ἐσπέρας δὲ καταλαβούσης, ὁ μὲν ἀλεκτρυὼν ἐπὶ δένδρου ἐκάθευδεν ἀναβὰς, ὁ δὲ κυὼν πρὸς τῇ ῥίζῃ τοῦ δένδρου, κοίλωμα ἔχοντος. Τοῦ δὲ ἀλεκτρυόνος κατὰ τὸ εἰωθὸς νύκτωρ φωνήσαντος, ἀλώπηξ ἀκούσασα πρὸς αὐτὸν ἔδραμε, καὶ στᾶσα κάτωθεν πρὸς ἑαυτὴν κατελθεῖν ἤξιον· ἐπιθυμεῖν γὰρ ἀγαθὴν οὕτω φωνὴν ζῶν ἔχον ἀσπάσασθαι. Τοῦ δὲ εἰπόντος, τὸν θυρωρὸν πρότερον διυπνίσει, ὑπὸ τὴν ῥίζαν καθεύδοντα, ὡς ἐκείνου ἀνοίξαντος κατελθεῖν, κἀκείνης ζητούσης αὐτὸν φωνῆσαι, ὁ κύων αἴφνης πηδήσας αὐτὴν διεσπάραξεν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ἀνθρώπων τοὺς ἐχθροὺς ἐπελθόντας πρὸς ἰσχυροτέρους πέμπουσι παραλογιζόμενοι.

226. Κύων καὶ Ἀλώπηξ. (S. 131. C. 211. F. 292.)

Κύων θηρευτικὸς, λέοντα ἰδὼν, τοῦτον ἐδίωκεν· ὡς δὲ ἐπιστραφεὶς ἐκείνος ἐβρυχήσατο, φοβηθεὶς εἰς

τοῦπίσω ἔφυγεν. Ἀλώπηξ δὲ θεασαμένη αὐτὸν ἔφη· „ὦ κακὴ κεφαλὴ, σὺ λέοντα ἐδίωκες, οὐ οὐδὲ τὸν βρυχηθμὸν ὑπέμεινας;“

Ὁ λόγος λεχθεὶς ἂν ἐπ' ἀνδρῶν ἀνθαδεία συνόντων, οἱ κατὰ πολὺ δυνατωτέρων συνοφαντεῖν ἐπιχειροῦντες, ὅταν ἐκεῖνοι ἀντιστῶσιν, εὐθέως ἀναχαιτίζονται.

227. Κύων καὶ Δεσπότης. (B. 110.)

Μέλλων ὁδεύειν τῆς κυνός τις ἐστώσης εἶπεν· „τί χάσκεις; πάνθ' ἔτοιμά σοι ποιεῖ μετ' ἐμοῦ γὰρ ἦξεις.“ ἡ δὲ κέρκον οὐραίης ἄρασά φησι· „πάντ' ἔχω· σὺ δὲ βραδύνεις.“

Πρὸς ἄνδρα ἀπαρασκεύαστον, τὸν ἐν ἐτοιμασίᾳ ὄντα περὶ συνοδοιπορίας κατεπεύγοντα, ὁ λόγος εὐκαιρος.

228. Κύων καὶ Ἴππος [ἢ Κύων ἐν φάτνῃ]. (C. 334. F. 404. ex Luc. adv. Indoctum c. 30.)

Κύων τις, ἐν φάτνῃ κατακειμένη, οὔτε αὐτὴ τῶν κριθῶν ἤσθιεν, οὔτε τῷ ἵππῳ δυναμένῳ φαγεῖν ἐπέτρεπεν.

229. Κύων καὶ Λαγὼς. (C. 354. p. 229. B. 87.)

Κύων λαγῶν διώξας ἐκράτησε· καὶ ποτὲ μὲν ἔδακνε, ποτὲ δὲ σαίνων προσέχαιρε καὶ ἐφίλει. Καὶ ὁ λαγὼς εἶπεν· „εἰ μὲν φίλος εἶ, τί δάκνεις; εἰ δὲ ἐχθρὸς, τί σαίνεις οὐράν;“

229^b. Ἄλλως. (S. 135. C. 354. F. 346.)

Κύων θηρευτικὸς λαβὼν ποτὲ λαγὼν, τοῦτον πῇ μὲν ἔδακνε, πῇ δ' αὐτοῦ τὰ χεῖλη περιέλειχεν· ὁ δ' ἀπαυδήσας ἔφη πρὸς αὐτόν· „ἀλλ', ὦ οὗτος, παῦσαι

με δάκνων ἢ καταφιλωῖ, ἵνα γινῶ, πότερον ἐχθρὸς ἢ φίλος μου καθέστηκες.“

Πρὸς ἄνδρα ἀμφίβολον ὁ λόγος εὐκαιρος.

230. Κύων καὶ Λύκαινα. (C. 381. F. 342.)

Κύων, καταδιώκων λύκαιναν, ἐφρονάττετο τῇ τε τῶν ποδῶν ταχυτῇ καὶ τῇ ἰδίᾳ ἰσχύϊ, καὶ ἐδόκει φεῦγειν τὸν λύκον δι' οἰκείαν δῆθεν ἀσθένειαν. Στραφεὶς οὖν ὁ λύκος ἔφησε πρὸς τὸν κύνα· „οὐ σὲ δέδοικα, ἀλλὰ τὴν τοῦ σοῦ δεσπότου καταδρομὴν.“

Ὁ μῦθος οὗτος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ τινα ἐγκανχᾶσθαι τῇ τῶν ἐτέρων γενναϊότητι.

231. Κύων καὶ Λύκος. (C. 35 et p. 296. F. 86. S. 133.)

Κύων πρὸ ἐπαυλεώς τινος ἐκάθευδε. Λύκου δ' ἐπιδραμόντος καὶ βροῶμα μέλλοντος θύσειν αὐτὸν, ἐδεῖτο μὴ νῦν αὐτὸν καταθῦσαι. „Νῦν μὲν γὰρ“ φησὶ „λεπτός εἰμι καὶ ἰσχνός· ἂν δὲ μικρὸν ἀναμείνῃς, μέλλουσιν οἱ ἐμοὶ δεσπότες ποιήσιν γάμους, καὶ σοὶ ἡδύτερον πολλὰ φαγὼν πιμελέστερος ἔσομαι, καὶ σοὶ ἡδύτερον βροῶμα γενήσομαι.“ Ὁ μὲν οὖν λύκος πεισθεὶς ἀπῆλθε· μεθ' ἡμέρας δ' ἐπανελθὼν εὗρεν ἄνω ἐπὶ τοῦ δώματος τὸν κύνα καθεύδοντα, καὶ στὰς κάτωθεν πρὸς αὐτὸν ἐκάλει, ὑπομιμνήσκων αὐτὸν τῶν συνθηκῶν. Καὶ ὁ κύων· „ἀλλ', ὦ λύκε, εἰ τὸ ἀπὸ τοῦδε πρὸ τῆς ἐπαυλεώς με ἴδοις καθεύδοντα, μηκέτι γάμους ἀναμείνῃς.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ἀνθρώπων, ὅταν περὶ τι κινδυνεύσαντες σωθῶσι, διὰ βίου τοῦτο φυλάττονται.

232. Κύων καὶ Μάγειρος. (C. 34. F. 227.)

Κύων εἰσπηδήσας εἰς μαγειρεῖον καὶ τοῦ μαγείρου ἀσχολουμένου καρδίαν ἀρπάσας, ἔφυγεν. Ὁ δὲ μάγει-

ρος ἐπιστραφεὶς, ὡς εἶδεν αὐτὸν φεύγοντα, εἶπεν· „ὦ οὗτος, ἴσθι ὡς, ὅπουπερ ἂν ᾔῃς, φυλάξομαι σε· οὐ γὰρ ἀπ' ἐμοῦ καρδίαν εἴληφας, ἀλλ' ἐμοὶ καρδίαν δέδωκας.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις τὰ παθήματα τοῖς ἀνθρώποις μαθήματα γίνονται.

233. Κύων κρέας φέρουσα.

(S. 132. C. 209. F. 219 et 339. B. 79.)

Κύων κρέας ἔχουσα ποταμὸν διέβαινε· θεασαμένη δὲ τὴν ἑαυτῆς σκυῖαν κατὰ τοῦ ὕδατος, ὑπέλαβεν ἐτέραν κύνα εἶναι, μείζον κρέας ἔχουσαν· διόπερ ἀφείσα τὸ ἴδιον ὥρμησεν ὡς τὸ ἐκείνης ἀφαιρησομένη. Συνέβη δ' αὐτῇ ἀμφοτέρων στερηθῆναι, τοῦ μὲν μὴ ἐφικομένη, διότι μηδὲ ἦν, τοῦ δ', ὅτι ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ παρεσύρη.

Πρὸς ἄνδρα πλεονέκτην ὁ λόγος εὐκαιρος.

234. Κώνωψ καὶ Λέων. (C. 146. F. 259.)

Κώνωψ πρὸς λέοντα ἐλθὼν εἶπεν· „οὔτε φοβοῦμαί σε, οὔτε δυνατώτερός μου εἰ· εἰ δὲ μὴ, τίς σοι ἔστιν ἡ δύναμις; ὅτι ξύεις τοῖς ὄνυξι, καὶ δάκνεις τοῖς ὀδοῦσι; τοῦτο καὶ γυνὴ τῷ ἀνδρὶ μαχομένη ποιεῖ. Ἐγὼ δὲ λίαν ὑπάρχω σου ἰσχυρότερος· εἰ δὲ θέλεις, ἔλθωμεν καὶ εἰς πόλεμον.“ Καὶ σαλπίσας ὁ κώνωψ ἐνεπήγετο, δάκνων τὰ περὶ τὰς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ ἄτριχα πρόσωπα. Ὁ δὲ λέων τοῖς ἰδίοις ὄνυξι κατέλυνεν αὐτὸν, ἕως οὗ ἡγανάκτησεν. Ὁ κώνωψ δὲ, νικήσας τὸν λέοντα καὶ σαλπίσας καὶ ἐπινίκιον ᾄσας, ἀπέπτατο. Ἀράχνης δὲ δεσμῷ ἐμπλακείς, ἐσθιόμενος ἀπωδύρετο, ὅτι μερίστοις πολεμῶν ὑπὸ εὐτελοῦς ζώου, τῆς ἀράχνης, ἀπώλετο.

Ὁ μῦθος πρὸς τοὺς καταβάλλοντας μεγάλους καὶ ὑπὸ μικρῶν καταβαλλομένους.

235. Κώνωψ καὶ Ταῦρος. (S. 136. C. 213. F. 294. B. 84.)

Κώνωψ ἐπιστὰς κέρατι ταύρου, καὶ πολὺν χρόνον ἐπικαθίσας, ἐπειδὴ ἀπαλλάττεσθαι ἐμελλεν, ἐπνυθάνετο τοῦ ταύρου, εἰ ἤδη βούλεται αὐτὸν ἀπελθεῖν. Ὁ δὲ ὑποτυχὼν ἔφη· „ἀλλ’ οὔτε ὅτε ἤλθες, ἔγνων, οὔτε ἐὰν ἀπέλθης, γνώσομαι.“

Τούτῳ τῷ λόγῳ χροῖσταιτο ἄν τις πρὸς ἄνδρα ἀδύνατον, ὃς οὔτε παρὼν οὔτε ἀπὼν ἐπιβλαβής ἢ ὠφέλιμος ἐστὶ.

236. Λαγωὶ καὶ Ἀλώπεκες. (S. 160. C. 107 et p. 319. F. 108.)

Λαγωὶ ποτε πολεμοῦντες ἀετοῖς παρεκάλουν εἰς συμμαχίαν ἀλώπεκας· αἱ δ’ ἔφασαν· „ἐβοηθήσαμεν ἂν ὑμῖν, εἰ μὴ ἥδαιμεν, τίνες ἐστὲ, καὶ τίσι πολεμεῖτε.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι οἱ φιλονεικοῦντες τοῖς κρείττοσι σὺν τῷ διαμαρτεῖν καὶ καταπαίζονται.

237. Λαγωὶ καὶ Βάτραχοι.
(S. 137. F. 89. C. 57 et p. 310. B. 25.)

Λαγωὶ καταγνόντες ἑαυτῶν δειλίαν ἔγνωσαν δεῖν ἑαυτοὺς κατακηρυγνίσαι. Παραγενομένων δὲ αὐτῶν ἐπὶ τινὰ κρημνὸν, ᾧ λίμνη ἐπέκειτο, ἐνταῦθα βάτραχοι ἀκούσαντες τῆς ποδοφορίας ἑαυτοὺς εἰς τὰ βάθη τῆς λίμνης ἐδίδοσαν. Εἰς δὲ τις τῶν λαγῶν θεασάμενος αὐτοὺς ἔφη πρὸς τοὺς ἐτέρους· „ἀλλὰ μηκέτι ἑαυτοὺς κατακηρυγνίσωμεν· ἰδοὺ γὰρ εὗρηται καὶ ἡμῶν δειλότερα ζῶα.“

Οὕτω καὶ τοῖς ἀνθρώποις αἱ τῶν ἄλλων δυστυχίαι τῶν ἰδίων δυστυχιμάτων παραμύθιον γίνονται.

237^b. Ἄλλως. (C. 57 et p. 310. F. 150.)

Οἱ λαγωὶ ποτε συνελθόντες τὸν ἑαυτῶν πρὸς ἀλήλους ἀπεκκλαίοντο βίον, ὥς ἐπισφαλὴς εἶη καὶ δειλίας

πλέως· καὶ γὰρ [καὶ] ὑπ’ ἀνθρώπων καὶ κυνῶν καὶ αἰετῶν καὶ ἄλλων πολλῶν ἀναλίσκονται· βέλτιον οὖν εἶναι θανεῖν ἅπαξ, ἢ διὰ βίου τρέμειν. Τοῦτο τοίνυν κυρώσαντες, ὥρμησαν κατὰ ταῦτόν εἰς τινὰ λίμνην, ὥς εἰς αὐτὴν ἐμπεσοῦμενοι καὶ ἀποπνιγησόμενοι. Τῶν δὲ καθημένων κύκλῳ τῆς λίμνης βατράχων, ὥς τὸν τοῦ δρόμου κτύπον ἤσθοντο, εὐθύς εἰς ταύτην εἰσπηδησάντων, τῶν λαγῶν τις, ἀρχινοῦστερος εἶναι δοκῶν τῶν ἄλλων, ἔφη· „στῆτε, ἑταῖροι, μηδὲν δεινὸν ὑμᾶς αὐτοὺς διαπράξῃσθε· ἤδη, ὥς ὁρᾶτε, καὶ ἡμῶν ἔτερόν ἐστὶ ζῶα δειλότερον.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ δυστυχοῦντες ἐξ ἐτέρων, χείρονα πασχόντων, παραμυθοῦνται.

238. Λαγὼς καὶ Κύν. (B. 69.)

Θάμνου λαγῶν λασιόπουν ἀναστήσας κύων ἐδίωκεν οὐκ ἄπειρος ἀργεῦειν, δρόμῳ δ’ ἐλείφθη. καὶ τις αἰπόλος σκώπτων „ὁ πηλίκος σου“ φησὶν „εὐρέθη θάσσων.“ ὁ δ’ εἶπεν· „ἄλλως ἄλλον ἀρπάσαι σπεύδων τρέχει τις, ἄλλως δ’ αὐτὸν ἐκ κακοῦ σώζων.“

239. Λάρος καὶ Ἰκτίνος. (C. 214 et p. 371. F. 112.)

Λάρος ἰχθὺν καταπιὼν, καὶ τοῦ φάρυγγος αὐτοῦ διαφθαρέντος, ἐπὶ τῆς ἡλίουσ ἐκεῖτο νεκρός. Ἰκτίνος δὲ αὐτὸν θεασάμενος ἔφη· „ἄξια σὺ πέπονθας, ὅτι πτηνὸς γεννηθεὶς ἐπὶ θαλάσσης τὴν διαίταν ἐποιεῖ.“

Οὕτως οἱ τὰ οἰκεία ἐπιτηδεύματα λείποντες καὶ τοῖς μὴ προσήκουσιν ἐπιβάλλοντες εἰκότως δυστυχοῦσι.

240. Λέαινα καὶ Ἀλώπηξ. (C. 215. F. 106. S. 158.)

Λέαινα, ὀνειδιζομένη ὑπὸ ἀλώπεκος ἐπὶ τῷ διὰ
8*

παντός τοῦ χρόνου ἓνα τίκτειν, „ἓνα,“ ἔφη „ἀλλὰ λέοντα.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὸ καλὸν οὐκ ἐν πλήθει, ἀλλ' ἐν ἀρετῇ.

240^b. Ἄλλως. Λέοντα. (F. 189. C. p. 372.)

Στάσις ἦλθε πᾶσι τοῖς τετραπόδοις, καύχημα κατέχονσα εἰς παίδων πλήθη. Καὶ δὴ ἔφασκον τῇ λεαίνῃ βοῶντες· „εἰπὲ καὶ σὺ τὸ, πόσους παῖδας τίκτεις;“ Ἡ δὲ γελῶσα πρὸς αὐτοὺς ταῦτα λέγει· „σκύμνον μὲν ἓνα, ἀλλὰ γενναῖον πάνν.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι κρείσσων εἰς ῥώμῃ σώματος καὶ ἀνδρείᾳ καὶ φρονήσει, ἢ πολλοὶ δειλοὶ καὶ ἄφρονες.

241. Λέοντες καὶ Λαγωοί.
(C. 347. ex Aristol. Polit. III, c. 13.)

Δημηγορούντων τῶν δασυπόδων καὶ τὸ ἴσον ἀξιούντων πάντας ἔχειν, οἱ λέοντες ἔφασαν· „οἱ λόγοι ὑμῶν, ὧ δασυπόδες, ὀνύχων τε καὶ ὀδόντων, οἷων ἡμεῖς ἔχομεν, δέονται.“

242. Λέοντος βασιλεία. (C. 363. B. 102.)

Λέων τις ἐβασίλευεν οὐχὶ θυμώδης οὐδὲ ὠμὸς οὐδὲ βίαιος, ἀλλὰ πρῶτος καὶ δίκαιος, ὥσπερ ἄνθρωπος. Ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας συναθροισμὸς ἐγένετο πάντων τῶν ζώων, δοῦναι δίκας καὶ λαβεῖν πρὸς ἀλλήλα, λύκος μὲν προβάτῳ, πάρδαλις δὲ αἰγάγρῳ, ἐλάφῳ δὲ τίγρι, κύων δὲ λαγῳ. Ὁ πτωχὸς δὲ ἔφη· „ἡνυχόμεν ἰδεῖν τὴν ἡμέραν ταύτην, ἵνα τοῖς βιαίοις φοβερά τὰ εὐτελεῖ φανῶσιν.“

243. Λέων, Ἀλώπηξ καὶ Ἐλαφος.
(C. 358 et p. 408. F. 356. ex B. 95.)

Λέων νοσήσας ἔκειτο ἐν φάραγγι· τῇ προσφιλεῖ δὲ

ἀλώπει, ἣ προσωμίλει, εἶπεν· „εἰ θέλεις ὑγιαῖναι με καὶ ζῆν, τὴν ἔλαφον τὴν μεγίστην, τὴν εἰς τὸν δρυμὸν οἰκοῦσαν, τοῖς γλυκέσι σου λόγοις ἐξαπατήσασα, ἄγε εἰς (τάς) ἐμὰς χεῖρας· ἐπιθυμῶ γὰρ αὐτῆς ἐγκάτων καὶ καρδίας.“ Ἡ δὲ ἀλώπηξ ἀπελθοῦσα εὗρε τὴν ἔλαφον σκιρτῶσαν ἐν ταῖς ὕλαις· προσπαίσασα δὲ αὐτῇ καὶ χαίρειν εἰποῦσα ἔφη· „Ἀγαθὰ σοι ἦλθον μηνῦσαι· οἷδας, ὡς ὁ βασιλεὺς ἡμῶν λέων γείτων μοί ἐστι· νοσεῖ δὲ καὶ ἐγγύς ἐστι τοῦ θνήσκειν. Ἐβουλευέτο οὖν, ποῖον τῶν θηρίων μετ' αὐτὸν βασιλεύσει. Ἐφη δὲ, ὅτι σὺς μὲν ἐστὶν ἀγνώμων, ἄρκτος δὲ νοθρὰ, πάρδαλις δὲ θυμώδης, τίγρις ἀλαζών· ἡ ἔλαφος ἀξιωτάτη ἐστὶν εἰς βασιλείαν, ὅτι ὑψηλή ἐστι τὸ εἶδος, πολλὰ δὲ ἔτη ζῇ, καὶ τὸ κέρας αὐτῆς ὄφρα φοβερόν. Καὶ τί σοι τὰ πολλὰ λέγω; ἐκνρώδης βασιλεύειν. Τί μοι ἔσται, πρώτη σοι εἰπούσῃ; Ἀλλ' εὐχαί μοι σπενδούσῃ, μὴ πάλαί με ζητήσῃ· χρήζει γὰρ με σύμβουλον ἐν πᾶσιν. Εἰ δὲ ἐμοῦ τῆς γραδὸς ἀκούσῃ, συμβουλεύω καὶ σὲ ἐλθεῖν καὶ προσμένειν τελευτῶντι αὐτῷ.“ Οὕτως εἶπεν ἡ ἀλώπηξ· τῆς δὲ ὁ νοῦς ἐτυφώθη τοῖς λόγοις, καὶ ἦλθεν εἰς τὸ σπήλαιον μὴ γινώσκουσα τὸ μέλλον. Ὁ λέων δ' ἐφορμήσας αὐτῇ ἐν σπουδῇ, τὰ ὅσα μόνον τοῖς ὄνυσιν ἐσπάραξεν. Ἡ δὲ ταχέως ἔσπενδεν ἐν ταῖς ὕλαις. Καὶ ἡ μὲν ἀλώπηξ τὰς χεῖρας ἐκρότησεν, ὅτι εἰς μάτην ἐκοπίασεν· ὁ δὲ λέων μέγα βρυχώμενος ἐστένναξε· λιμὸς γὰρ αὐτὸν εἶχε καὶ λύπη· καὶ ἰκέτευε τὴν ἀλώπεκα ἐκ δευτέρου τι ποιῆσαι, καὶ δόλω πάλιν ταύτην ἀγαγεῖν. Ἡ δὲ εἶπε· „χαλεπὸν καὶ δύσκολον ἐπιτάττεας ἐμοὶ πρᾶγμα, ἀλλ' ὅμως ὑπουργήσω σοι.“ Καὶ δὴ ὡς ἰχνευτῆς κύων ἐπηκολούθει, πλέκουσα πανουργίας· ποιμένας δ' ἐπηρώτα, εἰ εἶδεν ἔλαφον ἡμαγμένην. Οἱ δ' ἔδειξαν ἐν τῇ ὕλῃ. Εὗρε δὲ αὐτὴν ἀναψυχομένην, καὶ ἔστη ἀναιδῶς.

Ἡ δ' ἔλαφος χολωθεῖσα καὶ φροξάσα τὴν χαίτην εἶπεν·
 „ὦ κάθαρμα, ἀλλὰ οὐκέτι χειρώσῃ με· εἰ δὲ καὶ πλη-
 σιάσεις μοι, οὐ ξήσεις ἐτι. Ἄλλους ἀλωπέκισε τοὺς
 ἀπείρους, ἄλλους ποιεῖ βασιλεῖς καὶ ἐρέθιζε.“ Ἡ δὲ εἶ-
 πεν· „οὕτως ἄνανδρος εἰ καὶ δειλὴ· οὕτως ἡμᾶς τοὺς
 φίλους ὑποπτεύεις· ὁ μὲν λέων, τοῦ ὠτὸς κρατήσας,
 ἡμελλε συμβουλευεῖν καὶ ἐντολὰς σοι δοῦναι περὶ τῆς
 τηλικαύτης βασιλείας, ὥς ἀποθνήσκων· σὺ δὲ οὐδὲ
 κνίσμα χειρὸς ἄρρώστον ὑπέστης. Καὶ νῦν ἵππερ σέ
 πλεον ἐκείνος θυμοῦται, καὶ βασιλέα τὸν λύκον θέλει
 ποιῆσαι· οἴμοι πονηρὸν δεσπότην! Ἄλλ' ἐλθὲ καὶ μη-
 δὲν πτοηθῆς, καὶ γενοῦ ὥς πρόβατον. Ὅμνυμι γάρ σοι
 εἰς τὰ φύλλα πάντα καὶ πηγὰς, μηδὲν κακὸν παθεῖν
 παρὰ τοῦ λέοντος· ἐγὼ δὲ μόνῃ σοι δουλεύσω.“ Οὕτως
 ἀπατήσασα τὴν δειλαίαν ἐπεισε δεύτερον ἐλθεῖν. Ἐπεὶ
 δὲ εἰς τὸ σπήλαιον εἰσῆλθεν, ὁ μὲν λέων δαίπνον εἶχε,
 πάντα τὰ ὅσ' αὐτὸς καὶ μυελοὺς καὶ ἔγκατα καταπίνων· ἡ
 δὲ ἀλώπηξ εἰστήκει ὀρθῶσα· καρδίαν δὲ ἐκπεσοῦσαν ἄρ-
 πάζει λαθραίως, τοῦ κόπου κέρδος ταύτην φάγουσα.
 Ὁ δὲ λέων, ἅπαντα ἐρευνήσας, μόνῃν καρδίαν ἐπεξήτει·
 ἀλώπηξ δὲ μηκόθεν στᾶσα ἔφη· „αὕτη ἀληθῶς καρδίαν
 οὐκ εἶχε· μὴ ἐτι ζῆται· ποῖαν γὰρ καρδίαν αὕτη εἶχεν,
 ἥτις δις εἰς οἶκον καὶ χεῖρας λέοντος εἰσῆλθεν;“

Ὅτι ὁ τῆς φιλοδοξίας ἔρως τὸν ἀνθρώπων νοῦν
 ἐπιθολοῖ, καὶ τὰς τῶν κινδύνων συμφορὰς οὐ κατανοεῖ.

244. Λέων, Ἀλώπηξ καὶ Πίθηκος. (B. 106.)

Λέων ποτ' ἀνδρῶν βίον ἄριστον ἐξήλου,
 καὶ δὴ κατ' εὐρὺν φωλεὸν διατρίβων,
 ὅσων ἀρίστην ὀριτρόφων φυὴν ἔγνω,
 φιλοφρονεῖσθαι γνησίως ἐπειρᾶτο.

πολύς δ' ὑπὸ σπήλυγγι θαμινὰ παντοίῳ

θηρῶν ὄμιλος ἡμέρως συνηγλίσθη·
 ὁ δ' εἰστία τε κἀφίλει νόμῳ ξεινῶν,
 λίην τιθεῖς ἅπασι δαῖτα θυμῷ.
 φίλην δὲ κερδῶ καὶ σύνοικον εἰλήφει,
 μεθ' ἧς τὰ πολλὰ μειλίχως συνεζήτει.
 γέρον δὲ τις πύθηκος ἦν ὁ δαιτρεύων
 κρεῶν τε συσσίτοισι διανέμων μοίρας·
 ὅς, εἰ τις ἦλθεν οὐχὶ τῆς συνηθείης,
 ταῦτόν παρετίθει δεσπότη τε κἀκείνῳ,
 ὅπερ εἶλεν ὁ λέων νεοδρόμῳ λαβὼν θήρη·
 κερδῶ δ' ἐώλων ἔφερεν οὐκ ἴσῃν μοῖραν.
 καὶ δὴ ποτ' αὐτὴν προσποιητὰ σιγᾶσαν
 δαίπνου τε χεῖρα καὶ βορῆς ἀποσχοῦσαν,
 λέων τίν' εἶχεν αἰτίην διηρώτα·
 „κερδοὶ σοφῇ, λάλησον ὥσπερ εἰώθεις·
 φαιδρῶ προσώπῳ δαιτός, ὃ φίλην, ψαῦσον.“
 ἡ δ' εἶπεν· „ὦ φέριστε θηρίων γέννης,
 πολλῇ μερίμνῃ καρδίην διαξαίνω·
 οὐ γὰρ τὰ νῦν παρόντα μοῦνον ἀλγύνει,
 τὰ δ' ἔπειτα“ φησὶ „προσκοπομένη κλαίω
 καθ' ἡμέραν γὰρ εἰ τις ἄλλος, εἴτ' ἄλλος
 ξένος πελάζοι, τοῦτο δ' εἰς ἔθος βαίνοι,
 τάχ' οὐδ' ἐώλων γεύσομαι κρεῶν μούνη.“
 Ὁ λέων δὲ τερφοθεὶς ἰλέως τε μειδῆσας
 εἶπεν· „πιθήκῳ ταῦτα μηδ' ἐμοὶ μέμφου.“

Ὅτι μᾶλλον ἀλγύνειν καὶ λυπεῖν οἶδεν ἀνθρώπους
 οὐ τὰ παρόντα μόνον, καθ' ὅσον ἤδη ἡ τῶν μελλόντων
 προσδοκία.

245. Λέων καὶ Ἀετός. (F. 358. C. 408. B. 100.)

Λέοντι προσπτάς αἰετῶν τις ἐξήτει
 κοινωνὸς εἶναι· χῶ λέων „τί κωλύει;“

πρὸς αὐτὸν εἶπεν· „ἀλλ' ἐνέχυρον ἢ δώσεις
τῷ κύπτερόν σου μὴ μεθεῖναι τὴν πίστιν;
πῶς γὰρ φίλῳ σοι μὴ μένοντι πιστεύσω;
Ὁ μῦθος ἐκδιδάσκει, μὴ τάχιστα πᾶσι πιστεύειν,
καὶ μάλιστα τοῖς μήπω φίλοις.

246. Λέων καὶ Ἀλώπηξ.
(S. 140. C. 137 et p. 336. F. 91. B. 103.)

Λέων γηράσας καὶ μὴ δυνάμενος δι' ἀλκῆς ἑαυτῷ
τροφὴν πορίζειν, ἔγνω δεῖν δι' ἐπινοίας τοῦτο πράξει.
Καὶ δὴ παραγενόμενος εἰς τι σπήλαιον, καὶ ἐνταῦθα
κατακλιθεὶς προσεποιεῖτο τὸν νοσοῦντα· καὶ οὕτω τὰ
παραγενόμενα πρὸς αὐτὸν εἰς ἐπίσκεψιν ζῶα συλλαμ-
βάνων κατήσθιε. Πολλῶν δὲ θηρίων καταναλωθέν-
των, ἀλώπηξ τὸ τέχνασμα αὐτοῦ συνείσα παραγένητο,
καὶ σιᾶσα ἄπωθεν τοῦ σπηλαίου ἐπυνθάνετο αὐτοῦ.
πῶς ἔχοι· τοῦ δὲ εἰπόντος „κακῶς“ καὶ τὴν αἰτίαν ἐρο-
μένου, δι' ἣν οὐκ εἴσεισιν, ἔφη· „ἀλλ' ἔγωγε εἰσῆλ-
θον ἄν, εἰ μὴ ἐώρων πολλῶν εἰσιόντων ἔχνη, ἐξιόντος
δὲ οὐδενός.“

Οὕτως οἱ φρόνιμοι τῶν ἀνθρώπων ἐκ τεκμηρίων
προορώμενοι τοὺς κινδύνους ἐκφεύγουσι.

247. Λέων καὶ Ἄρκτος. (C. 39 et p. 299. F. 96.)

Λέων καὶ Ἄρκτος, ὁμοῦ νεβρῶ περιτυχόντες, περὶ
τούτου ἐμάχοντο. Δεινῶς οὖν ὑπ' ἀλλήλων διατεθέν-
τες, ὥς ἐκ τῆς πολλῆς μάχης καὶ σκοτοδιναῖσαι, ἀπαυ-
δήσαντες ἔκειντο. Ἀλώπηξ δὲ κύκλῳ περιουῶσα, πε-
πτωκότας αὐτοὺς ἰδοῦσα καὶ τὸν νεβρόν ἐν τῷ μέσῳ
κειμένον, τοῦτον, διὰ μέσου ἀμφοῖν διαδραμοῦσα [καὶ]
ἄρπάσασα, φεύγουσα ᾤχετο. Οἱ δὲ βλέποντες μὲν αὐ-
τὴν, μὴ δυνάμενοι δὲ ἀναστῆναι, „δείλαιοι ἡμεῖς.“ εἶ-
πον „ὅτι δι' ἀλώπεκα ἐμοχθοῦμεν.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἄλλων κοπιώντων ἄλλοι κερ-
δαίνουσιν.

247^b. Ἄλλως. (C. 39.)

Λέων καὶ Ἄρκτος βρωμά τι εὐρόντες ἐν ἔλει, περὶ
τούτου ἐμάχοντο. Δεινῶς οὖν ὑπ' ἀλλήλων κατακο-
πέντες ἐσκοτίσθησαν ἐκ τῆς πολλῆς μάχης, καὶ ἔκειντο
ἡμιθανεῖς. Ἀλώπηξ δὲ περιουῶσα καὶ θεασαμένη πε-
πτωκότας, ἰδοῦσα καὶ τὸ βρωμα κείμενον ἐν μέσῳ,
ἄρπασα τοῦτο δρομαῖος ᾤχετο. Οἱ δὲ ἰδόντες αὐτὴν καὶ
μὴ δυνάμενοι ἀναστῆναι, εἶπον· „ἄθλιοι ὄντως ἡμεῖς,
ὅτι δι' ἀλώπεκα ἐμαχόμεθα.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ κοπιῶντες καὶ μοχθοῦν-
τες ἐτέροις κέρδος προσκτιῶνται.

248. Λέων καὶ Βάτραχος. (C. 37.)

Λέων, ἀκούσας ποτὲ βατράχου μέγα βοῶντος, ἐπε-
στράφη πρὸς τὴν φωνήν, οἰόμενος μέγα τι ζῶον εἶναι.
Προσμείνας δὲ μικρὸν, ὥς εἶδεν αὐτὸν προσελθόντα τῆς
λίμνης, προσελθὼν αὐτὸν κατεπάτησεν.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ πρὸ τῆς ὕψεως δι' ἀκοῆς
μόνης ταράττεσθαι.

248^b. Ἄλλως. (S. 139. F. 90. C. p. 298.)

Λέων ἀκούσας βατράχου κεκραγόντος, ἐπεστράφη
πρὸς τὴν φωνήν, οἰόμενος μέγα τι ζῶον εἶναι· προσ-
μείνας δὲ μικρὸν χρόνον, ὥς ἐθεάσατο αὐτὸν ἀπὸ τῆς
λίμνης ἐξελθόντα, προσελθὼν κατεπάτησεν, εἰπὼν·
„μηδένα ἀκοὴ ταραττέτω πρὸ τῆς θέας.“

Ὁ λόγος εὐκαιρὸς πρὸς ἄνδρα γλωσσώδη, οὐδὲν
πλέον τοῦ λαλεῖν δυνάμενον.

249. Λέων καὶ Γεωργός. (S. 138. C. 221 et p. 375. F. 110. B. 98.)

Λέων ἐρασθεὶς θυγατρός τινος γεωργοῦ ταύτην

ἐμνηστεύσατο· ὁ δὲ μὴ ἐκδοῦναι θηρίῳ τὴν θυγατέρα ὑπομένων, μηδὲ ἀρνεῖσθαι διὰ τὸν φόβον δυνάμενος, τοιοῦτόν τι ἐπενόησεν. Ἐπειδὴ συνεχῶς ὁ λέων αὐτῷ ἐπέκειτο, ἔλεγεν, ὥς νυμφίον αὐτὸν τῆς θυγατρὸς δοκιμάζει· μὴ ἄλλως δὲ αὐτῷ δύνασθαι ἐκδοῦναι, ἐὰν μὴ τοὺς ὀδόντας ἐξέλῃται καὶ τοὺς ὄνυχας ἐκτέμῃ· τούτους γὰρ δεδοικέναι τὴν κόρην ἔφη. Τοῦ δὲ ῥαδίως διὰ τὸν ἔρωτα ἐκάτερον ὑπομείναντος, ὁ γεωργὸς καταφρονήσας αὐτοῦ, ὥς παρεγένετο πρὸς αὐτὸν, ῥοπαλοῖς παίων αὐτὸν ἐξήλασεν.

Οὕτως οἱ ῥαδίως τοῖς ἐχθροῖς πιστεύοντες, ὅταν τῶν ἰδίων πλεονεκτημάτων ἑαυτοὺς ἀπογυμνώσωσιν, εὐάλωτοι τούτοις γίνονται, πρότερον φοβεροὶ καθεστηκότες.

249^b. Ἄλλως. (C. p. 145. ex Diod. XVIII, c. 25.)

Ἐρασθέντα φασὶ λέοντα παρθένου διαλεχθῆναι τῷ πατρὶ τῆς κόρης ὑπὲρ τοῦ γάμου· τὸν δὲ πατέρα λέγειν, ὥς ἔτοιμος μὲν ἔστιν αὐτῷ δοῦναι, δεδοικέναι δὲ τοὺς ὄνυχας καὶ τοὺς ὀδόντας, μὴ ποτε γήμας καὶ παροξυνθεὶς διὰ τινὰ αἰτίαν προσενέγκηται τῇ παρθένῳ θηριωδῶς. Τοῦ δὲ λέοντος ἐξελόντος τοὺς τε ὄνυχας καὶ τοὺς ὀδόντας, τὸν πατέρα θεωρήσαντα πάντα δι' ὧν ἦν φοβερὸς ἀποβεβληκότα, τύπτοντα τῷ ξύλῳ ῥαδίως ἀποκτείνει.

250. Λέων καὶ Γεωργός. (S. 142. F. 93. C. 220 et p. 375.)

Λέων εἰς ἐπαυλιν γεωργοῦ εἰσῆλθεν· ὁ δὲ συλλαβεῖν βουλόμενος τὴν αὐλείαν θύραν ἔκλεισε. Καὶ ὅς ἐξελθεῖν μὴ δυνάμενος πρῶτον μὲν τὰ ποίμνια διέφθειρεν, ἔπειτα δὲ καὶ ἐπὶ τοὺς βόας ἐτράπη. Καὶ ὁ γεωργὸς φοβηθεὶς περὶ αὐτοῦ τὴν θύραν ἤνοιξεν. Ἀπαλλαγέντος δὲ τοῦ λέοντος, ἡ γυνὴ θεασαμένη αὐτὸν στέ-

νοντα εἶπεν· „ἀλλὰ γε σὺ δίκαια πέπονθας· τί γὰρ τοῦτον συγκλείσαι ἡβούλου, ὃν καὶ ἀπὸ μακρόθεν σε ἔδει τρέμειν;“

Οὕτως οἱ πονηροὶ τοὺς ἰσχυροτέρους διερεθίζοντες εἰκότως τὰς ἐξ αὐτῶν πλημμελείας ὑπομένουσι.

251. Λέων καὶ Δελφίς. (S. 143. C. 222. F. 297.)

Λέων ἐν τινι αἰγιαλῷ πλαζόμενος, ὥς ἐθεάσατο δελφίνα παρακύνψαντα, ἐπὶ συμμαχίαν παρεκάλεσε, λέγων, ὅτι ἀρμόζει μάλιστα φίλους ἑαυτοὺς καὶ βοηθοὺς γενέσθαι· „σὺ μὲν γὰρ τῶν θαλαττίων ζώων, αὐτὸς δὲ τῶν χερσαίων εἰμι βασιλεύς.“ Τοῦ δὲ ἀσμένως ἐπινεύσαντος, ὁ λέων μετ' οὐ πολὺν χρόνον τινὰ μάχην ἔχων πρὸς ταῦρον ἄγριον προσεκάλει τὸν δελφίνα εἰς βοήθειαν· ὥς δὲ ἐκεῖνος βουλόμενος ἐκβῆναι τῆς θαλάσσης οὐκ ἠδύνατο, ἤτιστα αὐτὸν ὁ λέων ὥς προδότην. Ὁ δὲ ὑποτυχὼν εἶπεν· „ἀλλὰ μὴ ἐμὲ μέμφου, τὴν φύσιν δὲ, ἣτις με θαλάσσιον ποιήσασα γῆς οὐκ ἔα ἐπιβῆναι.“

Ἀτὰρ οὖν καὶ ἡμᾶς δεῖ φιλίαν σπενδομένους τοιούτους ἐπιλέγεσθαι συμμάχους, οἳ ἐν τοῖς κινδύνοις πανταχοῦ παρεῖναι δύνανται.

252. Λέων θυμωθεὶς καὶ Δορκάς. (C. 348. B. 90.)

Λέοντα δορκὰς ὥς ἴδεν μεμνηνότα,
„ὦ μοῖρα θηρῶν“ εἶπεν „ἀθλιωτάτη·
εἰ σωφρονεῖν γὰρ δυσκάθεκτος εἰ λέων,
πῶς νῦν μανεῖς οὐ μεστὰ δράσεις δακρύων;“
Ὅτι ἐξουσίαν ἔχοντα οὐ δεῖ θυμουσθαι.

253. Λέων καὶ Κάπρος. (C. 223. F. 298.)

Θέρους ἐν ὥρᾳ, ὅτε τὸ καῦμα δίψει λυπεῖ, εἰς μικρὰν πηγὴν λέων καὶ κάπρος ἦλθον πιεῖν. Ἠριζον δὲ,

τίς πρώτος αὐτῶν πῆλ' ἐκ τούτου δὲ πρὸς φόνον ἀλλήλων διηγέρεθσαν. Ἄφνω δὲ ἐπιστραφέντες πρὸς τὸ ἀναπνεῦσαι, εἶδον γυῖπας ἐκδεχόμενους, ὃς αὐτῶν πέσῃ, τοῦτον καταφαγεῖν. Διὰ τοῦτο λύσαντες τὴν ἐχθραν εἶπον· „κρεῖσσόν ἐστι ἡμᾶς φίλους γενέσθαι, ἢ βρῶμα γυψὶ καὶ κόραξιν.“

Ὅτι τὰς πονηρὰς ἐριδας καὶ τὰς φιλονεικίας καλὸν ἐστι διαλύειν, ἐπειδὴ πᾶσιν ἐπικίνδυνον τέλος ἄγουσιν.

254. Λέων καὶ Λαγῶς. (S. 146. C. 224. F. 97.)

Λέων ἐπιτυχὸν λαγῶν κοιμωμένῳ τοῦτον ἐμελλε καταφαγεῖν· μεταξὺ δὲ θεασάμενος ἔλαφον παριούσαν, ἀφείλ τὸν λαγῶν ἐκείνην ἐδίωκεν. Ὁ μὲν οὖν ἀπὸ τῶν ψόφων ἐξαναστὰς ἔφυγεν· ὁ δὲ λέων, ἐπὶ πολὺ διώξας τὴν ἔλαφον, ἐπειδὴ καταλαβεῖν οὐκ ἠδυνήθη, ἐπανῆλθεν ἐπὶ τὸν λαγῶν· εὐρῶν δὲ καὶ αὐτὸν πεφευγότα ἔφη· „ἀλλ' ἔργωε δίκαια πέπονθα, ὅτι ἀφείλ τὴν ἐν χερσὶ βορὰν, ἐλπίδα μείζονα προῦκρινα.“

Οὕτως ἐνιοὶ τῶν ἀνθρώπων μὴ μετρίοις κέρδεσιν ἐπαρκούμενοι λανθάνουσι καὶ τὰ ἐν χερσὶ προέκτενοι.

255. Λέων, Λύκος καὶ Ἀλώπηξ. (C. 72. F. 233.)

Λέων γηράσας ἐνόσει κατακεκλιμένος ἐν ἄντρῳ· παρῆσαν δ' ἐπισκεψόμενα τὸν βασιλεῖα πλὴν ἀλώπεκος τᾶλλα τῶν ζώων. Ὁ τοίνυν λύκος λαβόμενος ἐνκαιρίας, κατηγόρει παρὰ τῷ λέοντι τῆς ἀλώπεκος, ἅτε δὴ παρ' οὐδὲν τιθεμένης τὸν πάντων αὐτῶν κρατοῦντα, καὶ διὰ ταῦτα μὴδ' εἰς ἐπίσκεψιν ἀφιγμένης. Ἐν τοσοῦτῳ δὲ παρῆν καὶ ἡ ἀλώπηξ, καὶ τῶν τελευταίων ἠκροάσατο τοῦ λύκου ῥημάτων. Ὁ μὲν οὖν λέων κατ' αὐτῆς ἔβρουχάτο· ἡ δ' ἀπολογίας καιρὸν αἰτήσασα „καὶ τίς σε“ ἔφη „τῶν συνελθόντων τοσοῦτον ὠφέλησεν, ὅσον ἐγώ, πανταχόσε περινοστήσασα καὶ θεραπείαν ὑπὲρ σοῦ παρ'

ιατροῦ ζητήσασα καὶ μαθοῦσα;“ Τοῦ δὲ λέοντος εὐθύς τὴν θεραπείαν εἰπεῖν κελεύσαντος, ἐκείνη φησὶν· „εἰ λύκον ζῶντα ἐκδείρας τὴν αὐτοῦ δορὰν θεομὴν ἀμφιέσῃ.“ Καὶ τοῦ λύκου ἀντίκα νεκροῦ κειμένου, ἡ ἀλώπηξ γελῶσα εἶπεν οὕτως· „οὐ χρὴ τὸν δεσπότην πρὸς δυσμένειαν παρακινεῖν, ἀλλὰ πρὸς εὐμένειαν.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁ καθ' ἐτέρου μηχανώμενος καθ' ἑαυτοῦ τὴν πάργην περιτρέπει.

256. Λέων καὶ Μῦς. (S. 148. C. 217 et p. 373. F. 98. B. 107.)

Λέοντος κοιμωμένου μῦς τῷ στόματι ἐπέδραμεν· ὁ δὲ ἐξαναστὰς καὶ συλλαβὼν αὐτὸν ἐμελλε καταθιοῖν· σασθαι. Ὁ δ' ἐδέηθη αὐτοῦ μὴ φαγεῖν αὐτὸν, λέγων, ὅτι σωθεὶς πολλὰς χάριτας αὐτῷ ἀποδώσει· γελῶν δὲ αὐτὸν ἀπέλυσε. Συνέβη οὖν αὐτὸν μετ' οὐ πολὺ τῇ τοῦ μύδος χάριτι περισωθῆναι. Ἐπειδὴ γὰρ συλληφθεὶς ὑπὸ τινων κυνηγῶν κάλῳ ἐδέθη ἐπὶ τινὶ δένδρῳ, τηνικαῦτα ὁ μῦς ἀκούσας αὐτοῦ στένοντος ἐλθὼν τὸν κάλων περιέτρωγε, καὶ λύσας ἔφη· „σὺ μὲν οὖν τότε μόνον κατεγέλασας, ὥς μὴ προσδοκῶν παρ' ἐμοῦ ἀμοιβὴν κομίσασθαι· νῦν δ' ἴσθι, ὅτι ἐστὶ καὶ παρὰ μυσὶ χάρις.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐν καιρῷ μεταβολῆς καὶ οἱ σφόδρα δυνατοὶ τῶν ἀσθενεστερῶν ἐνδεεῖς γίνονται.

257. Λέων, Μῦς καὶ Ἀλώπηξ [ἢ Λέων μὴ φοβηθεὶς]. (F. 95. C. p. 374. S. 144. B. 82.)

Λέοντος κοιμωμένου, μῦς τῷ στόματι περιέδραμεν. Ὁ δὲ ἐξαναστὰς πανταχοῦ † περιελίττετο, ζητῶν τὸν προσεληλυθότα. Ἀλώπηξ δὲ αὐτὸν θεασαμένη ὠνείδιξεν, εἰ λέων ὦν ἐφοβήθη μῦν. Ὁ δὲ φησιν· „ἀλλὰ κατὰ τῆς γνώμης αὐτοῦ τὴν ὁργὴν ἔχω.“

Ὁ λόγος διδάσκει, τοὺς φρονίμους τῶν ἀνθρώπων μὴδὲ τῶν μετρίων πραγμάτων καταφρονεῖν.

257^b. Ἄλλως. (C. 218.)

Λέων ποτὲ καύματος ὥρα ἐν τινι σπηλαίῳ ἀνεπαύετο. Μυὸς δὲ διὰ τῆς χαίτης αὐτοῦ διαδραμόντος, ταραχθεὶς καὶ ἐξαναστὰς φοβερὸν ἀπέβλεπεν. Ἀλώπεκος δὲ καταγελώσης εἶπεν· „οὐ τὸν μὺν ἐφοβήθην, ἀλλὰ τὴν κακὴν ὁδὸν καὶ συνήθειαν ἀνατρέπω.“

Ὅτι τῇ κακῇ συνηθείᾳ οὐ δεῖ παρέχειν ἄδειαν· νομὴν γὰρ λαβοῦσα λύπην ἐσχάτην ποιεῖ.

258. Λέων καὶ Ὀναργος. (C. 225. F. 299. B. 67.)

Θήρας ἐθήρεον Λέων καὶ Ὀναργος, ὁ μὲν Λέων διὰ τῆς δυνάμεως, ὁ δὲ Ὀναργος διὰ τῆς ἐν ποσὶ ταχύτητος. Ἐπεὶ δὲ ζῶα τινα ἐθήρευσαν, ὁ Λέων μερίζει καὶ τίθησι τὰς μοῖρας. „Τὴν μὲν μίαν“ εἶπεν „λήψομαι ὡς πρῶτος, βασιλεὺς γάρ εἰμι· τὴν δὲ δευτέραν, ὡς ἐξ ἴσου κοινωνῶν· ἡ δὲ τρίτη μοῖρα, αὕτη κακὸν μέγα σοι ποιήσει, ἣν μὴ ἐθέλῃς φυγεῖν.

Ὅτι καλὸν ἑαυτὸν μετρεῖν ἐν πᾶσι κατὰ τὴν ἑαυτοῦ ἰσχὺν, καὶ δυνατωτέροις ἑαυτὸν μὴ συνάπτειν μηδὲ κοινωνεῖν.

259. Λέων καὶ Ὀνος. (S. 149. C. 226 et p. 376. F. 99.)

Λέων καὶ ὄνος κοινωνίαν πρὸς ἀλλήλους σπείσασθαι ἐξηλθον ἐπὶ θήραν. Γενομένων δὲ αὐτῶν κατὰ τι σπήλαιον, ἐν ᾧ ἦσαν ἄγριαί αἰγες, ὁ μὲν Λέων πρὸ τοῦ στομίου στὰς ἐξιούσας παρετηρεῖτο, ὁ δὲ εἰσελθὼν ἤλανε αὐτάς, καὶ ὠγκᾶτο ἐκφοβεῖν βουλόμενος. Τοῦ δὲ λέοντος τὰς πλείστας συλλαβόντος, ἐξελθὼν ἐκείνος ἐπυνθάνετο αὐτοῦ, εἰ γενναίως ἠγωνίσατο καὶ τὰς αἰγας ἐδίωξεν; Ὁ δὲ εἶπεν· „ἀλλ’ εὖ ἴσθι, ὅτι κἀγὼ ἂν σε ἐφοβήθην, εἰ μὴ ἤδειν ὄνον ὄντα σε.“

Οὕτως οἱ παρὰ τοῖς εἰδόσιν ἀλαζονεύομενοι εἰκότως γέλωτα ὀφλισκάνουσι.

260. Λέων, Ὀνος καὶ Ἀλώπηξ.
(C. 38 et p. 298. S. 147. F. 109.)

Λέων καὶ ὄνος καὶ ἀλώπηξ κοινωνίαν ποιησάμενοι ἐξηλθον πρὸς ἄγραν. Πολλῆς οὖν θήρας συλληφθείσης, προσέταξεν ὁ Λέων τῷ ὄνῳ διελεῖν αὐτοῖς. Ὁ δὲ τρεῖς μερίδας ποιησάμενος ἐκ τῶν ἴσων, ἐκλέξασθαι τούτους προὔτρεπετο. Καὶ ὁ Λέων θυμωθεὶς τὸν ὄνον κατέφαγεν. Εἶτα τῇ ἀλώπεκι μερίζειν ἐκέλευσεν. Ἡ δ’ εἰς μίαν μερίδα πάντα σωρεύσασα, ἑαυτῇ βραχύ τι κατέλιπε. Καὶ ὁ Λέων πρὸς αὐτήν· „τίς σε, ὦ βελτίστη, διαίρειν οὕτως ἐδίδαξεν;“ Ἡ δ’ εἶπεν· „ἡ τοῦ ὄνου συμφορά.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι σωφρονισμοὶ γίνονται τοῖς ἀνθρώποις τὰ τῶν πέλας δυστυχήματα.

261. Λέων, Προμηθεὺς καὶ Ἐλέφας. (F. 357. C. 407.)

Λέων κατεμέμφετο Προμηθεῖα πολλάκις, ὅτι μέγαν αὐτὸν ἐπλάσε καὶ καλὸν, καὶ τὴν μὲν γένυν ὥπλισε τοῖς ὁδοῦσι, τοὺς δὲ πόδας ἐκράτυνε τοῖς ὄνουσιν, ἐποίησέ τε τῶν ἄλλων θηρίων δυνατώτερον· „ὁ δὲ τοιοῦτος“ ἔφασκε „τὸν ἀλεκτρονῶνα φοβοῦμαι.“ Καὶ ὁ Προμηθεὺς ἔφη· „τί με μάτην αἰτιᾷ; τὰ γὰρ ἐμὰ πάντα ἔχεις, ὅσα πλάττειν ἐδυνάμην· ἡ δέ σου ψυχὴ πρὸς τοῦτο μόνον μαλακίζεται.“ Ἐκλαιν οὖν ἑαυτὸν ὁ Λέων, καὶ τῆς δειλίας κατεμέμφετο, καὶ τέλος ἀποθανεῖν ἤθελεν. Οὕτω δὲ γνώμης ἔχων ἐλέφαντι περιτυγχάνει, καὶ προσαγορεύσας εἰστήκει διαλεγόμενος. Καὶ ὁρῶν διαπαντὸς τὰ ὦτα κινεῖντα, „τί πάσχεις“ ἔφη „καὶ τί δήποτε οὐδὲ μικρὸν ἀτρεμεῖ σου τὸ οὖς;“ Καὶ ὁ ἐλέφας, κατὰ τύχην περιπτάντος αὐτῷ κῶναπος, „ὄρᾳς“ ἔφη „τοῦτο τὸ βραχὺ, τὸ βομβοῦν; ἦν εἰσδύνη μου τῇ τῆς ἀκοῆς ὁδῷ, τέθνηκα.“ Καὶ ὁ Λέων· „τί οὖν ἐτι ἀποθνήσκεις“

ἔφη „με δεῖ, τοσοῦτον ὄντα καὶ ἐλέφαντος εὐτυχέστερον, ὅσον κρείττων κώνωπος ὁ ἀλεκτροῦν;“

Ὁρᾷς, ὅσον ἰσχύος ὁ κώνωψ ἔχει, ὥς καὶ ἐλέφанта φοβεῖν.

262. Λέων καὶ Ταῦρος.
(S. 141. C. 227 et p. 377. F. 92. B. 97.)

Λέων ταύρω παμμεγέθει ἐπιβουλεύων ἡβουλήθη αὐτοῦ περιγενέσθαι· διόπερ πρόβατον τεθυκέναι φήσας πρὸς ἐστίαςιν αὐτὸν ἐκάλεσε, βουλόμενος κατακλιθέντα αὐτὸν καταγωνίσασθαι. Ὁ δὲ ἐλθὼν καὶ θεασάμενος λέβητας πολλοὺς καὶ ὀβελίσκους μεγάλους, τὸ δὲ πρόβατον οὐδαμοῦ, μηδὲν εἰπὼν ἀπηλλάττετο. Τοῦ δὲ λέοντος αἰτιωμένου αὐτὸν καὶ τὴν αἰτίαν πυνθανομένου, δι' ἣν οὐδὲν δεινὸν παθὼν ἀλόγως ἄπεισιν, ἔφη· „ἀλλ' ἔγωγε οὐ μάτην ποιῶ· ὁρῶ γὰρ κατασκευὴν οὐχ ὥς εἰς πρόβατον, ἀλλ' εἰς ταῦρον ἡτοιμασμένην.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι τοὺς φρονίμους τῶν ἀνθρώπων αἱ τῶν πονηρῶν τέχναι οὐ λανθάνουσι.

263. Λέων καὶ Ταῦρος. (C. 339. F. 410.)

Λέων ποτὲ ταῦρον ὁρᾷ, καὶ τροφῆς μὲν ἐρᾷ, τὰς δὲ τῶν κεράτων δειδίττεται προσβολὰς, καὶ τὸ φάρμακον εὐρῶν οὐ θεραπεύει τὸ πάθος· νικᾷ μὲν αὐτὸν ὁ λιμὸς, καὶ τῷ ταύρῳ κελεύει συμπλέκεσθαι, ἀλλ' ἐκφοβεῖ τῶν κεράτων τὸ μέγεθος. Τέλος πείθεται τῷ λιμῷ, καὶ φιλίαν πλασάμενος εἰς ἀπάτην τὸν ταῦρον ὑπέρχεται· ὅπου γὰρ τὸ κακὸν πρόχειρον, καὶ τὸ ἀνδρεῖον πεφόβηται· καὶ ἰδὼν τὸ βίᾳ κρατεῖν οὐκ ἀκίνδυνον, τὸ λάθρα σοφίζεται. „Ἐγὼ γοῦν“ φησὶν „ἐπαινω σοὺ τὸ καρτερόν, ὑπεράγαμαι τὸ κάλλος, ὅποιος μὲν εἴ τὴν κεφαλὴν, ὅποιος δὲ τὴν μορφήν, ὅσος δὲ τοὺς πόδας, ὅσος δὲ τὰς ὀπλάς· ἀλλ' ὅσον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς

φέρεις τὸ ἄχθος! Περίελε γοῦν οὕτω ματαίαν ἐπιπλοκὴν, καὶ σοὶ καὶ κόσμος ἔσται τῆς κεφαλῆς, καὶ βάρους ἀπαλλαγὴ, καὶ πρὸς τὸ κρεῖττον μεταβολή. Τί δὲ καὶ δεῖ σοὶ κεράτων, εἰρήνης οὔσης πρὸς λέοντας;“ Πείθεται τούτοις ὁ ταῦρος, καὶ τὴν ἐκ τῶν ὅπλων ἰσχύιν ἀποβαλὼν, τῷ λέοντι λοιπὸν εὐχείρωτος ἦν καὶ δεῖπνον ἀκίνδυνον.

Οὕτω τὸ πείθεσθαι τοῖς ἐχθροῖς μετὰ τῆς ἀπάτης φέρει καὶ κίνδυνον.

264. Ληστὴς καὶ Σνκάμιος. (S. 150. F. 100. C. 400.)

Ληστὴς ἐν ὁδῷ τινα ἀποκτείνας, ἐπειδὴ παρὰ τῶν ἐπιτυχόντων ἐδιώκετο, καταλιπὼν αὐτὸν ἐφυγε. Τῶν δὲ ἄντικρυς ὁδεύοντων πυνθανομένων αὐτοῦ, τίνι μολυσμένης ἔχοι τὰς χεῖρας, ἔλεγεν ἀπὸ σνκάμιου καταβεβηκέναι· καὶ ὥς ταῦτα ἔλεγεν, οἱ διώκοντες αὐτὸν ἐπελθόντες καὶ συλλαβόμενοι εἰς τινα σνκάμιον αὐτὸν ἐσταύρωσαν. Ἡ δὲ σνκάμιος ἔφη· „ἀλλ' ἔγωγε οὐκ ἄχθομαι πρὸς τὸν σὸν θάνατον ὑπηρετοῦσα· καὶ γὰρ ὃν αὐτὸς φόνον κατειργάσω, τοῦτον εἰς ἐμὲ + ἐξαιμάτωσας.“

Οὕτως πολλάκις καὶ οἱ φύσει χρηστοί, ὅταν ὑπὸ τινῶν ὥς φαῦλοι διαβάλλωνται, κατ' αὐτῶν πονηρεῦσθαι οὐκ ὀκνοῦσι.

265. Λιθουργὸς καὶ Ἑρμῆς. (B. 30.)

Γλύψας ἐπώλει λύγδινόν τις Ἑρμείην· τὸν δ' ἡγόραζον ἄνδρες, ὃς μὲν εἰς στήλην (υἱὸς γὰρ αὐτῷ προσφάτως ἐτεθνήκει), ὁ δὲ χειροτέχνημ' ὥς θεὸν καθιδρύσων. ἦν δ' ὁψέ, ὥς λιθουργὸς οὐκ ἐπεπράκει, συνθέμενος αὐτοῖς εἰς τὸν ὄρθρον αὐτὸν δεῖξαι

ἐλθοῦσιν. ὁ δὲ λιθορργὸς εἶπεν ὑπνώσας
αὐτὸν τὸν Ἑρμῆν ἐν πύλαις ὀνειρεῖταις
εἶδεν λέγοντα· „τάμα νῦν ταλαντεύῃ·
ἢ γάρ με νεκρὸν ἢ θεὸν σὺ ποιήσεις.“

266. Λύκοι καὶ Κύνες. (C. 233. F. 302.)

Οἱ λύκοι τοῖς κυσὶν εἶπον· „Διὰ τί ὅμοιοι ὄντες
ἡμῶν ἐν πᾶσιν, οὐχ ὁμοφρονεῖτε ἡμῖν ὡς ἀδελφοί; οὐ-
δὲν γὰρ ὑμῶν διαλλάττομεν, πλην τῇ γνώμῃ. Καὶ
ἡμεῖς μὲν ἐλευθερίᾳ συζῶμεν· ὑμεῖς δὲ τοῖς ἀνθρώποις
ὑποκύπτοντες καὶ δουλεύοντες, πληγὰς παρ' αὐτῶν
ὑπομένετε, καὶ κλοιά περικτίθεσθε, καὶ φυλάττετε καὶ
τὰ πρόβατα· ὅτε δὲ ἐσθίουσι, μόνα τὰ ὀστέα ὑμῖν ἐπιρρί-
πτουσι. Ἄλλ' ἐὰν πείσῃσθε, πάντα τὰ ποίμνια ἐκδοτε
ἡμῖν, πάντα κοινὰ εἰς κόρον ἐσθιόντες.“ Ὑπήκουσαν
οὖν πρὸς ταῦτα οἱ κύνες· οἱ δὲ ἔνδον τοῦ σπηλαίου εἰς-
ελθόντες, πρότερον τοὺς κύνας διέφθειραν.

Ὅτι οἱ τὰς ἑαυτῶν πατρίδας προδιδόντες τοιούτους
μισθοὺς λαμβάνουσι.

267. Λύκοι καὶ Κύνες. (C. 359. B. 85.)

Λύκοις καὶ κυσὶν ἦν ποτε ἐχθρὰ· κύων δὲ Ἑλλήν
ἠρέθη στρατηγὸς κυσίν. Οὗτος πρὸς τὴν μάχην ἐβρά-
δυνεν· οἱ δὲ λύκοι ἠπείλουν σφοδρῶς. Ὁ δὲ εἶπεν·
„Οἶδατε, τίνας χάριν βραδύνω; πρότερον ἐστὶν αἰεὶ προ-
βουλεύεσθαι. Ὑμῶν γὰρ τὸ γένος καὶ ἡ χροιά πάντων
ἐν ἐστίν· οἱ ἡμέτεροι δ' ἐκ πολλῶν τρόπων εἰσὶ καὶ τοῖς
τόποις κανχῶνται. Ἀλλὰ καὶ ἡ χροιά ἀπάντων οὐκ
ἐστὶ μία καὶ ἴση· ἀλλ' οἱ μὲν μέλανες, οἱ δὲ πυρροί, οἱ
δὲ λευκοί, οἱ δὲ τεφρώδεις. Καὶ πῶς ἂν δυνηθῇ ἐν εἰς
πόλεμον ἄρχειν τῶν ἀσυμφώνων καὶ μὴ ὅμοια πάντα
ἐχόντων;“

268. Λύκοι καὶ Πρόβατα. (S. 151. C. 237. F. 211.)

Λύκοι ἐπιβουλεύοντες ποίμνῃ προβάτων, ἐπειδὴ
οὐκ ἠδύναντο αὐτῶν περιγενέσθαι διὰ τοὺς φυλάσσον-
τας αὐτὰ κύνας, ἔγνωσαν δεῖν διὰ δόλου τοῦτο πράξαι.
Καὶ πέμψαντες πρέσβεις ἐξήτουν παρ' αὐτῶν τοὺς κύ-
νας, λέγοντες, ἐκείνους τῆς ἐχθρᾶς ὄντας αἰτίους ἐργει-
ρίζεσθαι δεῖν αὐτοῖς, καὶ εἰρήνην μεταξὺ αὐτῶν γε-
νήσεσθαι. Τὰ δὲ πρόβατα μὴ προβλέποντα τὸ μέλλον
ἐξέδωκαν τοὺς κύνας· καὶ οἱ λύκοι περιγενόμενοι ἐκεί-
νων ῥαδίως τὴν ποίμνην ἀφύλακτον οὖσαν διέφθειραν.

Οὕτω καὶ τῶν πόλεων αἱ τοὺς δημηγόρους ῥαδίως
προδιδούσαι λανθάνουσι καὶ αὐταὶ ταχέως πολέμοις
χειρούμεναι.

268^b. Ἄλλως. (C. p. 156.)

Καθ' ὃν χρόνον ὁμόφωνα ἦν τὰ ζῶα, πόλεμον οἱ
λύκοι τοῖς προβάτοις συνῆψαν. Τῶν δὲ κυνῶν συμμα-
χοῦντων τοῖς θρέμμασι καὶ τοὺς λύκους ἀποσοβούντων,
οἱ λύκοι πρεσβευτὴν ἀποστείλαντες ἔφασαν τοῖς πρό-
βασιν, εἰ βούλοιντο βιοῦν ἐν εἰρήνῃ καὶ μηδένα πόλε-
μον ὑποπεύειν, τοὺς κύνας αὐτοῖς ἐκδοῦναι. Τῶν δὲ
προβάτων ὑπ' ἀνοίας πεισθέντων καὶ τοὺς κύνας ἐκδε-
δωκότων, οἱ λύκοι τοὺς τε κύνας διεσπάραξαν καὶ τὰ
πρόβατα ῥάστα διέφθειραν.

269. Λύκοι, Πρόβατα καὶ Κριός. (C. 238. F. 304. B. 93.)

Λύκοι πρέσβεις ἐστεῖλαν τοῖς προβάτοις, εἰρήνην
ποιῆσαι μετ' αὐτῶν διηνεκῇ, εἰ τοὺς κύνας λάβωσι καὶ
διαφθείρωσι. Τὰ μωρὰ δὲ πρόβατα συνέθεντο τοῦτο
ποιῆσαι· ἀλλὰ τις γέρων κριὸς εἶπεν· „πῶς ὑμῖν πι-
στεύσω καὶ συνοικήσω, ὅπου, καὶ τῶν κυνῶν φυλατ-
τόντων με, ἀκινδύνως νέμεσθαι οὐ δυνατόν ἐστι;“

“Οτι οὐ δεῖ τινα ἀσφαλείας τῆς ἑαυτοῦ γυμνωθῆναι, τοῖς ἀκαταλλάκτοις ἐχθροῖς δι’ ὅρων πεισθέντα.

270. Λύκος καὶ Αἰξ. (S. 154. C. 230 et p. 379. F. 103.)

Λύκος θεασάμενος αἶγα ἐπὶ τινος κρημνοῦ νεμομένην, ἐπειδὴ οὐκ ἠδύνατο αὐτῆς ἐφικέσθαι, παρήνει αὐτῇ κατωτέρω καταβῆναι, μὴ καὶ πέσῃ λαθοῦσα, λέγων, ὡς καὶ λειμῶνές (εἰσι) παρ’ αὐτῷ, καὶ ἡ πόα φαιδροτέρα. Ἡ δὲ πρὸς αὐτὸν ἔφη· „ἀλλ’ οὐκ ἐμὲ ἐπὶ νομὴν καλεῖς, αὐτὸς δὲ τροφῆς ἀπορεῖς.“

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ πονηροὶ, ὅταν παρὰ τοῖς εἰδόσι πονηρεύωνται, ἀνόνητοι τῶν τεχνασμάτων γίνονται.

271. Λύκος καὶ Ἀλώπηξ. (C. 232. F. 301. B. 53.)

Εἰς λύκον ἀλώπηξ ἐνέπεσεν· ἐδυσώπει δὲ ὡς γραῦν αὐτὴν οὖσαν μὴ ἀποκτεῖναι. Ὁ δὲ λύκος ἔφη· „ἐὰν τρεῖς λόγους ἀληθεῖς εἴπῃς μοι, ἀπολυθήσῃ.“ Ἡ δὲ εἶπεν· „εἶθε μὴ σοι συνήντησα,“ καὶ „μηδαμῶς τῇ ᾧρα ταύτῃ ξήσῃς,“ καὶ „μήπως πάλιν συναντήσῃς μοι.“

“Οτι ἐν περιστάσει τις ἐμπεσὼν, καὶ τὰς κεκορυμμένες τῆς ψυχῆς βουλὰς ἐξάγει.

271^b. Ἄλλως. Λύκος καὶ Παιδίον. (S. 156.)

Λύκος τροφῆς κεκορεσμένος, ἐπειδὴ ἐθεάσατο παιδίον ἐπὶ γῆς βεβλημένον, αἰσθόμενος ὅτι διὰ τὸν ἑαυτοῦ φόβον ἐπεπτῶκει, προσελθὼν παρεθάρρυνεν αὐτό, λέγων ὡς, ἂν τρεῖς λόγους ἀληθεῖς αὐτῷ εἴπῃ, ἀπολύει αὐτό. Καὶ ἀρξάμενος ἔλεγε πρῶτον, μὴ βοῦλεσθαι αὐτῷ περιτυχεῖν, δεύτερον, παραπλησίως ἡμαρτηκέναι τυφλῷ· τρίτον, „κακοὶ κακῶς ἀπόλονται πάντες οἱ λύκοι, ὅτι μηδὲν παθόντες ὑφ’ ἡμῶν κακῶς πολεμεῖτε

ἡμᾶς.“ Καὶ ὁ λύκος ἀποδεξάμενος τὸ ἄψευδές αὐτοῦ ἀπέλυσεν αὐτό.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις ἡ ἀλήθεια καὶ παρὰ πολεμίοις ἰσχύει.

272. Λύκος καὶ Ἀλώπηξ. (F. 360. C. 410. B. 101.)

Λύκος τις ἄδρὸς ἐν λύκοις ἐγεννήθη, λέοντα δ’ αὐτὸν ἐπεκάλουν· ὁ δ’ ἀγνώμων τὴν δόξαν οὐκ ἤνεγκε, τῶν δὲ συμφύλων ἀποστατήσας τοῖς λέουσιν ὠμίλει.

κερδῶ δ’ ἐπισκώπτουσα „μὴ φρενωθεῖν“ ἔφη „τοσοῦτον, ὡς σὺ νῦν ἐτυφώθης· σὺ γὰρ ὡς ἀληθῶς ἐν λύκοις λέων φαίνῃ, ἐν δ’ αὖ λεόντων συγκρίσει λύκος γίγνη.“

Πρὸς τοὺς ὑπὸ τῶν κολάκων οὐκ ὀρθῇ κρίσει ἐπαινουμενούς καὶ μέγα φρονοῦντας, ἐλεγχόμενους δὲ ἑαυτοὺς ἐπιγινώσκοντας.

273. Λύκος καὶ Ἀρνίον. (F. 107. C. 228 et p. 378.)

Λύκος ἄρνιον ἐδίωκε· τὸ δὲ εἰς τι ἱερὸν κατέφυγε. Προσκαλουμένου δὲ αὐτὸ τοῦ λύκου, καὶ λέγοντος, ὅτι θυσιάσει αὐτὸ ὁ ἱερεὺς, εἰ καταλάβῃ, τῷ θεῷ, ἐκεῖνο ἔφη· „ἀλλ’ αἰρετώτερόν μοι ἔστι θεοῦ θυσία γενέσθαι, ἢ ὑπὸ σοῦ διαφθαρεῖναι.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι οἷς ἐπὶ κείται τὸ ἀποθανεῖν, κρείττων ἔστιν ὁ μετὰ δόξης θάνατος.

274. Λύκος καὶ Ἀρνός. (F. 101. C. 229 et p. 378. B. 89.)

Λύκος ἄρνα εὐρὼν πεπλανημένον, οὐκ ἀφῆραπασε χειρὶ δυνατωτάτῃ, ἀλλ’ ἠθέλησε μετ’ εὐλόγου αἰτίας τοῦτον φαγεῖν. Εἶπε δὲ πρὸς αὐτὸν τοιαῦτα· „πέρυσσι σὺ πολλὰ καθύβρισάς με.“ Ὁ δὲ πρὸς αὐτὸν θρηνηδὼν ἀνεβόα· „ἔγωγ’ οὐκ ἐν τούτῳ γεγένημαι τῷ

χρόνῳ.“ Καὶ ὁ λύκος εἶπε πρὸς αὐτόν· „τὴν ἄρουράν μου νέμῃ.“ Ὁ δ' ἄρουνδ' ἔφη· „ἄκμην τροφὴν οὐκ εἶδον.“ Πάλιν ὁ λύκος· „ἐκ τῆς πηγῆς μου πίνεις.“ Ὁ δὲ „οὐπω πέπωκα ὕδωρ“ προσεῖπεν αὐτῷ· „τῆς γὰρ μητρός μου τὸ γάλα ἢ τροφή μου καὶ τὸ πόμα μου.“ Ὁ δὲ συλλαβὼν καὶ φαγὼν τοῦτον, εἶπεν· „ἀλλ' ἐγὼ τέως ἄδειπνος οὐ μενῶ, εἰ καὶ σὺ ἀφορμὴν ἐμὴν πᾶσαν λύεις.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι γνώμην κακούργου καὶ πλεονέκτου λόγος οὐ πείθει, καὶ ἀληθείης τυγχάνῃ.

274^b. Ἄλλως. Λύκος καὶ Ἀρήν. (S. 152. C. 229.)

Λύκος θεασάμενος ἄρνα ἀπὸ τινος ποταμοῦ πίνοντα, τοῦτον ἡβουλήθη μετὰ τινος εὐλόγου αἰτίας καταθουήσασθαι. Διόπερ στὰς ἀνωτέρω ἡτιᾶτο αὐτόν ὥς θολοῦντα τὸ ὕδωρ, καὶ πίνειν αὐτόν οὐκ ἔαυτα. Τοῦ δὲ λέγοντος, ὥς ἄκροις τοῖς χεῖλεσι πίνει, καὶ ἄλλως οὐ δυνατόν, αὐτοῦ ἐστῶτος κάτω, ἐπάνω ταράσσειν τὸ ὕδωρ, ὁ λύκος ἀποτυχὼν ταύτης τῆς αἰτίας ἔφη· „ἀλλὰ πέρυσσι τὸν πατέρα μου ἐλοιδόρησας.“ Εἰπόντος δὲ ἐκείνου, μηδέπω τότε γεννηθῆναι, ὁ λύκος ἔφη πρὸς αὐτόν· „καὶ σὺ ἀπολογιῶν εὐπορήεις, ἐγὼ σε οὐχ ἤττον κατέδομαι.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι οἷς πρόθεσις ἐστὶν ἀδικεῖν, παρ' αὐτοῖς οὐδὲ δικαία ἀπολογία ἰσχύει.

275. Λύκος καὶ Γραῦς. (C. 138 et p. 337. F. 104.)

Λύκος λιμώτων περιήει ζητῶν τροφὴν. Γενόμενος δὲ κατὰ τινα τόπον, ἤκουσε παιδίου κλαίουτος, καὶ γραὸς λεγούσης αὐτῷ· „παῦσαι τοῦ κλαίειν· εἰ δὲ μὴ, τῇ ὥρᾳ ταύτῃ ἐπιδώσω σε τῷ λύκῳ.“ Οἶόμενος δὴ ὁ λύκος, ὅτι ἀληθεύει ἡ γραῦς, ἴστατο πολλὴν ἐκδεχόμενος ὦραν. Ὡς δ' ἐσπέρα κατέλαβεν, ἀκούει πάλιν

τῆς γραὸς κολακευούσης τὸ παιδίον, καὶ λεγούσης αὐτῷ· „ἐὰν ἔλθῃ ὁ λύκος δεῦρο, φονεύσομεν, ὃ τέκνον, αὐτόν.“ Ταῦτα ἀκούσας ὁ λύκος, ἐπορεύετο λέγων· „ἐν ταύτῃ τῇ ἐπαύλει ἄλλα μὲν λέγουσιν, ἄλλα δὲ πράττουσιν.“

Ὁ μῦθος πρὸς ἀνθρώπους, οἵτινες τὰ ἔργα τοῖς λόγοις οὐκ ἔχουσιν ὅμοια.

275^b. Ἄλλως. (S. 155.)

Λύκος λιμώτων περιήει ζητῶν ἑαυτῷ τροφὴν. Ὡς δὲ ἐγένετο κατὰ τινα τόπον, ἀκούσας γραὸς παιδὶ κλαίοντι ἀπειλουμένης, ὥς, ἂν μὴ παύσῃται, βαλεῖ λύκῳ, οἶόμενος ἀληθεύειν προσέμενεν. Ἐσπέρας δὲ γενομένης, ὥς οὐδὲν τοῖς λόγοις ἀκόλουθον ἐγένετο, ἀπαλαττόμενος ἔφη· „ἐν ταύτῃ τῇ ἐπαύλει οἱ ἀνθρώποι ἄλλα μὲν λέγουσιν, ἄλλα δὲ ποιοῦσιν.“

Ὁ λόγος ἀρμόσει τοῖς μὴ τοῖς λόγοις τὰ ἔργα ἔχουσιν ἐπόμενα.

275^c. Ἄλλως. (C. 138, c. B. 16.)

Αἰτοῦντι τροφὴν νηπίῳ καὶ κλαίοντι ἡπείλησε γραῦς, εἰ μὴ ἡσυχάσαι, τῷ λύκῳ φῖσαι. Ὁ δὲ λύκος, τὴν γραῦν ἀληθεύειν νομίσας, ἐκατέρησε μέχρις ἐσπέρας πεινῶν, μηδὲν λαβών. Εἰς δὲ τὴν σύνοικον ἔλθων ἡρωτάτο, πῶς οὐδὲν ἄρας ἤλθεν, ὥς αἰ. Ὁ δ' εἶπε· „πῶς γάρ τις πιστεύσας γυναικί;“

276. Λύκος καὶ Ἐρωδιάς. (S. 153. B. 94.)

Λύκος καταπινὼν ὅστουν περιήει ζητῶν τὸν ἰασόμενον. Περιτυχὼν δὲ ἐρωδιῷ, τοῦτον παρεκάλει ἐπὶ μισθῷ τὸ ὅστουν ἐξελεῖν· κακείνος καθεὶς τὴν ἑαυτοῦ κεφαλὴν εἰς τὸν φάρυγγα αὐτοῦ τὸ ὅστουν ἐξέσπασε, καὶ τὸν ὁμολογηθέντα μισθὸν ἐξήτει. Ὁ δὲ λύκος γε-

λάσας καὶ τοὺς ὀδόντας θήξας φησὶν· „ἀρκεῖ σοι καὶ τὸ μόνον σφάν ἐξελεῖν τὴν κεφαλὴν.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι μερίστη παρὰ τοῖς πονηροῖς εὐεργεσία τὸ μὴ προσαδικεῖσθαι ὑπ' αὐτῶν.

276^b. Ἄλλως. Λύκος καὶ Γέρας
(F. 94. 102. C. 144 et p. 342.)

Λύκου ποτὲ λαιμῷ ὀστέον ἐπάγει· τῇ δὲ γεράνῳ μισθὸν παρέξειν εἶπεν, εἰ τὴν κεφαλὴν αὐτῆς προσεπιβαλοῦσα, ἐξανασπάσαι ἐκ τοῦ λαιμοῦ αὐτοῦ τὸ ὀστοῦν. Ἡ δὲ ἐκβαλοῦσα τὸν μισθὸν ἐπεζητεῖ. Γελάσας οὖν ὁ λύκος καὶ τοὺς ὀδόντας θήξας, „ἀρκεῖ σοι“ εἶπεν „ἀντὶ μισθοῦ τοῦτο καὶ μόνον, ὅτι ἐκ λύκον στόματος καὶ ὀδόντων ἐξεῖλες κάραν σφάν μηδὲν παθοῦσαν.“

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρας δολλοῦς, οἵτινες ἐκ κινδύνων διασωθέντες, τοῦτο παρέχουσι τοῖς εὐεργέταις ἀντὶ χάριτος, τὸ μὴ βλάψαι αὐτούς.

277. Λύκος καὶ Ἴππος. (C. 231. F. 300.)

Λύκος, κατὰ τινὰ ἄρουραν ὀδεύων, εὗρε κριθὰς. Μὴ δυνάμενος δὲ αὐταῖς τροφῇ χρῆσασθαι, καταλιπὼν ἀπῆει. Ἴππῳ δὲ συντυχὼν, [τοῦτον ἐπὶ τὴν ἄρουραν] ἐκεῖ αὐτὸν ἐκάλει, λέγων, ὥς εὐρῶν κριθὰς αὐτὸς μὲν οὐκ ἔφαγεν, αὐτῷ δὲ ἐφύλαξεν, ἐπειδὴ καὶ ἡδέως αὐτοῦ τὸν φόρον τῶν ὀδόντων ἀκούει. Καὶ Ἴππος ὑποτυχὼν ἔφη· „ἀλλ' ὦ οὔτος, εἰ λύκοι κριθῶν τροφῇ χρῆσθαι ἡδύναντο, οὐκ ἂν ποτε τὰ ὅλα τῆς γαστροῦς προέκρινας.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι οἱ φύσει πονηροί, καὶ χρηστότητα ἐπαγγέλλονται, οὐ πιστεύονται.

278. Λύκος καὶ Κύων. (F. 361. C. 411. B. 99.)

Λύκος ἐν κλοιῷ δεδεμένον ὄρῳν μέγιστον κύνα

ἤρετο· „θήξας τίς σ' ἐξέθρεψε τοῦτον;“ Ὁ δὲ ἔφη· „κυνηγρός.“ „Ἀλλὰ τοῦτο μὴ πάθοι“ λύκος (ἔφη) „ἐμοὶ φίλος· λιμὸς γὰρ ἢ κλοιοῦ βαρύτης.“

Ὁ λόγος δηλοῖ τὸ ἐν ταῖς συμφοραῖς οὐδὲ γαστρί-ζεσθαι.

279. Λύκος καὶ Λέων. (C. 234. F. 303 et 416. B. 105.)

Λύκος ποτὲ ἄρας πρόβατον ἐκ ποιμνίου, ἐκόμιζεν αὐτὸ εἰς κολίτην· λέων δὲ αὐτῷ συναντήσας, ἀφείλετο τὸ πρόβατον. Ὁ δὲ πόρρωθεν σταθεῖς εἶπεν· „ἀδίκως ἀφείλου τὸ ἐμόν.“ Ὁ δὲ λέων γελάσας ἔφη· „σοὶ γὰρ δικαίως ὑπὸ φίλου ἐδόθη;“

Τοὺς ἄρπαγας καὶ πλεονέκτας ληστὰς, ἐν ἐνὶ πταίσματι κειμένους καὶ ἀλλήλους μεμφομένους, ὁ λόγος ἐλέγχει.

279^b. Ἄλλως. Λύκος, Ἀρνίον καὶ Λέων. (F. 362. C. p. 379.)

Λύκος δήποτε ἄρας ἀρνίον ἐκ ποίμνης ἀπεκόμιζεν εἰς τὴν ἰδίαν κολίτην· λέων δὲ τούτῳ ἐξαίφνης συναντήσας, ἤρεν ἐξ αὐτοῦ τὸ ἀρνίον. Στὰς δὲ πόρρωθεν πρὸς αὐτὸν ταῦτα λέγει· „ἴνα τί, ἄναξ, ἐξ ἐμοῦ τοῦτο ἤρας; πῶς δὲ οὐ τηρεῖς τοὺς θεσμούςς τοὺς ἀρχαίους, τοῦ μὴ τυραννεῖν χειρὶ δυνατωτάτῃ, ἀλλὰ πάντοτε ἐκδικεῖν τοῖς ἀπόροις;“ Ὁ δὲ γελάσας πρὸς αὐτὸν ταῦτα λέγει· „σὺ δὲ, ὦ λύκε, δικαίως τοῦτ' ἂν ἔσχες, εἰ τις τῶν φίλων αὐτὸ κεχάρικέ σοι.“

Πρὸς πλεονέκτας καὶ ἄρπαγας τοὺς μεμφομένους ἀλλήλοις ὁ μῦθος.

280. Λύκος καὶ Λέων. (F. 359. C. 409.)

Λύκος πλανώμενός ποτ' ἐν ἐρήμοις τόποις, κλίνοντος ἤδη πρὸς δύσιν Ὑπερίονος, δολιχὴν ἑαυτοῦ τὴν σκιὰν ἰδὼν ἔφη·

„λέοντ' ἐγὼ δέδοικα, τηλικούτος ὢν, πλέθρον τ' ἔχων τὸ μήκος; οὐ θηρῶν ἀπλῶς πάντων δυνάστης ἀθρόων γενήσομαι;“
λύκον δὲ γαυρωθέντα καρτερὸς λέων ἐλὼν κατήσθι· ὁ δ' ἐβόησε μετανοῶν·
„οἷσις ἡμῖν πημάτων παραιτία.“

281. Λύκος καὶ Ὄνος. (F. 111. C. 235 et p. 380.)

Λύκος, τῶν λοιπῶν λύκων στρατηγῆσας, πᾶσιν ἔταξε νόμον αὐτοῖς προτείνας, ἵν', ὅ,τι τις αὐτῶν δημοτοῦν κυνηγήσῃ, εἰς μέσον ἀγάγῃ, καὶ μοιράσῃ τοῖς πᾶσι. Ταῦτ' οὖν ὄνος ἀκηκῶς, τὴν χαίτην ἔσεισε καὶ γελῶν ἔφη τάδε· „καλῶς εἰρηκας, ὦ πρώταρχε τῶν λύκων· ἀλλὰ πῶς σὺ χθὲς ἦν ἐκράτησας ἄγρην, κοίτην παρέθου τῇ ἰδίᾳ λαθραίως εἰς τροφήν σοι; κόμισον ταύτην μερισθῆναι τοῖς πᾶσιν.“ Ὁ δὲ θαμβηθεὶς κατέλυσε τοὺς νόμους.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοὺς νόμους ὀρίζειν δοκοῦντες, ἐν οἷς ἂν ὀρίξωσι καὶ δικάζωσιν, οὐκ ἐμμένουσιν.

282. Λύκος καὶ Ποιμένες.

(C. 318. F. 389. ex Plut. VII Sap. conv. c. 13.)

Λύκος ἰδὼν ποιμένας ἐσθίουσας ἐν σκηνῇ πρόβατον, ἐγγὺς προσελθὼν „ἡλίκος“ ἔφη „ἂν ἦν ὑμῖν θόρυβος, εἰ ἐγὼ τοῦτο ἐποίουν;“

283. Λύκος καὶ Ποιμήν. (F. 105. C. 236 et p. 381.)

Λύκος, ἀκολουθῶν ποιμνὴν προβάτων, οὐδὲν ἠδίκηι. Ὁ δὲ ποιμὴν κατ' ἀρχὰς μὲν ἐφυλάττετο αὐτὸν ὡς πολέμιον, καὶ δεδοικῶς παρετηρεῖτο. Ἐπεὶ δὲ συνεχῶς ἐκεῖνος παρεπόμενος οὐδ' ἀρχὴν ἀρπάξειν ἐπεχείρει, τὸ τηρικαῦτα ἐννοήσας φύλακα μᾶλλον αὐτὸν εἶναι ἢ ἐπίβουλον, ἐπειδὴ χρεῖα τις αὐτὸν κατέλαβεν εἰς ἄστυ

παραγενέσθαι, καταλιπὼν παρ' αὐτῷ τὰ πρόβατα ἀπηλλάγη. Καὶ ὃς καιρὸν ἔχειν ὑπολαβὼν τὰ πλείω διέφθειρεν. Ὁ δὲ ποιμὴν ἐπανελθὼν καὶ θεασάμενος τὴν ποιμνὴν διεφθαρμένην, ἔφη· „ἀλλ' ἐγὼ δίκαια πέπονθα· τί γὰρ λύκῳ πρόβατα ἐπίστευον;“

Οὕτως καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ τοῖς φιλαργύροις καὶ πλεονέκταις τὰς παρακαταθήκας ἐργχειρίζοντες εἰκότως ἀποστεροῦνται.

284. Λύκος καὶ Πρόβατον. (C. 106. F. 257. S. 157.)

Λύκος, ὑπὸ κυνῶν δηχθεὶς καὶ κακῶς πάσχων, ἐβέβλητο. Τροφῆς δὲ ἀπορῶν, θεασάμενος πρόβατον, ἔδειτο ποτὸν ἐκ τοῦ παραρρέοντος αὐτῷ ποταμοῦ κομίσαι. „Εἰ γὰρ σὺ μοι“ φησὶ „δῶσεις ποτὸν, ἐγὼ τροφήν ἐμαυτῷ εὐρήσω.“ Τὸ δὲ ὑποτυχὼν ἔφη· „ἀλλ' ἐὰν ἐγὼ ποτὸν ἐπιδῶ σοι, σὺ καὶ τροφῇ μοι χρήσῃ.“

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρα κακοῦργον, δι' ὑποκρίσεως ἐνεδρεύοντα.

285. Λύχνος. (C. 239. F. 305. B. 114.)

Μεθύων λύχνος [ἐν] ἐλαίῳ καὶ φέγγων, ἐκαυχᾶτο, ὡς ὑπὲρ ἡλίου πλέον λάμπει. Ἀνέμου δὲ πνοῆς συρισάσης, εὐθὺς ἐσβέσθη. Ἐκ δευτέρου δὲ ἄπτων τις εἵπεν αὐτῷ· „φαῖνε λύχνε καὶ σίγα· τῶν ἀστέρων τὸ φέγγος οὐποτε ἐκλείπει.“

Ὅτι οὐ δεῖ τινα ἐν τοῖς λαμπροῖς καὶ τῇ δόξῃ τοῦ βίου τυφοῦσθαι· ὅσα γὰρ ἂν κτήσῃται, ξένα τυγχάνει.

286. Μάντις. (C. 40. F. 113.)

Μάντις, ἐπ' ἀγορᾷ καθήμενος, διελέγετο. Ἐπιστάντος δὲ τινος αἵφνης καὶ ἀπαργεῖλαντος, ὡς αἱ τῆς οἰκίας αὐτοῦ θυρίδες ἀναπεπταμέναι τε πᾶσαι εἶεν καὶ πάντα τὰ ἐνδον ἀφηρημένα, ἀνεπήδησέ τε στενάξας καὶ

δρομαῖος ἦει. Τρέχοντα δέ τις αὐτὸν θεασάμενος „ὦ οὔτος“, εἶπεν „ὁ τᾶλλότριά σου πράγματα προειδέναι ἐπαγγελλόμενος, τὰ σάντοῦ οὐ προεμαντεύου;“

Ὁ μῦθος πρὸς τοὺς τὸν μὲν ἑαυτῶν βίον φαύλως διοικοῦντας, τῶν δὲ μηδὲν αὐτοῖς προσηκόντων προνοεῖσθαι πειρωμένους.

287. Μέλισσαι καὶ Ζεὺς. (S. 161. C. 240.)

Μέλισσαι φθονήσασαι ἀνθρώποις τοῦ ἰδίου μέλιτος ἦκον πρὸς τὸν Δία, καὶ ἐδέοντο, ὅπως ἰσχὺν παρὰσχηται αὐταῖς, τοῖς κέντροις τοὺς προσιόντας τοῖς κηρίοις ἀναιρεῖν. Καὶ ὁ Ζεὺς ἀγανακτήσας κατ' αὐτῶν διὰ τὴν βασκανίαν παρεσκεύασεν αὐτάς, ἥνικα ἂν τινα τύπτωσι, τὸ κέντρον ἀποβάλλειν, μετὰ δὲ τοῦτο καὶ σωτηρίας στερεσκεσθαι.

Ὁ λόγος ἂν ἀρμόσειε πρὸς ἄνδρας βασκάνους, οἳ καὶ αὐτοὶ βλάπτεσθαι ὑπομένουσι.

287^b. Ἄλλως. Μέλισσαι καὶ Ζεὺς. (F. 114. C. p. 381.)

Μέλισσαι, πάλαι μήτηρ κηρίων οὔσα, ἀνελήλυθεν εἰς θεοὺς θυμιάσαι, προσαγαγοῦσα ἐκ μέλιτος τὸ δῶρον. Τερφθεὶς δὲ ὁ Ζεὺς τῇ προσφορᾷ τῆς μελίσεως, συνετάξατο αὐτῇ δοῦναι, ὃ ἂν αἰτήσῃ. Ἡ δὲ πρὸς αὐτὸν ἐδέετο βοῶσα· „ὦ θεὲ λαμπρὲ καὶ κτιστὰ ἐμοῦ τῆς μελίσεως, ἐπίδος κέντρον τῇ σῇ θεραπαινίδι, ἵνα, ἐάν τις τῷ οἴκῳ μου πλησιάσῃ τοῦ ἄραι μέλι, αὐτὸν ἐγὼ φονεύω.“ Ἀπειρηκὼς δὲ ὁ Ζεὺς πρὸς τὰς αἰτήσεις, ἐπεὶ ἐφίλει τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος πάνν, ἔφησε τῇ μελίσει τοιάδε· „οὐχ ὥς ἤτησας, οὕτως γενήσεται σοι, ἀλλ' ἐάν τις ἦκη λαβεῖν ἀπὸ σοῦ μέλι, σὺ δὲ προσκρούσης αὐτῷ καὶ πλήξης, αὐτὴ μάλλον τεθνήξῃ, ἐκβληθέντος σου τοῦ κέντρον· ζωὴ γὰρ ἐν σοὶ ὑπάρχει τὸ κέντρον.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐν ταῖς εὐχαῖς καὶ ταῖς δεήσεσιν οὐ δεῖ κατὰ τῶν ἐχθρῶν τι ἐξαιτεῖσθαι κακόν· ὁ γὰρ ἂν κακὸν κατ' αὐτῶν ἐξαιτήσῃς, ἀνθυποστρέψει ἐπὶ σὲ παραντίκα.

287^c. Ἄλλως. (C. 240. B. 136. ed. L.)

Τμηττία μέλισσαι, κηρίων μήτηρ, ἀνῆλθεν εἰς θεῶν οἴκους, φέρουσα τῷ Διὶ μέλι μήπω καπνισθέν. Ὁ Ζεὺς δὲ τῷ δώρῳ ἐτέρφθη, καὶ ὑπέσχετο δοῦναι γέρας ὃ ἂν αἰτήσῃται. Ἡ δ' εἶπε· „δός μοι κέντρον, ἵνα, εἴ τις ἀνθρώπων τὸ ἐμὸν ἔργον πλησιάσοι ἄραι, ἀναιρῶ τοῦτον.“ Ἀπηρέσθη δὲ ὁ Ζεὺς τῇ αἰτήσει· ἡγάπα γὰρ τοὺς ἀνθρώπους· ὅμως καὶ μὴ θέλων ἔδωκεν· εἶπε γὰρ δῶσειν. Τοιοῦτον δ' ἔδωκεν, ὥς αὐτὴν ἀποθνήσκειν ἅμα τῷ πληῆαι· ζωὴ γὰρ αὐτῆς ἐστὶ πετομένης τὸ κέντρον.

288. Μέλισσαι καὶ Ποιμήν. (C. 302. F. 214.)

Ἐν κοίλῃ δροῦ μέλι κατειργάζοντο μέλισσαι. Ποιμήν δὲ τις αὐταῖς ἐργαζομέναις περιτυχὼν, ἀφελέσθαι προηρεῖτο τοῦ μέλιτος· αἱ δὲ ἄλλοθεν ἄλλαι περιπτάμεναι αὐτὸν ὥθουν τοῖς κέντροις. Καὶ τελευταῖον ὁ ποιμήν „ἄπειμι“ ἔφη „μηδὲν δεόμενος μέλιτος, εἰ δεῖ μελίσεσσις περιτυχεῖν.“

Τὰ κακὰ κέρδη τοῖς διώκουσι κίνδυνος.

289. Μελιττοργός. (C. 85. F. 239. S. 73.)

Εἰς μελιττοργεῖόν τις εἰσελθὼν τοῦ κεκτημένου ἀπόντος, τὸ κηρίον ἀφείλετο. Ὁ δὲ ἐπανελθὼν, ἐπειδὴ τὰς κυψέλας εἶδεν ἐρήμους, εἰστήκει τὸ κατ' αὐτάς διερευνώμενος. Αἱ δὲ μέλισσαι ἀπὸ τῆς νομῆς ἐπανήκουσαι, ὥς κατέλαβον αὐτὸν, τοῖς κέντροις ἔπαιον, καὶ τὰ χεῖριστα διετίθουν. Ὁ δὲ πρὸς αὐτάς· „κἀκίστα ζῶα,

τὸν μὲν κλέψαντα ὑμῶν τὰ κηρία ἀθῶον ἀφήκατε, ἐμὲ δὲ τὸν ἐπιμελούμενον ὑμῶν πλήττετε;“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω τῶν ἀνθρώπων τινὲς, δι' ἄγνοιαν τοὺς ἐχθροὺς μὴ φυλαττόμενοι, τοὺς φίλους ὡς ἐπιβούλους ἀπωθοῦνται.

290. Μηναγύεται. (C. 241. F. 306. S. 162. B. 126.)

Μηναγύεται, ὄνον ἔχοντες, τούτῳ εἰσώθισαν τὰ σκευὴ ἐπιτιθέντες ὁδοιπορεῖν. Καὶ δὴ ποτε ἀποθανόντος αὐτοῦ ἀπὸ κόπου, ἐκδείραντες αὐτὸν, ἐκ τοῦ δέρματος τύμπανα κατεσκεύασαν, καὶ τούτοις ἐχρῶντο. Ἐτέρων δὲ αὐτοῖς μεναγυρῶν ἀπαντησάντων καὶ πυνθανομένων αὐτῶν, ποῦ ἂν εἴη ὁ ὄνος, ἔφασαν, τεθνηκέναι μὲν αὐτὸν, πληγὰς δὲ τοσαύτας λαμβάνειν, ὥσας οὐδὲ ζῶν ὑπέμεινεν.

Οὕτω καὶ τῶν οἰκετῶν ἐνιοι, εἰ καὶ τῆς δουλείας ἀφεθῶσιν, τῶν δουλικῶν οὐκ ἀπαλλάττονται.

291. Μῦες καὶ Γαλαῖ. (S. 163. F. 115. C. 242 et p. 382.)

Μυεὶ καὶ γαλαῖς πόλεμος ἦν. Ἀεὶ δὲ οἱ μῦες ἡττώμενοι, ἐπειδὴ συνῆλθον εἰς ταὐτόν, ὑπέλαβον, ὅτι δι' ἀναρχίαν τοῦτο πάσχουσιν· ὅθεν ἐπιλεξάμενοί τινας ἐαυτῶν στρατηγούς ἐχειροτόνησαν· οἱ δὲ βουλόμενοι ἐπισημότεροι τῶν ἄλλων εἶναι, κέρατα κατασκευάσαντες ἐαυτοῖς συνῆψαν. Ἐνστάσης δὲ τῆς μάχης, συνέβη πάντας τοὺς μῦας ἡττηθῆναι. Οἱ μὲν οὖν ἄλλοι πάντες ῥαδίως εἰσέδυνον· οἱ δὲ στρατηγοί, μὴ δυνάμενοι εἰσελθεῖν διὰ τὰ κέρατα αὐτῶν, συλλαμβανόμενοι κατησθίοντο.

Οὕτω πολλοῖς ἡ κενοδοξία κακῶν αἰτία [διὰ φιληδονίαν] γίνεται.

291^b. Ἄλλως. (F. 175. C. p. 383. B. 31.)

Ποτὲ γαλαῖαι ἐμάχοντο τοῖς μυεῖν, αὐτοὺς κατατροποῦσαι καὶ ἀναιροῦσαι. Εἶπον δὲ οἱ μῦες καθ' ἑαυτοὺς τοιαῦτα· „οὐ παραλόγως γαλαῖαι ἡμᾶς ἡττώσιν· οὐ γὰρ κτώμεθα ἄνακτα, ὥσπερ αὐταί, οὐδὲ στρατηγούς ἐπὶ τῇ παρατάξει, καὶ διὰ τοῦτο τάλαιπωροῦμεν πάντες, καὶ φυγάδες γινόμεθα τοῦ πολέμου.“ Καὶ παραντίκα συμβούλιον λαβόντες, κατεστήσαντο τοὺς παμμεγέθεις μῦας ἀρχηγέτας τε καὶ στρατηγούς τῶν ἄλλων. Καὶ δὴ ἑνοπλοὶ ἅπαντες γεγονότες, καὶ παρατάξεις αὐθις πεποιηκότες, ἤρξαντο κρότων τῶν τοῦ πολέμου. Τῶν γὰρ αὐτῶν σαλπύγγων σαλπισσαῶν ἐναπήρξαντο πολεμεῖν πρὸς τὰς γαλαῖας· αἱ κατὰ κράτος τοὺς μῦας ἡττήσασαι, ἔτρεψαν τοὺς δυστήνους εἰς φυγὴν. Οἱ μὲν οὖν ἄσπλοι πεφευγότες ἐν τοῖς τοίχοις εἰσεληλύθεσαν εἰς ῥαγάδας αὐτίκα· οἱ δ' ἑνοπλοὶ καὶ ἀρχηγέται τούτων, οἳ τε ἄρχοντες καὶ στρατηγοὶ τῶν ἄλλων, μὴ δυνάμενοι ἐν ταῖς ὁπαῖς ἐμβῆναι, διεφθάρησαν ἅπαντες ὑπὸ τῶν γαλεῶν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πρὸς τὸ ζῆν ἀκινδύνως κρείττων ἐστὶν ἡ εὐτέλεια, ἢ ἡ λαμπρότης καὶ δόξα τοῦ βίου.

292. Μυῖα. (F. 117. C. 243. B. 60.)

Μυῖα ἐμπεσοῦσα εἰς χύτραν κρέατος, ἐπειδὴ ὑπὸ τοῦ ζωμοῦ ἀποπνίγεσθαι ἤμελλεν, ἔφη πρὸς ἑαυτήν· „ἀλλ' ἐργασε καὶ βέβρωκα καὶ πέπωκα καὶ λέλουμαι, καὶ θνησκούσῃ οὐ μέλει μοι.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι ῥαδίως φέρουσι τὸν θάνατον οἱ ἄνθρωποι, ὅταν ἀβασανίστως παρακολουθῶσι.

293. Μυῖαι. (S. 81. F. 68. C. 89 et p. 318.)

Ἐν τινι ταμείῳ μέλιτος ἐκχυθέντος μυῖαι προσ-

πιᾶσαι κατήσδιον· διὰ δὲ τὴν γλυκύτητα τοῦ καρποῦ οὐκ ἀφίσταντο. Ἐμπαγέντων δ' αὐτῶν τῶν ποδῶν, ὥς οὐκ ἠδύναντο ἀναπτῆναι, ἀποπνιγόμενοι ἔφασαν· „ἄθλιαί ἡμεῖς, αἱ διὰ βραχείαν ἡδονὴν ἀπολλύμεθα.“

Οὕτω πολλάκις ἡ λιχνεία πολλῶν κακῶν αἰτία γίνεται.

294. Μύρμηξ. (S. 164. C. 108 et p. 319. F. 116.)

Μύρμηξ ὁ νῦν τὸ παλαιὸν ἄνθρωπος ἦν· καὶ τῇ γεωργίᾳ προσέχων τοῖς ἰδίοις πόνοις οὐκ ἠρκεῖτο, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἀλλοτριόις ἐποφθαλμιῶν διετέλει, τοὺς τῶν γειτόνων καρποὺς ὑφαίρουμένος. Ὁ δὲ Ζεὺς ἀγανακτήσας κατὰ τῆς πλεονεξίας αὐτοῦ μετεμόρφωσεν αὐτὸν εἰς τοῦτο τὸ ζῶον, ὃ καλεῖται μύρμηξ. Ὁ δὲ καὶ τὴν μορφὴν ἀλλάξας τὴν διάθεσιν οὐ μετέβαλε· μέχρι γὰρ νῦν κατὰ τὰς ἀρούρας περιῶν τοὺς πόνους τῶν ἄλλων συλλέγει καὶ ἑαυτῷ ἀποθησανοῖζει.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι οἱ φύσει πονηροὶ, καὶ τὰ μάλιστα κολάζονται, τὸν τρόπον οὐκ ἀποτίθενται.

295. Μύρμηξ καὶ Κάνθαρος.
(S. 111. F. 84. C. 244 et p. 384.)

Θέρους ὥρα μύρμηξ περιπατῶν κατὰ τὴν ἀρουραν πυρούς καὶ κριθὰς συνέλεγεν, ἀποθησανοῖζόμενος ἑαυτῷ τροφὴν εἰς τὸν χειμῶνα. Κάνθαρος δὲ τοῦτον θεασάμενος ἐθαύμασεν ὥς ἐπιπονώτατον, εἶγε παρ' αὐτὸν τὸν καιρὸν μοχθεῖ, παρ' ὃν τὰ ἄλλα ζῶα πόνων ἀφειμένα ὀρεστώνην ἄγει. Ὁ δὲ τότε μὲν ἡσύχαζεν· ὕστερον δὲ, ὅτε χειμῶν ἐνέστη, τῆς κόπρου ὑπὸ τοῦ ὄμβρου κλυσθείσης, ὁ κάνθαρος ἦκε πρὸς αὐτὸν λιμώτων καὶ τροφῆς μεταλαβεῖν δεόμενος. Ὁ δὲ ἔφη πρὸς αὐτόν· „ὦ κάνθαρε, ἀλλ' εἰ τότε ἐπόνεις, ὅτε ἐμόχθουν καὶ με ὠνείδιζες, οὐκ ἂν νῦν τροφῆς ἐπεδέεον.“

Οὕτως οἱ παρὰ τὰς εὐθηνίας τοῦ μέλλοντος μὴ προνοοῦμενοι παρὰ τὰς τῶν καιρῶν μεταβολὰς τὰ μέγιστα δυστυχοῦσι.

296. Μύρμηξ καὶ Περιστερὰ. (C. 41. S. 165.)

Μύρμηξ διψήσας, κατελθὼν εἰς πηγὴν, παρασυρεῖς ὑπὸ τοῦ ρεύματος, ἀπεπνίγετο. Περιστερὰ δὲ τοῦτο θεασαμένη, κλῶνα δένδρου περιελούσα, εἰς τὴν πηγὴν ἐξόψεν, ἐφ' οὗ καὶ καθίσας ὁ μύρμηξ διεσώθη. Ἰξευτῆς δὲ τις μετὰ τοῦτο τοὺς καλάμους συνθεῖς, ἐπὶ τὸ τὴν περιστερὰν συλλαβεῖν ἦει. Τοῦτο δ' ὁ μύρμηξ ἑωρακῶς, τὸν τοῦ Ἰξευτοῦ πόδα ἔδακεν. Ὁ δὲ ἀλγήσας τοὺς τε καλάμους ἐξόψη, καὶ τὴν περιστερὰν αὐτίκα φνεῖν ἐποίησεν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ τοῖς εὐεργέταις χάριν ἀποδιδόναι.

296^b. Ἄλλως. (F. 118. C. p. 300.)

Μύρμηξ διψήσας, κατελθὼν εἰς πηγὴν καὶ βουλόμενος πιεῖν, ἀπεπνίγετο· περιστερὰ δὲ καθεζομένη ἐν τῷ παρεσχηκότῳ δένδρῳ, ἐθεάσατο αὐτόν, καὶ κόψασα φύλλον ἀπὸ τοῦ δένδρου ἐξόψεν εἰς τὴν πηγὴν, δι' οὗ ἐπιβὰς ὁ μύρμηξ ἐσώθη. Ἰξευτῆς δὲ τις παρασταθεῖς καὶ συνθεῖς τοὺς καλάμους, τὴν περιστερὰν συλλαβεῖν ἐβουλήθη. Ὁ δὲ μύρμηξ θεασάμενος, ἔδακε τὸν πόδα τοῦ Ἰξευτοῦ. Ὁ δὲ ἀλγήσας, θίψας τοὺς καλάμους, ἐποίησε φνεῖν τὴν περιστερὰν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι, εἰ καὶ τὰ ἄλογα ζῶα αἰσθῶσιν ἔχουσι τοῦ καλοῦ, πῶς οὐ δεῖ ἡμᾶς τοὺς εὐεργέτας ἀμείβεσθαι; [ἢ· Δύνανται καὶ τὰ μικρὰ τοῖς εὐεργέταις μεγάλας ἀμοιβὰς παρέχειν.]

297. Μῦς ἀρουραῖος καὶ Μῦς ἀστικός. (C. 301. F. 121.)

Μῦς ἀρουραῖος ἀστικῷ γίνεται φίλος μυῖ, καὶ τὴν

φιλίαν πιστούμενος πρῶτος εἰς ἀγρὸν τὸν ἀστικὸν παρελάμβανε, καὶ ξενίαν αὐτῷ παρατίθει καὶ τράπεζαν, ἃ φέρειν οἶδε τοῖς ἐνοικοῦσιν ἀγρός. Ἀμειβομένοις δὲ τὴν ξενίαν ὁ ἀστικός εἰς ἄστν τὸν ἀρουραῖον ἐκόμιζε, καὶ εἰς ἀνδρὸς εὐπόρου παρελάμβανεν οἶκον. Ὡς δὲ τῶν ὄντων ἤδη προσάπτεσθαι ἤθελον, προσιών τις ἀνέκοπτε· καὶ τοσαυτάκις τῆς ἐν τοῖς ὄψοις ἀπηλαύνοντο πείρας, ὡσάκις ἐπειρῶντο μεταλαμβάνειν. Καὶ τελευταῖον ὁ ἀρουραῖος „ἄπειμι“ ἔφη, „τὴν ἐν ἀγροῖς προτιμῶν μετριότητα τῆς ἐν ἄστει τρυφῆς.“

Οὕτως οἱ μέτρια κτώμενοι τῶν πλουτούντων εἰσὶν αἰρετώτεροι.

297^b. Ἄλλως. (C. p. 197. B. 108.)

Μῦες δύο, ὁ μὲν ἀρουραῖος, ὁ δὲ οἰκόσιτος, κοινὸν εἶχον τὸν βίον. Ὁ δὲ οἰκόσιτος ἤλθε πρῶτος δειπνήσων ἐπὶ τῆς ἀρούρας ἐτι ἀνθούσης. Τρώγων δὲ σίτον καὶ ῥίζας σὺν ταῖς βώλοις εἶπε· „Μύρμηκος ζῆς βίον, ταλαίπωρε. Ἐμοὶ δὲ πολλὰ ἔνεστιν ἀγαθὰ· τὸ κέρας οἰκῶ τῆς Ἀμαλθείας ὡς πρὸς σέ. Ἐὰν ἔλθῃς μετ' ἐμοῦ, ὡς θέλεις, ἄσωτεύσῃ.“ Ἀπῆγε πείσας τὸν μῦν ἐν τῷ οἴκῳ. Ἐδειξε δὲ αὐτῷ σίτον καὶ ἄλευρα καὶ ὄσπρια καὶ σῦκα καὶ μέλι καὶ φοίνικας· οὗτος δὲ ἐτέρφθη καὶ διεχύθη· ὁ δὲ ἤγαγε καὶ τυρὸν ἐκ κανισκίου σύρων. Ἦνοιξέ τις τὴν θύραν· οἱ δ' ἐφυγον εἰς στενὴν τρώγλην, ἔτριζον δὲ ὑπ' ἀλλήλων στενούμενοι. Ὡς δὲ πάλιν ἡμελλεν ἐκκύψαι καὶ μικρὰν ἰσχάδα σῦραι, ἕτερος ἤλθεν ἄλλο τι ἄραι· οἱ δ' ἐνδον ἐκρύπτοντο. Ὁ δὲ ἀρουραῖος μῦς „καίπερ τοσαῦτα δειπνῶν“, εἶπε „χαίρε καὶ πλούτει καὶ τρύφα, ἔχων τὰ πάντα μετὰ κινδύνων· ἐγὼ δὲ βοτάνας καὶ ῥίζας τρώγων ἀφόβως καὶ λιτῶς ζήσω.“

298. Μῦς καὶ Βάτραχος. (C. 245. F. 307.)

Χερσαῖος μῦς κακῇ μοίρᾳ βατράχῳ ἐφιλιώθη. Ὁ δὲ βάτραχος, κακῶς βουλευσάμενος, τὸν πόδα τοῦ μύδος τῷ ἑαυτοῦ ποδὶ συνέδησε. Καὶ πρῶτον μὲν ἐπὶ τῆς χώρας ἤλθον σίτον δειπνήσοντες· ἔπειτα τὸ χεῖλος τῆς λίμνης πλησιάσαντες, ὁ μὲν βάτραχος τὸν μῦν εἰς τὸν βυθὸν κατήνεγκεν, αὐτὸς βρυάζων τῷ ὕδατι, καὶ τὸ βρεκεκεκῆξ, κοᾶξ, κοᾶξ ἀνακράζων. Ὁ δὲ ἄθλιος μῦς τῷ ὕδατι φυσηθεὶς ἐτεθνήκει· ἐπέπλει δὲ τῷ ποδὶ τοῦ βατράχου συνδεδεμένος. Ἰκτίνος δὲ τοῦτον ἰδὼν τοῖς ὄνυσιν ἤρπασε· βάτραχος δὲ δεσμώντης ἐπηκολούθει, δειπνον καὶ αὐτὸς ἰκτίνῳ γεννησόμενος.

Ὅτι, καὶ νεκρὸς ἢ τις, ἰσχύει πρὸς ἄμυναν· ἡ γὰρ θεία δίκη ἐφορᾷ πάντα, καὶ τὸ ἴσον ἀποδιδούσα ζυγοστατεῖ.

299. Μῦς καὶ Ταῦρος. (B. 112.)

Μῦς ταῦρον ἔδακεν. ὁ δ' ἐδίωκεν ἀλγῆσας τὸν μῦν· φθάσας δ' εἰς μυχὸν φυγεῖν τρώγλης, ὥρυσσεν ἐστῶς τοῖς κέρασι τοὺς τοίχους, ἕως κοπωθεὶς ὀκλάσας ἐκοιμήθη παρὰ τὴν ὀπὴν ὁ ταῦρος. ἔνθεν ἐκκύψας ὁ μῦς ἐφέρει, καὶ πάλιν δακῶν φεύγει. ὁ δ' ἐξαναστὰς οὐκ ἔχων ὁ ποιήσῃ διηπορεῖτο· τῷ δ' ὁ μῦς ἐπιτρώξας· „οὐχ ὁ μέγας αἰεὶ δυνατός· ἐσθ' ὅπου μᾶλλον τὸ μικρὸν εἶναι καὶ ταπεινὸν ἰσχύει.“

300. Ναυαγός. (C. 246. F. 308. S. 30.)

Ἀνὴρ πλούσιος Ἀθηναῖος μεθ' ἐτέρων τινῶν ἐπλει. Καὶ δὴ χεიმῶνος σφοδροῦ γενομένου, καὶ τῆς νεῶς περιτραπίσης, οἱ μὲν λοιποὶ πάντες διενήχοντο, ὁ δὲ Ἀθηναῖος παρ' ἑκαστα τὴν Ἀθηναῖν ἐπικαλούμενος μυ-

ρία ἐπηγγέλλετο, ἐὰν περισωθῇ. Εἷς δὲ τις τῶν συν-
νευαναγκηκότων παρανηχόμενος ἔφη πρὸς αὐτόν· „σὺν
Ἀθηνᾷ καὶ χεῖρα κίνει.“

Τοὺς εἰς συμφορὰς ἐμπέποντας χρὴ καὶ αὐτοὺς
ὑπὲρ ἑαυτῶν νοπιᾶν, καὶ εἶθ' οὕτως τοῦ θεοῦ περὶ
βοηθείας δέεσθαι.

301. Νεανίσκοι καὶ Μάγειρος. (S. 66. F. 60. C. p. 293.)

Δύο νεανίσκοι ἐν ταύτῳ κρέας ἄνουντο. Καὶ δὴ
τοῦ μαγείρου περισπασθέντος, ὁ ἕτερος ὑφελόμενος τὸ
κρέας εἰς τοῦ ἑτέρου τὸν κόλπον καθήκεν αὐτό. Ἐπι-
στραφέντος δὲ τοῦ μαγείρου καὶ ἐπιζητοῦντος ἐκεῖνόν
τε αἰτιωμένου, ὁ μὲν εἰληφῶς ὤμνυε μὴ ἔχειν, ὁ δὲ
ἔχων μὴ εἰληφέναι· καὶ ὁ μάγειρος αἰσθόμενος αὐτῶν
τὴν κακοτεχνίαν, ἔφη· „ἀλλὰ κἂν ἐμὲ λάθῃτε ἐπιορ-
κοῦντες, θεοὺς μέντοι οὐ λήσετε.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι ἡ αὐτὴ ἐστὶν ἡ ἀσέβεια τῆς
ἐπιορκίας, κἂν αὐτὴν τις κατασκευάζηται.

301^b. Ἄλλως. (C. 26.)

Δύο νεανίσκοι μαγείρῳ παρεκάθηντο. Καὶ δὴ τοῦ
μαγείρου περὶ τι τῶν οἰκείων ἔργων ἀσχολουμένου,
ἄτερος τούτων, μέρος τι τῶν κρεῶν ὑφελόμενος, εἰς
τὸν θατέρου καθήκε κόλπον. Ἐπιστραφέντος δὲ τοῦ
μαγείρου καὶ τὸ κρέας ἐπιζητοῦντος, ὁ μὲν εἰληφῶς
ὤμνυε μὴ ἔχειν, ὁ δ' ἔχων μὴ εἰληφέναι. Ὁ δὲ μάγει-
ρος, αἰσθόμενος τὴν κακοτεχνίαν αὐτῶν, εἶπεν· „ἀλλὰ
κἂν ἐμὲ λάθῃτε, τὸν γ' ἐπιορκούμενον θεὸν οὐκ οὐκ
λήσετε.“

302. Νεανίσκος καὶ Ἴππος.

(C. 332. F. 402. ex Luciani Cynico c. 18.)

Νεανίσκος τις ἐφ' ἵππον ἀνέβη μαινόμενον. Ἀρ-
πάσας δὲ αὐτὸν ἔφερεν ὁ ἵππος· ὁ δ' οὐκ ἔτι καταβῆναι

τοῦ ἵππου θέοντος ἐδύνατο. Καὶ τις ἀπαντήσας ἠρώ-
τησεν αὐτὸν „ποῖαν ἄπεισιν;“ Ὁ δ' εἶπεν· „ὅποι ἂν
τούτῳ δοκῇ;“ δεικνὺς τὸν ἵππον.

Οὕτω πολλοί, ἂν τις ἐρωτᾷ „ποῖ φέρεσθε;“ τάληθ' ἡ
ἐθέλοντες λέγειν, ἐροῦσιν, ἀπλῶς μὲν „ὅποιπερ ἂν
ταῖς ἐπιθυμίαις δοκῇ;“ κατὰ μέρος δὲ ὅποιπερ ἂν τῇ
ἡδονῇ δοκῇ, ποτὲ δὲ ὅποι τῇ δόξῃ, ποτὲ δὲ αὐτῇ τῇ φι-
λοκερδεΐᾳ· ποτὲ δὲ ὁ θυμὸς, ποτὲ δὲ ὁ φόβος, ποτὲ δὲ
ἄλλο τι τοιοῦτον αὐτοὺς ἐκφέρει.

303. Νεβρὸς καὶ Ἐλαφος. (F. 120. C. 56 et p. 309.)

Νεβρὸς δῆποτε πρὸς τὴν ἔλαφον εἶπε· „σὺ τῷ με-
γέθει μελῶν κυνὸς τυγχάνεις καὶ ταχυτάτῃ καὶ ὀξεῖα
πρὸς δρόμον, κέρατα δὲ πρὸς ἄμυναν κατέχεις· καὶ τί,
ὦ μῆτερ, οὕτω φοβῇ τοὺς κύνας;“ Ἡ δὲ πρὸς αὐτὸν
ἔφη γελῶσα οὕτως· „ὅτι μὲν ἐγὼ ταῦτα ἅπαντα ἔχω,
εὖ οἶδα σαφῶς καὶ γινώσκω, ὦ τέκνον· ἐπὶ δὲ κυνὸς
ὕλακῃς ἀκούσω, σκοτοῦμαι καὶ πρὸς φυγὴν τρέπομαι.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοὺς ἀνθρώπους τοὺς φύσει
δειλοὺς οὐδεμία παραίνεσις ἀνθρώπου ἐπιρρώωννυσι.

304. Νέος ἄσωτος καὶ Χελιδών. (C. 248 et p. 385. F. 123.)

Νέος ἄσωτος, καταφαγὼν τὰ πατρῶα, ἱματίου δὲ
μόνου αὐτῷ περιλειφθέντος, ὥς ἐθεάσατο χελιδόνα
παρὰ καιρὸν ὀφθεῖσσαν, οἰόμενος ἤδη θέρους εἶναι, ὥς
μηκέτι δεόμενος ἱματίου, καὶ τοῦτο ἐπώλησεν. Ὅτε-
ρον δὲ, χειμῶνος ἐπιλαβομένου καὶ σφοδροῦ γενομένου
τοῦ ἀέρος, ἐπειδὴ εἶδε τὴν χελιδόνα νεκρὰν κειμένην,
ἔφη πρὸς αὐτήν· „ὦ αὐτὴ, σὺ κἀμὲ ἀπώλεσας.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶν τὸ παρὰ καιρὸν πραττόμε-
νον ἐπικίνδυνόν ἐστιν.

305. Νοσῶν καὶ Ἰατρός. (C. 43 et p. 302. F. 126.)

Νοσῶν τις καὶ ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ ἐρωτώμενος, ὅπως διετέθη, πλέον εἶπε τοῦ δέοντος ἰδρωκέναι· ὁ δὲ ἀγαθὸν ἔφη τοῦτ' εἶναι. Ἐκ δευτέρου δὲ παρ' αὐτοῦ πάλιν ἐρωτηθεὶς, ὅπως ἔσχε, φρίκη συσχεθεὶς εἶπε σφοδρῶς διατετινάχθαι· ὁ δὲ καὶ τοῦτ' ἀγαθὸν ἔφησεν εἶναι. Ἐκ δὲ τρίτου αὖθις ἐρωτηθεὶς, ὅπως διεγέμετο, εἶπεν ὑδέρῳ περιπεπτωκέναι· ὁ δὲ καὶ τοῦτο πάλιν ἀγαθὸν εἶπεν εἶναι. Εἴτα τῶν οἰκείων τινὸς αὐτὸν ἐρωτήσαντος, ὅπως ἔχει· „ἐγὼ“ εἶπεν, „ὥ οὔτος, ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν ἀπόλλυμαι.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι μάλιστα τῶν ἀνθρώπων δυσχεραίνομεν τοὺς πρὸς χάριν αἰεὶ βουλομένους λέγειν.

306. Νυκτερὶς καὶ Βάτος καὶ Αἴθνια. (S. 167.)

Νυκτερὶς καὶ βάτος καὶ αἴθνια πρὸς ἀλλήλους κοινῶν σπεισάμενοι ἐμπορεύεσθαι διέγνωσαν. Καὶ ἡ μὲν νυκτερὶς ἀργύριον δανεισαμένη εἰς μέσον κατέθηκεν, ἡ δὲ βάτος ἐσθῆτα ἐνεβάλετο, ἡ δὲ αἴθνια τὸ πλοῖον. Χειμῶνος δὲ σφοδροῦ γενομένου καὶ τῆς νεῶς περιτραπείσης, πάντα ἀπολέσαντες αὐτοὶ ἐπὶ τὴν γῆν διεσώθησαν. Καὶ ἡ μὲν αἴθνια ἀπ' ἐκείνου τὸ πλοῖον ζητοῦσα ἐπὶ (κατὰ?) τοῦ βυθοῦ δύνει, οἰομένη ποτὲ εὐρήσειν· ἡ δὲ νυκτερὶς τοὺς δανειστὰς φοβουμένη ἡμέρας μὲν οὐ φαίνεται, νυκτὸς δὲ ἐπὶ νομῇν ἔξεισιν· ἡ δὲ βάτος τὰς ἐσθῆτας ἐπιζητοῦσα τῶν παριόντων ἐπιλαμβάνεται (τῶν) ἱματίων, προσδοκῶσα τὰ ἴδια ἐπιγνώσεσθαι.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι περὶ ταῦτα μᾶλλον σπουδάζομεν, περὶ ἃ πρότερον πταίσωμεν.

306^b. Ἄλλως. (C. 42 et p. 300. F. 124.)

Νυκτερὶς καὶ βάτος καὶ αἴθνια, ἐταιρείααν ποιησά-

μενοι, ἐμπορικὸν διέγνωσαν βίον ζῆν. Ἡ μὲν οὖν νυκτερὶς ἀργύριον δανεισαμένη κατέθηκεν εἰς τὸ μέσον, ἡ δὲ βάτος ἐσθῆτα μεθ' ἑαυτῆς ἔλαβεν, ἡ δὲ αἴθνια τρίτη χαλκόν· καὶ ἀπέπλευσαν. Χειμῶνος δὲ σφοδροῦ γενομένου καὶ τῆς νεῶς περιτραπείσης, πάντα ἀπολέσαντες αὐτοὶ ἐπὶ τὴν γῆν διεσώθησαν. Ἐξ ἐκείνου τοίνυν ἡ μὲν αἴθνια τοῖς αἰγιαλοῖς αἰεὶ παρεδρεύει, μὴ πον τὸν χαλκὸν ἐκβάλλει ἢ θάλαττα· ἡ δὲ νυκτερὶς, τοὺς δανειστὰς φοβουμένη, τῆς μὲν ἡμέρας οὐ φαίνεται, νύκτωρ δ' ἐπὶ νομῇν ἔξεισιν· ἡ δὲ βάτος τῆς τῶν παριόντων ἐσθῆτος ἐπιλαμβάνεται, εἰ πον τὴν οἰκείαν ἐπιγνοίη ζητοῦσα.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι περὶ ἃ σπουδάζομεν, τούτοις ἐς ὕστερον περιπίπτομεν.

307. Νυκτερὶς καὶ Γαλῆ. (C. 109 et p. 320. F. 125.)

Νυκτερὶς, ἐπὶ γῆς πεσοῦσα, ὑπὸ γαλῆς συνελήφθη· καὶ μέλλουσα ἀναιρεῖσθαι περὶ σωτηρίας ἐδεῖτο. Τῆς δὲ φαιμένης, μὴ δύνασθαι αὐτὴν ἀπολύσαι, φύσει γὰρ πᾶσι τοῖς πτηνοῖς πολεμεῖν, αὐτὴ ἔλεγεν οὐκ ὄρνις, ἀλλὰ μῦς εἶναι, καὶ οὕτως ἀφείθη. Ὡς τερον δὲ πάλιν πεσοῦσα, καὶ ὑφ' ἐτέρας συλληφθεῖσα γαλῆς, μὴ βρωθῆναι ἐδεῖτο. Τῆς δὲ εἰπούσης ἅπασιν ἐχθραίνειν μύσιν, αὐτὴ μὴ μῦς, ἀλλὰ νυκτερὶς ἔλεγεν εἶναι, καὶ πάλιν ἀπελύθη. Καὶ οὕτω συνέβη, δις αὐτὴν ἀλλαξάμενην τὸ ὄνομα, σωτηρίας τυχεῖν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ καὶ ἡμᾶς μὴ τοῖς αὐτοῖς αἰεὶ ἐπιμένειν, λογιζομένους, ὥς οἱ τοῖς καιροῖς συμμετασχηματιζόμενοι πολλάκις τοὺς κινδύνους ἐκφεύγουσιν.

308. Ξυλευόμενος καὶ Ἐρμῆς. (C. 44. S. 168. F. 127.)

Ξυλευόμενός τις παρὰ τινα ποταμὸν τὸν οἰκείον ἀπέβαλε πέλεκυν. Ἀμυχανῶν τοίνυν παρὰ τὴν ὄχθην

καθίσας ὠδύρετο. Ἐρμῆς δὲ, μαθὼν τὴν αἰτίαν καὶ οἰκτείρας τὸν ἄνθρωπον, καταδὺς εἰς τὸν ποταμὸν, χρυσοῦν ἀνήνεγκε πέλεκυν, καὶ, εἰ οὗτός ἐστιν, ὃν ἀπώλεσεν, ἤρετο. Τοῦ δὲ μὴ τοῦτον εἶναι φαιμένου, αὐτὸς καταβάς, ἀργυροῦν ἀνεκόμεσε. Τοῦ δὲ μηδὲ τοῦτον εἶναι τὸν οἰκεῖον εἰπόντος, ἐκ τρίτου καταβάς, ἐκείνου τὸν οἰκεῖον ἀνήνεγκε. Τοῦ δὲ τοῦτον ἀληθῶς εἶναι τὸν ἀπολωλότα φαιμένου, Ἐρμῆς, ἀποδεξάμενος αὐτοῦ τὴν δικαιοσύνην, ἅπαντας αὐτῷ ἔδωκ' ἑσάτο. Ὁ δὲ παραγενόμενος πρὸς τοὺς ἐταίρους τὰ συμβάντα αὐτοῖς διεξέηλυνεν· ὧν εἷς τις τὰ ἴσα διαπραξασθαι ἐβουλεύσατο, καὶ παρὰ τὸν ποταμὸν ἔλθων, καὶ τὴν οἰκίαν ἀξίνην ἐξεπλήηδες ἀφελὺς εἰς τὸ ρεῦμα, κλαίων ἐκάθητο. Ἐπιφανείς οὖν ὁ Ἐρμῆς κἀκείνῳ καὶ τὴν αἰτίαν μαθὼν τοῦ θρήνου, καταβάς ὁμοίως χρυσὴν ἀξίνην ἐξήνεγκε, καὶ ἤρετο, εἰ ταύτην ἀπέβαλε. Τοῦ δὲ σὺν ἡδονῇ „ναὶ ἀληθῶς ἥδ' ἐστὶ“ φήσαντος, μισήσας ὁ θεὸς τὴν τοσαύτην ἀναλίδειαν, οὐ μόνον ἐκείνην κατέσχευ, ἀλλ' οὐδὲ τὴν οἰκίαν ἀπέδωκεν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι, ὅσον τοῖς δικαίοις τὸ θεῖον συναίρεται, τοσοῦτον τοῖς ἀδίκτοις ἐναντιοῦται.

308^b. Ἄλλως. (C. 44.)

Γεωργὸν φασὶ παρὰ ποταμὸν βαδίζοντα ἀποβαλεῖν ἀξίνην· κατοικτείραντα δὲ τὸν ποταμὸν ἀνεῖναι αὐτῷ ἀργυρᾶν. Τοῦ δὲ φήσαντος, οὐκ εἶναι ταύτην αὐτοῦ, ἀνεῖναι αὐτὸς χρυσῆν. Ἀρνησαμένου δὲ καὶ ταύτην, τὸν ποταμὸν τὴν ἰδίαν αὐτῷ ἀναδοῦναι, καὶ τὰς ἄλλας δωρήσασθαι, ἀγασθέντα αὐτὸν τῆς δικαιοσύνης. Ἐτερον δὲ γεωργὸν, βουλόμενον τῶν αὐτῶν τυχεῖν, ἐκόντα καταβαλεῖν τὴν ἀξίνην ἐν τῷ αὐτῷ ποταμῷ. Τὸν δὲ ποταμὸν οὐδὲ τὴν ἰδίαν αὐτῷ ἀναπέμψαι. Τὸν δὲ προ-

τερον γεωργὸν παρατυχόντα εἰπεῖν πρὸς αὐτόν· „οὐκ αἰ ποταμὸς ἀξίνας φέρει.“

309. Ὀδοιπόροι. (C. 83. F. 237. S. 67.)

Δύο τινὲς κατὰ ταὐτὸν ὠδοιπόρουν, καὶ θατέρου πέλεκυν εὐρόντος, ἄτερος ὁ μὴ εὐρὼν παρήνει αὐτῷ μὴ λέγειν „εὐρηκα“, ἀλλ' „εὐρήκαμεν.“ Μετὰ μικρὸν δὲ ἐπελθόντων αὐτοῖς τῶν τὸν πέλεκυν ἀποβεβληκότων, ὁ ἔχων αὐτὸν διωκόμενος πρὸς τὸν μὴ εὐρόντα συνοδοιπόρον ἔλεγεν· „ἀπολώλαμεν.“ Ὁ δ' εἶπεν· „ἀπόλωλα λέγε, οὐκ ἀπολώλαμεν· καὶ γὰρ καὶ ὅτε τὸν πέλεκυν εὐρες, εὐρηκα ἔλεγες, οὐχ εὐρήκαμεν.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ μὴ μεταλαμβάνοντες τῶν εὐτυχημάτων οὐδ' ἐν ταῖς συμφοραῖς βέλαιοι εἰσι φίλοι.

310. Ὀδοιπόροι. (C. 110. F. 258. S. 172.)

Ὀδοιπόροι, κατὰ τινὰ αἰγιαλὸν ὁδεύοντες, ἦλθον ἐπὶ τινὰ σκοπιάν. Κἀκεῖθεν θεασάμενοι φρύγανα πόρρωθεν ἐπιπλέοντα, ναῦν εἶναι μεγάλην φήθησαν· διὸ δὴ προσέμενον, ὥς μελλούσης αὐτῆς προσορμίζεσθαι. Ἐπεὶ δὲ ὑπὸ ἀνέμου φερόμενα τὰ φρύγανα ἐγγυτέρω ἔγνετο, οὐκέτι ναῦν, ἀλλὰ πλοῖον ἐδόκουν βλέπειν. Ἐξενεχθέντα δὲ αὐτὰ φρύγανα ὄντα ἰδόντες, πρὸς ἀλλήλους ἔφασαν· „ὥς ἄρα μάτην ἡμεῖς τὸ μηδὲν ὃν προσεδεχόμεθα.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τῶν ἀνθρώπων ἐνιοι, ἐξ ἀπροόπτου δοκοῦντες φοβεροὶ εἶναι, ὅταν εἰς πείραν ἔλθωσιν, οὐδενὸς εὐρίσκονται ἄξιοι.

311. Ὀδοιπόροι καὶ Ἄρκτος. (C. 249. F. 57. S. 65.)

Δύο φίλοι τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἐβάδιζον. Ἄρκτου δὲ αὐτοῖς ἐπιφανείσης, ὁ μὲν εἷς φθάσας ἀνέβη ἐπὶ τὴν δένδρον καὶ ἐνταῦθα ἐκρύπτετο· ὁ δὲ ἕτερος, μέλλων

περικατάληπτος γίνεσθαι, πεσὼν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἐαυτὸν νεκρὸν προσεποιεῖτο. Τῆς δὲ ἄρκτου προσε-
νεγκούσης αὐτῷ τὸ ῥύγχος καὶ περιοσφραινομένης, τὰς
ἀναπνοὰς συνέχε· φασὶ γὰρ νεκροῦ μὴ ἄπτεσθαι τὸ
ζῶον. Ἀπαλλαγείσης δὲ, ὁ ἀπὸ τοῦ δένδρου καταβάς
ἐπυνθάνετο τοῦ ἑτέρου, τί ἢ ἄρκτος πρὸς τὸ οὐς εἰρή-
κει. Ὁ δὲ εἶπε, τοῦ λοιποῦ τοιούτοις μὴ συνοδοιπορεῖν
φίλοις, οἳ ἐν κινδύνοις οὐ παραμένουσιν.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι τοὺς γνησίους τῶν φίλων αἱ
συμφοραὶ δοκιμάζουσιν.

312. Ὀδοιπόροι καὶ Κόραξ. (C. 250. F. 310.)

Πορευομένοις τισὶν ἐπὶ πρᾶξιν τινα κόραξ ὑπὴν-
τησεν τῶν ὀφθαλμῶν τὸν ἕτερον πεπηρωμένους. Ἐπι-
στραφέντων δὲ αὐτῶν, καὶ τινος ὑποστρέψαι παραι-
νούντος, τοῦτο (γὰρ) σημαίνει τὸν οἰωνόν, ἕτερος
ὑποτυχῶν εἶπεν· „καὶ πῶς οὗτος ἡμῖν δύναται τὰ μέλ-
λοντα μαντεύεσθαι, ὃς οὐδὲ τὴν ἰδίαν πῆρωςιν προεί-
δετο, ἵνα φυλάσσεται;“

Οὕτω καὶ οἱ ἐν τοῖς οἰκείοις πράγμασι τὸ ἄβουλον
κεκτημένοι καὶ εἰς τὰς τῶν πέλας συμβουλίας ἀδόκιμοι.

313. Ὀδοιπόροι καὶ Πλάτανος.
(S. 170. C. 251 et p. 387. F. 129.)

Ὀδοιπόροι δύο θέρους ὄρα περὶ μεσημβρίαν ὑπὸ
καύματος τρυχόμενοι, ὥς ἐθεάσαντο πλάτανον, ὑπὸ
ταύτην καταντήσαντες καὶ ἐν τῇ σκιᾷ κατακλιθέντες
ἀνεπαύοντο. Ἀναβλέψαντες δὲ εἰς τὴν πλάτανον ἔλε-
γον πρὸς ἀλλήλους, ὥς ἀνωφελὲς καὶ ἄκαρπον τοῦτο
ἀνθρώποις ἐστὶ τὸ δένδρον. Ἡ δὲ ὑποτυχούσα ἔφη·
„ὦ ἀχάριστοι, ἐτι τῆς ἐξ ἐμοῦ εὐεργεσίας ἀπολαύοντες
ἄρχειαν με καὶ ἄκαρπον ἀποκαλεῖτε;“

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων τινὲς οὕτω ἀτυχεῖς εἰσιν,

ὥς καὶ εὐεργετοῦντες τοὺς πέλας ἐπὶ τῇ χρηστότητι
ἀπιστεῖσθαι.

314. Ὀδοιπόρος καὶ Ἀλήθεια.
(C. 365 et p. 411. F. 364. B. 127.)

Ὀδοιπορῶν τις ἐν ἐρήμῳ εὗρε γυναικα μόνην κα-
τηφῇ ἐστῶσαν, καὶ φησιν αὐτῇ· „τίς εἶ;“ Ἡ δ' ἔφη
„Ἀλήθεια.“ „Καὶ διὰ ποίαν αἰτίαν τὴν πόλιν ἀφείσα
τὴν ἐρημίαν οἰκεῖς;“ Ἡ δ' εἶπεν· „ὅτι τοῖς πάλαι και-
ροῖς παρ' ὀλίγοις ἦν τὸ ψεῦδος, νῦν δὲ εἰς πάντας
ἀνθρώπους ἐστὶν, ἐάν τι ἀκούειν καὶ λέγειν θέλῃς.“

315. Ὀδοιπόρος καὶ Ἑρμῆς. (S. 173. C. 47 et p. 305. F. 156.)

Ὀδοιπόρος, πολλὴν ὁδὸν ἀνύων, ἠῤῥατο, ὃν ἂν
εὔρη, τούτου τὸ ἡμῖν τῷ Ἑρμῇ ἀναθεῖναι. Περιτυ-
χὼν δὲ πῆρα, ἐν ᾗ ἀμύγδαλά τε ἦσαν καὶ φοίνικες, ταύ-
την ἀνείλετο, οἰόμενος ἄργύριον εἶναι. Ἐκτινάξας δὲ
ὥς εὗρε τὰ ἐνόντα, καταφαγὼν ταῦτα, καὶ λαβὼν τῶν
τε ἀμυγδάλων τὰ κελύφη καὶ τῶν φοινίκων τὰ ὅστᾳ,
ταῦτα ἐπὶ τινος βωμοῦ ἔθηκεν, εἰπὼν· „ἀπέχεις, ὦ
Ἑρμῇ, τὴν εὐχὴν· καὶ γὰρ τὰ ἐκτὸς ὃν εὔρον, καὶ τὰ
ἐντὸς πρὸς σὲ διανενέμῃκα.“

Πρὸς ἄνδρα φιλόργυρον, διὰ πλεονεξίαν καὶ θεοὺς
κατασοφίζόμενον, ὁ λόγος εὐκαιρος.

316. Ὀδοιπόρος καὶ Τύχη. (S. 169. C. 252. B. 49.)

Ὀδοιπόρος, πολλὴν ὁδὸν ἀνύσας, ἐπειδὴ κόπῳ
συνείχετο, πεσὼν παρὰ τι φρέαρ ἐκοιμᾶτο. Μέλλοντος
δὲ αὐτοῦ ὅσον οὐπὼ καταπίπτειν, ἡ Τύχη ἐπιστᾶσα
καὶ διεγείρας αὐτὸν εἶπεν· „ὦ οὔτος, εἶγε ἐπεπτώ-
κεις, οὐκ ἂν τὴν σεαυτοῦ ἀβουλίαν, ἀλλ' ἐμὲ ἤτιῳ.“

316^b. Ἄλλως. Παῖς καὶ Τύχη. (F. 62. C. 388.)

Ἐγγὺς φρέατος παῖς τις ἐκοιμᾶτο. Ἐπιστᾶσα δὲ

αὐτῷ ἢ Τύχη ἐβόα· „ἀνάστα καὶ ἄπελθε ἐντεῦθεν, μὴ πως κάτω τοῦ φρέατος πέσης, καὶ ἐμὲ τὴν Τύχην καταμέμψονται πάντες.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις σφαλλόμενοι [πράττοντες κακῶς] περιπίπτομεν κινδύνους καὶ μεμφόμεθα τὴν τύχην.

317. Οἷς καὶ Κύνων.

(C. 315. ex Xenoph. Comment. II, 7, 13. F. 366. C. p. 405. B. 130.)

Φασίν, ὅτε φωνήεντα ἦν τὰ ζῶα, τὴν οἷν πρὸς τὸν δεσπότην εἰπεῖν· „θανμαστὸν ποιεῖς, ὃς ἡμῖν μὲν ταῖς καὶ ἐριὰ σοι καὶ ἄρνας καὶ τυρὸν παρεχούσαις οὐδὲν δίδως, ὅ,τι ἂν μὴ ἐκ τῆς γῆς λάβωμεν, τῷ δὲ κυνὶ, ὃς οὐδὲν τοιοῦτόν σοι παρέχει, μεταδίδως οὐπὲρ αὐτὸς ἔχεις σίτου.“ Τὸν κύνα οὖν ἀκούσαντα εἰπεῖν· „ναὶ μὰ Δι'· ἐγὼ γάρ εἰμι ὁ καὶ ὑμᾶς αὐτὰς σῶζων, ὥστε μῆτε ὑπ' ἀνθρώπων κλέπτεσθαι μῆτε ὑπὸ λύκων ἀρπάζεσθαι· ἐπεὶ ὑμεῖς γε, εἰ μὴ ἐγὼ προφυλάττοιμι ὑμᾶς, οὐδ' ἂν νέμεσθαι δύναισθε, φοβούμεναι μὴ ἀπόλησθε.“ Οὕτω δὴ λέγεται καὶ τὰ πρόβατα συγχωρεῖν τὸν κύνα προτιμᾶσθαι.

318. Ὀναγρος καὶ Ὀνος. (C. 379. F. 340.)

Ὀναγρος ὄνον ἰδὼν βαρὺν γόμον ἐπαγόμενον, [καὶ] τὴν δουλείαν αὐτῷ ἐπονειδίζων ἔλεγεν· „εὐτυχὴς ὄντως ἐγὼ, ὅτι ζῶν ἐλευθέρως καὶ διάγων ἀκόπως, αὐτοσχέδιον καὶ τὴν νομὴν ἐν τοῖς ὄρεσι κέκτημαι· σὺ δὲ δι' ἄλλον τρέφῃ, καὶ δουλείαις καὶ πληγαῖς καθυποβάλλῃ διηνεκῶς.“ Συνέβη δ' οὖν αὐθωρὸν λέοντά τινα φανῆναι, καὶ τῷ μὲν ὄνῳ μὴ προσπελάσαι, ὥς συνόντος αὐτῷ τοῦ ὀνηλάτου, τῷ δὲ ὀναγρῷ, μεμονωμένῳ τυγχάνοντι, σφοδρῶς ἐπελθεῖν καὶ αὐτῷ θέσθαι κατάβρωμα.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς οἱ ἀνυπότακτοι καὶ σκληροτράχηλοι, τῇ αὐτοβουλίᾳ φερόμενοι καὶ βοηθείας τινὸς μὴ δεόμενοι, αὐθωρὸν πτώμα γίνονται.

319. Ὀνοι πρὸς τὸν Δία. (S. 181. C. 112 et p. 321. F. 138.)

Ὀνοι ποτὲ ἀχθόμενοι ἐπὶ τῷ συνεχῶς ἀχθοφορεῖν καὶ ταλαιπωρεῖν, πρέσβεις ἐπεμψαν πρὸς τὸν Δία, λύσιν τινὰ αἰτούμενοι τῶν πόνων. Ὁ δ' αὐτοῖς ἐπιδείξαι βουλόμενος, ὅτι τοῦτο ἀδύνατόν ἐστιν, ἔφη, τότε αὐτοὺς ἀπαλλαγῆσεσθαι τῆς κακοπαθείας, ὅταν οὐροῦντες ποταμὸν ποιήσωσι. Κάκεινοι αὐτὸν ἀληθεύειν ὑπολαβόντες, ἀπ' ἐκείνου καὶ μέχρι νῦν, ἐνθα ἂν ἀλλήλων οὐρον ἰδῶσιν, ἐνταῦθα καὶ αὐτοὶ παριστάμενοι οὐροῦσιν.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι τὸ ἐκάστῳ πεπωμένον ἀθεράπευτόν ἐστι.

320. Ὀνον ἀγοράζων. (C. 253. F. 311.)

Ὀνον τις ἀγοράζειν μέλλον, ἐπὶ δοκιμασίᾳ καὶ πείρᾳ αὐτὸν ἔλαβεν· καὶ εἰσαγαγὼν αὐτὸν ἐπὶ τῆς φάτης μετὰ τῶν ἰδίων αὐτοῦ ὄνων τοῦτον ἔστησεν. Ὁ δὲ καταλιπὼν τοὺς ἄλλους ἐπὶ τῷ ἀργοτάτῳ καὶ ἀδδηφάγῳ ἔστη. [καὶ ὃς οὐδὲν ἐποίει.] Δήσας οὖν καὶ ἀπαγαγὼν, τῷ ἰδίῳ δεσπότη τούτου παρέδωκε. Τοῦ δὲ ἐρωτῶντος, εἰ οὕτω ταχεῖαν αὐτοῦ τὴν δοκιμασίαν ἐποιήσατο, ὑποτυχὼν εἶπεν· „ἀλλ' ἐγὼγε οὐδὲ ἐπιδέομαι πείρας· οἶδα γὰρ ὅτι τοιοῦτος, ὅποῖον ἐξ ἀπάντων τὸν συνήθη ἐπελέξατο.“

Ὅτι τοιοῦτος ἕκαστος ὑπολαμβάνεται εἶναι, ὁποίοις ἐταίροις συναναστρέφεται.

321. Ὀνος ἄγριος. (S. 179. C. 111 et p. 320. F. 136.)

Ὀνος ἄγριος, ὄνον ἡμέρον ἰδὼν ἐν τινὶ εὐηλίᾳ

τόπῳ, προσελθὼν ἐμακάριζεν αὐτὸν ἐπὶ τῇ εὐεξίᾳ τοῦ σώματος καὶ τῇ τῆς τροφῆς ἀπολαύσει. Ὅτερον δὲ ἰδὼν αὐτὸν ἀχθοφοροῦντα καὶ τὸν ὀνηλάτην ὀπισθεὺς ἐπόμενον καὶ ῥοπάλοις αὐτὸν παίοντα, ἔφη· „ἀλλ’ ἐγὼγε οὐκέτι σε εὐδαιμονίζω· ὁρῶ γάρ, ὅτι οὐκ ἄνευ κακῶν μεγάλων τὴν εὐδαιμονίαν ἔχεις.“

Οὕτω οὐκ ἔστι ζηλωτὰ τὰ μετὰ κινδύνων καὶ ταλαιπωριῶν προσγινόμενα κέρδη.

322. Ὅνος ἄλας βαστάζων. (S. 176. C. 254.)

Ὅνος ἄλας βαστάζων ποταμὸν διήρχετο· ὀλισθήσας δὲ ὡς κατέπεσεν εἰς τὸ ὕδωρ, ἐκτακέντος τοῦ ἁλὸς, κουφότερος ἐξανέστη· εὐφρανθεὶς δὲ ἐπὶ τούτῳ, ἐπειδὴ ὕστερόν ποτε σπόγγους ἐμπεφορτισμένους ποταμὸν διέβαινεν, ᾤθη [δεῖν] ὅτι, εἰς πάλιν πέσῃ, ἐλαφρότερος διεγερθήσεται· καὶ δὴ ἐκὼν ὀλίσθησε. Συνέβη δ’ αὐτῷ, τῶν σπόγγων ἀνασπασάντων τὸ ὕδωρ, μὴ δυναμένῳ ἐξανίστασθαι, ἐνταῦθα ἀποπνιγῆναι.

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων ἐνιοὶ τὰς ἰδίας ἐπινοίας λανθάνουσι συμφορῶν αἰτίας ἔχοντες.

322^b. Ἄλλως· Μικρέμπορος καὶ Ὀνάριον.
(F. 122. C. p. 388. B. 111.)

Μικρέμπορός τις Ὀνάριον κατέχων, αὐτὸς ὠνεῖτο ἁλάτιον εἰς πλῆθος. Καὶ δὴ φορτώσας σφοδρῶς αὐτοῦ τὸν ὄνον, ὑποζύγιον ἤλαυνε λεωφόρῳ· ὃς ὀλισθήσας εἰς ὕδωρ ἐπεπτώκει· καὶ δὴ λυθέντων τῶν ἁλῶν παραντίκα, εὐθὺς ἠγέρθη ἀκόπως βηματίζων. Ὁ δ’ ὑποστρέψας καὶ πάλιν λαβὼν ἄλας, κατεπεπτώκει εἰς ποτάμια ῥεῖθρα· καὶ ἐκλυθέντων πάλιν τῶν ἁλατίων, ἐξανέστησεν ἑαυτὸν παραντίκα. Ὁ δὲ λυπηθεὶς, ὁ κύριος τοῦ ὄνου, ἐπενόησεν αὐτοῦ τὰς ἐπινοίας. Ὅστις ἐπελθὼν [εἰς] ἓνα τῶν μυρεψούντων, ἐξωνήσατο σπόγγους

πολλοὺς εἰς κόρον, οὗσπερ ἐπιθεὶς πεφόρτωκε τὸν ὄνον. Ὁ δὲ ἁπῶν κατέπεσεν εἰς ὕδωρ, καὶ παραντίκα κλυθέντων τῶν σπόγγων, ἤγετο ὁ ὄνος διπλοῦν βάρος βαστάζων.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις, ἐν ᾧ τις εὐτύχησεν, ἐν αὐτῷ καὶ πίπτει.

323. Ὅνος, Ἀλεκτρὼν καὶ Λέων.
(S. 83. C. 66 et p. 315. F. 70.)

Ἐν τινι ἐπαύλει ὄνος καὶ ἀλεκτρὼν ἦσαν· λέων δὲ λιμώτιον ὡς ἐθεάσατο τὸν ὄνον, οἷός τε ἦν εἰσελθὼν τοῦτον καταθοινήσασθαι. Περὶ δὲ τὸν ψόφον ἀλεκτρονός φθεγξαμένον καταπήξας (φασὶ γὰρ, τοὺς λέοντας πτύρεσθαι πρὸς τὰς τῶν ἀλεκτρονῶν φωνάς), εἰς φυγὴν ἐτράπη. Καὶ ὁ ὄνος ἀναπερωθεὶς κατ’ αὐτοῦ, εἶγε ἀλεκτρονὸν ἐφοβήθη, ἐξῆλθεν ὡς ἀποδιώξων αὐτόν· ὁ δὲ, ὡς μακρὰν ἐγένετο, κατέφαγεν αὐτόν.

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων ἐνιοὶ ταπεινουμένους τοὺς ἑαυτῶν ἐχθροὺς ὁρῶντες, καὶ διὰ τοῦτο καταθρασυόμενοι, λανθάνουσιν ὑπ’ αὐτῶν ἀναλίσκόμενοι.

323^b. Ἄλλως. Ὅνος καὶ Λέων. (C. 66.)

Ὅν ποτὲ ἀλεκτρὼν συνεβόσκετο. Λέοντος δ’ ἐπελθόντος τῷ ὄνῳ, ὁ ἀλεκτρὼν ἐφώνησε· καὶ ὁ μὲν λέων (φασὶ γὰρ τοῦτον τὴν τοῦ ἀλεκτρονός φωνὴν φοβεῖσθαι) ἔφυγεν. Ὁ δ’ ὄνος, νομίσας δι’ αὐτὸν πεφλεγέναι, ἐπέδραμεν εὐθὺς τῷ λέοντι. Ὡς δὲ πόρῳ τοῦτον ἐδίωξεν, ἐνθα μηκέτι ἢ τοῦ ἀλεκτρονός ἐφικνεῖτο φωνή, στραφεὶς ὁ λέων τοῦτον κατεθοινήσατο. Ὁ δὲ θνήσκων ἐβόα· „ἄθλιος ἐγὼ καὶ ἀνόητος· πολεμιστῶν γὰρ μὴ ὦν γονέων, τίνος χάριν εἰς πόλεμον ἐξωρήθην;“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων ταπει-
νουμένοις ἐπιτήδες τοῖς ἐχθροῖς ἐπιτίθενται, καὶ οὕ-
τως ὑπ' ἐκείνων ἀπόλλυνται.

324. Ὁνος βαστάζων ἄγαλμα. (S. 178. F. 135. C. p. 389.)

Ὁν τισ ἐπιθεῖς ἄγαλμα ἤγεν εἰς ἄστν. Τῶν δὲ
συναντώντων προσκυνούντων τὸ ἄγαλμα, ὁ ὄνος ὑπο-
λαβὼν, ὅτι αὐτὸν προσκυνοῦσιν, ἀναπερωθεὶς ὠγκᾷτό
τε καὶ οὐκέτι περαιτέρω προΐεναι ἐβούλετο. Καὶ ὁ ὄνη-
λάτης αἰσθόμενος τὸ γεγονός, τῷ δοπάλῳ αὐτὸν παίων
ἔφη· „ὦ κακὴ κεφαλὴ, ἔτι καὶ τοῦτο λοιπὸν ἦν, ὄνον
ὑπ' ἀνθρώπων προσκυνεῖσθαι.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς ἄλλοις ἀγαθοῖς ἐπα-
λαζονεύοντες παρὰ τοῖς εἰδόσιν αὐτοὺς γέλωτα ὀφλι-
σκάνουσι.

324^b. Ἄλλως. (C. 257.)

Ὁν τισ ἐπιθεῖς ξόανον ἤγε· πολλοὶ δὲ προσεκύ-
νουν τῶν συναντώντων. Ὁ δὲ ὄνος τυφωθεὶς, νομίζων
αὐτὸν προσκυνεῖν τοὺς ἀγροίκους, σκιρτῶν ἤμελλε τὸν
θεὸν ῥῆψαι. Ἀλλὰ τοῦτον ξύλῳ παίων ὁ δεσπότης εἶ-
πεν· „ὄνος εἰ θεὸν φέρων, ἄλλ' οὐ θεοῖς ὑπάρχεις
ὁμότιμος.“

Κτηνώδεις ἄνδρας, τετυφωμένους ἐπ' ἄλλοις, ὁ
λόγος ἐλέγχει.

325. Ὁνος καὶ Ἀλώπηξ. (C. 256.)

Ὁνος ἀκανθῶδεις παλιούρους ἤσθιε. Τοῦτον ἰδοῦσα
ἡ ἀλώπηξ εἶπε· „πῶς οὕτω τῇ ἀπαλῇ γλώσσει τὸ σκλη-
ρὸν καὶ ἀκανθῶδες προσφάμιον ἐσθίεις;“

Ὅτι οὐ δεῖ φλυάων ἀνδρῶν κατηγορίας ἀκούειν·
εἰς κίνδυνον γὰρ ἄγρουσι τὸν ἀκούοντα.

326. Ὁνος καὶ Ἀλώπηξ καὶ Λέων.
(S. 187. C. 116 et p. 323. F. 144.)

Ὁνος καὶ ἀλώπηξ κοινωνίαν συνθέμενοι πρὸς ἀλλή-
λους ἐξῆλθον εἰς ἄγρην· λέοντος δ' αὐτοῖς περιτυχόν-
τος, ἡ ἀλώπηξ ὁρῶσα τὸν ἐπηρτημένον κίνδυνον, προσ-
ελθοῦσα τῷ λέοντι ὑπέσχετο παραδώσειν αὐτῷ τὸν ὄνον,
ἐὰν αὐτῇ τὸ ἀκίνδυνον ἐπαγγέλληται. Τοῦ δὲ ἀπολύ-
σειν αὐτὴν φήσαντος, παραγαροῦσα τὸν ὄνον εἰς τινα
πάγην ἐμπεσεῖν παρεσκεύασε. Καὶ ὁ λέων ὁρῶν ἐκείνον
φεύγειν μὴ δυνάμενον, πρῶτον τὴν ἀλώπεκα συνέσχευ,
εἰδ' οὕτως ἐπὶ τὸν ὄνον ἐτράπη.

Οὕτως οἱ τοῖς κοινωνοῖς ἐπιβουλεύοντες λανθάνου-
σι πολλάκις καὶ ἑαυτοὺς προσπολλύντες.

327. Ὁνος καὶ Βάτραχοι. (S. 185. C. 114. F. 142.)

Ὁνος ξύλα βαστάζων διέβαινέ τινα λίμνην· ὀλι-
σθήσας δὲ ὡς κατέπεσεν, ἐξαναστῆναι μὴ δυνάμενος
ὠδύρετό τε καὶ ἔστενεν. Οἱ δὲ ἐν τῇ λίμνῃ βάτραχοι,
ἀκούσαντες αὐτοῦ τῶν στεναγμῶν, ἔφασαν· „ὦ οὗτος,
καὶ τί ἂν ἐποίησας, εἰ τοσοῦτον ἐνταῦθα χρόνον διέ-
τριβες, ὅσον ἡμεῖς, ὅτε πρὸς ὀλίγον πεσὼν οὕτως
ὀδύρη;“

Τούτῳ τῷ λόγῳ χρησαίτο ἂν τις πρὸς ἄνδρα ῥάθυ-
μον ἐπ' ἐλαχίστοις πόνοις δυσφοροῦντα, αὐτὸς τοὺς
πλείονας ῥαδίως ὑφιστάμενος.

328. Ὁνος καὶ Ἴππος. (C. 58 et p. 311. F. 151.)

Ὁνος ἵππον ἐμακάριζεν, ὡς ἀφθόνως τρεφόμενον
καὶ ἐπιμελῶς, αὐτὸς μὴδ' ἀχύρων ἄλλης ἔχων, καὶ ταῦτα
πλείστα τάλαιπωρῶν. Ἐπεὶ δὲ καιρὸς ἐπέστη πολέμου,
καὶ ὁ στρατιώτης ἐνοπλος ἀνέβη τὸν ἵππον, πανταχόσε
τοῦτον ἐλαύνων, καὶ δὴ καὶ μέσον τῶν πολεμίων εἰσή-

λασε, καὶ ὁ ἵππος πληγὴς ἔκειτο· ταῦτα πάντα ἑώρα-
κὼς ὁ ὄνος, τὸν ἵππον μεταβαλλόμενος ἐταλάνιζεν.

Ὁ μῦθος δηλοῦν, ὅτι οὐ δεῖ τοὺς ἄρχοντας καὶ πλου-
σίους ζηλοῦν, ἀλλὰ τὸν κατ' ἐκείνων φθόνον καὶ τὸν
κίνδυνον ἀναλογιζομένους, τὴν πενίαν ἀγαπᾶν.

329. Ὅνος καὶ Κηρωρός. (S. 175. C. 45 et p. 304. F. 132.)

Ὅνος κηρωρῷ δουλεύων, ἐπειδὴ ὀλίγα μὲν ἤσθιε,
πολλὰ δὲ ἑκακοπάθει, ἠΐξατο τῷ Διὶ, ὅπως τοῦ κηρω-
ροῦ αὐτὸν ἀπαλλάξας, ἐτέρῳ δεσπότην ἐγκειρίσῃ. Ὁ δὲ
Ερμῆν πέμψας ἐκέλευε κεραμεῖ αὐτὸν πωλῆσαι. Πάλιν
δὲ αὐτοῦ δυσφοροῦντος, ἐπειδὴ καὶ πολλῷ πλεον ἄχθο-
φορεῖν ἠναγκάζετο, καὶ τὸν Δία ἐπικαλουμένον, τὸ
τελευταῖον ὁ Ζεὺς παρεσκεύασεν αὐτὸν βυρσοδέψῃ πω-
ληθῆναι. Καὶ ὁ ὄνος ἰδὼν τὰ ὑπὸ τοῦ δεσπότου πρατ-
τόμενα, ἔφη· „ἀλλ' ἔμοιγε αἰρετώτερον ἦν παρὰ τοῖς
προτέροις δεσπότηις ἄχθοφοροῦντι λιμώττειν, ἢ ἐν-
ταῦθα παραγενέσθαι, ὅπου οὐδὲ, ἂν ἀποθάνω, ταφῆς
τεύξομαι.“

Ὁ λόγος δηλοῦν, ὅτι τότε μάλιστα τοὺς πρώτους δε-
σπότης ποθοῦσιν οἱ οἰκέται, ὅταν ἐτέρων πείραν λά-
βωσι.

330. Ὅνος, Κόραξ καὶ Λύκος. (S. 186. C. 115 et p. 322. F. 143.)

Ὅνος ἡλκωμένος τὸν νῶτον ἐν τινι λειμῶνι ἐνέ-
μετο· κόρακος δὲ ἐπικαθίσαντος αὐτῷ καὶ τὸ ἔλκος
κρούοντος, ὁ ὄνος ἀλγῶν ἀγκᾶτο καὶ ἐσκίρτα. Τοῦ δὲ
ὀνηλάτου πόρρωθεν στάντος καὶ γελῶντος, λύκος παρ-
ιὼν ἐθεάσατο, καὶ πρὸς αὐτὸν ἔφη· „ἄθλιοι ἡμεῖς,
οἱ, καὶν αὐτὸ μόνον ὀφθαῖμεν, διωκόμεθα· τοῦτω δὲ
καὶ προσγελῶσιν.“

Ὁ λόγος δηλοῦν, ὅτι οἱ κακοῦργοι τῶν ἀνθρώπων
καὶ ἐξ ἀπροόπτου (ἀπόπτου?) δῆλοι εἰσιν.

331. Ὅνος καὶ Κυνίδιον.

(S. 92. C. 212 et p. 371. F. 293 et 367. B. 131.)

Ἐχων τις κύνα μελιταῖον καὶ ὄνον διετέλει ἀεὶ τῷ
κυνὶ προσπαίξων· καὶ δὴ, εἴ ποτε ἔξω δειπνοίῃ, ἐκό-
μιξέ τι αὐτῷ, καὶ προσιόντι καὶ σαίνοντι παρέβαλλεν.
Ὁ δὲ ὄνος φθονήσας προσέδραμε (τῷ δεσπότην) καὶ
σκικρῶν ἐλάκτισεν αὐτόν· καὶ ὁ δεσπότης ἀρνακτῆσας
ἐκέλευσε παίοντας αὐτὸν ἀγαγεῖν καὶ τῇ φάτνῃ προσ-
δῆσαι.

Ὁ λόγος δηλοῦν, ὅτι οὐ πάντες πρὸς ταῦτα πεφύ-
κασιν.

332. Ὅνος καὶ Κύων. (F. 370. C. 414.)

Ὅνος καὶ κύων ἐν ταῦτῳ εὐδοιπόρουν. Εὐρόντες
δὲ ἐπὶ γῆς ἐσφραγισμένον γραμματίον, ὁ ὄνος λαβὼν
καὶ ἀναρρόξας τὴν σφραγίδα καὶ ἀναπτύξας, διεξήει
εἰς ἐπήκοον τοῦ κυνός. Περὶ βοσκημάτων δὲ ἐτύγγανε
τὰ γράμματα, χρότου τε, φημί, καὶ κριθῆς καὶ ἀχύρου.
Αἰδοῦς οὖν ὁ κύων, τοῦ ὄνου ταῦτα διεξιόντος, διέ-
κειτο· ἐνθεν δὴ καὶ ἔφησε τῷ ὄνῳ· „ὑπόβαθι, φίλτατε,
μικρὸν, μὴ τι καὶ περὶ κρεῶν καὶ ὀστέων εὐρῆς δια-
λαμβάνων.“ Ὁ δὲ ὄνος ἅπαν τὸ γραμματίον διεξελεθὼν,
καὶ μηδὲν εὐρηκὼς ὦν ὁ κύων ἐξήτει, ἀντέφησεν αὐτῷ
ὁ κύων· „βάλε κατὰ γῆς, ὡς ἀδόκιμον πάντη, φίλε,
τυγχάνων.“

333. Ὅνος καὶ Λεοντῆ. (C. 258.)

Ὅνος, δορὰν λέοντος ἐπενδυθεὶς, λέων ἐνομίζετο
πᾶσι· καὶ φυγὴ μὲν ἦν ἀνθρώπων, φυγὴ δὲ ποιμνίων.
Ὡς δὲ ἀνέμου πνεύσαντος ἡ δορὰ περιηρέθη καὶ γυμνὸς
ὁ ὄνος ἦν, τότε πάντες ἐπιδραμόντες ξύλοις καὶ ῥοπά-
λοις αὐτὸν ἐπαιον.

Ὅτι πένης καὶ ἰδιώτης ὦν, μὴ μιμοῦ τὰ τῶν πλου-

σίαν, μή ποτε καταγελασθῆς καὶ κινδυνεύσης· τὸ γὰρ ξένον ἀνοίκειον.

333^b. Ἄλλως. (C. p. 170. ex Luc. Piscat. c. 32.)

Ὅνος ἐν Κύμῃ, λεοντῇν περιβαλόμενος, ἡξίου λέων αὐτὸς εἶναι, πρὸς ἀγνοοῦντας τοὺς Κυμαίους ὀγκώμενος μάλα τραχὺ καὶ καταπληκτικόν· ἄχρι δὴ τις αὐτὸν ξένος, καὶλέοντα ἰδὼν πολλάκις καὶ ὄνον, ἤλεγξε παίων τοῖς ξύλοις.

334. Ὅνος καὶ Λύκος. (C. 259 et p. 390. F. 134. B. 122.)

Ὅνος πατήσας σκόλοπα χωλὸς εἰστήκει. Λύκον δὲ ἰδὼν ἔφη αὐτῷ· „ὦ λύκε, ἰδοὺ ἐκ τοῦ πόνου ἀποθνήσκω· καὶ δεῖ με (μᾶλλον) σοῦ γενέσθαι δεῖπνον, ἢ γυνῶν ἢ κοράκων. Χάριν δὲ μίαν αἰτῶ σε, ἐξελεῖν πρῶτον τὸν σκόλοπα ἐκ τοῦ ποδός μου, ὅπως μὴ μετὰ πόνου τεθνήξωμαι.“ Ὁ δὲ λύκος ἄκροις ὁδοῦσι δακῶν τὸν σκόλοπα ἐξεῖλεν. Ὁ ὄνος δὲ λυθεὶς τοῦ πόνου, ἐπὶ τὸν λύκον χάσκοντα λακτίσας, φεύγει, ῥῖνας καὶ μέτωπον καὶ ὀδόντας συνθλάσας. Ὁ δὲ λύκος ἔφη· „οἴμοι, δίκαια πάσχω, ὅτι μάγειρος εἶναι μαθὼν, τὸ πρῶτον νῦν ἱππίατρος ἠθέλησα γενέσθαι.“

Ὅτι τινὲς, διπλοῖς κινδύνους περιπεσόντες, τοῖς ἐχθροῖς ὠφελεῖν πειρωμένοις δολίως ἀνταμοιβῇν κακὴν παρέσχον.

334^b. Ἄλλως. (S. 183 et 227. F. 140. C. p. 391.)

Ὅνος, ἐν τινι λειμῶνι νεμόμενος, ὥς ἐθεάσατο λύκον ἐπ' αὐτὸν ὀρμώμενον, χωλαίνειν προσεποιεῖτο. Τοῦ δὲ προσελθόντος αὐτῷ, καὶ τὴν αἰτίαν πυνθανομένου, δι' ἣν χωλαίνει, ἔλεγεν, ὥς φραγμὸν διαβαίνων σκόλοπα ἐπάτησε, καὶ παρήγει αὐτῷ πρῶτον ἐξελεῖν τὸν σκόλοπα, εἰδ' οὕτως αὐτὸν καταθοιγήσασθαι, ἵνα

μὴ ἐσθίῳν περιπαρῇ. Τοῦ δὲ πεισθέντος καὶ τὸν πόδα αὐτοῦ ἐπάραντος, ὅλον τε τὸν νοῦν πρὸς τῇ ὀπλῇ ἔχοντας, ὁ ὄνος λαβὼν εἰς τὸ στόμα τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ ἐξετίναξε. Καὶ ὃς διατεθεὶς κακῶς ἔφη· „ἀλλ' ἐργαζε δίκαια πέπονθα· τί γὰρ, τοῦ πατρὸς με μαγειρικὴν τέχνην διδάξαντος, αὐτὸς ἱατρικῆς ἐπελαβόμεν·“

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ μὴδὲν προσήκουσιν ἐπιχειροῦντες εἰκότως δυστυχοῦσι.

334^c. Ἄλλως. (C. p. 171.)

Ὁδοῦσιν ἦλον εἶλεν ἐξ ὄνου λύκος·

αἰτῶν δὲ μισθὸν πλήττεται λαβὼν τὴν γένυν.

Λύκος δὲ φησι· „πῶς μάγειρος ὢν πάλοι, ἱατρικῆς μετῆλθον ἔργ' ἀναξίως;“

Πρὸς τοὺς τὴν ἰδίαν τέχνην καταλιμπάνοντας καὶ ἐτέρων μετερχομένους ἐπὶ βλάβῃ.

335. Ὅνος καὶ Ὀνηλάτης. (S. 182. F. 139. C. 401.)

Ὅνος ὑπὸ ὀνηλάτου ἀγόμενος, ὥς μικρὸν τῆς ὁδοῦ προῆλθεν, ἄφεις τὴν λείαν εἰς κρημνὸν ἐφέρετο· μέλλοντος δ' αὐτοῦ κατακρημνίζεσθαι, ὁ ὀνηλάτης ἐπιλαβόμενος τῆς οὐρᾶς ἐπειρᾶτο περιάγειν αὐτόν· τοῦ δὲ εὐτόνως ἀντιπίπτοντος, ἄφεις αὐτὸν ἔφη· „νίκα· κακὴν γὰρ νίκην νικᾷς.“

Πρὸς ἀνδρα φιλόνεικον ὁ λόγος εὐκαιρος.

336. Ὅνος λεοντῇν φέρων. (S. 184. C. 113 et p. 321. F. 141.)

Ὅνος, ἐνδυσάμενος λέοντος δέρμα, περιῆει ἐκφοβῶν τὰ ἄλογα ζῶα. Καὶ δὴ θεασάμενος ἀλώπεκα ἐπειρᾶτο καὶ ταύτην δεδίττεσθαι. Ἡ δὲ, ἐτύγχανε γὰρ αὐτοῦ φθιγγαμένου προακηκουῖα, ἔφη πρὸς αὐτόν· „ἀλλ' εὖ ἴσθι, ὥς καὶ ἐγὼ ἂν σε ἐφοβήθην, εἰ μὴ ὀγκωμένου ἦκουσα.“

Οὕτως ἐνιοι τῶν ἀπαιδευτῶν, τοῖς ἔξωθεν τύφοις δοκοῦντες τινες εἶναι, ὑπὸ τῆς ἰδίας γλωσσαλγίας ἐλέγχονται.

337. Ὅνος καὶ Τέτιγες. (F. 137. C. 255 et p. 389.)

Ὅνος ἀκούσας τεττίγων ἁδόντων, ἦσθη ἐπὶ τῇ εὐφωνίᾳ, καὶ ζηλώσας αὐτῶν τὴν ἡδύτητα εἶπε· „τί σιτούμενοι τοιαύτην φωνὴν ἀφίετε;“ Τῶν δὲ εἰπόντων δρόσον, ὃ ὄνος προσπαράμενων τῇ δρόσῳ, λιμῷ διεφθάρη.

Οὕτως οἱ τῶν παρὰ φύσιν ἐπιθυμοῦντες, παρὰ τὸ μὴ ἐπιτυχεῖν ὧν ἐφίενται, καὶ τὰ μέγιστα δυστυχοῦσιν.

337^b. Ἄλλως. (S. 180.)

Ὅνος ἀκούσας τεττίγων ἁδόντων ἦσθη ἐπὶ τῇ εὐφωνίᾳ, καὶ ζηλώσας αὐτῶν τὴν φωνὴν ἐπελάθετο καὶ τῆς οἰκείας φωνῆς.

Οὕτως οἱ τῶν παρὰ φύσιν ἐπιθυμοῦντες καὶ ἂ ἔχουσι δυστυχοῦσι.

338. Ὅνος παίξων. (F. 368. C. 412. B. 125.)

Ὅνος τις ἀναβὰς εἰς τὸ δῶμα καὶ παίξων τὸν κέραμον ἔθλα, καὶ τις αὐτὸν ἀνθρώπων ἐπιδραμῶν κατῆγε τῷ ξύλῳ παίλων.

ὃ δ' ὄνος πρὸς αὐτὸν, ὃς τὸ νῶτον ἤλεγχεν, „καὶ μὴν πίδακος ἐχθὲς“ εἶπε „καὶ πρῶν ἔτερεπεν ὑμᾶς αὐτὸ τοῦτο ποιήσας.“

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρας τοὺς ἐναντίας ἔχοντας τὰς δόξας καὶ κινδύνους ἑαυτοῖς ἐπιφέροντας.

339. Ὅνον σκιά. (F. 392. C. 320. ex Plut. Vit. X Orat. p. 401.)

Δημοσθένης ὁ ῥήτωρ, λέγειν ποτὲ καλωδύμενος ὑπὸ Ἀθηναίων ἐν ἐκκλησίᾳ, βραχὺ ἔφη βούλεσθαι πρὸς αὐ-

τοὺς εἰπεῖν. Τῶν δὲ σιωπησάντων, „Νεανίας“ εἶπε „θέρους ὥρα ἐμισθώσατο ἐξ ἄστεος ὄνον Μεγάραδε. Μεσοῦσης δὲ τῆς ἡμέρας καὶ σφοδρῶς φλέγοντος τοῦ ἡλίου, ἐκάτερος αὐτῶν ἐβούλετο ὑποδύεσθαι ὑπὸ τὴν σκιάν· εἶργον δὲ ἀλλήλους, ὃ μὲν μεμισθωκέναι τὸν ὄνον, οὐ τὴν σκιάν λέγων, ὃ δὲ μεμισθωμένος τὴν πᾶσαν ἔχειν ἐξουσίαν.“ Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἀπῆει. Τῶν δὲ Ἀθηναίων ἐπισχόντων καὶ δεομένων πέρας ἐπιθεῖναι τῷ λόγῳ, „εἰθ' ὑπὲρ μὲν ὄνου σκιάς“ ἔφη „βούλεσθε ἀκούειν, λέγοντος δὲ ὑπὲρ σπουδαίων πραγμάτων οὐ βούλεσθε;“

339^b. Ἄλλως. (C. p. 213.)

Ἐμισθώσατό τις ὄνον ἀπὼν εἰς Δελφούς. Καὶ ὥς καῦμα κατήπειγεν, ὑπὸ τὴν σκιάν τοῦ ὄνου κατέδυ ὁ μισθωσάμενος αὐτόν. Ὁ δὲ τοῦ ὄνου δεσπότης ἐμάχετο αὐτῷ, λέγων ὅτι „τὸν ὄνον σοι ἐμίσθωσα, οὐχὶ καὶ τὴν σκιάν αὐτοῦ.“

Ὁ λόγος περὶ τῶν ἐπ' εὐτελέσι φιλονεικούντων.

340. Ὅρνιθοθήρας καὶ Κόρυδος. (S. 189. C. 46 et p. 304. F. 146.)

Ὅρνιθοθήρας πτηνοῖς παρίδας ἴστα· κόρυδος δὲ αὐτὸν θεασάμενος ἡρώτα, τί ποιεῖ. Τοῦ δὲ εἰπόντος πόλιν κτίζειν, καὶ μικρὸν ὑποχωρήσαντος, πεισθεὶς τοῖς λόγοις προσῆλθεν· ἐσθίων δὲ τὸ δέλεαρ ἔλαθεν ἐμπεσὼν εἰς τοὺς βρόχους. Τοῦ δὲ ὀρνιθοθήρου προσδραμόντος καὶ συλλαβόντος αὐτόν, ὁ κόρυδος ἔφη· „ἐὰν τοιαύτας πόλεις κτίζῃς, οὐ πολλοὺς τοὺς ἐνοικοῦντας εὐρήσεις.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι τότε μάλιστα καὶ οἰκοὶ καὶ πόλεις ἐρημοῦνται, ὅταν οἱ προεστῶτες χαλεπαίνωσι.

341. Ὀρνιθοθήρας, Πέρδιξ καὶ Ἀλεκτορίσκος.
(F. 369. C. 413. B. 124.)

Ὀρνιθοθήρας φίλος ἐπῆλθεν ἐξαίφνης,
μέλλοντι θύμβραν καὶ σέλινα δειπνήσειν.
ὁ δὲ κλωβὸς εἶχεν οὐδέν· οὐ γὰρ ἤγρευκε.
ᾤρμησε δὴ πέρδικα ποικίλου θύσων,
ὃν ἡμερώσας εἶχεν εἰς τὸ θηρεύειν.
ὁ δ' αὐτὸν οὕτως ἰκέτευε μὴ κτείνειν·
„τὸ λοιπὸν“ εἶπε „δικτύῳ τί ποιήσεις,
ὅταν κυνηγῇς; τίς δέ σοι συναθροίσει
εὐωπὸν ἀγέλην ὀρνέων φιλαλλήλων;
τίνος μελωδοῦ πρὸς τὸν ἦχον ὑπνώσεις;“
ἀφῆκε τὸν πέρδικα, καὶ γενειήτην
ἀλεκτορίσκον συλλαβεῖν ἡβουλήθη.
ὁ δ' ἐκ πεταύρου κλαγγὸν εἶπε φωνήσας·
„πόθεν μαθήσῃ πόσσον εἰς ἔω λείπει,
τὸν ὠρόμαντιν ἀπολέσας με; πῶς γνώσῃ
πότ' ἐννυχέει χρυσότοξος Ὠρίων;
ἔργων δὲ τίς σε πρωινῶν ἀναμνήσει,
ὅτε δροσώδης ταρσός ἐστιν ὀρνίθων;“
κακείνος εἶπεν· „οἶδα χρησίμους ὥρας·
ὅμως δὲ δεῖ σχεῖν τὸν φίλον τι δειπνήσαι.“

Ὅτι τῷ ἀνδρὶ δουλεύειν ἐπιθυμίαις εἰδισμένῳ οὐ-
δεις λόγος ἰσχυρὸς πρὸς τὸ μὴ πράττειν αἰετὰ κατὰ
ἡδονήν.

342. Ὀρνις καὶ Χελιδών. (S. 188. C. 117 et p. 323. F. 145.)

Ὀρνις ὄψεως ὡς εὐροῦσα ἐπιμελῶς ἐκθερμάνασα
ἐξεκόλαπτε. Χελιδὼν δὲ θεασαμένη αὐτὴν ἔφη· „ὦ μα-
ταία, τί ταῦτα ἀνατρέφεις, ἄπερ, ἂν αὐξηθῇ, ἀπὸ σοῦ
πρώτης τοῦ ἀδικεῖν ἄρξεται;“

Οὕτως ἀτιθάσσευτός ἐστιν ἡ πονηρία, καὶ τὰ μά-
λιστα εὐεργετῆται.

343. Ὀρνις χρυσότοκος. (C. 136 et p. 335. F. 153. B. 123.)

Ὀρνιθὰ τις εἶχεν ὡς χρυσὰ τέκονσαν· καὶ νομίσας
ἔνδον αὐτῆς ὄγκον χρυσίου εἶναι, κτείνας εὗρηκεν
ὁμοίαν τῶν λοιπῶν ὀρνίθων. Ὁ δὲ ἀθρόον πλοῦτον ἐλ-
πίσας εὐρήσειν, καὶ τοῦ μικροῦ ἐστέρηται ἐκείνου.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ τοῖς παροῦσιν ἀρκεῖσθαι
καὶ τὴν ἀπληστίαν φεύγειν.

343^b. Ἄλλως. Χὴν χρυσότοκος. (S. 88.)

Ἐρμῆς θρησκευόμενος ὑπὸ τινος περιττῶς χῆνα
αὐτῷ ἐχαρίσατο ὡς χρύσεια τέκονσαν· ὁ δὲ οὐκ ἀνα-
μείνας τὴν κατὰ μικρὸν ὠφέλειαν, ὑπολαβὼν δὲ, ὅτι
πάντα τὰ ἐντὸς χρύσεια ἔχει ὁ χῆν, οὐδὲν μελλήσας ἔθυ-
σεν αὐτήν. Συνέβη δ' αὐτὸν μὴ μόνον ὁ προσεδόκησε
σφαλῆναι, ἀλλὰ καὶ τὰ ὡς ἀποβαλεῖν· τὰ γὰρ ἐντὸς
πάντα σαρκώδη εὗρεν.

Οὕτως πολλάκις οἱ πλεονέκται δι' ἐπιθυμίαν πλει-
όνων καὶ τὰ ἐν χειρὶν ὄντα προτείνονται.

344. Οὐρά καὶ Μέλη ὄψεως. (C. 260. F. 313.)

Οὐρά ποτε ὄψεως ἡξίου πρώτη προάγειν καὶ βαδί-
ζειν. Τὰ δὲ λοιπὰ μέλη ἔλεγον· „πῶς χωρὶς ὁμάτων
καὶ ῥινὸς ἡμᾶς ἄξεις, ὡς καὶ τὰ λοιπὰ ζῶα;“ Ταύτην
δὲ οὐκ ἐπειθον, ἕως τὸ φρονοῦν ἐνικήθη. Ἡ οὐρά δὲ
ἤρχε καὶ ἦγε, σύρονσα τυφλὴ πᾶν τὸ σῶμα, ἕως εἰς
βάραθρον πετρῶν ἐνεχθεῖσα, τὴν δάχιν καὶ πᾶν τὸ
σῶμα ἐπληγεν. Σαίνουσα δὲ ἰκέτευε τὴν κεφαλὴν, λέ-
γουσα· „σῶσον ἡμᾶς, εἰ θέλεις, δέσποινα· τῆς κακῆς
γὰρ ἔριδος ἐπειράθη.“

Ἄνδρας πολλοὺς καὶ κακοὺς καὶ τοῖς δεσπόταις ἐπαισινταμένους ὁ λόγος ἐλέγχει.

345. Ὅφρις, Γαλῇ καὶ Μύες. (C. 261. F. 314. S. 265.)

Ὅφρις καὶ γαλῇ ἐν τινι οἰκίᾳ ἐμάχοντο· οἱ δὲ ἐνταῦθα μύες αἰὲ καταναλισκόμενοι ὑπ' ἀμφοτέρων, ὥς ἐθεάσαντο αὐτοὺς μαχομένους, ἐξῆλθον βαδίζοντες. Ἰδόντες δὲ τοὺς μύας, τότε ἀφέντες τὴν πρὸς ἀλλήλους μάχην, ἐπ' ἐκείνους ἐτράπησαν.

Οὕτω καὶ οἱ ἐν ταῖς τῶν δημαγωγῶν στάσεσιν αὐτοὺς παρεισβάλλοντες λανθάνουσιν αὐτοὶ ἐκατέρων παρανώλημα γινόμενοι.

346. Ὅφρις καὶ Καρκίνος. (C. 70. F. 231. S. 192.)

Ὅφρις καρκίνῳ συνδιητᾶτο, ἐταιρείαν πρὸς αὐτὸν ποιησάμενος. Ὁ μὲν οὖν καρκίνος ἀπλοῦς ὦν τὸν τρόπον, μεταβαλέσθαι καρκίνῳ παρήγει τῆς πανουργίας· ὁ δὲ οὐδοτιοῦν ἑαυτὸν παρῆχε πειθόμενον. Ἐπιτηρήσας δ' ὁ καρκίνος αὐτὸν ὑπνοῦντα, καὶ τοῦ φάργγος τῇ χηλῇ λαβόμενος καὶ ὅσον οἶόν τε πιέσας, φονεύει. Τοῦ δ' ὄφρεως μετὰ θάνατον ἐκταθέντος, ἐκεῖνος εἶπεν· „οὕτως ἔδει καὶ πρόσθεν εὐθὺν καὶ ἀπλοῦν εἶναι· οὐδὲ γὰρ ἂν ταύτην τὴν δίκην ἔτισας.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς φίλοις σὺν δόλῳ προσιόντες αὐτοὶ μᾶλλον βλάπτονται.

347. Ὅφρις πατούμενος. (C. 119 et p. 324. F. 149. S. 194.)

Ὅφρις, ὑπὸ πολλῶν ἀνθρώπων πατούμενος, τῷ Αἰνετύχανεν. Ὁ δὲ Ζεὺς πρὸς αὐτὸν εἶπεν· „ἀλλ' εἰ τὸν πρότερον πατήσαντα ἐπληξας, οὐκ ἂν ὁ δεύτερος ἐπεχείρησε τοῦτο ποιῆσαι.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς πρότερον ἐπιβαίνουσιν ἀνθιστάμενοι τοῖς ἄλλοις φοβεροὶ γίνονται.

348. Παιδίον ἐσθίον σπλάγγνα.
(C. 262 et p. 391. F. 40. S. 47. B. 34.)

Βοῦν τινες ἐπ' ἀργῷ θύσαντες, τοὺς συγγενεῖς ἐκαλεσαν· ἐν δὲ τούτοις ἦν καὶ γυνὴ πενυχρὰ, μεθ' ἧς καὶ ὁ παῖς. Τὸ δὲ παιδίον, τῶν κρεῶν πλήσας τὴν γαστέρα καὶ ὀδυνώμενος, ἔλεγεν· „ὦ μῆτερ, ἐμῷ τὰ σπλάγγνα.“ Ἡ δὲ εἶπεν· „οὐχὶ τὰ σὰ, τέκνον, ἀδὲ κατέφαρες.“

Ὁ λόγος πρὸς ἄνδρα χρεωφειλέτην, ὅστις ἐτοίμως τὰ ἀλλότρια λαμβάνων, ὅταν ἀπαιτηθῇ, οὕτως ἄχθεται, ὥς οἰκοθεν προῖέμενος.

349. Παῖς καὶ Πατήρ. (C. 264.)

Πλὴν τις γέρον δειλὸς μονογενῇ ἔχων γενναῖον, κυνηγεῖν ἐφιέμενον, εἶδε τοῦτον καθ' ὕπνου ὑπὸ λέοντος ἀναλωθέντα. Φοβηθεὶς δὲ, μὴ πως ὄνειρος ἀληθεύσῃ, οἴκημα κάλλιστον καὶ μετέωρον κατεσκεύασε· κάκεισε τὸν υἱὸν εἰσαγαγὼν ἐφύλαττεν. Ἐξωγράφησε δὲ ἐν τῷ οἰκήματι πρὸς τέρψιν τοῦ υἱοῦ παντοῖα ζῶα, ἐν οἷς ἦν καὶ λέων. Ὁ δὲ ταῦτα ὁρῶν πλείονα λύπην εἶχε. Καὶ δὴ ποτε πλησίον τοῦ λέοντος στὰς εἶπεν· „ὦ κάκιστον θηρίον, διὰ σέ καὶ τὸν ψευδῇ ὄνειρον τοῦ ἐμοῦ πατρὸς τῇδετῇ οἰκίᾳ κατεκλείσθην, ὥς ἐν φρουρᾷ· τί σοι ποιήσω;“ Καὶ εἰπὼν ἐπέβαλε τῷ τοίχῳ τὴν χεῖρα, ἐκτυφλῶσαι τὸν λέοντα. Σκόλοψ δὲ τῷ δακτύλῳ αὐτοῦ ἐμπαρεῖς, ὄγκωμα καὶ φλεγμονὴν μέχρι βουβῶνος εἰργάσατο· πυρετὸς δὲ ἐπιγενόμενος αὐτῷ, θάττον τοῦ βίου μετέστησεν. Ὁ δὲ λέων καὶ οὕτως ἀνήρκεσε τὸν παῖδα, μηδὲν τῷ τοῦ πατρὸς ὠφεληθέντα σοφίσματι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐδεὶς δύναται τὸ μέλλον ἐκφυγεῖν.

349^b. Ἄλλως. Ὡς καὶ Λέων γεγραμμένος.
(F. 187. C. p. 393. B. fragm. 135. ed. L.)

Ὡς τις ἔχων μονογενῆ ἀνδρεῖον, εἶδε καθ' ὕπνον ὑπὸ λέοντος θνήσκειν. Ὁ δὲ φοβηθεὶς, μὴ πως τοῦναρ ἀληθεύσῃ, οἴκημα τερπνὸν αὐτῷ κατασκευάσας, ἐξωγράφῃσε τοὺς τοίχους πρὸς τὴν τέρψιν, ζωοῖς παντοίοις αὐτοὺς ἐγκαλλωπίσας, ἐν οἷς καὶ λέων ἀπεμορφώθη. Ὡς οὖν εἶδρα τὸν λέοντα ὁ νέος, μᾶλλον κατεῖχεν αὐτὸν ἢ λύπη πλέον, ὃς ἰσάμενος τοῦ λέοντος πλησίον, τοῦτ' προσεῖπεν· „ὦ κάκιστον θηρίον, διὰ τὸ ὄναρ τὸ ψευδὲς τοῦ πατρός μου, ὃ αὐτὸς ἐώρακεν ἐν ὕπνοις μάτην, προσκατεκλείσθην φρουρᾷ τῇ γυναικεῖα· ἂ! τί δέ σοι ἐγὼ ἄρτι ποιήσω;“ Ταῦτα αὐτοῦ τῷ λέοντι εἰπόντος, ἐπεξέτεινε τὴν χεῖρα ἐπὶ βάτον, τοῦ λαβεῖν κλάδους καὶ τὸν λέοντα κροῦσαι. Εὐθύς δὲ σκόλοψ προσκρούσας τῷ δακτύλῳ, ἄλγχι μεγάλῳ ἐφλέγμανε τὸν νέον, καὶ παραντίκα ἄλαλος κατεκλίθη. Ὑπανάψας δὲ πυρετὸς ἐξαπίνης, θάπτον ὁ νέος ἐξέλιπε τὸν βίον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἂ μέλλει συμβῆναι τι, τούτοις γενναίως ἐγκαρτερεῖτω, καὶ μὴ κατασοφίζεσθω· οὐ γὰρ ἐκφεύξει.

350. Παῖς καὶ Σκορπίος. (F. 158. C. 263 et p. 392. S. 195.)

Παῖς πρὸ τοῦ τείχους ἀκρίδας ἐθήρεε. Πολλὰς δὲ συλλαβὰν, ὡς ἐθεάσατο σκορπίον, νομίσας ἀκρίδα εἶναι, κοιλάνας τὴν χεῖρα οἷός τε ἦν καταφέρειν αὐτοῦ. Καὶ ὃς τὸ κέντρον ἐπάρας ἔφη· „εἶθε γὰρ τοῦτο ποιήσεις, ἵνα καὶ ἄς συνείληφας ἀκρίδας, ταύτας ἀποβάλῃς.“

Ὁ λόγος διδάσκει ἡμᾶς, μὴ δεῖν πᾶσι τοῖς χρηστοῖς καὶ πονηροῖς τὰ αὐτὰ προσφέρειν.

350^b. Ἄλλως. Παῖς ἀκρίδας θηρεύων
(C. 263 et p. 393. F. 171.)

Παῖς τις θηρεύων ἀκρίδας περιέτυχε σκορπίῳ. Ὁ δὲ τὸ τοῦ παιδὸς ἀπλοῦν θεασάμενος, τὸ κέντρον ὀξύνας, εἶπεν· „ἄπελθε, παῖ, μὴ καὶ μεθ' ἐμοῦ θηρεύων πάντας, οὓς ἔχεις, ἀπολέσῃς.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καλὸν ἐστὶ τὰ ἐναντία γινώσκειν, καὶ τὸ μὲν καλὸν πράττειν, τὸ δὲ κακὸν ἐκφεύγειν.

351. Παῖς κλέπτης καὶ Μήτηρ.
(S. 196. C. 48 et p. 305. F. 159.)

Παῖς ἐκ διδασκαλείου τὴν τοῦ συμφουιτητοῦ δέλτον ἀνελόμενος τῇ μητρὶ ἐκόμισε· τῆς δὲ οὐ μόνον αὐτὸν οὐκ ἐπιπληξάσης, ἀλλὰ καὶ ἐπαινεσάσης αὐτὸν, ἐκ δευτέρου ἱμάτιον κλέψας ἤνεγκεν αὐτῇ, καὶ ἐτι μᾶλλον ἐκείνη ἀπεδέξατο. Προῦν δὲ τοῖς χρόνοις ὁ νεανίας ἐπὶ τὰ μελῖζονα ἐχώρει· ληφθεὶς δὲ ποτε καὶ περιαιγκωνισθεὶς ἐπὶ τὸν δῆμιον ἀπήγετο. Τῆς δὲ μητρὸς ἐπακολουθούσης αὐτῷ καὶ στεγνωκοπομένης, ὁ νεανίας εἶπεν· „θέλω τι εἰπεῖν τῇ μητρὶ μου εἰς τὸ οὖς.“ τῆς δὲ προσελθούσης, ταχέως ἐπελάβετο τοῦ ὠτίου αὐτῆς, καὶ ἀπέκοψε. Τῆς δὲ κατηγορούσης αὐτὸν ὡς δυσσεβῆ, ἐκείνος ἔφη· „ἀλλὰ τότε, ὅτε σοι πρῶτον τὴν δέλτον κλέψας ἤνεγκα, εἰ ἐπληξάς με, οὐκ ἂν μέχρι τούτου ἐχώρησα, καὶ ἐπὶ θάνατον ἠγόμην.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι τὸ κατ' ἀρχὰς μὴ κωλυόμενον ἐπὶ μεῖζον αὖξει.

352. Παῖς λουόμενος. (F. 167. C. 310 et p. 404. S. 207.)

Παῖς ποτε λουόμενος ἐν τινι ποταμῷ ἐκινδύνευεν ἀποπνιγῆναι. Ἰδὼν δὲ τινα ὁδοιπόρον, τοῦτον ἐπὶ βοήθειά ἐκάλει· ὁ δὲ ἐμέμφετο τῷ παιδί ὡς τολμηρῷ. Τὸ

δὲ μειράκιον εἶπε πρὸς αὐτόν· „ἀλλὰ νῦν μοι βοήθει, ὕστερον δὲ σωθέντι μέμψαι.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ τοῦτο· „μὴ μέμφου, πλὴν ἐλέησον.“

353. Παῖς ψεύστης. (C. 266.)

Παιδίον πρόβατα νέμον, ὡς λύκον ἐρχόμενον πρὸς διαφθορὰν ὄρων, ἐπικαλούμενον τοὺς ἀγρότας ἔλεγε· „βοηθεῖτε ὧδε· ἐρχεται λύκος.“ Οἱ δὲ ἀγρόται τρέχοντες τοῦτον εὗρισκον μὴ ἀληθεύειν. Τοῦτο δὲ ποιήσαντος πολλάκις, εὗρισκον ψευδόμενον. Μετὰ δὲ ταῦτα τοῦ λύκου προσελθόντος, καὶ τοῦ παιδὸς βοῶντος „δεῦτε, λύκος,“ οὐκέτι τις ἐπίστανε προσδραμεῖν αὐτῷ καὶ βοηθεῖσαι. Ὁ δὲ λύκος εὐρηκὼς ἄδειαν τὴν ποιμνὴν πᾶσαν διεφθειρεν ἐνὸλόως.

Ὅτι τοσοῦτον ὄφελος τῷ ψεύστῃ, ὅτι καὶ ἀληθῆ λέγων πολλάκις οὐ πιστεύεται.

353^b. Ἄλλως. Ποιμὴν παῖζων. (F. 166. C. p. 395.)

Ποιμὴν, ἐξελαύνων αὐτοῦ τὴν ποιμνὴν ἀπὸ τινος κώμης πορφωτέρῳ, διετέλει τοιαύτῃ παιδιᾷ χρώμενος. Ἐπιβοῶμενος γὰρ τοὺς πολίτας ἐπὶ βοήθειαν, ἔλεγεν, ὡς λύκοι τοῖς προβάτοις ἐπήλθοσαν. Δίς καὶ τρίς τῶν ἐκ τῆς κώμης ἐκπλαγέντων καὶ ἐκπηδησάντων, εἴτα μετὰ γέλωτος ἀπαλλαγέντων, συνέβη τὸ τελευταῖον τῇ ἀληθείᾳ λύκους ἐπελθεῖν. Ἀποτεμνομένης δὲ αὐτοῦ τῆς ποιμνῆς, καὶ αὐτοῦ ἐπιβοῶντος ἐπὶ βοήθειᾳ, ἐκεῖνοι ὑπολαβόντες αὐτὸν παίζειν κατὰ τὸ ἔθος, ἤττον ἐφρόντιζον. Καὶ οὕτως συνέβη αὐτὸν ἀπολέσαι τὰ πρόβατα.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι τοῦτο κερδαίνουσιν οἱ ψευδόμενοι, τὸ μὴδὲ ὅταν ἀληθεύωσι πιστεύεσθαι.

354. Παρακαταθήκας ἐλληφὼς καὶ Ὀρκος. (F. 372. C. 416.)

Παρακαταθήκας τις λαβὼν φίλου ἀποστρεφῆν διενοεῖτο. Καὶ δὴ προσκαλουμένου αὐτὸν ἐκείνου ἐπὶ ὄρκου, εὐλαβούμενος εἰς ἄγρὸν ἐπορεύετο. Γενόμενος δὲ κατὰ τὰς πύλας, ὡς ἐθεάσατό τινα χωλὸν ἐξιόντα, ἐπυνθάνετο αὐτοῦ, τίς τε εἴη, καὶ ποῖ πορεύοιτο; Τοῦ δὲ εἰπόντος αὐτὸν Ὀρκον εἶναι, καὶ ἐπὶ τοὺς ἄσεβεις βαδίζειν, ἐκ δευτέρου ἠρώτα, διὰ πόσου χρόνου φοιτᾷ ταῖς πόλεσι εἰσθὲν. Ὁ δὲ ἔφη· „διὰ τεσσαράκοντα ἐτῶν, ἐνίοτε δὲ καὶ διὰ τριάκοντα.“ Καὶ ὃς οὐδὲν μελήσας τῇ ὑστεραίᾳ ὥμοσε μὴ ἐλληφῆναι τὴν παρακαταθήκην. Περιπεσὼν δὲ τῷ Ὀρκῳ, καὶ ἀπαρόμενος ὑπ' αὐτοῦ ἐπὶ κρημνὸν, ἤτιᾶτο αὐτόν, ὡς, προειπὼν αὐτῷ διὰ τριάκοντα ἐτῶν ἐπιπορεύεσθαι, οὐδὲ πρὸς μίαν ἡμέραν ἄδειαν δέδωκεν. Ὁ δὲ ὑπολαβὼν ἔφη· „ἀλλ' εὖ ἴσθι, ὡς ὅταν μέλλῃ τις ἀνιᾶσθαι με καὶ αὐθημερόν ἐπιφοιτᾷν εἰσθὰ.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι ἀδιόριστός ἐστιν ἡ κατὰ τῶν ἄσεβων ἐκ θεοῦ τιμωρία.

355. Πένθους γέρας.

(C. 321. F. 393. ex Plut. Consol. ad Apoll. c. 19.)

Φασὶ τίνα τῶν ἀρχαίων φιλοσόφων εἰσιόντα πρὸς Ἀρσινόην τὴν βασιλίσσαν, πενθοῦσαν τὸν νῆδον, τοιούτῳ χρησάσθαι λόγῳ, φάμενον ὅτι „Καθ' ὃν χρόνον ὁ Ζεὺς ἔνεμε τοῖς δαίμοσι τὰς τιμὰς, οὐκ ἔτυχε παρὸν τὸ πένθος· ἤδη δὲ νενεμμένων, ἦλθεν ὕστερον. Τὸν οὖν Δία, ὡς ἤξιον καὶ αὐτῷ τιμὴν διδόναι, ἀποροῦντα διὰ τὸ ἤδη καταναλῶσθαι πάσας τοῖς ἄλλοις, ταύτην αὐτῷ δοῦναι τὴν ἐπὶ τοῖς τελευτήσασιν γιγνομένην, οἶον δάκρυα καὶ λύπας.“ Ὡς περ οὖν τοὺς ἄλλους δαίμονας, ὑφ' ὧν τιμῶνται, τούτους ἀγαπᾷ, τὸν αὐτὸν τρόπον

καὶ τὸ πένθος. Ἐὰν μὲν αὐτὸ ἀτιμάσῃς, ὦ γύναι, οὐ προσελεύσεται σοι· ἐὰν δὲ τιμᾶται ὑπὸ σοῦ ἐπιμελῶς ταῖς δοθείσαις αὐτῷ τιμαῖς, λύπαις καὶ θρήνοις, ἀγάπησει σε, καὶ αἰεὶ τί σοι παρέξεται τοιοῦτον, ἐφ' ᾧ τιμηθήσεται παρὰ σοῦ συνεχῶς.

356. Πέρδιξ καὶ Ἀνθρωπος. (C. 164 et p. 353. F. 172.)

Πέρδικά τις θηρεύσας ἤμελλε σφάζει· ἡ δὲ ἰκέτευε λέγουσα· „ἑσὸν μεζῆν· ἀντ' ἐμοῦ πολλὰς πέρδικας ἐγὼ σοι κυνηγῆσω.“ Ὁ δὲ εἶπεν· „δι' αὐτὸ τοῦτο μᾶλλον σε θύσω, ὅτι τοὺς συνήθεις καὶ φίλους σοι ἐνεδρεῦσαι θέλεις.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁ κατὰ τῶν ἑαυτοῦ φίλων δολίας μηχανὰς συντιθεὶς αὐτὸς ἐν ταῖς ἐνέδραις τῶν κινδύνων ἐμπεσεῖται.

357. Περιστερὰ διψῶσα. (S. 197. C. 120 et p. 324. F. 160.)

Περιστερὰ δίψει συνεχομένη, ὥς ἐθεάσατο ἐν τινὶ πίνακι κρατῆρα ὕδατος γεγραμμένον, ὑπέλαβεν ἀληθινὸν εἶναι· διόπερ πολλῷ τῷ φοίῳ ἐνεχθεῖσα ἔλαθεν ἑαυτὴν τῷ πίνακι ἐμπεσοῦσα καὶ ἐντινάξασα. Συνέβη οὖν αὐτῇ, τῶν πτερῶν περικλασθέντων, ἐπὶ τὴν γῆν καταπεσοῦσαν ὑπὸ τινος τῶν παρατυχόντων καταληφθῆναι.

Οὕτως ἐνιοὶ τῶν ἀνθρώπων, διὰ σφοδρὰς ἐπιθυμίας ἀπερισκέπτως τοῖς πράγμασιν ἐπιχειροῦντες, ἑαυτοὺς εἰς ὄλεθρον βάλλουσιν.

358. Περιστερὰ καὶ Κορώνη. (S. 198. C. 121 et p. 325. F. 161.)

Περιστερὰ ἐν τινὶ περιστερεῶνι τρεφομένη ἐπὶ πολυτεχνίᾳ ἐφρουάττετο. Κορώνη δὲ αὐτῆς ἀκούσασα ἔφη· „ἀλλ', ὦ αὐτῇ, πέπαυσο ἐπὶ τούτῳ ἀλαζονευο-

μένη· ὅσον γὰρ ἂν πλείονα ποιῇς, τοσοῦτον περιττότερας λύπας συνάγεις.“

Οὕτω καὶ τῶν οἰκετῶν δυστυχέστατοί εἰσιν, ὅσοι ἐν τῇ δουλείᾳ τέκνα ποιοῦσι πολλὰ.

359. Πῆραι δύο. (C. 337. F. 407. B. 66.)

Ἀνθρώπων ἕκαστος δύο πῆρας φέρει, τὴν μὲν ἐμπροσθεν, τὴν δὲ ὀπισθεν, γέμει δὲ κακῶν ἑκατέρα· ἀλλ' ἡ μὲν ἐμπροσθεν ἀλλοτριῶν, ἡ δὲ ὀπισθεν τῶν αὐτοῦ τοῦ φέροντος. Καὶ διὰ τοῦτο οἱ ἄνθρωποι τὰ μὲν ἐξ αὐτῶν κακὰ οὐχ ὀρῶσι, τὰ δὲ ἀλλότρια πάννυ ἀκριβῶς θεῶνται.

360. Πίθηκοι ὀρχησταί. (C. 355. F. 405. ex Luc. Piscal. 36.)

Λέγεται βασιλεὺς τις Αἰγύπτιος πιθήκους ποτὲ πυφύχιζεν διδάξαι· καὶ τὰ θηρία (μιμηλότατα δὲ ἐστὶ τῶν ἀνθρωπίνων) ἐκμαθεῖν τάχιστα καὶ ὀρχεῖσθαι, ἀλουργίδας ἀμπεχόμενα καὶ προσωπεῖα περικείμενα· καὶ μέχρι γε πολλοῦ εὐδοκίμειν τὴν θέαν, ἄχρι δὲ τις θεατὴς ἀστείος, κάρυα ὑπὸ κόλπον ἔχων, ἀφῆκεν ἐς τὸ μέσον. Οἱ δὲ πίθηκοι ἰδόντες καὶ ἐκλαθόμενοι τῆς ὀρχήσεως, τοῦθ' ὅπερ ἦσαν, πίθηκοι ἐγένοντο ἀντὶ πυφύχιστων, καὶ ξυνέτριβον τὰ προσωπεῖα, καὶ τὴν ἐσθῆτα κατεφόγγυνον, καὶ ἐμάχοντο περὶ τῆς ὀπώρας πρὸς ἀλλήλους· τὸ δὲ σύνταγμα τῆς πυφύχης διελέλυτο καὶ κατεγεῶντο ὑπὸ τοῦ θεάτρον.

361. Πίθηκοι πόλιν οἰκίζοντες.

(C. 367. ex Hermog. Progyrn. Vol. I, p. 13. Walz.)

Οἱ πίθηκοι συνελθόντες ἐβουλεύοντο περὶ τοῦ χορῆναι πόλιν οἰκίζειν· καὶ ἐπειδὴ ἐδοξεν αὐτοῖς, ἤμελλον ἄπτεσθαι τοῦ ἔργου. Γέρων οὖν τις πίθηκος ἐπέ-

σχευ αὐτοὺς εἰπὼν, ὅτι ῥᾶον ἀλώσονται περιβόλων ἐν-
τὸς ἀποληφθέντες.

362. Πίθηκος καὶ Ἀλιεῖς. (S. 199. C. 309 et p. 404. F. 162.)

Πίθηκος ἐπὶ τινος ὑψηλοῦ δένδρου καθήμενος, ὡς
ἐθεάσατο ἀλιεῖς ἐν τινι ποταμῷ σαγήνην βάλλοντας,
παρετήρει τὰ ὑπ' αὐτῶν πραττόμενα. Ὡς δὲ ἐκεῖνοι
τὴν σαγήνην ἀνασπᾶσαντες μικρὸν ἄποθεν ἤριστων, ὁ
πίθηκος καταβὰς ἀπὸ τοῦ δένδρου ἐπειρᾶτο καὶ αὐτὸς
τὰ αὐτὰ πράττειν· φασὶ γὰρ μιμητικὸν ζῶον εἶναι
τοῦτο. Ἐφαψάμενος δὲ τῶν δικτύων ὡς συνελήφθη,
ἔφη πρὸς ἑαυτὸν· „ἀλλ' ἔγωγε δίκαια πέπονθα· τί
γὰρ, ἀλιεύειν μὴ μαθὼν, τούτῳ ἐπεχείρουν;“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι ἡ τῶν μηδὲν προσηκόντων ἐπι-
χείρησις οὐ μόνον ἀσύμφορος, ἀλλὰ καὶ ἐπιβλαβὴς ἐστὶ.

363. Πίθηκος καὶ Δελφίς. (C. 88. F. 242. S. 74.)

Ἐθους ὄντος τοῖς πλέουσι μελιταῖα κυνίδια καὶ πι-
θήκους ἐπάγεσθαι πρὸς παραμυθίαν τοῦ πλοῦ, πλέων
τις εἶχε σὺν ἑαυτῷ καὶ πίθηκον. Γενομένων δ' αὐτῶν
κατὰ τὸ Σοῦνιον, τὸ τῆς Ἀττικῆς ἀκρωτήριον, χειμῶνα
σφοδρὸν συνέβη γενέσθαι. Τῆς δὲ νεῶς περιτραπίσης
καὶ πάντων διακολυμβώντων, ἐνήχετο καὶ ὁ πίθηκος.
Δελφίς δὲ τις αὐτὸν θεασάμενος καὶ ἄνθρωπον εἶναι
ὑπολαβὼν, ὑπελθὼν ἀνείχε διακομίζων ἐπὶ τὴν χέρσον.
Ὡς δὲ κατὰ τὸν Πειραιᾶ ἐγένετο, τὸ τῶν Ἀθηναίων
ἐπίνειον, ἐπυνθάνετο τοῦ πιθήκου, εἰ τὸ γένος ἐστὶν
Ἀθηναῖος. Τοῦ δὲ εἰπόντος, καὶ λαμπρῶν ἐνταῦθα τε-
τυχηκέναι γονέων, ἐπανήρετο, εἰ καὶ τὸν Πειραιᾶ ἐπί-
σταται. Ὑπολαβὼν δὲ ὁ πίθηκος περὶ ἀνθρώπου αὐτὸν
λέγειν, ἔφη, καὶ μάλα φίλον εἶναι αὐτῷ καὶ συνήθη.
Καὶ ὁ δελφίς ἐπὶ τοσούτῳ ψεύδει ἀγανακτήσας, βαπτί-
ζων αὐτὸν ἀπέκτεινεν.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρας, οἱ τὴν ἀλήθειαν οὐκ εἰδό-
τες ἀπατᾶν νομίζουσιν.

364. Πίθηκος καὶ Ζεὺς. (B. 56.)

Εὐτεκνίης ἐπαθλα πᾶσι τοῖς ζώοις
ὁ Ζεὺς ἔθηκε, πάντα δ' ἔβλεπεν κρίνων.
ἦλθεν δὲ καὶ πίθηκος, ὡς καλὴ μήτηρ
πίθωνα γυμνὸν σιμὸν ἡρμένῃ κόλποις.
γέλως δ' ἐπ' αὐτῷ τοῖς θεοῖς ἐκινήθη·
ἡ δ' εἶπεν οὕτω· „Ζεὺς μὲν οἶδε τὴν νίκην·
ἐμοὶ δὲ πάντων οὗτός ἐστι καλλίων.“

[Ὁ λόγος δοκεῖ μοι πᾶσι τοῦτο σημαίνειν·
τά γ' αὐτὸς αὐτοῦ πᾶς τις εὐπρεπῇ κρίνει.]

365. Πίθηκος καὶ Κάμηλος. (C. 387. F. 71.)

Ἐν συνόδῳ τῶν ἀλόγων ζώων πίθηκος ἀναστὰς
ὠρχεῖτο. Σφόδρα δὲ αὐτοῦ εὐδοκιμοῦντος, καὶ ὑπὸ
πάντων ἐπισημαινομένου, κάμηλος φθονήσας ἡβου-
λήθη τῶν αὐτῶν ἐφικέσθαι. Διόπερ ἐξαναστάς ἐπει-
ρᾶτο καὶ αὐτὴν ὠρχεῖσθαι· πολλὰ δὲ αὐτῆς ἄτοπα ποιη-
σάσης, τὰ ζῶα ἀγανακτήσαντα, ῥοπάλοις αὐτὴν παίοντα
ἐξήλασαν.

Πρὸς τοὺς διὰ φθόνον κρείττοσιν ἀμιλλωμένους
καὶ σφαλλομένους ὁ λόγος εὐκαιρος.

366. Πιθήκων παῖδες. (F. 182. C. 267 et p. 396. S. 215.)

Τοὺς πιθήκους φασὶ δύο τίκτειν, καὶ τὸ μὲν ἐν
τῶν γεννημάτων στέργειν καὶ μετ' ἐπιμελείας τρέφειν,
τὸ δὲ ἕτερον μισεῖν καὶ ἀμελεῖν. Συμβαίνει δὲ κατὰ
τινα θείαν τύχην, τὸ μὲν ἐπιμελούμενον ἡδέως καὶ
ἀγκαλιζόμενον παρὰ τῆς μητρὸς ἀποπνίγεσθαι, τὸ δὲ
ὀλιγωρούμενον ἐκτελειοῦσθαι.

Ὁ λόγος δηλοῦ, ὅτι πάσης προνοίας ἡ τύχη δυνατωτέρα καθέστηκε.

366^b. Ἄλλως. (C. 267. B. 35.)

Δύο γεννᾷ τέκνα μιμῶ· καὶ τὸ μὲν ἐν ἀγαπᾷ, τὸ δὲ ἕτερον μισεῖ. Καὶ ὁ μὲν στέργει, αἰεὶ ἐν τοῖς κόλποις περιφέρουσα καὶ τιθεῖσα ἐνθεν κἀκεῖθεν καὶ τοῦτο καταφιλοῦσα ἀποπνίγει· ὁ δὲ μισεῖ καὶ διώκει, τοῦτο ἐν ταῖς ἐρημίαις ἀπελθὼν ξῆ καθ' αὐτό.

Ὅτι τισὶν ἐχθραίνειν μᾶλλον ἐστὶ καλὸν ἢ φιλεῖν.

367. Πλέοντες. (C. 268. F. 315.)

Ἐμβάντες τινὲς εἰς σκάφος ἐπλεον. Γενομένων δὲ αὐτῶν πελαγίων, συνέβη χειμῶνα ἐξαίσιον γενέσθαι, καὶ τὴν ναῦν μικροῦ καταδύεσθαι. Τῶν δὲ πλεόντων ἕτερος περιφρόνηξάμενος τοὺς πατρώους θεοὺς ἐπεκαλεῖτο μετὰ οἰμωγῆς καὶ στεναγμῶν, χαριστήρια ἀποδώσειν ἐπαγγελλόμενος, ἐὰν περισωθῶσι. Πανσαμένον δὲ τοῦ χειμῶνος καὶ πάλιν γαλήνης γενομένης, εἰς εὐωχίαν τραπέντες ὠρχοῦντό τε καὶ ἐσκέρτων, ἅτε δὴ ἐξ ἀπροσδοκίτου διαπεφηνότες κινδύνου. Καὶ στερόδος ὁ κυβερνήτης ὑπάρχων ἔφη πρὸς αὐτούς· „ἀλλ' ὦ φίλοι, οὕτως ἡμᾶς γεγηθέναι δεῖ, ὥς πάλιν, ἐὰν τύχῃ, χειμῶνος ἐσομένου.“

Μὴ σφόδρα κατεπαίρεσθαι ταῖς εὐτυχίαις ὁ μῦθος διδάσκει, τῆς τύχης τὸ εὐμετάβλητον ἐννοουμένους.

368. Πλούσιος καὶ Βυρσοδέψης. (S. 200. C. 269. F. 316.)

Πλούσιος βυρσοδέψη παρακείμενος, μὴ δυνάμενος τὴν δυσωδίαν φέρειν, ἐπέκειτο αὐτῷ, ἵνα μεταβῇ. Ὁ δὲ ἀνεβάλλετο, λέγων μετ' ὀλίγον χρόνον μεταβήσεσθαι. Τούτου δὲ συνεχῶς γενομένου, συνέβη τὸν

πλούσιον ἐν συνηθείᾳ τῆς ὁσμῆς τούτου γενόμενον, μηκέτι αὐτῷ διανοχλεῖν.

Ὁ λόγος δηλοῦ, ὅτι ἡ συνηθία καὶ τὰ δυσχερῆ τῶν πραγμάτων καταπραῖνει.

369. Πλούσιος καὶ Θρηνηδοί. (S. 201. C. 122 et p. 325. F. 163.)

Πλούσιος δύο θυγατέρας ἔχων, τῆς μιᾶς ἀποθανούσης, θρηνούσας ἐμισθώσατο. Τῆς δὲ ἑτέρας παιδὸς λαλούσης· „ὥς ἄθλια, εἶγε αὐταί, ὧν ἐστὶ τὸ πάθος, θρηνεῖν οὐκ ἴσμεν, αἱ δὲ μὴδὲν προσήκουσαι οὕτω σφοδρῶς κόπτονται καὶ κλαίουσιν,“ ἡ μήτηρ ἔφη· „μὴ θαύμαζε, τέκνον, εἰ αὐταί οὕτως θρηνοῦσιν· ἐπὶ γὰρ ἀργυρίῳ τοῦτο ποιοῦσιν.“

Οὕτως ἐνιοὶ τῶν ἀνθρώπων διὰ φιλαργυρίαν οὐκ ὀκνοῦσιν ἄλλοτρίας συμφορὰς ἐργολαβεῖν.

370. Ποιμὴν καὶ Θάλασσα. (C. 49.)

Ποιμὴν, ἐν παραθαλασσίῳ τόπῳ ποιῶνιον νέμων, ἑωρακὼς γαληνιῶσαν τὴν θάλατταν, ἐπεθύμησε πλεῦσαι πρὸς ἐμπορίαν. Ἀπεμπολήσας οὖν τὰ πρόβατα καὶ φοινίκων βαλάνους πριάμενος, ἀνήχθη. Χειμῶνος δὲ σφοδροῦ γενομένου, καὶ τῆς νεῶς κινδυνευούσης βαπτίζεσθαι, πάντα τὸν φόρτον ἐκβαλὼν εἰς τὴν θάλατταν, μόλις κενῇ τῇ νηϊ διεσώθη. Μετὰ δ' ἡμέρας οὐκ ὀλίγας παριόντος τινός, καὶ τῆς θαλάττης (ἔτυχε γὰρ αὕτη γαληνιῶσα) τὴν ἡρεμίαν θαυμάζοντος, ὑπολαβὼν οὗτος εἶπε· „φοινίκων αὐτίς, ὥς ἔοικεν, ἐπιθυμεῖ, καὶ διὰ τοῦτο φαίνεται ἡσυχάζουσα.“

Ὁ μῦθος δηλοῦ, ὅτι τὰ παθήματα τοῖς ἀνθρώποις μαθήματα γίνεται.

370^b. Ἄλλως. (F. 164. C. p. 306. S. 203.)

Ποιμὴν ἐν τινὶ τόπῳ παραθαλασσίῳ ποιῶνιον νέ-

μων, ὥς ἐθεάσατο τὴν θάλασσαν γαληνὸν τε καὶ πραεῖαν, ἐπεθύμησε πλεῦσαι· διόπερ πωλήσας αὐτοῦ τὰ πρόβατα καὶ φοίνικας ἀγοράσας, ναῦν ἐμφορτωσάμενος ἀνήχθη. Χειμῶνος δὲ σφοδροῦ γενομένου καὶ τῆς νεῆς περικτραπίσης, πάντα ἀπολέσας αὐτὸς μόλις ἐπὶ τῆς γῆς διεσώθη. Μετ' οὐ πολλὰς οὖν ἡμέρας τῆς θαλάσσης γαληνιώσης, ὥς ἐθεάσατό τινα παριόντα καὶ ἐπαινοῦντα τῆς θαλάσσης τὴν ἡρεμίαν, ἔφη· „ὦ οὔτος, αὕτη γάρ σοι φοινίκων ἐπιθυμεῖ.“

Οὕτω πολλάκις τὰ παθήματα τοῖς φρονίμοις γίνε-
ται μαθήματα.

371. Ποιμὴν καὶ Κύων. (C. 271. F. 317. B. 113.)

Μάνδρας εἶσω πρόβατα ποιμὴν εἰσάγων, λύκον ἡμέλλε συγκλείσαι, εἰ μὴ κύων ἰδὼν τοῦτον εἶπε πρὸς τὸν ποιμένα· „πῶς, τὰ πρόβατα σῶσαι θέλων, τόνδε τὸν λύκον συνεισάγεις τῇ ποιμνῇ;“

“Ὅτι μεγίστην βλάβην καὶ θάνατον οἶδε προσφέρειν ἢ τῶν κακῶν συνουσία.

372. Ποιμὴν καὶ Κύων. (C. 272. F. 318. S. 202.)

Ποιμὴν, ἔχων κύνα παμμεγέθη, τούτῳ εἰώθει τὰ ἔμβρονα καὶ τὰ ἀποθνήσκοντα τῶν προβάτων παραβάλλειν. Καὶ δὴ ποτε εἰσελθούσης τῆς ποιμνῆς, ὁ ποιμὴν θεασάμενος τὸν κύνα προσιόντα τοῖς προβάτοις καὶ σαλινοντα αὐτὰ, εἶπεν· „ἀλλ' ὦ οὔτος, ὃ θέλεις σὺ τούτοις, ἐπὶ τῇ σῇ κεφαλῇ γένοιτο.“

Πρὸς ἄνδρα λόγοις μὲν φίλον φαινόμενον, πονηρὰ δὲ κατὰ νοῦν βουλευόμενον.

372^b. “Αλλως. Ποιμὴν καὶ Σκύλαξ. (C. p. 179.)

Ποιμὴν σκύλακα εἰώθει τρέφειν ἐκ τῶν θνησκόντων προβάτων. Καὶ δὴ ποτε ἐγγὺς ἀμνάδος νοσοῦσης

ἰστάμενον εἶδε τὸν κύνα, κατηγῇ καὶ δοκοῦντα δακρύειν· καὶ ὁμαλίζων αὐτὸν εἶπεν· „καλῶς ποιεῖς συμπαθῶν· πλὴν ἀλλὰ μὴ γένοιτο μηδὲ συμβαίῃ ὅπερ θέλεις.“

“Ὅτι τοιοῦτος πᾶς ἐστίν, ὃς κληρονόμος ἐστίν.

373. Ποιμὴν καὶ Λυκιδεῖς. (C. 273. F. 319. S. 205.)

Ποιμὴν εὐρὼν λυκιδεῖς, τούτους μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας ἀνέτρεφεν, οἰόμενος, ὅτι τελειωθέντες οὐ μόνον τὰ ἑαυτοῦ πρόβατα τηρήσουσιν, ἀλλὰ καὶ ἕτερα ἀρπάξοντες αὐτῷ οἴσουσιν. Οἱ δὲ ὥς τάχιστα ἠϋξήθησαν, ἀδείας τυχόντες πρῶτην αὐτοῦ τὴν ποιμνὴν διαφθείρειν ἤρξαντο. Ὁ δὲ ἀναστενάξας εἶπεν· „ἀλλ' ἔγωγε δίκαια πέπονθα· τί γὰρ τούτους νηπίους ὄντας ἔσωζον, οὓς ἔδει καὶ ἠϋξημένους ἀναιρεῖν;“

Οὕτως οἱ τοὺς πονηροὺς περισώζοντες λανθάνουσι καθ' αὐτῶν πρῶτον αὐτοὺς ῥωννύντες.

374. Ποιμὴν καὶ Λύκος. (C. 71. F. 232. B. fragm. 134. ed. L.)

Ποιμὴν, νεογνὸν λύκου σκύμνον εὐρὼν καὶ ἀνε-
λόμενος, σὺν τοῖς κυσὶν ἔτρεφεν. Ἐπεὶ δὲ ἠϋξήθη, εἰ
ποτε λύκος πρόβατον ἤρπασε, μετὰ τῶν κυνῶν καὶ αὐ-
τὸς ἐδίωκε. Τῶν δὲ κυνῶν ἔσθ' ὅτε μὴ δυναμένων κα-
ταλαβεῖν τὸν λύκον, καὶ διὰ ταῦτα ὑποστρεφόντων,
ἐκεῖνος ἡκολούθει, μέχρις ἂν τοῦτον καταλαβὼν, οἷα
δὴ λύκος, συμμετάσχη τῆς θήρας· εἴτα ὑπέστρεφεν.
Εἰ δὲ μὴ λύκος ἔξωθεν ἀρπάσειε πρόβατον, αὐτὸς λά-
θρα θύων ἅμα τοῖς κυσὶν ἐθόινετο, ἕως ὃ ποιμὴν στο-
χασάμενος καὶ συνεῖς τὸ δρώμενον, εἰς δένδρον αὐτὸν
ἀναρτήσας ἀπέκτεινεν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι φύσις πονηρὰ χρηστὸν ἥθος οὐ
τρέφει.

375. Ποιμήν καὶ Λύκος. (F. 373. C. 417.)

Ποιμήν μικρὸν λύκον εὐρὼν ἐθρέψατο, εἴτα σκύμνον γενόμενον ἐδίδαξεν ἀρπάζειν ἐκ τῶν σύνεργυς ποιμνίων. Ὁ λύκος δὲ διδάχθεις ἔφη· „ὄρα, μὴ πως σὺ ἐθίσας με ἀρπάζειν, πολλὰ τῶν σεαυτοῦ προβάτων ζητήσης.“

Οἱ τῇ φύσει δεινοί, ἀρπάζειν καὶ πλεονεκτεῖν μαθόντες, τοὺς διδάξαντας πολλάκις πλείονα ἔβλαψαν.

376. Ποιμήν καὶ Λύκος. (C. 270.)

Ἐδοξέ ποτε τῷ λύκῳ τὴν φύσιν τῷ σχήματι μεταλλάξασθαι, ὥς ἂν οὕτως ἀφθονίαν ἔξῃ τροφῆς· καὶ δορὰν οἶος περιβεβλημένος μετὰ τῆς ποιμνῆς ἐνέμετο, τὸν ποιμένα φενακίσας τῷ μηχανήματι. Νυκτὸς δὲ γενομένης, συναπεκλείσθη καὶ ὁ θῆρ παρὰ τοῦ ποιμένος τῇ μάνδρᾳ, καὶ φραγμὸς τῇ εἰσόδῳ περιετέθη, καὶ ἀτεχνῶς ὁ περίβολος κατησφάλιστο. Ὡς δὲ ὁ ποιμήν ἠρώσθη τροφῆς, μαχαίρᾳ τὸν λύκον ἀπέκτεινεν.

Οὕτως ἄρα ὁ τὸν ἐπείσακτον κόσμον ὑποκριθεὶς τῆς ζωῆς πολλάκις ἐστέρηται, καὶ τὴν σκηνὴν εὖρε παραιτίαν μεγάλου συμπτώματος.

377. Ποιμήν καὶ Μάγειρος. (C. 329. F. 400.)

Ποιμήν ἀνὴρ καὶ μάγειρος ἐβάδιζον ἄμφω κοινὴν ὁδόν. Ἰδόντες δὲ ἐκ ποιμνῆς ἄρνα εὐτραφῇ πλανώμενον, ἀπολειφθέντα τῶν συννόμων, ὥσαντο ἐπ' αὐτὸν ἄμφω· ἦν δ' ἄρα τότε ὁμόφωνα καὶ τὰ θηρία τοῖς ἀνθρώποις. Ἐρωτᾷ ὁ ἄμνος, τίς ὢν ἐκάτερος ἐθέλει αὐτὸν μεταχειρίσασθαι καὶ ἄγειν. Ὡς δὲ ἐπύθετο ἀληθῆς αὐτὰ καὶ ἀμφοῖν τὴν τέχνην, φέρων ἑαυτὸν ἐπιτρέπει τῷ ποιμένι, λέγων πρὸς τὸν μάγειρον· „σὺ μὲν γὰρ

δήμιός τις εἶ καὶ μαιφόνος τῆς ἀρνῶν ποιμνῆς, τούτῳ δ' ἐξαρκέσειεν ἂν καλῶς τὰ ἡμέτερα ἔδη.“

378. Ποιμήν καὶ Πρόβατα. (F. 165. C. 123 et p. 326. S. 204.)

Ποιμήν ἐλάσας τὰ πρόβατα εἰς τινα δρυμῶνα, ὥς ἐθεάσατο δρῦν παμμεγέθη μεστὴν βαλάνων, ὑποστρώσας τὸ ἱμάτιον ἐπὶ ταύτην ἀνέβη, καὶ τὸν καρπὸν κατέσειε. Τὰ δὲ πρόβατα ἐσθίοντα τὰς βαλάνους, ἔλαθε διαβροχίζοντα καὶ τὸ ἱμάτιον. Ὁ δὲ ποιμήν καταβὰς, ὥς ἐθεάσατο τὸ γεγονός, εἶπεν· „ὦ κάκιστα ζῶα, ὑμεῖς τοῖς λοιποῖς ἔρια εἰς ἐσθῆτα παρέχετε, ἐμοῦ δὲ τοῦ τρέφοντος καὶ τὸ ἱμάτιον ἀφείλεσθε.“

Οὕτως καὶ τῶν ἀνθρώπων πολλοὶ, δι' ἄγνοίαν τοὺς μηδὲν προσήκοντας εὐεργετοῦντες, κατὰ τῶν οἰκείων φαῦλα ἐργάζονται.

379. Πολεμιστῆς καὶ Κόρακες. (C. 319. F. 390.)

Ἀνὴρ δειλὸς ἐπὶ πόλεμον ἐξήει. Φθεργαμένων δὲ κοράκων, τὰ ὅπλα θεῖς ἡσύχαζεν. Εἴτα ἀναλαβὼν αὐθις ἐξήει, καὶ φθεργομένων πάλιν ὑπέστη, καὶ τέλος εἶπεν· „ὑμεῖς κεκράξεσθε μὲν μέγιστον ὥς δυνατόν, ἐμοῦ δὲ οὐ γεύσεσθε.“

380. Ποταμοὶ καὶ Θάλασσα. (C. 371. F. 330.)

Ποταμοὶ συνῆλθον ἐπὶ τὸ αὐτὸ, καὶ τὴν θάλασσαν κατηγιῶντο, λέγοντες αὐτῇ· „διὰ τί ἡμᾶς, εἰσερχομένους ἐν τοῖς σὺν ὕδασι, καὶ ὑπάρχοντας ποτίμους καὶ γλυκεῖς, ἀπεργάζῃ ἀλμυροὺς καὶ ἀπότους;“ Ἡ δὲ θάλασσα ἰδοῦσα, ὅτι αὐτῆς καταμέφονται, λέγει πρὸς αὐτούς· „μὴ ἐρχεσθε καὶ μὴ γίνεσθε ἀλμυροί.“

Οὗτος ὁ μῦθος παριστᾷ τοὺς ἀκαίρως αἰτιωμένους τινὰς, καὶ παρ' αὐτῶν μᾶλλον ὠφελουμένους.

381. Ποταμός καὶ Βύρσα. (C. 341. F. 422.)

Ποταμός, δι' αὐτοῦ βύρσαν φερομένην ἰδὼν, ἠρώ-
τησε, τίς καλεῖται. Ἡ δὲ εἶπε „ξηρά.“ Ἐπικαχλάσας δὲ
τῷ ῥεύματι εἶπεν „ἄλλο τι ζήτηι καλεῖσθαι· ἀπαλὴν
γὰρ ἐγὼ ἤδη ταχὺ ποιήσω σε.“

382. Πρόβατον κειρόμενον. (S. 208. F. 168. C. p. 399.)

Πρόβατον ἀφυῶς κειρόμενον πρὸς τοὺς κείροντας
ἔφη „εἰ μὲν ἔρια ζητεῖτε, ἀνωτέρω τέμνετε· εἰ δὲ
κρεῶς ἐπιθυμεῖτε, ἅπαξ με καταθύσατε, τοῦ κατὰ μι-
κρὸν βασανίσειν ἀπαλλάξαντες.“

Πρὸς τοὺς ἀφυῶς ταῖς τέχναις προσφερομένους ὁ
λόγος εὐκαιρος.

382^b. Ἄλλως. Χήρα καὶ Πρόβατον. (C. 288. B. 51.)

Ἐν τόπῳ τινὶ χήρα τις εἶχε πρόβατον. Τούτου δὲ
τὸν πόκον λαβεῖν θέλουσα, ἔκειρεν ἀτέχνως, σὺν τῷ
μαλλῷ καὶ τὴν σάρκα ψαλίζουσα. Τὸ δὲ πρόβατον ἄλ-
γοῦν ἔλεγε „τί με βλάπτεις; πόσῃν γὰρ ὀλκὴν τὸ ἐμὸν
αἷμα προσθήσει; Καὶ εἰ μὲν κρεῶν, ὧς δέσποινα, χρή-
ξεις, μάγειρος ἔστιν, ὃς μὲ συντόμως θύσει· εἰ δ' ἐρίου
καὶ πόκου, κουργὺς ἔστι πάλιν, ὃς καὶ κερεῖ με καὶ
σώσει.“

Οἱ ἀπειρίαν πράγματός τινος ἔχοντες καὶ διὰ πλεο-
νεξίαν τοῦτο μεταχειριζόμενοι οὐ τοσοῦτον κέρδος,
ὅσῃν βλάβην καρποῦνται.

383. Προμηθεὺς καὶ Ἄνθρωποι. (C. 274. F. 320.)

Προμηθεὺς κατὰ πρόσταξιν τοῦ Διὸς ἀνθρώπους
ἐπλάσσε καὶ θηρία. Ὁ δὲ Ζεὺς θεασάμενος πολλῶν πλείονα
τὰ ἄλογα ζῶα, ἐκέλευσεν αὐτὸν τῶν θηρίων τινα
διαφθεῖραντα ἀνθρώπους μετατυπῶσαι. Τοῦ δὲ τὸ
προσταχθὲν ποιήσαντος, συνέβη τοὺς ἐκ τούτων πλα-

σθέντας τὴν μὲν μορφὴν ἀνθρώπων ἔχειν, τὰς δὲ ψυ-
χὰς θηριώδεις.

Ἐλεγχον ὁ μῦθος ἔχει πρὸς ἄνδρας θηριώδεις καὶ
ὀργίλους.

384. Ῥόδον καὶ Ἀμάραντον. (C. 275. F. 321.)

Ῥόδω παραφυνὲν ἀμάραντον ἔφη πρὸς αὐτό „οἶον
ἄνθος εὐπρεπὲς εἶ, ποθητὸν καὶ θεοῖς καὶ ἀνθρώποις·
μακαρίζω σε τοῦ κάλλους καὶ τῆς εὐωδίας.“ Τὸ δὲ εἶ-
πεν „ἐγὼ μὲν, ὧς ἀμάραντον, πρὸς ὀλίγον καιρὸν ζῶ,
καὶ, κἂν μηδεὶς κόψῃ με, τήκομαι· σὺ δὲ ἀνθεὶς ἀεὶ,
καὶ ξῆς οὕτω νέον.“

Ὅτι κρεῖσσον ὀλιγαρκούμενόν τινα διαμένειν, ἢ
πρὸς ὀλίγον τρυφήσαντα μεταβολῆς δυστυχοῦς τυχεῖν
ἢ καὶ ἀποθανεῖν.

385. Ῥοιὰ καὶ Μηλέα καὶ Βάτος.
(S. 209. C. 50 et p. 307. F. 176.)

Ῥοιὰ καὶ μηλέα περὶ εὐκαρπίας ἤριζον· πολλοῦ δὲ
τοῦ νείκους ἀναφθέντος, βάτος ἐκ τοῦ πλησίου φραγμοῦ
ἀκούσασα εἶπεν „ἄλλ', ὧς φίλαι, παυσώμεθά ποτε
μαχόμεναι.“

Οὕτω παρὰ τὰς τῶν ἀμεινόνων στάσεις καὶ οἱ μη-
δενὸς ἄξιοι πειρῶνται τινες εἶναι.

386. Σαλπικτήης. (C. 142 et p. 340. F. 81.)

Σαλπικτήης, στρατὸν ἐπισυνάγων καὶ κρατηθεὶς
ὑπὸ τῶν πολεμίων, ἐβόα „μὴ κτείνετε με, ὧς ἄνδρες,
εἰκὴ καὶ μάτην· οὐδένα γὰρ ὑμῶν ἀπέκτεινα· πλὴν
γὰρ τοῦ χαλκοῦ τούτου οὐδὲν ἄλλο κτῶμαι.“ Οἱ δὲ
πρὸς αὐτὸν ἔφασαν „διὰ τοῦτο γὰρ μᾶλλον τεθνήξῃ,
ὅτι σὺ μὴ δυνάμενος πολεμεῖν, τοὺς πάντας πρὸς μά-
χην ἐγείρεις.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πλέον παύουσιν οἱ τοὺς κα-
κοὺς καὶ βαρεῖς δυνάστας ἐπεγείροντες εἰς τὸ κακο-
ποιεῖν.

387. Σάτυρος καὶ Πῦρ.

(C. 340. F. 398. ex Plut. de capienda ex inimicis utilit. c. 2.)

Τοῦ Σατύρου τὸ πῦρ, ὡς πρῶτον ὥφθη, βουλο-
μένου φιλῆσαι καὶ περιβαλεῖν, ὁ Προμηθεύς·

„Τράγος γένειον ἄρα πενθήσεις σύ γε·“
καίει τὸν ἀψάμενον, ἀλλὰ φῶς παρέχει καὶ θερμότητα,
καὶ τέχνης ἀπάσης ὄργανόν ἐστι τοῖς χρῆσθαι μα-
θοῦσιν.

388. Σάυρα. (B. 41.)

Διαβραγῆναι φασιν ἐκ μέσου νώτου
δράκοντι μῆκος ἐξισουμένην σαύραν.

Βλάβεις σεαυτὸν κούδεν ἄλλο ποιήσεις,
ἂν τὸν σε λίαν ὑπερέχοντα μιμήσῃ.

389. Σελήνη καὶ Μήτηρ.

(C. 325. F. 396. ex Plut. VII Sap. Conv. c. 14.)

Σελήνη ποτὲ ἐδεῖτο τῆς ἑαυτῆς μητρὸς, ὅπως αὐτῇ
χιτώνιον ὑφάνῃ σύμμετρον. Ἡ δ' εἶπεν· „καὶ πῶς
σύμμετρον ὑφάνω; νῦν μὲν γὰρ ὁρῶ σε πανσέληνον,
αὐτὴς δὲ μηνουεῖδῃ, ποτὲ δ' ἀμφίκυρτον.“

Οὕτω καὶ πρὸς ἄνθρωπον ἀνόητον καὶ φαῦλον οὐ-
δὲν ἐστι μέτρον οὐσίας· ἄλλοτε γὰρ ἄλλος ἐστὶ ταῖς
χρείαις διὰ τὰς ἐπιθυμίας καὶ τὰς τύχας.

390. Σκύλακες δύο.

(Plut. Apophth. Lacon. p. 225 F. Cf. Cor. 394.)

Λυκοῦργος ὁ νομοθέτης βουλόμενος ἐκ τῆς προῦ-
παρχούσης διαίτης τοὺς πολίτας εἰς σωφρονεστέρας

βίου τάξιν μετάργειν, καὶ καλοκαγαθικοὺς ἀπεργάζε-
σθαι (ἀβροδίαίτοι γὰρ ἦσαν), δύο σκύλακας ἀνέθρεψε
τοῦ αὐτοῦ πατρὸς καὶ μητρὸς γενομένους· καὶ τὸν μὲν
εἰθισε περὶ λιχνείας, οἰκοὶ ἐάσας· τὸν δὲ ἐπαγόμενος
ἥσκησε περὶ κυνηγεία. Ἐπειτα ἀγαγὼν εἰς τὴν ἐκκλη-
σίαν, ἔθηκε λεκάνας καὶ λιχνείας τινὰς, ἀφῆκε δὲ
καὶ λαγῶν· ἐπὶ τὰ συνήθη δ' ἐκατέρου ὁρμήσαντος,
καὶ θατέρου τὸν λαγῶν χειρωσαμένου, εἶπεν· „ὁρᾶτε,
ὦ πολῖται, ὅτι ταύτου γένους ὑπάρχοντες, ἐν τῇ τοῦ
βίου ἀγωγῇ παρὰ πολὺ ἀλλήλων διάφοροι ἀπέβησαν,
καὶ ποιητικωτέρα τῆς φύσεως ἢ ἄσκησις πρὸς τὰ καλὰ
τυγχάνει.“ Τινες δὲ φασιν, ὡς οὐ παρῆγε σκύλακας,
οἱ ἐκ τῶν αὐτῶν γεγονότες ἐτύγχανον, ἀλλ' ὁ μὲν ἐξ
οἰκουρῶν, ἕτερος δὲ κυνηγετῶν· κάπειτα τὸν μὲν ἐκ
τοῦ χείρονος γένους πρὸς τὰ κυνηγεία ἥσκησε, τὸν δὲ
ἐκ τοῦ ἀμείνονος περὶ λιχνείας μόνον ἥσκησεν· εἰδ'·
ἐκατέρου ἐφ' ᾧ εἰθιστο ὁρμήσαντος, φανερόν ποιήσας,
ὅσον ἡ ἀγωγὴ πρὸς τὰ ἀμείνω καὶ χεῖρω συλλαμβάνε-
ται, εἶπεν· „οὐκοῦν καὶ ἡμᾶς, ὦ πολῖται, οὐδὲν ἢ
παρὰ τοῖς πολλοῖς θαυμαζομένη εὐγένεια καὶ τὸ ἀφ'
Ἡρακλέους εἶναι ὀνίνησιν, εἰ μὴ πράττομεν, δι' ᾧ
ἐκεῖνος ἀπάντων ἀνθρώπων ἐπιδοξότερος καὶ εὐγενέ-
στερος ἐφάνη, ἀσκούμενοι καὶ μανθάνοντες καλὰ δι'
ὄλου τοῦ βίου.“

391. Στρουθοκάμηλος. (C. 351.)

Πᾶσιν πεφύκει θηροὶ καὶ πτηνοῖς μάχῃ·
ἤλω Λίβυσσα στρουθὸς, ἢ τοῦσδ' ἐπλάνα,
εἶναι μὲν ὄρνις, ἐκ μέσου δὲ θηρίον,
πτηνοῖς κάραν δεικνύσα, τοῖς θηροῖν πόδας.

Πρὸς τοὺς δυσὶ κυρίοις δουλεύοντας καὶ πλανῶν-
τας ἀμφοτέρους.

392. Σφήκες καὶ Πέρδικες καὶ Γεωργός.

(C. 52 et p. 307. F. 178. S. 211.)

Σφήκες καὶ πέρδικες, δίψῃ συνεχόμενοι, πρὸς γεωργὸν ἦλθον, παρ' αὐτοῦ αἰτοῦντες πιεῖν, ἐπαγγελ-
λούμενοι ἀντὶ τοῦ ὕδατος ταύτην τὴν χάριν ἀποδώσειν·
οἱ μὲν πέρδικες, σκάπτειν τὰς ἀμπέλους· οἱ δὲ σφήκες,
κύκλῳ περιιόντες τοῖς κέντροις ἀποσοβεῖν τοὺς κλέπτας.
Ὁ δὲ γεωργὸς ἔφη· „ἀλλ' ἔμοιγέ εἰσι δύο βόες, οἳ μὴ
δὲν ἐπαγγελλόμενοι πάντα ποιοῦσιν· ἄμεινον οὖν ἐστὶν
ἐκείνοις δοῦναι, ἢ περ ὑμῖν.“

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρας ἐξώλεις, ὠφελεῖν μὲν ἐπαγ-
γελλομένους, βλάπτοντας δὲ μεγάλα.

393. Σφήξ καὶ Ὄφις. (F. 179. C. 276 et p. 396. S. 212.)

Σφήξ ποτε ἐπὶ κεφαλὴν ὄφρεως καθίσας καὶ συνε-
χῶς τοῖς κέντροις πλήσσω, ἐχείμαξεν. Ὁ δὲ περιώδυ-
νος γενόμενος καὶ τὸν ἐχθρὸν οὐκ ἔχων ἀμύνασθαι καὶ
ἀποσοβῆσαι, ὡς ἐθεάσατο ἄμαξαν μεστὴν ξύλων, ἀμχα-
νῶν τὴν κεφαλὴν τῷ τροχῷ ὑπέθηκε, φάσκων· „συν-
τελευτῶ κἀγὼ τῷ ἐχθρῷ μου.“ Καὶ οὕτω τῷ σφηκι
συναπέθανεν.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι τινὲς τοῖς ἐχθροῖς αἰροῦνται
συναποθνήσκειν.

394. Ταῦροι τρεῖς καὶ Λέων. (C. p. 401 et 193. F. 333. B. 44.)

Ἐνέμοντο τρεῖς μετ' ἀλλήλων βόες. Λέων δὲ τού-
τους φαγεῖν θέλων, διὰ τὴν ὁμόνοιαν ἐδειλία· αἰμύλοισ
δὲ λόγοις τούτους διαχωρίσας, μεμονωμένους, τούτων
ἓνα καθ' ἓνα εὐρῶν, ἀδεῶς ἥσθιεν.

394^b. Ἄλλως. (C. 296. F. 207.)

Ταῦροι τρεῖς τὴν αὐτὴν δίαίταν ἐπεποιήντο. Λέων
δέ τις αὐτοῖς παρηκολούθει θηροῦσαι βουλόμενος· καὶ

συνόντας μὲν ἐλεῖν οὐκ ἐδύνατο, διαστάντας δὲ προη-
ρεῖτο χειρώσασθαι. Καὶ συγκρούσας ἀλλήλοισ, ἐν μέ-
ρει διαστήσας ἀπέκρινε, καὶ καθ' ἕκαστον προχειρότε-
ρον ἔφθειρεν, οὓς κοινῇ συνόντας ἠπόρει χειρώσασθαι.

Οὕτως ὁμόνοια τοῖς χρωμένοις σωτήριον.

395. Ταῦρος, Λέαινα καὶ Σῦαργος. (C. 373. F. 332.)

Ταῦρος εὐρηκῶς κοιμώμενον λέοντα, τοῦτον κε-
ρατίσας ἀπέκτεινεν· ἐπιστάσα δὲ ἡ ἐκείνου μήτηρ, πι-
κρῶς αὐτὸν ἀπεκλαίετο. Ἰδὼν δὲ αὐτὴν σύαργος ὀλο-
φυρομένην, μακρόθεν ἐστῶς ἔφη πρὸς αὐτήν· „ὦ πόσοι
ἄρα τυγχάνουσιν ἀνθρώποι θρηνοῦντες, ὧν τὰ τέκνα
ὑμεῖς ἀπεκτείνετε.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι ἐν ᾧ μέτρῳ μετρεῖ τις, μετρη-
θῆσεται αὐτῷ.

396. Ταῦρος καὶ Τράγος. (C. 277. B. 91.)

Λέοντα φεύγων ταῦρος εἰσῆλθεν εἰς σπήλαιον·
τράγος δὲ τοῦτον τοῖς κέρασιν ἐξώθει. Ὁ δ' εἶπεν· „οὐ
σέ, ἀλλὰ τὸν λέοντα φοβοῦμαι· ἐπεὶ παρελθέτω τὸ
θηρίον, καὶ τότε γνώσῃ, τίς ἡ δύναμις ταύρου καὶ
τράγου.“

Ὅτι πολλάκις καὶ δυνατοὺς ἄνδρας αἱ συμφοραὶ
ταπεινοῦσιν, ὥστε τὰς ἐξ εὐτελῶν καὶ δειλῶν ὑπομέ-
νειν αἰκίας.

396^b. Ἄλλως. Ταῦρος καὶ Αἴγες ἄγριαι.

(S. 214. C. 382. F. 181.)

Ταῦρος διωκόμενος ὑπὸ λέοντος κατέφυγεν εἰς
σπήλαιον, ἐν ᾧ ἦσαν αἴγες ἄγριαι· τυπτόμενος δὲ ὑπ'
αὐτῶν ὁ ταῦρος καὶ κερατιζόμενος ἔφη· „οὐχ ὑμᾶς
φοβούμενος ἀνέχομαι, ἀλλὰ τὸν πρὸ τοῦ σπηλαίου
ἐστῶτα.“

Οὕτω πολλοὶ διὰ φόβον τῶν κρειττόνων τὰς ἐκ τῶν ἡττόνων ὕβρεις ὑπομένουσιν.

397. Ταῶς καὶ γέρανος. (C. 357 et p. 408. F. 376. B. 65.)

Ἦριζεν εὐφυνεῖ* γεράνῳ ταῶς χρυσόπτερος, σκώπτουσα τὴν χοιρὰν τῆς γεράνου. Ἡ δ' ἔφη· „ἀλλ' ἐγὼ ἄστρον ἐγγὺς ἵπταμαι καὶ φωνῶ· σὺ δὲ, ὡς ἀλέκτωρ, χαμαὶ πτερόσση οὐδ' ἄνω φαίνη.“

397^b. Ἄλλως. (S. 219.)

Ταῶν γεράνου κατεγέλα, κωμῳδῶν τὴν χοιρὰν αὐτοῦ καὶ λέγων ὡς „ἐγὼ μὲν χρυσὸν καὶ πορφύραν ἐνδέδymαι, σὺ δὲ οὐδὲν καλὸν φέρεις ἐν πτεροῖς.“ Ὁ δὲ „ἀλλ' ἐγὼ“ ἔφη „τῶν ἀστέρων ἔγγιστα φωνῶ, καὶ εἰς τὰ οὐράνια ὕψη ἵπταμαι· σὺ δὲ, ὡς ἀλέκτωρ, κάτω μετ' ὀρνίθων βαίνεις.“

Ὅτι κρεῖττον περιβλεπτον εἶναι τινα ἐν πενιχρῷ ἐσθῆτι ἢ ξὴν ἀδόξως ἐν πλούτῳ γαυρούμενον.

398. Ταῶς καὶ Κολοῖος. (S. 216. C. 53 et p. 308. F. 183.)

Τῶν ὀρνέων βουλευσαμένων περὶ βασιλείας, ταῶς ἡξίου ἑαυτὸν χειροτονεῖσθαι βασιλεῖα διὰ τὸ κάλλος· ὀρμωμένων δὲ ἐπὶ τοῦτο τῶν ὀρνέων, κολοῖος εἶπεν· „ἀλλ' ἐὰν σοῦ βασιλεύοντος ὁ αἰτὸς ἡμᾶς διώκῃ, πῶς ἡμῖν ἐπαρκέσεις;“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοὺς ἄρχοντας οὐ διὰ κάλλος μόνον, ἀλλὰ καὶ δῶμην καὶ φρόνησιν ἐκλέγεσθαι δεῖ.

399. Τέττιγες. (C. 389. ex Plat. Phaedro p. 259.)

Λέγεται, ὡς οἱ τέττιγες ποτ' ἦσαν ἄνθρωποι τῶν πρὶν Μούσας γεγενῆσθαι. Γενομένων δὲ Μουσῶν καὶ φανείσης ῥόδῃς, οὕτως ἄρα τινὲς τῶν τότε ἐξεπλάγησαν ὑφ' ἡδονῆς, ὥστε ἄδοντες ἡμέλησαν σίτων τε καὶ

ποτῶν, καὶ ἔλαθον τελευτήσαντες αὐτούς. Ἐξ ὧν τὸ τεττίγων γένος μετ' ἐκεῖνο φύεται, γέρας τοῦτο παρὰ Μουσῶν λαβὼν, μηδὲν τροφῆς δεῖσθαι γενόμενον, ἀλλ' ἄσιτόν τε καὶ ἄποτον εὐθὺς ἄδειν, ἕως ἂν τελευτήσῃ.

400. Τέττιξ καὶ Ἀλώπηξ. (C. 278. F. 322.)

Τέττιξ ἐπὶ τινος ὑψηλοῦ δένδρου ἦδεν. Ἀλώπηξ δὲ βουλομένη αὐτὸν καταφαγεῖν, τοιοῦτον ἐπενόησεν. Ἀντικρὺς στάσα ἐθαύμαζεν αὐτοῦ τὴν εὐφωνίαν, καὶ παρεκάλει καταβῆναι λέγουσα, ὅτι ἐπεθύμει θεάσασθαι, πηλίκον ζῶον τηλικαῦτα φθέγγεται. Κάκεινος ὑπονοήσας ἀπάτην πρὸς τὴν ἀλώπεκα ἔφη· „ἀλλὰ πεπλάνησαι, ὦ αὐτή, εἰ ὑπέλαβες με καταβήσεσθαι· ἐγὼ γὰρ ἀπ' ἐκείνου ἀλώπεκος φυλάττομαι, ἀφ' οὗ ἐν ἀφοδύνματι ἀλώπεκος πτερὰ τέττιγος ἐθεασάμην.“

Ὅτι τοὺς φρονίμους τῶν ἀνθρώπων τῶν πέλας αἱ συμφοραὶ σωφρονίζουσι.

401. Τέττιξ καὶ Μύρμηκες.

(C. 134 et p. 334 sq. F. 195. 198. B. 137.)

Χειμῶνος ὥρα, τῶν σίτων βραχέντων, οἱ μύρμηκες ἔψυχον, τέττιξ δὲ λιμώτων ἦτει αὐτούς τροφήν. Οἱ δὲ μύρμηκες εἶπον αὐτῷ· „διὰ τί τὸ θέρος οὐ συνήγες τροφήν;“ Ὁ δὲ εἶπεν· „οὐκ ἐσχόλαζον, ἀλλ' ἦδον μουσικῶς.“ Οἱ δὲ γελάσαντες εἶπον· „ἀλλ' εἰ θέρους ὥραις ἠΰλεις, χειμῶνος ὄρχοῦ.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ τινα ἀμελεῖν ἐν παντὶ πράγματι, ἵνα μὴ λυπηθῇ καὶ κινδυνεύσῃ.

401^b. Ἄλλως. (C. 134.)

Θέρους ἦν ἀκμή· καὶ οἱ μὲν τέττιγες μουσικῇ ἀνεβάλλοντο σύντονον, τοῖς μύρμηξι δὲ πονεῖν ἐπήει καὶ συλλέγειν καρπούς, ἐξ ὧν ἔμελλον τοῦ χειμῶνος τρα-

φήσεσθαι. Χειμῶνος δ' ἐπιγεγονότος, οἱ μύρμηκες μὲν οἷς ἐπόνουν ἐτρέφοντο, τοῖς δὲ ἡ τέρψις ἐτελευτα πρὸς ἐνδειαν.

Οὕτω νεότης, πονεῖν οὐκ ἐθέλουσα, παρὰ τὸ γήρας κακοπραγεῖ.

402. Τοῖχος καὶ Πάλος. (F. 377. C. 419.)

Τοῖχος σπαραττόμενος ὑπὸ πάλου βιαίως, ἐφώνει· „τί με σπαράττετε μηδὲν ἡδικοῦτα;“ Καὶ ὁς „οὐκ ἐγὼ“ φησὶν „αἷτιος τούτου, ἀλλ' ὁ ὀπισθεν σφοδρῶς με τύπτων.“

403. Τοξότης καὶ Λέων. (C. 279 et p. 397. F. 323. B. 1.)

Ἀνῆλθέ τις εἰς ὄρος τοξικῆς ἔμπειρος κυνηγῆσαι· πάντα δὲ τὰ ζῶα τοῦτον θεασάμενα ἔφυγε, λέων δὲ μόνος προεκαλεῖτο αὐτὸν εἰς μάχην. Ὁ δὲ βέλος πέμψας καὶ τὸν λέοντα βαλὼν ἔφη· „δέξαι, καὶ ἴδε τὸν ἐμὸν ἄγγελον, οἷός ἐστι, καὶ τότε κἀγὼ ἐπέρχομαι σοι.“ Ὁ δὲ λέων βληθεὶς ὤρμησε φεύγειν. Ἀλώπεκος δὲ τούτῳ θαρσύνει καὶ μὴ φεύγειν λεγούσης, ὁ λέων ἔφη· „ὦ αὕτη, οὐδαμῶς με πλανήσεις· ὅπου γὰρ τοιοῦτον πικρὸν ἄγγελον ἔχει, εἰάν αὐτὸς ἐπέλθῃ, οὐκ ἂν ὑποίσω.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, μηδαμῶς πλησιάζειν τοὺς πόρρωθεν χαλεπὰ πράττοντας.

404. Τράγος καὶ Ἀμπελος. (C. 280.)

Τράγος ἐν τῇ ἐκβολῇ τῆς ἀμπέλου τὴν βλάστην ἔτρωγε. Τούτῳ δὲ προσεῖπεν ἡ ἄμπελος· „τί με βλάπτεις; μὴ οὐκ ἔστι χλόη; ὅμως ὅσον σοῦ θυομένου οἶνον χρήξουσιν, ἐγὼ παρέξω.“

Τοὺς ἀχαρίστους καὶ βουλομένους τοὺς φίλους πλεονεκτεῖν ἐλέγχει ὁ λόγος.

404^b. Ἄλλως. (C. 280. F. 220.)

Ἀμπελος ἐκόμα βότρυνσι, παραπλήσιον δὲ ἦν τοῖς καρποῖς καὶ τὸ βλάστημα. Τράγος δὲ τις ὕβρει χρώμενος πλείονι, τῆς ἀμπέλου παρέτρωγε, καὶ διελυμαίνετο προσιών τοῖς βλαστήμασιν. Ἡ δὲ πρὸς αὐτὸν ἔφη· „μένει σε τῆς ὕβρεως δίκη· σὺ μὲν γὰρ ἔση μικρὸν ὕστερον λερεῖον τοῖς θύμασιν, ἐγὼ δὲ παρ' ἐμμαντῆς ἐπισπείσω τὸν οἶνον.“

Ἄδρα τις, καὶ πείσεται.

405. Ἵαινα καὶ Ἀλώπηξ. (C. 281. F. 324.)

Τὰς ὑαίνας φασὶ παρ' ἐνιαυτὸν ἀλλασσομένης αὐτῶν τῆς φύσεως, ποτὲ μὲν ἄρσενας, ποτὲ δὲ θηλείας γίνεσθαι. Καὶ δὴ Ἵαινα θεασαμένη ἀλώπεκα ἐμέμφετο αὐτήν, ὅτι φίλην θέλουσαν αὐτῇ γενέσθαι οὐ προσέεται. Κἀκείνη ὑποτυχοῦσα εἶπεν· „ἀλλ' ἐμὲ μὴ μέμφου, τὴν δὲ σὴν φύσιν, δι' ἣν ἀγνοῶ, πότερον ὡς φίλῃ ἢ ὡς φίλῳ σοι χρήσωμαι.“

Πρὸς ἄνδρα ἀμφίβολον.

406. Ἵαινα. (C. 282. F. 325.)

Τὰς ὑαίνας φασὶ παρ' ἐνιαυτὸν ἀλλάττειν τὴν φύσιν, καὶ ποτὲ μὲν ἄρσενας γίνεσθαι, ποτὲ δὲ θηλείας. Καὶ δὴ ποτε ἄρσεν Ἵαινα θηλεῖα παρὰ φύσιν διελέχθη· ἡ δὲ ὑποτυχοῦσα ἔφη· „ἀλλ', ὦ οὗτος, μὴ ταῦτα πράττει, ὡς ἐγγὺς τὰ αὐτὰ πεισόμενος.“

Πρὸς ἄρχοντας λογοθετοῦντας τοὺς ὑπ' αὐτοὺς, καὶ πάλιν ἐκ τοῦ συμβεβηκότος αὐτοὺς ὑπ' ἐκείνων λογοθετομένους.

407. Ἵαριος καὶ Ἀλώπηξ. (S. 222. C. 54 et p. 309. F. 185.)

Ἵαριος ἐστὼς παρὰ τι δένδρον τοὺς ὀδόντας ἡκίονα. Ἀλώπεκος δὲ αὐτὸν ἐρωτάσης τὴν αἰτίαν, διὰ

τί μήτε κυνηγοῦ μήτε κινδύνου ἐνεστώτος τοὺς ὁδόν-
τας θήγει, ἔφη· „ἀλλ' οὐ ματαίως τοῦτο ποιῶ· ἐὰν
γάρ με κίνδυνος καταλάβῃ, οὐ τότε περὶ τὸ ἀκουᾶν
ἀσχολήσομαι, ἐτοίμοις δὲ οὖσι χρήσομαι.“

Ὁ λόγος διδάσκει, ὅτι δεῖ πρὸ τῶν κινδύνων τὰς
παρασκευὰς ποιεῖσθαι.

408. Ἦς καὶ Κύων. (C. 68. F. 230. S. 220.)

Ἦς καὶ κύων ἀλλήλοις διελιοδοοῦντο. Καὶ ἡ μὲν
ἦς ὤμνυε κατὰ τῆς Ἀφροδίτης, ἡ μὲν τοῖς ὁδοῦσιν
ἀναρρήξιν τὴν κύνα. Ἡ δὲ κύων πρὸς ταῦτα εἰρωνι-
κῶς εἶπε· „καλῶς κατὰ τῆς Ἀφροδίτης ἡμῖν ὁμνύεις·
δηλοῖς γὰρ ὑπ' αὐτῆς ὅτι μάλιστα φιλεῖσθαι, ἢ τὸν τῶν
σῶν ἀκαθάρτων σαρκῶν γεγόμενον οὐδ' ὅλως εἰς ἱερὸν
προσίσταται.“ Καὶ ἡ ἦς· „διὰ τοῦτο μὲν οὐ μᾶλλον
δήλη ἐστὶν ἡ θεὸς στέργουσα με· τὸν γὰρ κτείναντα ἢ
ἄλλως λυμαινόμενον παντάπασιν ἀποστρέφεται· σὺ
μέντοι κακῶς ὄξεις, καὶ ζῶσα καὶ τεθνηκυῖα.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ζητόρων τὰ
ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν ὀνειδῆ εὐμεθέως εἰς ἔπαινον μετα-
σχηματίζουσιν.

408^b. Ἄλλως. (S. 220.)

Ἦς καὶ κύων πρὸς ἀλλήλους διεφέροντο. Τῆς δὲ
ἦς ὁμνυούσης τὴν Ἀφροδίτην, ἐὰν μὴ παύσῃται, τοῖς
ὁδοῦσιν ἀνατεμεῖν, ἡ κύων ἔλεγε, καὶ κατ' αὐτὸ τοῦτο
ἀγνωμονεῖν, εἶγε Ἀφροδίτη μισεῖ, ὥστε ἐὰν φάγῃ τις
κρέας ὑός, τοῦτον οὐκ ἔαν εἰς τὸ ἱερὸν αὐτῆς εἰσιέναι.
Καὶ ἡ ἦς ὑποτυχοῦσα ἔφη· „ἀλλὰ τοῦτο οὐ στυγοῦσα
ποιεῖ, ἀλλὰ προνοοῦμένη, ἵνα μὴ τίς με θύσῃ.“

Οὕτως οἱ φρόνιμοι τῶν ζητόρων πολλάκις τὰ ὑπὸ
τῶν ἐχθρῶν φερόμενα ὀνειδῆ εἰς ἐπαίνους μετασχημα-
τίζουσιν.

409. Ἦς καὶ Κύων. (C. 69.)

Ἦς καὶ κύων περὶ εὐτοκίας ἤριζον· ἔφη δ' ἡ κύων,
εὐτοκος εἶναι μάλιστα πάντων τῶν πεζῶν ζώων. Καὶ ἡ
ἦς ὑποτυχοῦσα πρὸς ταῦτα φησὶν· „ἀλλ' ὅταν τοῦτο
λέγῃς, ἴσθι, ὅτι καὶ τυφλοὺς τοὺς σαντῆς σκύλακας
τίκτεϊς.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐκ ἐν τῷ τάχει τὰ πράγματα,
ἀλλ' ἐν τῇ τελειότητι κρίνεται.

409^b. Ἄλλως. (S. 221. C. 69 et p. 315. F. 186.)

Ἦς καὶ κύων περὶ εὐτοκίας ἤριζον. Τῆς δὲ κυνὸς
εἰπούσης, ὅτι μόνῃ τῶν τετραπόδων ταχέως κύει, ἡ ἦς
ὑποτυχοῦσα ἔφη· „ἀλλ' ὅταν τοῦτο λέγῃς, γίνωσκε,
ὅτι τυφλὰ τίκτεϊς.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι οὐκ ἐν τῷ τάχει τὰ πράγματα,
ἀλλ' ἐν τῇ τελειότητι κρίνονται.

410. Φαλακρὸς ἱππεύς. (C. 283. F. 326.)

Φαλακρὸς τις, ξένος τρίχας τῇ ἑαυτοῦ περιθῆις κε-
φαλῇ, ἱππευεν. Ἄνεμος δὲ φυσήσας ἀφείλε ταύτας·
γέλως δὲ πλατὺς τοὺς παρεστώτας εἶχε. Κάκεινος εἶπε
τοῦ δρόμου παύσας· „τὰς οὐκ ἑμὰς τρίχας τί ξένον
φεύγειν με, αἶ καὶ τὸν ἔχοντα ταύτας, μεθ' οὐ καὶ
ἐγεννήθησαν, κατέλιπον;“

Ὅτι μηδεὶς λυπεῖσθω ἐπὶ συμφοραῖς ἐπελθούσαις
αὐτῷ· ὁ γὰρ γεννηθεὶς οὐκ ἔσχεν ἐκ φύσεως, τοῦτο
οὐδὲ παραμένει· γυμνοὶ γὰρ ἦλθομεν οἱ πάντες, γυμνοὶ
οὐκ ἀπελευσόμεθα.

411. Φθεῖρες καὶ Γεωργός.

(C. 327. F. 386. ex App. B. Civ. I, 101.)

Φθεῖρες γεωργὸν ἀροτριῶντα ὑπέδακνον· ὁ δὲ δῖς
μὲν τὸ ἄροτρον μεθεῖς τὸν χιτωνίσκον ἐκάθηρεν. Ὡς

δ' αὐθις ἐδάκνυτο, ἵνα μὴ πολλάκις ἀργοίῃ, τὸν χιτω-
νίσκον ἔκαυσεν.

Κἀγὼ τοῖς δις ἡττημένοις παραινῶ, τρίτου πυρὸς
μὴ δεηθῆναι.

412. Φιλάργυρος. (C. 59.)

Φιλάργυρός τις, ἅπασαν αὐτοῦ τὴν οὐσίαν ἐξαργυ-
ρυσάμενος καὶ χρυσοῦν βῶλον ποιήσας, ἐν τινι τόπῳ
κατῴρξε, συγκατορύξας ἐκεῖ καὶ τὴν ψυχὴν ἑαυτοῦ
καὶ τὸν νοῦν· καὶ καθ' ἡμέραν ἐρχόμενος αὐτὸν ἐβλεπε.
Τῶν δὲ ἐργατῶν τις αὐτὸν παρατηρήσας καὶ τὸ γερονδὸς
συννοήσας, ἀνορύξας τὸν βῶλον ἀνέλετο. Μετὰ δὲ
ταῦτα κακείνος ἐλθὼν καὶ κενὸν τὸν τόπον ἰδὼν, θρη-
νεῖν ἤρξατο καὶ τίλλειν τὰς τρίχας. Τοῦτον δὲ τις ὁλο-
φύρομενον οὕτως ἰδὼν καὶ τὴν αἰτίαν πυθόμενος, „μὴ
οὕτως“ εἶπεν „ὦ οὗτος, ἀθύμει· οὐδὲ γάρ, ἔχων τὸν
χρυσὸν, εἶχες. Λίθον οὖν ἀντὶ χρυσοῦ λαβὼν θῆς, καὶ
νόμιξέ σοι τὸν χρυσὸν εἶναι. Τὴν αὐτὴν γὰρ σοι πλη-
ρώσει χρεῖαν· ὡς ὁρῶ γάρ, οὐδ', ὅτε ὁ χρυσὸς ἦν, ἐν
χρήσει ἦσθα τοῦ κτήματος.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐδὲν ἡ κτήσις, ἐὰν μὴ ἡ χρῆ-
σις προσῇ.

412^b. Ἄλλως. (F. 188. C. p. 311. S. 223.)

Φιλάργυρός τις τὴν οὐσίαν ἐξαργυρυσάμενος, βῶ-
λον χρυσοῦν ἀνήσατο, καὶ τοῦτον πρὸ τοῦ τείχους
κατορύξας, διετέλει συνεχῶς ἐρχόμενος καὶ ἐπισκεπτό-
μενος. Τῶν δὲ περὶ τὸν τόπον ἐργατῶν τις παρατηρη-
σάμενος αὐτοῦ τὰς ἀφίξεις, ὑπενόησε τὸ ἀληθές· ἀπαλ-
λαγέντος οὖν αὐτοῦ τὸ χρυσίον ἀφείλετο. Ὁ δὲ ὡς
ἐπανελθὼν εὗρε τὸν τόπον κενὸν, ἔκλαιε καὶ τὰς τρίχας
ἐτίλλεν. Ἰδὼν δὲ τις αὐτὸν ὑπερπαθοῦντα καὶ τὴν αἰ-
τίαν μαθὼν, ἔφη πρὸς αὐτόν· „μὴ λυποῦ, ἀλλὰ λαβὼν

λίθον ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ κατάθες, καὶ νόμιζε τὸ χρυσίον
κεῖσθαι· οὐδὲ γάρ, ὅτε ἦν, ἐχρῶ αὐτῷ.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐδὲν ἐστὶν ἡ κτήσις, ἐὰν μὴ
ἡ χρῆσις παρῇ.

413. Χαλκεὺς καὶ Κυνάριον. (F. 82. C. 284 et p. 397.)

Ἦν τις χαλκεὺς κυνάριον ἔχων. Τοῦτον χαλκεύον-
τος, τὸ κυνάριον ἐκοιμᾶτο· καὶ αὖ πάλιν ἐσθλόντος,
ἐργηγόρει. Οὗτος ἐπέβριψεν ὅστωι ταῦτα λαλῶν·
„ὦ ταλαίπωρον κυνάριον ὑπνώδεις, τί σοι ποιήσω ὄκνον
κατεχομένῳ; ὅτε μὲν γάρ τὸ ἀκμῶνίον μου προσ-
κρούσω, ἐπανακλίνεις σεαυτὸν ἐπὶ κραβάτου· ὅτε δὲ
πάλιν τοὺς ὀδόντας κινήσω, εὐθύς ἐγείρη καὶ τὴν κέρ-
κον μοι σείεις.“

Ὁ μῦθος οὗτος τοὺς ὑπνώδεις καὶ ἀργώδεις καὶ εἰς
ἄλλοτρίων πόρους ἀποβλέποντας ἐλέγχει.

414. Χειμὼν καὶ Ἔαρ. (F. 380. C. 422.)

Χειμὼν ἔσκωψε εἰς τὸ ἔαρ, καὶ αὐτὸ ἀνείδισεν, ὅτι
εὐθύς φανέντος ἡσυχίαν ἄγει ἔτι οὐδεὶς, ἀλλ' ὁ μὲν
τις ἐπὶ λειμῶνας καὶ ἄλσιν γίνεταί, ὅτῳ ἄρα φίλον δρέ-
πεσθαι ἀνθέων καὶ κρύνων, ἢ καὶ ῥόδον τι, περιαγα-
γεῖν τε τοῖς ἑαυτοῦ ὄμμασιν, καὶ παραθέσθαι [ἢ] παρὰ
τὴν κόμην· ὁ δὲ ἐπιβὰς νεῶς καὶ διαβαίνων πέλαγος,
ἦν τύχη, παρ' ἄλλους ἤδη ἀνθρώπους ἔρχεται· καὶ ὅτι
ἅπαντες ἀνέμων ἢ πολλοῦ ἐξ ὄμβρων ὕδατος ἔχουσι
φροντίδα οὐκέτι. „Ἐγὼ δ'“ ἔφη „ἄρχοντι καὶ αὐτο-
δεσπότῃ ἔοικα, καὶ οὐδὲ εἰς οὐρανὸν, ἀλλὰ κάτω που
καὶ εἰς τὴν γῆν ἐπιτάττω βλέπειν, καὶ δεδιέναι καὶ τρέ-
μειν, καὶ ἀγαπητῶς διημερεύειν ἐστὶν ὅτε οἴκοι ἡνάγ-
κασα.“ „Τοιγαροῦν“ ἔφη τὸ ἔαρ „σοῦ μὲν καὶ ἀπαλ-
λαγεῖεν ἂν ἄνθρωποι ἀσμένως· ἐμοῦ δὲ αὐτοῖς καλὸν
καὶ αὐτὸ εἶναι δοκεῖ τοῦνομα, καὶ νῆ μά Δία γε ὀνομά-

των κάλλιστον, ὥστε καὶ ἀπόντος μέμνηται καὶ φανέντος ἐπαγάλλονται.“

415. Χελιδὼν καὶ Κορώνη. (S. 228. C. 76 et p. 316. F. 192.)

Χελιδὼν καὶ κορώνη περὶ κάλλους ἐφιλονείκουν· ὑποτυχοῦσα δὲ ἡ κορώνη πρὸς αὐτὸν εἶπεν· „ἀλλὰ τὸ μὲν σὸν κάλλος τὴν ἐαρινὴν ὥραν ἀνθεῖ, τὸ δὲ ἐμὸν σῶμα καὶ χειμῶνι παρατείνεται.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι ἡ τοῦ σώματος παράτασις εὐπρεπείας καλλίων.

416. Χελιδὼν καὶ Κορώνη. (F. 381. C. 423.)

Χελιδὼν ἔφη πρὸς τὴν κορώνην· „ἐγὼ παρθένος καὶ Ἀθηναία καὶ βασίλισσα καὶ βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν θυγάτηρ.“ προσέθηκε δὲ καὶ τοῦ Τηρέως τὴν βίαν, καὶ τὴν ἀποκοπὴν τῆς γλώττης. Καὶ ἡ κορώνη ἔφη· „τί ἂν ἐποίησας, εἰ τὴν γλῶτταν εἴχες, ὅπου τμηθείσης τσαυτὰ λαλεῖς;“

Ὅτι οἱ διὰ τοῦ λόγου ἀλαζόνες ψευδολογοῦντες ἑαυτοῖς ἔλεγχος καθίστανται.

416^b. Ἄλλως. Χελιδόνες καὶ Κύννοι. (C. 336. F. 408.)

Ἐπέσκωπον αἱ χελιδόνες τῶν κύννων τὸ μὴ ἐθέλειν ὁμιλεῖν τοῖς ἀνθρώποις, μὴδὲ δημοσιεύειν τὴν μουσικὴν, ἀλλ’ ἀμφὶ τοὺς λειμῶνας διάγειν καὶ τοὺς ποταμούς, καὶ τὴν ἐρημίαν ἀσπάζεσθαι, καὶ βραχέα μὲν ἄδειν, ἃ δὲ καὶ ἄδοιεν, ἄδειν ἐν σφίσιν αὐτοῖς, ὥσπερ αἰσχυνομένους τὴν μουσικὴν. „Ἡμῶν δὲ“ ἔφασαν „εἰσὶν αἱ πόλεις καὶ οἱ ἄνθρωποι καὶ οἱ θάλαμοι, καὶ περιλαλοῦμεν τοῖς ἀνθρώποις, καὶ τὰ ἡμέτερα αὐτοῖς διηγούμεθα, ταῦτα δὲ [ταῦτα] τὰ ἀρχαῖα καὶ Ἀττικὰ, τὸν Πανδίωνα, τὰς Ἀθήνας, τὸν Τηρέα, τὴν Θοράκην, τὴν ἀποδημίαν, τὸ κῆδος, τὴν ὕβριν, τὴν

ἐκτομὴν τῆς γλώττης, τὰ γράμματα, καὶ ἐπὶ πᾶσι τὸν Ἴτυν, καὶ ὡς ἐγενόμεθα ἐξ ἀνθρώπων ὄρνιθες.“ Οἱ δὲ μόλις μὲν αὐτὰς ἤξίωσαν καὶ λόγου, τῆς ἀδολεσχίας μισήσαντες· ἐπεὶ δὲ ἤξίωσαν· „ἀλλ’ ἡμῶν μὲν ἔνεκεν, ὧ αὐταί, καὶ εἰς τὴν ἐρημίαν ἀφίκοιτό τις, ὥστε ἀκοῦσαι τῆς μουσικῆς, ὅταν ἀνῶμεν τῷ ξερῷ τὰς πτέρυγας ἐμπνεῖν ἡδύ τι καὶ ἐναρμόνιον· ὥστ’ εἰ μὴ πολλὰ καὶ ἐν πολλοῖς ἄδομεν, ἀλλ’ αὐτὸ δὴ τοῦτο κάλλιστόν ἐστιν ἡμῶν, ὅτι μέτρω φιλοσοφοῦμεν τὸ μέλος, καὶ οὐκ ἀναμίγνυμεν θορύβοις τὴν μουσικὴν. Τῆς δὲ καὶ εἰς οἰκιστέρας οἱ ἄνθρωποι δυσχεραίνουσι, καὶ ἄδούσας ἀποστρέφονται, καὶ μάλα ἐν δίκῃ, αἶγες οὐδὲ ἐκτμηθεῖσαι τὴν γλῶτταν δύνασθε σιωπᾶν, ἀλλ’ αὐταί τὴν ἀφωνίαν ὑμῶν ὀδυρόμεναι καὶ τὸ ἐφ’ ὑμῖν πάθος, ἐπειτὰ ἔστε λαλίστεραι τίνος οὐχὶ τῶν εὐγλωττῶν καὶ μουσικῶν;“

417. Χελιδὼν καὶ Ὀρνίθες. (S. 39.)

Ἄρτι τοῦ ἱεροῦ φρυγμένου ἡ χελιδὼν αἰσθημένη τὸν ἐνιστάμενον τοῖς πτηνοῖς κίνδυνον, συναθροίσασα πάντα τὰ ὄρνεα, συνεβούλευεν αὐτοῖς μάλιστα μὲν ταῖς ἱεροφόροις δρυσὶν (τὸν ἱερὸν) ἐκκόψαι, εἰ δ’ ἄρα τοῦτο αὐτοῖς ἀδύνατον, ἐπὶ τοὺς ἀνθρώπους καταφυγεῖν, καὶ τούτους ἱκετεῦσαι, ὅπως μὴ χρησάμενοι τῇ τοῦ ἱεροῦ ἐνεργείᾳ συλλαμβάνωσιν αὐτά. Τῶν δὲ ἐγκαλεσάντων αὐτῇ ὡς ματαιολογούσῃ, αὕτη παραγενομένη ἱκέτις τῶν ἀνθρώπων ἐγένετο· οἱ δ’ ἀποδεξάμενοι αὐτὴν ἐπὶ τῇ συνέσει, καὶ σύνοικον αὐτοῖς προσλαβόμενοι, οὕτω συνέβη, τὰ λοιπὰ ὄρνεα ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων κατεσθίεσθαι, μόνην δὲ τὴν χελιδόνα ὡς πρόσφυγον καὶ ἐν ταῖς αὐτῶν οἰκίαις ἀδεῶς νεοττοποιεῖσθαι.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι οἱ τὰ μέλλοντα προορώμενοι εἰκότως τοὺς κινδύνους διακροῦνται.

417^b. *Αλλως*. (C. 285. F. 327.)

Χελιδὼν, ἐκκλησίαν τῶν ὀρνέων συναθροίσασα, παρῆναι φάσκουσα κράτιστον εἶναι, τὸ μὴ προσκόπτειν ἀνθρώποις, ἀλλὰ φιλίαν συνθεμένους οἰκείως διακεῖσθαι πρὸς αὐτούς. Τῶν δὲ ὀρνέων τις τὰ ἐναντία τῇ χελιδόνι ἔλεγεν· „ἀλλὰ τὸ σπέρμα τοῦ λίνου μᾶλλον κατεσθίοντες ἀναλίσκωμεν καὶ ἀφανὲς ποιῶμεν, ἵνα μηκέτι ἔχωσι πλέκειν δίκτυα καθ' ἡμῶν.“ Ἡ μὲν οὖν χελιδὼν, ἀρίστην γνῶμην ἔχουσα, ἀκίνδυνος ἐρένετο, ἐν ταῖς πόλεσι διατρίβουσα, καὶ ἐν ταῖς οἰκίαις τίκτουσα παρ' ἀνθρώποις, οὐδὲν ὑπ' αὐτῶν πάσχει κακόν. Τὰ δὲ λοιπὰ ὄρνεα, ὥς μᾶλλον ὑπομείναντα κατεσθίειν τὸ σπέρμα, ὥς πάντων ὄντος κακῶν αἰτίου, συμβαίνει λιπαρὰ γίνεσθαι, καὶ μάλα δικαίως ὑπὸ ἀνθρώπων συλλαμβανόμενα δαπανᾶσθαι· οὕτως τε ταύτην τὴν κακογνωμοσύνην ὑπομείναντα, μετενόησε μὴ μετ' ἀνθρώπων μένειν, ἀλλ' ἐν ἀέρι πέτεσθαι.

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων ὅσοι ἐν τοῖς βιωτικοῖς πράγμασι τῷ τῆς ἀρχινοίας βουλευμάτι ἐχρήσαντο, ἀκίνδυνοι διεφυλάχθησαν.

418. *Χελιδὼν καὶ Ὀφίς*. (C. 286. B. 118.)

Ξένη χελιδὼν, ἣ τοῖς ἀνθρώποις συνοικοῦσα, ἐν δικαστηρίῳ τὴν ἐαυτῆς ἐπηξε καλιὰν ἐν τοίχῳ, κακεὶ γίνεται ἐπὶ νεοττῶν μήτηρ. Ὀφίς δὲ ἐκ τρώγλης συρρεὶς τοὺς αὐτῆς κατέφαγε νεοττούς. Ἡ δὲ χελιδὼν θρηνοῦσα ἐκεκράγει· „οἴμῳ τῇ ξένῃ, ὅτι ἐνθα πάντες δικαιοῦνται, μόνη ἔργω ἠδίκημαι.“

418^b. *Ἄλλως*. (S. 225. C. p. 398. F. 190.)

Χελιδὼν ἐν τινι δικαστηρίῳ νεοττοποιησαμένη ἐξέπτη· ὅφίς δὲ προσερχύσας κατέφαγεν αὐτῆς τοὺς νεοτ-

τούς. Ἡ δὲ ἐπανελθοῦσα καὶ τὴν καλιὰν κενὴν εὐρουῖσα, ὑπερπαθοῦσα ἔστενεν· ἐτέρας δὲ χελιδόνος παρηγορεῖν αὐτὴν βουλομένης, καὶ λεγούσης „μόνον ἄρα σοὶ τὰ τέκνα ἀποβαλεῖν συμβέβηκεν;“ ὑποτυχοῦσα ἔφη· „ἀλλ' ἔργω οὐ τοσοῦτον ἐπὶ τοῖς τέκνοις κλαίω, ὅσον ὅτι ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ ἠδίκημαι, ἐν ᾧ οἱ ἀδικούμενοι βοηθοῦνται.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι χαλεπότεραι γίνονται τοῖς πάσχουσιν αἱ συμφοραὶ, ὅταν ὑφ' ὧν ἤκιστα προσεδόκησαν πάσχωσι.

419. *Χελώνη καὶ Ἀετός*.

(C. 61 et p. 312. F. 193. S. 229. B. 118.)

Χελώνη αἰετοῦ ἐδεῖτο, ἵπτασθαι αὐτὴν διδάξαι. Τοῦ δὲ παραινοῦντος, πόρρω τοῦτο τῆς φύσεως αὐτῆς εἶναι, ἐκείνη μᾶλλον τῇ δεήσει προσέκειτο. Λαβὼν οὖν αὐτὴν τοῖς ὀνυξί καὶ εἰς ὕψος ἀνευεγκῶν, εἶτ' ἀφῆκεν. Ἡ δὲ κατὰ πετρῶν πεσοῦσα συνετρίβη.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ ἐν φιλονεικίαις, τῶν φρονιμωτέρων παρακούσαντες, ἑαυτοὺς ἐβλάψαν.

420. *Χελώνη καὶ Λαγῶς*. (S. 224. C. 287.)

Χελώνη καὶ λαγῶς περὶ ὀξύτητος ἤριζον· καὶ δὴ προθεσμίαν στήσαντες καὶ τόπον ἀπηλλάγησαν. Ὁ μὲν οὖν λαγῶς διὰ τὴν φυσικὴν ὠκύτητα ἀμελήσας τοῦ δρόμου, πεσὼν παρὰ τὴν ὁδὸν ἐκοιμᾶτο, ἣ δὲ χελώνη συνειδυῖα ἐαυτῇ τὴν βραδύτητα, οὐ διέλιπε τρέχουσα, καὶ οὕτω κοιμώμενον τὸν λαγῶν παραδραμοῦσα εἰς τὸ βραβεῖον τῆς νίκης ἀφίκετο.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις φύσιν ἀμελοῦσαν ὁ πόνος ἐνίκησε.

420^b. *Ἄλλως*. (C. p. 188 et p. 398. F. 173.)

Ποδῶν χελώνης κατεγέλα λαγῶς καὶ ἀργίας· ἣ δὲ

ἔφη· „ἐγὼ σὲ τὸν ταχὺν ἐν τοῖς ποσὶ νικήσω.“ Ὁ δέ· „λόγῳ μόνῳ, χελώνη, λέγεις τοῦτο· ἀλλ’ ἔριξε καὶ γνώσῃ. Τίς δὲ τὸν τόπον ὀριεῖ καὶ βραβεύσει τὴν νίκην;“ Ἀλώπηξ δ’ ἡ δικαία καὶ σοφωτάτη ἔταξεν ὁδὸν τῶν δρομέων τὴν εὐθείαν. Ἡ δὲ χελώνη μὴ ῥαθυμήσασα ἤρξατο τῆς ὁδοῦ, πρὸς τὸ αὐτῆς ἀφορώσα δυσκίνητον. Ὁ δὲ λαγὼς, θαρσύνων τοῖς ποσὶν, ἐκοιμήθη· καὶ ἔλθων ἐπὶ τοῦ ὀρισμένου τόπου, εὗρε νικῶσαν τὴν βραδείαν χελώνην.

Ὅτι πολλοὶ τῇ μὲν φύσει ἄργοι, τῇ δὲ συντομίᾳ τοὺς φύσει ταχεῖς, ῥαθύμους δὲ, νικῶσιν.

421. Χῆνες καὶ Γέρανοι.

(C. 60 et p. 312. F. 191. S. 226. B. 142.)

Χῆνες καὶ γέρανοι ἐπὶ ταύτου λειμῶνος ἐνέμοντο. Τῶν δὲ θηρευτῶν ἐπιφανέντων, οἱ μὲν γέρανοι, κοῦφοι ὄντες, ταχέως ἀπέπτυσαν, οἱ δὲ χῆνες, διὰ τὸ βάρος τῶν σωμάτων μέιναντες, συνελήφθησαν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ ἐν ἀλώσει πόλεως οἱ μὲν ἀκτῆμονες εὐχερῶς φεύγουσιν, οἱ δὲ πλούσιοι δουλεύουσιν ἀλίσκόμενοι.

422. Χύτραι. (C. 290. F. 329.)

Χύτραν ὀστρακίνην καὶ χαλκὴν ποταμὸς κατέφερεν. Ἡ δὲ ὀστρακίνη τῇ χαλκῇ ἔλεγεν· „μακρόθεν μου κολύμβα, καὶ μὴ πλησίον· ἐὰν γάρ μοι σὺ προσψαύσῃς, κατακλῶμαι, κἂν [τε] ἐγὼ μὴ θέλω σοι προσψαῦσαι.“

Ὅτι ἐπισφαλὴς ἐστὶ βίος πένητι, δυναστοῦ ἄρχοντος πλησίον παροικοῦντος.

423. Φιττακὸς καὶ Γαλῆ. (F. 197. C. 291 et p. 399.)

Φιττακὸν τις ἀγοράσας, ἀφῆκεν ἐπὶ τῆς οἰκίας νέμεσθαι· ὁ δὲ τῇ ἡμερότητι χρησάμενος, ἀναπηδήσας

ἐπὶ τὴν ἐστίαν ἐκάθισε, καὶ κείθεν τερπνὸν ἐκεκράγει. Γαλῆ δὲ θεασαμένη ἐπυνθάνετο αὐτοῦ, τίς ἐστί, καὶ πόθεν ἦλθεν· ὁ δὲ εἶπεν· „ὁ δεσπότης με νεωστὶ ἐπρίατο.“ „Οὐκοῦν, ἱταμώτατε ζώων;“ ἔφη „πρόσφατος ὦν τοσαῦτα βοᾷς, ὅτε ἐμοὶ τῇ οἰκογενεῇ οὐκ ἐπιτρέπουσιν οἱ δεσπότες, ἀλλ’ ἐὰν ποτε τοῦτο πράξω, προσαρανακτοῦντες ἀπελάνουσί με.“ Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο λέγων· „οἰκοδέσποινα, ἀλλὰ σὺ γε βάδιζε μακράν· οὐ γὰρ ὁμοίως δυσχεραίνουσιν οἱ δεσπότες ἐπὶ τῇ ἐμῇ φωνῇ καὶ ἐπὶ τῇ σῇ.“

Ὁ μῦθος οὗτος πρὸς ἄνδρα φιλόσογον, ἐτέροις ἀελαιτίας προσάπτειν ἐπιχειροῦντα.

424. Φύλλα. (C. 62. F. 230.)

Φύλλα ποτὲ πηδήσασα ἐπὶ πόδα ἀνδρὸς ἐκάθισεν· ὁ δὲ τὸν Ἡρακλῆν ἐπὶ συμμαχίαν ἐκάλει. Τῆς δὲ ἐκεῖθεν αὐτὸς ἀφαλομένης, στενάξας εἶπεν· „ὦ Ἡράκλεις, εἰ ἐπὶ ψύλλῃ οὐ συνεμάχησας, πῶς ἐπὶ μελίσσιν ἀνταγωνισταῖς συνεργήσεις;“

Ὁ μῦθος δηλοῖ μὴ δεῖν ἐπὶ τῶν ἐλαχίστων τοῦ θεοῦ δεῖσθαι, ἀλλ’ ἐπὶ τῶν ἀναγκαίων.

424^b. Ἄλλως. Φύλλα καὶ Ἀθλητής. (F. 194. C. p. 313.)

Φύλλα ποτὲ πηδήσασα, ἐκάθισεν ἐπὶ πόδα ἀνδρὸς ἀθλητοῦ σοβοῦντος, καὶ ἀλλομένη ἐνῆκε δῆγμα. Ὁ δὲ ἀκροχολήσας ὑπὲρῆψε τοὺς ὄνυχας, ὅπως συνθλάσῃ ταύτην· ἡ δὲ ἀφ’ ὁρμῆς φυσικῆς πῆδημα λαβοῦσα, ἀπέδρα, τοῦ θανεῖν ἀπαλλαγείσα. Καὶ ὃς στενάξας εἶπεν· „ὦ Ἡράκλεις, διὰ τί ἐπὶ κακὸς ἀνταγωνιστὰς οὐκ εἰ συνεργός;“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ ἐπὶ τὰ ἐλάχιστα καὶ ἀκίνδυνα πράγματα εὐθύς τοὺς θεοὺς ἐπικαλεῖσθαι, ἀλλ’ ἐπὶ ταῖς μελίσσιν ἀνάγκαις καὶ συμφοραῖς.

425. Ψύλλα καὶ Ἀνθρωπος.
(C. 292 et p. 400. F. 196. S. 231.)

Ψύλλα ποτέ τινα πολλὰ ἠνώχλει· καὶ δὴ συλλαβὸν
„τίς εἶ σὺ“ ἀνεβόα, „ὅτι πάντα μου τὰ μέλη κατεβο-
σκήσω, εἰκῇ καὶ μάτην ἐμὲ καταναλίσκων;“ Ἡ δὲ ἐβόα·
„ὦ οὗτος, σῶξέ με, μὴ κτεῖνε· μέγα γὰρ κακὸν οὐ δύ-
ναμαι ποιεῖν.“ Ὁ δὲ γελᾶσας πρὸς αὐτὴν οὕτως ἔφη·
„ἄρτι τεθνήξῃ χερσὶ μου ταῖς ἰδίαις· ἅπαν γὰρ κακὸν,
εἴτε μικρὸν εἴτε μέγα, οὐδ' ὅλως πρόπει που φῦναι.“

Ὅτι κακῷ οὐ πρόπει ἐλεηθῆναι, κἂν μέγας ᾖ καὶ
μικρός.

426. Ψύλλα καὶ Βοῦς. (F. 382. C. 424.)

Ψύλλα δὴποτε τὸν βοῦν οὕτως ἠρώτα· „τί δὴ πα-
θὼν ἀνθρώποις ὁσημέραι δουλεύεις, καὶ ταῦτα ὑπερ-
μεγέθης καὶ ἀνδρείος τυγχάνων, ἐμοῦ σάρκας αὐτῶν
οἰκτίστως διασπώσης, καὶ τὸ αἶμα χανδὸν πινούσης;“
Καὶ ὅς „οὐκ ἄχαρις ἔσομαι“ φησὶ „μερόπων γένει·
στέργομαι γὰρ παρ' αὐτῶν καὶ φιλοῦμαι ἐκτόπως, τρι-
βομαί τε συχνῶς μέτωπόν τε καὶ ὦμους.“ Ἡ δὲ „ἀλλ'
ἐμοὶ γοῦν τέως τῇ δειλαῇ ἢ σοὶ φίλη τρίψις οἰκτιστος
μόρος, ὅτε καὶ τύχη, συμβαίνει.“

Ὅτι οἱ διὰ τοῦ λόγου ἀλαζόνες καὶ ὑπὸ τοῦ εὐτε-
λοῦς ἡττώνται.

INDEX FABULARUM.

- Ἀγαθὰ καὶ κακὰ 1.
 ἀγαματοποιὸς καὶ Ἑρμῆς 137.
 ἀγαματοπώλης 2.
 ἀγροῖκος καὶ ὀνάρις 3.
 αἰτός 4.
 αἰτός καὶ ἀλέκτορες 21^c.
 αἰτός καὶ ἀλώπηξ 5.
 αἰτός καὶ ἀνθρωπος 6.
 αἰτός καὶ γεωργός 92.
 αἰτός καὶ δράκων 120.
 αἰτός καὶ ἀνθραξ 7.
 αἰτός καὶ κολοῖος καὶ ποιμὴν 8.
 αἰτός καὶ λέων 245.
 αἰτός καὶ τοξότης 4^b.
 αἰτός καὶ χελώνη 419.
 αἰθῶν καὶ ἰέραξ 9.
 αἰθῶν καὶ χελιδὼν 10.
 Ἀθηνᾶ καὶ Ἡρακλῆς 159.
 Ἀθηνᾶ, Ζεὺς, Ποσειδῶν 155^b.
 Ἀθηνᾶ, Ζεὺς, Προμηθεὺς, Μω-
 μος 155.
 Ἀθηναῖος χρεωφειλῆτης 11.
 Ἀθηναῖος καὶ Θηβαῖος 50.
 ἀθλητὴς καὶ ψύλλα 424^b.
 αἰγες καὶ αἰγοβοσκός 12.
 αἰγες ἄγριαί καὶ ταῦρος 396^b.
 αἰγοβοσκός καὶ αἰγες 12.
 Ἀἰθίοψ 13.
 αἰθῦνα, βάτος καὶ νυκτερίς 306.
 αἰλουρος καὶ ἀλεκτρονίον 14.
 αἰλουρος καὶ μύες 15.
 αἰλουρος καὶ ὄρνιθες 16.
 αἰλουρος καὶ ὄρνις 16^b.
 αἰξ καὶ αἰπόλος 17.
 αἰξ καὶ λύκος 270.
 αἰξ καὶ ὄνος 18.
 αἰπόλος καὶ αἰξ 17.
 Αἰσχὺνη καὶ Ζεὺς 148.
 Αἴσωπος ἐν ναυπηγίῳ 19.
 Αἴσωπος καὶ κύων 20.
 ἀλέκτορες 21.
 ἀλέκτορες καὶ αἰτός 21^c.
 ἀλεκτορίσκος, πέρδιξ καὶ ὄρνι-
 θοθήρας 341.
 ἀλεκτρονέες καὶ πέρδιξ 22.
 ἀλεκτρονὶον καὶ αἰλουρος 14.
 ἀλεκτρονὶον καὶ κλέπτει 195.
 ἀλεκτρονὶον καὶ κύων 225.
 ἀλεκτρονὶον, λέων καὶ ὄνος 323.
 Ἀλήθεια καὶ ὁδοιπόρος 314.
 ἀλιεὺς 23. 24.
 ἀλιεὺς καὶ πύθηκοι 362.
 ἀλιεὺς 25. 26.
 ἀλιεὺς αὐλῶν 27.
 ἀλιεὺς καὶ κυνηγός 220.
 ἀλιεὺς καὶ μαινίς 28.
 ἀλκυὼν 29.
 ἀλώπεκες 30.
 ἀλώπεκες καὶ λαγωοὶ 236.
 ἀλώπηξ ἐξογκωθεῖσα τὴν γα-
 στέρα 31.
 ἀλώπηξ κόλουρος 46.
 ἀλώπηξ πρὸς μορμολύνκειον 47.
 ἀλώπηξ καὶ αἰτός 5.
 ἀλώπηξ καὶ ἀνθρωπος 61.
 ἀλώπηξ καὶ ἄρκτος 69.
 ἀλώπηξ καὶ βάτος 32.
 ἀλώπηξ καὶ βάτραχος 78^c.
 ἀλώπηξ καὶ βότρυς 33.
 ἀλώπηξ καὶ γέρανός 34.
 ἀλώπηξ καὶ γεωργός 61^b.
 ἀλώπηξ καὶ δέλφαξ 115^b.
 ἀλώπηξ καὶ δρυοτόμος 35.
 ἀλώπηξ καὶ ἐχίνος 36.
 ἀλώπηξ καὶ ἐχίς 145.
 ἀλώπηξ καὶ Ζεὺς 149.

αλώπηξ καὶ καρκίνος 186.
αλώπηξ καὶ κολοῖος 199.
αλώπηξ καὶ κόραξ 204.
αλώπηξ καὶ κροκόδειλος 37.
αλώπηξ καὶ κύνες 219.
αλώπηξ καὶ κύων 38. 226.
αλώπηξ καὶ λέαινα 240.
αλώπηξ καὶ λέων 39. 40. 41. 246.
αλώπηξ, λέων καὶ ἔλαφος 243.
αλώπηξ, λέων καὶ λύκος 255. 271.
αλώπηξ, λέων καὶ μῦς 257.
αλώπηξ, λέων καὶ ὄνος 260. 326.
αλώπηξ, λέων καὶ πίθηκος 244.
αλώπηξ καὶ ὄνος 325.
αλώπηξ καὶ πάροδαλις 42.
αλώπηξ καὶ πίθηκος 43. 44.
αλώπηξ καὶ ποιμὴν 35^b.
αλώπηξ καὶ σκόληξ 78^b.
αλώπηξ καὶ τέτιξ 400.
αλώπηξ καὶ τράγος 45.
αλώπηξ καὶ θύαινα 405.
αλώπηξ καὶ ὅς ἀγριος 407.
ἄμαξα Ἐρμοῦ καὶ Ἀραβες 141.
ἀμάραντον καὶ δόδον 384.
ἀμπελος καὶ ἔλαφος 127.
ἀμπελος καὶ τράγος 404.
ἀνδροφόνος 48.
ἀνὴρ ἀδύνατα ἐπαγγελλόμενος 49.
ἀνὴρ Ἀθηναῖος καὶ Θηβαῖος 50.
ἀνὴρ δηχθεὶς ὑπὸ μύρμηκος 118.
ἀνὴρ κακοπραγμων 55.
ἀνὴρ κομπαστής 203.
ἀνὴρ μάντις 286.
ἀνὴρ μεσαιπόλιος καὶ ἑταῖραι 56.
ἀνὴρ ναναγός 300.
ἀνὴρ ὄνον ἀγοράζων 320.
ἀνὴρ πηρός 57.
ἀνὴρ τοξότης καὶ λέων 403.
ἀνὴρ φέναιξ 58.
ἀνὴρ φιλόγυρος 412.
ἀνὴρ καὶ γυνή 52.
ἀνὴρ, ἵππος καὶ πῶλος 51.
ἀνὴρ καὶ κηπαρός 191^b.
ἀνὴρ καὶ Κύκλωψ 53.
ἀνὴρ καὶ μοιχός 54.
ἀνὴρ καὶ τέτιξ 65^b.
ἀνθρακὺς καὶ γραφεὺς 59.

ἀνθρωποι πλείοντες 367.
ἄνθρωποι καὶ Ζεὺς 150.
ἄνθρωποι καὶ Προμηθεὺς 383.
ἄνθρωπος ἀριθμῶν τὰ κύματα 60.
ἄνθρωπος καταθραύσας ἄγαλμα 66.
ἄνθρωπος λέοντα χρυσοῦν εὐρώων 67.
ἄνθρωπος καὶ αἰτός 6.
ἄνθρωπος καὶ αλώπηξ 61.
ἄνθρωπος, βοῦς, ἵππος καὶ κύων 173.
ἄνθρωπος καὶ κύων 62.
ἄνθρωπος καὶ λέων συνοδεύοντες 63.
ἄνθρωπος καὶ πέρδιξ 356.
ἄνθρωπος καὶ Σάτυρος 64.
ἄνθρωπος καὶ τέτιξ 65.
ἄνθρωπος καὶ φύλλα 425.
ἄξονες καὶ βόες 79.
Ἀπόλλων καὶ Ζεὺς 151.
Ἀραβες καὶ ἄμαξα Ἐρμοῦ 141.
Ἀραψ καὶ κάμηλος 68.
Ἀρετή καὶ Κανία καὶ Ἡρακλῆς 158.
ἄρκτος καὶ αλώπηξ 69.
ἄρκτος καὶ λέων 247.
ἄρκτος καὶ ὁδοιπόροι 311.
ἄρνιον, λέων καὶ λύκος 279^b.
ἄρνιον καὶ λύκος 273. 274.
ἀρότης καὶ λύκος 70.
ἀσπάλαις 71.
ἀσπίς καὶ ἰξευτής 171.
ἀστρολόγος 72.
Ἀφροδίτη καὶ γαλῆ 88.
Ἀφροδίτη καὶ δοῦλη 73.
βάτος καὶ αλώπηξ 32.
βάτος καὶ ἑλάτη 125.
βάτος καὶ αἰθρία καὶ νυκτερίς 306.
βάτος καὶ μηλέα καὶ ροιά 385.
βάτραχοι 74. 75.
βάτραχοι αἰτοῦντες βασιλέα 76.
βάτραχοι καὶ Ἥλιος 77.
βάτραχοι καὶ λαγωοί 237.
βάτραχοι καὶ ὄνος 327.
βάτραχος λατρός 78.

βάτραχος καὶ αλώπηξ 78^c.
βάτραχος καὶ λέων 248.
βάτραχος καὶ μῦς 298.
βόες καὶ ἄξονες 79.
βόες καὶ μαγειροὶ 80.
βοηλάτης καὶ Ἡρακλῆς 81.
Βορέας καὶ Ἥλιος 82.
βονκόλος 83.
βοῦς καὶ δάμαλις 113.
βοῦς, ἵππος, κύων καὶ ἄνθρωπος 173.
βοῦς, ὄνος καὶ γηπόνος 104.
βοῦς καὶ φθύνος 84.
βοῦς καὶ φύλλα 426.
βύρσα καὶ ποταμός 381.
βυρσοδέψης καὶ πλουσίος 368.
βωταλὶς καὶ νυκτερίς 85.
γαλαὶ καὶ μῦες 291.
γαλῆ 86.
γαλῆ μέλαινα 87.
γαλῆ συλληφθεῖσα 89.
γαλῆ καὶ Ἀφροδίτη 88.
γαλῆ καὶ νυκτερίς 307.
γαλῆ καὶ ὄφις καὶ μῦς 345.
γαλῆ καὶ ψιττακός 423.
γάμοι Θεῶν 162.
γέραννοι καὶ γεωργός 93.
γέραννοι καὶ χῆνες 421.
γέραννος καὶ αλώπηξ 34.
γέραννος καὶ λύκος 276^b.
γέραννος καὶ ταῶς 397.
γέραν καὶ Θάνατος 90.
γεωργός δέκελλαν ἀπολέσας 91.
γεωργός καὶ αἰτός 92.
γεωργός καὶ αλώπηξ 61^b.
γεωργός καὶ γέραννοι 93.
γεωργός καὶ γυνή 109.
γεωργός καὶ θάλασσα 94.
γεωργός καὶ κορυθαλλός 210.
γεωργός καὶ κύνες 95.
γεωργός καὶ ὄφις 96. 97.
γεωργός καὶ παῖδες αὐτοῦ 98.
γεωργός καὶ παῖς καὶ κολοιοί 99.
γεωργός καὶ πελαργός 100.
γεωργός καὶ σφήκες καὶ πέρδι-
κες 392.
γεωργός καὶ Τύχη 101.

γεωργός καὶ φθεῖρες 411.
γεωργός καὶ φυτόν 102.
γεωργοῦ παῖδες 103.
Γῆ καὶ Ἐρμῆς 138.
γηπόνος, ὄνος καὶ βοῦς 104.
γλαυὴ καὶ κολοῖος 200.
γλαυὴ καὶ ὄρεα 105. 106.
γναφεὺς καὶ ἀνθρακὺς 59.
γραῦς καὶ λατρός 107.
γραῦς καὶ λύκος 275.
γυνή 108.
γυνή μάγος 112.
γυνή καὶ ἀνὴρ 52.
γυνή καὶ γεωργός 109.
γυνή καὶ θεράπαινα 110.
γυνή καὶ ὄρνις 111.
δάμαλις καὶ βοῦς 113.
δειλὸς κυνηγός καὶ δρυοτόμος 114.
δέλφαξ καὶ αλώπηξ 115^b.
δέλφαξ καὶ πρόβατα 115.
δελφῖνες καὶ καρὶς 116^b.
δελφῖνες καὶ κωβίος 116.
δελφίς καὶ θύννος 167.
δελφίς καὶ λέων 251.
δελφίς καὶ πίθηκος 363.
δένδρα καὶ κάλαμοι 179^c.
δεσπότης καὶ κύων 227.
Δημάδης ὁ δῆτωρ 117.
δηχθεὶς ὑπὸ μύρμηκος καὶ Ἐρ-
μῆς 118.
Διογένης ὁδοιπορῶν 119.
δορκὰς καὶ λέων θυμωθεὶς 252.
δοῦλη καὶ Ἀφροδίτη 73.
δράκων καὶ αἰτός 120.
δραπέτης 121.
δρῦες 122.
δρυοτόμοι καὶ δρῦς 123.
δρυοτόμος καὶ αλώπηξ 35.
δρυοτόμος καὶ δειλὸς κυνηγός 114.
δρῦς καὶ δρυοτόμοι 123.
δρῦς καὶ κάλαμοι 179.
ἔαρ καὶ χειμῶν 414.
ἐλαία καὶ κάλαμος 179^b.
ἐλαία καὶ σνῆκη 124.
ἐλάτη καὶ βάτος 125.
ἔλαφος 126.

ἔλαφος ἐπὶ νόματος 128.
 ἔλαφος νοσοῦσα 131.
 ἔλαφος καὶ ἄμπελος 127.
 ἔλαφος καὶ ἵππος 175.
 ἔλαφος καὶ λέων 128. 129.
 ἔλαφος, λέων καὶ αἰώπηξ 243.
 ἔλαφος καὶ μήτηρ 130.
 ἔλαφος καὶ νεβρός 303.
 ἔλέφας, κάμηλος καὶ πίθηκος 183.
 ἔλέφας, λέων καὶ Προμηθεύς 261.
 Ἑλπίς ἐν ἀνθρώποις 132.
 ἐορτὴ καὶ ἡ ὑστεραία 133.
 ἐριφος καὶ λύκος 134. 135.
 Ἑρμῆς 136.
 Ἑρμῆς καὶ ἀγαματοποιός 137.
 Ἑρμῆς καὶ Γῆ 138.
 Ἑρμῆς καὶ δηχθεὶς ὑπὸ μύρμη-
 κος 118.
 Ἑρμῆς καὶ κόραξ 205.
 Ἑρμῆς καὶ κύων 139.
 Ἑρμῆς καὶ λιθουργός 265.
 Ἑρμῆς καὶ ξυλευόμενος 308.
 Ἑρμῆς καὶ ὀδοιπόρος 315.
 Ἑρμῆς καὶ Τειρεσίης 140.
 Ἑρμού ἄμαξα καὶ Ἀραβες 141.
 Ἑρωδίδος καὶ λύκος 276.
 Ἑρως ἐν ἀνθρώποις 142.
 ἐταῖραι καὶ ἀνὴρ μεσαιπόλιος 56.
 εὐνοῦχος καὶ θυτὴς 143.
 ἐχθροὶ 144.
 ἐχίνος καὶ αἰώπηξ 36.
 ἐχίς καὶ αἰώπηξ 145.
 ἐχίς καὶ ὀδοιπόρος 97^b.
 ἐχίς καὶ ὄννη 146.
 ἐχίς καὶ ὄδρα 147.
 Ζεὺς κριτής 152.
 Ζεὺς καὶ Αἰαχύνη 148.
 Ζεὺς καὶ αἰώπηξ 149.
 Ζεὺς καὶ ἄνθρωποι 150.
 Ζεὺς καὶ Ἀπόλλων 151.
 Ζεὺς καὶ θεοὺς 122.
 Ζεὺς καὶ κάμηλος 184.
 Ζεὺς καὶ μέλισσα 278^c. 287.
 Ζεὺς καὶ ὄφεις 153.
 Ζεὺς καὶ πίθηκος 364.
 Ζεὺς καὶ Ποσειδῶν καὶ Ἀθηνᾶ
 155^b.

Ζεὺς, Προμηθεύς, Ἀθηνᾶ, Μῶ-
 μος 155.
 Ζεὺς καὶ χελώνη 154.
 ἡδονὴ καὶ λύπη 156.
 ἥλιος καὶ βάρβαροι 77.
 ἥλιος καὶ βορέας 82.
 ἡμίονος 157.
 ἡμίονος καὶ ὄνος 177^b.
 Ἡρακλῆς καὶ Ἀθηνᾶ 159.
 Ἡρακλῆς, Ἀρετὴ καὶ Κεκία 158.
 Ἡρακλῆς καὶ βοηλάτης 81.
 Ἡρακλῆς καὶ Πλούτος 160.
 Ἡρως 161.
 θάλασσα καὶ γεωργός 94.
 θάλασσα καὶ ναυαγός 94^b.
 θάλασσα καὶ ποιμήν 370.
 θάλασσα καὶ ποταμοὶ 380.
 θάνατος καὶ γέρον 90.
 θεράπαινοι καὶ γυνή 110.
 θεῶν γάμοι 162.
 Θηβαῖος καὶ Ἀθηναῖος 50.
 θηρευτὴς καὶ ἱππεύς 163.
 θηρευτὴς καὶ κύων 164.
 θηρευτὴς καὶ λύκος 165.
 θρηνητοὶ καὶ πλούσιος 369.
 θυγατέρες καὶ πατήρ 166.
 θυγατέρες καὶ μήτηρ 166^b.
 θυννος καὶ δελφίν 167.
 θυτὴς καὶ εὐνοῦχος 143.
 ἱατρὸς ἄτεχνος 168.
 ἱατρὸς καὶ γραῦς 107.
 ἱατρὸς καὶ νοσῶν 169.
 ἱέραξ καὶ ἀηδῶν 9.
 ἱκτῖνοι 170.
 ἱκτίνος καὶ λάρος 239.
 ἱξευτὴς καὶ ἀσπίς 171.
 ἱξευτὴς καὶ τέτις 172.
 ἱππεύς φαλακρός 410.
 ἱπποκόμος καὶ ἵππος 176.
 ἵππος γέρον 174.
 ἵππος, βούς, κύων καὶ ἄνθρω-
 πος 173.
 ἵππος καὶ ἔλαφος 175.
 ἵππος καὶ ἱπποκόμος 176.
 ἵππος καὶ κύων 228.
 ἵππος καὶ λύκος 277.

ἵππος καὶ μυλωρός 174^b.
 ἵππος καὶ ιεανίσκος 302.
 ἵππος καὶ ὄνος 177. 328.
 ἵππος καὶ πῶλος καὶ ἀνὴρ 51.
 ἵππος καὶ στρατιώτης 178.
 κακὰ καὶ ἀγαθὰ 1.
 Κεκία καὶ Ἀρετὴ καὶ Ἡρακλῆς
 158.
 κάλαμοι καὶ δένδρα 179^c.
 κάλαμοι καὶ δρυς 179.
 κάλαμος καὶ ἐλαία 179^b.
 κάμηλος 180. 181. 182.
 κάμηλος καὶ Ἀραβ 68.
 κάμηλος, ἔλέφας καὶ πίθηκος 183.
 κάμηλος καὶ Ζεὺς 184.
 κάμηλος καὶ πίθηκος 365.
 κἀνθαροὶ δύο 185.
 κἀνθαρος καὶ αἰτός 7.
 κἀνθαρος καὶ μύρμηξ 295.
 κἀπρος καὶ λέων 258.
 καρὶς καὶ δελφίνες 116^b.
 καρκίνος καὶ αἰώπηξ 186.
 καρκίνος καὶ μήτηρ 187.
 καρκίνος καὶ ὄφεις 346.
 καρύα 188.
 κάστωρ 189.
 κεραμεύς, ὄνος καὶ ὀνηλάτης 190.
 κηπαρός 191.
 κηπαρός καὶ ἀνὴρ 191^b.
 κηπαρός καὶ κύων 192.
 κηπαρός καὶ ὄνος 329.
 κιθαροφθός 193.
 κίχλα 194.
 κλέπτει καὶ ἀλεκτρονών 195.
 κλέπτει καὶ μήτηρ 351.
 κλέπτει καὶ πανδοχεύς 196.
 κοιλία καὶ πόδες 197.
 κόκκυξ καὶ ὀρνιθὴς 198.
 κολοῖδος φρυγίας 202.
 κολοῖδος καὶ αἰώπηξ 199.
 κολοῖδος καὶ γεωργός καὶ παῖς 99.
 κολοῖδος καὶ γλαυξ 200.
 κολοῖδος καὶ κόρακες 201.
 κολοῖδος καὶ δρυεὶς 200^b.
 κολοῖδος καὶ περιστέραί 201^b.
 κολοῖδος καὶ ταῖς 398.
 κομπαστής 203.

κόρακες καὶ κολοῖδος 201.
 κόρακες καὶ πολεμιστὴς 379.
 κόραξ νοσῶν 208.
 κόραξ καὶ αἰώπηξ 204.
 κόραξ καὶ Ἑρμῆς 205.
 κόραξ καὶ ἱκτίνος καὶ ὄφεις 207^b.
 κόραξ καὶ κορώνη 212.
 κόραξ καὶ κύκνος 206.
 κόραξ καὶ λύκος καὶ ὄνος 330.
 κόραξ καὶ ὀδοιπόρος 312.
 κόραξ καὶ ὄφεις 207.
 κορυδαλλός 209.
 κορυδαλλὸς καὶ γεωργός 210.
 κορυδὸς θάπτων τὸν πατέρα 211.
 κορυδὸς καὶ ὀρνιθοθήρας 340.
 κορώνη καὶ κόραξ 212.
 κορώνη καὶ κύων 213.
 κορώνη καὶ περιστέρα 358.
 κορώνη καὶ χελιδὼν 416.
 κοχλῖαι 214.
 κριός, προβάτα καὶ λύκοι 269.
 κροκόδειλος καὶ αἰώπηξ 37.
 Κύνλωψ καὶ ἀνὴρ 53.
 κύκνοι καὶ χελιδόνες 416^b.
 κύκνος 215. 216.
 κύκνος καὶ κόραξ 206.
 κυνάριον καὶ χαλκεύς 413.
 κύνες δύο 217.
 κύνες λιμώττονται 218.
 κύνες καὶ αἰώπηξ 219.
 κύνες καὶ γεωργός 95.
 κύνες καὶ λύκοι 266. 267.
 κυνηγός καὶ ἀλιεύς 220.
 κυνηγός δειλὸς καὶ δρυοτόμος
 114.
 κυνίδιον καὶ ὄνος 332.
 κυνὸς κριός 221.
 κυνὸς οἰκία 222.
 κύων 223. 224.
 κύων κρέας φέροντα 233.
 κύων καὶ Αἴσωπος 20.
 κύων καὶ ἀλεκτρονών 225.
 κύων καὶ αἰώπηξ 38. 226.
 κύων καὶ ἄνθρωπος 62.
 κύων καὶ δεσπότης 227.
 κύων καὶ Ἑρμῆς 139.
 κύων καὶ θηρευτὴς 164.

κύνων καὶ ἵππος 228.
 κύων, ἵππος, βοῦς καὶ ἄνθρω-
 πος 173.
 κύων καὶ κηπωρός 192.
 κύων καὶ κορώνη 213.
 κύων καὶ λαγῶς 229. 238.
 κύων καὶ λύκαινα 230.
 κύων καὶ λύκος 231. 278.
 κύων καὶ μάγειρος 232.
 κύων καὶ οἷς 317.
 κύων καὶ ποιμὴν 371. 372.
 κύων καὶ ὄς 408. 409.
 κύων καὶ χαλκένυς 413.
 κυβίος καὶ δελφίνες 116.
 κώνωψ καὶ λέων 234.
 κώνωψ καὶ ταῦρος 235.
 λαγωοὶ καὶ ἀλώπεκες 236.
 λαγωοὶ καὶ βάτραχοι 237.
 λαγωοὶ καὶ λέοντες 241.
 λαγῶς καὶ κύων 238.
 λαγῶς καὶ λέων 254.
 λαγῶς καὶ χελώνη 420.
 λάρος καὶ ἑκτίνος 239.
 λέαινα 240^b.
 λέαινα καὶ ἀλώπηξ 240.
 λέαινα, ταῦρος καὶ σῶαρος 395.
 λέοντες καὶ λαγωοὶ 241.
 λεοντὴ καὶ ὄνος 333.
 λέοντος βασιλεία 242.
 λέων γεγραμμένος καὶ νῖός 349^b.
 λέων μὴν φοβηθεὶς 257.
 λέων καὶ αἰτός 245.
 λέων καὶ ἀλώπηξ 39—41. 246.
 λέων, ἀλώπηξ καὶ ἔλαφος 243.
 λέων, ἀλώπηξ καὶ ὄνος 260. 326.
 λέων, ἀλώπηξ καὶ πίθηκος 244.
 λέων καὶ ἄρκτος 247.
 λέων καὶ βάτραχος 248.
 λέων καὶ γεωργός 249. 250.
 λέων καὶ δελφίς 251.
 λέων θυμωθεὶς καὶ δορκάς 252.
 λέων καὶ ἔλαφος 128. 129.
 λέων καὶ κάπρος 253.
 λέων καὶ κώνωψ 234.
 λέων καὶ λαγῶς 254.
 λέων καὶ λύκος 279. 280.
 λέων, λύκος καὶ ἀλώπηξ 255.

λέων καὶ μῦς 256.
 λέων, μῦς καὶ ἀλώπηξ 257.
 λέων καὶ ὄναγρος 258.
 λέων καὶ ὄνος 259. 323^b.
 λέων, ὄνος καὶ ἀλεκτρονίον 323.
 λέων, ὄνος καὶ ἀλώπηξ 260. 326.
 λέων, Προμηθεὺς καὶ ἔλεφας 261.
 λέων καὶ ταῦρος 262. 263.
 λέων καὶ τρεῖς ταῦροι 394.
 λέων καὶ τοξότης 403.
 ληστής καὶ σκῆμινος 264.
 λιθουργός καὶ Ἑρμῆς 265.
 λύκαινα καὶ κύων 230.
 λυκιδεὶς καὶ ποιμὴν 373.
 λύκοι καὶ κύες 266. 267.
 λύκοι καὶ πρόβατα 268.
 λύκοι, πρόβατα καὶ κριός 269.
 λύκος καὶ αἶξ 270.
 λύκος καὶ ἀλώπηξ 272.
 λύκος καὶ ἄρην 274^b.
 λύκος καὶ ἄρνιον 273.
 λύκος, ἄρνιον καὶ λέων 279^b.
 λύκος καὶ ἄρνός 274.
 λύκος καὶ ἀρότης 70.
 λύκος καὶ γέρανός 276^b.
 λύκος καὶ γραῦς 275.
 λύκος καὶ ἔριφος 134. 135.
 λύκος καὶ ἐρωδιός 276.
 λύκος καὶ θηρευτὴς 165.
 λύκος καὶ ἵππος 277.
 λύκος καὶ κύων 278.
 λύκος καὶ λέων 279. 280.
 λύκος, λέων καὶ ἀλώπηξ 255.
 λύκος, λέων καὶ ἄρνιον 279^b.
 λύκος καὶ ὄνος 280. 334.
 λύκος, ὄνος καὶ κόραξ 330.
 λύκος καὶ παιδίον 271^b.
 λύκος καὶ ποιμένες 282.
 λύκος καὶ ποιμὴν 283. 374—376.
 λύκος καὶ πρόβατον 284.
 λύπη καὶ ἡδονή 156.
 λύχνος 285.
 μάγειροι καὶ βόες 80.
 μάγειρος καὶ κύων 231.
 μάγειρος καὶ νεανίσκος 301.
 μάγειρος καὶ ποιμὴν 377.
 μάγος γυνή 112.

μαινὺς καὶ ἄλιεύς 28.
 μέντις 286.
 μέλη καὶ οὐρὰ ὄφως 344.
 μέλισσαι καὶ Ζεὺς 287.
 μέλισσαι καὶ ποιμὴν 288.
 μελιττοργός 289.
 μηλέα καὶ ροιὰ καὶ βάτος 385.
 μηνιγύρται 290.
 μήτηρ καὶ θυγατέρες 166^b.
 μήτηρ καὶ κλέπτεις 351.
 μήτηρ καὶ σπάλαξ 71^b.
 μικρὸς ποταμός καὶ ὀνάριον 322^b.
 μοιχὸς καὶ ἀνὴρ 54.
 μῦς καὶ αἴλουρος 15.
 μῦς καὶ γαλαῖ 291.
 μῦς, γαλῆ καὶ ὄφις 345.
 μυῖα 292.
 μυῖαι 293.
 μύρμηκες καὶ τέττιξ 401.
 μύρμηξ 294.
 μύρμηξ καὶ κύνδαρος 295.
 μύρμηξ καὶ περιστέρα 296.
 μῦς ἀρουραῖος καὶ ἀστὶκός 297.
 μῦς καὶ βάτραχος 298.
 μῦς καὶ λέων 256.
 μῦς, λέων καὶ ἀλώπηξ 257.
 μῦς καὶ ταῦρος 299.
 Μῶμος, Ζεὺς, Ἀθηνᾶ, Προμη-
 θεὺς 155.
 ναναγός 300.
 νεανίσκος καὶ θάλασσα 94^b.
 νεανίσκος καὶ μάγειρος 301.
 νεανίσκος καὶ ἵππος 302.
 νεβρός καὶ ἔλαφος 303.
 νέος ἄσπετος καὶ χελιδὼν 304.
 νοσῶν καὶ ἰατρός 305.
 νυκτερὶς καὶ βάτος 306.
 νυκτερὶς καὶ βοτάνης 85.
 νυκτερὶς καὶ γαλῆ 307.
 ξυλευόμενος καὶ Ἑρμῆς 308.
 ὀδοιπόροι 309. 310.
 ὀδοιπόροι καὶ ἄρκτος 311.
 ὀδοιπόροι καὶ κόραξ 312.
 ὀδοιπόροι καὶ πλάτανος 313.
 ὀδοιπόρος καὶ Ἀλήθεια 314.
 ὀδοιπόρος καὶ Ἑρμῆς 315.
 ὀδοιπόρος καὶ ἔχρις 97^b.

ὀδοιπόρος καὶ Τύχη 316.
 οἷς καὶ κύων 317.
 ὄναγρος καὶ λέων 258.
 ὄναγρος καὶ ὄνος 318.
 ὀνάριον καὶ ποιμὴν 288.
 ὀνηλάτης καὶ ὄνος 335.
 ὀνηλάτης, ὄνος καὶ κεραμεύς 190.
 ὄνοι πρὸς τὸν Δία 319.
 ὄνον ἀγοράζων 320.
 ὄνος ἄγριος 321.
 ὄνος βαστάζων ἄγαλμα 324.
 ὄνος βαστάζων ἄλας 322.
 ὄνος λεοντῆν φέρων 336.
 ὄνος παῖζων 338.
 ὄνος καὶ αἶξ 18.
 ὄνος, ἀλεκτρονίον καὶ λέων 323.
 ὄνος, ἀλώπηξ καὶ λέων 260. 326.
 ὄνος καὶ βάτραχοι 327.
 ὄνος, βοῦς καὶ γηπόνος 104.
 ὄνος καὶ ἡμίονος 177^b.
 ὄνος καὶ ἵππος 177. 328.
 ὄνος, κεραμεύς καὶ ὀνηλάτης 190.
 ὄνος καὶ κηπωρός 329.
 ὄνος, κόραξ καὶ λύκος 330.
 ὄνος καὶ κυνίδιον 331.
 ὄνος καὶ κύων 332.
 ὄνος καὶ λεοντὴ 333.
 ὄνος καὶ λέων 259. 323^b.
 ὄνος, λέων καὶ ἀλώπηξ 260.
 ὄνος καὶ λύκος 281. 334.
 ὄνος καὶ ὄναγρος 318.
 ὄνος καὶ ὀνηλάτης 335.
 ὄνος καὶ τέττιγες 337.
 ὄνον σκιά 339.
 Ὀρκος καὶ παραθήκης ἐλληφώς
 354.
 ὄρνεις καὶ κολοῖος 200^b.
 ὄρνιθες καὶ βοτάνης 16.
 ὄρνιθες καὶ κόκκυξ 198.
 ὄρνιθες καὶ χελιδὼν 417.
 ὄρνιθοθήρας καὶ κορυδός 340.
 ὄρνιθοθήρας καὶ πελαργός 100^b.
 ὄρνιθοθήρας, πέρδις καὶ ἀλε-
 κτορίσκος 341.
 ὄρνις χρυσότοκος 343.
 ὄρνις καὶ αἴλουρος 16^b.
 ὄρνις καὶ γυνή 111.

ὄρνις καὶ χελιδὼν 342.
 ὄψεως οὐρὰ καὶ μέλη 344.
 ὄφις πατούμενος 347.
 ὄφις, γαλῆ καὶ μύες 345.
 ὄφις καὶ γεωργός 96. 97.
 ὄφις καὶ Ζεὺς 153.
 ὄφις καὶ ἱκτίνος 207^b.
 ὄφις καὶ καρκίνος 346.
 ὄφις καὶ κόραξ 207.
 ὄφις καὶ σφήξ 393.
 ὄφις καὶ χελιδὼν 418.
 παῖδες γεωργοῦ 103.
 παιδίον ἐσθίον σπλάγγνα 348.
 παιδίον καὶ λύκος 271^b.
 παῖς ἀκρίδας θηρεύων 350^b.
 παῖς κλέπτης καὶ μήτηρ 351.
 παῖς λουόμενος 352.
 παῖς ψεύστης 353.
 παῖς καὶ πατήρ 349.
 παῖς καὶ σκορπίος 350.
 παῖς καὶ Τύχη 316^b.
 πάλος καὶ τοῖχος 402.
 πανδοχεὺς καὶ κλέπτης 196.
 παρακαταθήκην εἰληφώς καὶ Ὀρ-
 κος 354.
 πάρδαλις καὶ ἀλώπηξ 42.
 πατήρ καὶ θυγατέρες 166.
 πατήρ καὶ παῖς 349.
 πελαργός καὶ γεωργός 100.
 πελαργός καὶ ὀρνιθοθήρας 100^b.
 πένθους γέρας 355.
 πένταθλος κουμπαστής 203^b.
 πέρδικες, σφήκες καὶ γεωργός
 392.
 πέρδιξ, ἀλεκτορίσκος καὶ ὄρνι-
 θοθήρας 341.
 πέρδιξ καὶ ἀλεκτρονόνης 22.
 πέρδιξ καὶ ἄνθρωπος 356.
 περιστέρα διψῶσα 357.
 περιστέρα καὶ κορώνη 358.
 περιστέρα καὶ μύρμηξ 296.
 περιστέρα καὶ κολοῖός 201^b.
 πενία 123^b.
 πῆραι δύο 359.
 πηρὸς ἀνὴρ 57.
 πίδακιοι ὀρχησται 360.
 πίδακιοι πλίν οἰκίζοντες 361.

πίθηκος καὶ ἄλιεις 362.
 πίθηκος καὶ ἀλώπηξ 43. 44.
 πίθηκος καὶ δελφίς 363.
 πίθηκος, ἐλέφας καὶ κάμηλος 183.
 πίθηκος καὶ Ζεὺς 364.
 πίθηκος καὶ κάμηλος 365.
 πίθηκος, λέων καὶ ἀλώπηξ 244.
 πίδακιοι παῖδες 366.
 πλάτανος καὶ ὀδοιπόροι 313.
 πλεοντες 367.
 πλούσιος καὶ βυρσοδέψης 368.
 πλούσιος καὶ θρηνηδοί 369.
 Πλούτος καὶ Ἡρακλῆς 160.
 πῆδες καὶ κοιλία 197.
 ποιμένες καὶ λύκος 282.
 ποιμὴν παῖζων 353^b.
 ποιμὴν, ἀετός καὶ κολοῖός 8.
 ποιμὴν καὶ ἀλώπηξ 35^b.
 ποιμὴν καὶ θάλασσα 370.
 ποιμὴν καὶ κύων 371. 372.
 ποιμὴν καὶ λυκιδεῖς 373.
 ποιμὴν καὶ λύκος 374—376.
 ποιμὴν καὶ μάγειρος 377.
 ποιμὴν καὶ μέλισσαι 288.
 ποιμὴν καὶ πρόβατα 378.
 ποιμὴν καὶ σκύλαξ 372^b.
 πολεμιστὴς καὶ κόρακες 379.
 Ποσειδῶν, Ζεὺς καὶ Ἀθηναῖα 155^b.
 ποταμοὶ καὶ θάλασσα 380.
 ποταμός καὶ βύρσα 381.
 πρόβατα καὶ δέλφαξ 115.
 πρόβατα καὶ λύκοι 268.
 πρόβατα, λύκοι καὶ κριὸς 269.
 πρόβατα καὶ ποιμὴν 378.
 πρόβατον κειρόμενον 382.
 πρόβατον καὶ λύκος 284.
 πρόβατον καὶ χήρα 382^b.
 Προμηθεὺς καὶ ἄνθρωποι 383.
 Προμηθεὺς, Ζεὺς, Ἀθηναῖα, Μῶ-
 μος 155.
 Προμηθεὺς, λέων καὶ ἐλέφας 261.
 πῦρ καὶ Σάτυρος 387.
 δίνη καὶ ἔχιν 146.
 ῥόδον καὶ ἀμάραντον 384.
 ῥοιὰ καὶ μηλέα καὶ βάτος 385.
 σαλπικτής 386.
 Σάτυρος καὶ ἄνθρωπος 64.

Σάτυρος καὶ πῦρ 387.
 σάτυρα 388.
 Σελήνη καὶ μήτηρ 389.
 σκορπίος καὶ παῖς 350.
 σκύλακες δύο 390.
 σκύλαξ καὶ ποιμὴν 372^b.
 σκύληξ καὶ ἀλώπηξ 78^b.
 σπάλαξ καὶ μήτηρ 71^b.
 στρατιώτης καὶ ἵππος 178.
 στρουθοκάμηλος 391.
 σύαγρος, ταῦρος καὶ λέαινα 395.
 συνάμιμος καὶ ληστής 264.
 συνὴ καὶ ἐλαία 124.
 σφήκες καὶ πέρδικες 392.
 σφήξ καὶ ὄφις 393.
 ταῦροι τρεῖς καὶ λέων 394.
 ταῦρος καὶ αἶγες ἄγριοι 396^b.
 ταῦρος καὶ κώνωψ 235.
 ταῦρος, λέαινα καὶ σύαγρος 395.
 ταῦρος καὶ λέων 262. 263.
 ταῦρος καὶ μῦς 299.
 ταῦρος καὶ τράγος 396.
 τὰς καὶ γέρας 397.
 τὰς καὶ κολοῖός 398.
 Τειρεσίας καὶ Ἑρμῆς 140.
 τέττιγες 399.
 τέττιγες καὶ ὄνος 337.
 τέττιξ καὶ ἀλώπηξ 400.
 τέττιξ καὶ ἀνὴρ 65^b.
 τέττιξ καὶ ἄνθρωπος 65.
 τέττιξ καὶ ἔξεντις 172.
 τέττιξ καὶ μύρμηκες 401.
 τοῖχος καὶ πάλος 402.
 τοξότης καὶ ἀετός 4^b.
 τοξότης καὶ λέων 403.
 τράγος καὶ ἀλώπηξ 45.
 τράγος καὶ ἄμπελος 404.

τράγος καὶ ταῦρος 396.
 Τύχη καὶ γεωργός 101.
 Τύχη καὶ ὀδοιπόρος 316.
 Τύχη καὶ παῖς 316^b.
 ὕαινα καὶ ἀλώπηξ 405.
 ὕαινα 406.
 ὕδρα καὶ ἔχιν 147.
 ὕδρας καὶ λέων γεγραμμένος 349^b.
 ὕς ἄγριος καὶ ἀλώπηξ 407.
 ὕς καὶ κύων 408. 409.
 φαιλακρὸς ἵππεύς 410.
 φέναξ ἀνὴρ 58.
 φεῖρες καὶ γεωργός 411.
 φιλάργυρος 412.
 φρῆνος καὶ βοῦς 84.
 φυτόν καὶ γεωργός 102.
 χαλκεὺς καὶ κυνάριον 413.
 χειμὼν καὶ ἔαρ 414.
 χελιδόνες καὶ κύνες 416^b.
 χελιδὼν καὶ ἀηδὼν 10.
 χελιδὼν καὶ κορώνη 415. 416.
 χελιδὼν καὶ νέος ἄσματος 304.
 χελιδὼν καὶ ὀρνιθες 417.
 χελιδὼν καὶ ὄρνις 342.
 χελιδὼν καὶ ὄφις 418.
 χελὼν καὶ ἀετός 419.
 χελὼν καὶ Ζεὺς 154.
 χελὼν καὶ λαγῶς 420.
 χῆν χρυσότοκος 343^b.
 χῆνες καὶ γέρανοι 421.
 χήρα καὶ πρόβατον 382^b.
 χρυσαφειλῆς Ἀθηναῖος 11.
 χύτρα 422.
 ψιττανὸς καὶ γαλῆ 423.
 ψύλλα 424.
 ψύλλα καὶ ἄνθρωπος 425.
 ψύλλα καὶ βοῦς 426.

Horatius ed. Müller.	M. 3. 1.—
Hygini Gromatici liber ed. Gemoll.	—75
Hymni Homerici ed. Baumeister.	—75
Hyperides ed. Blafs. Ed. II.	1.35
IlIadis carmina ed. Koechly.	3.—
Incerti auctoris lib. de Constantino Magno ed. Heydenreich.	—60
Iosephus, Flavius, ed. Bekker. 6 voll.	12.60
Isaeus ed. Scheibe.	1.20
Isocrates edd. Benseler et Blafs 2 voll.	2.70
Iuliani imp. op. ed. Hertlein. 2 voll.	6.75
Iurisprud. anteiust. reliquiae ed. Huschke. Editio IV.	6.75
— Indices ed. Fabricius.	1.80
— Suppl. Bruchstücke a. Schriften röm. Juristen. Von Huschke.	—75
Iustiniani inst. ed. Huschke.	1.—
— Novellae ed. Zachariae. 2 voll.	10.50
Iustinus ed. Jeep. Editio maior.	2.70
— Editio minor.	—90
Iuvenalis ed. Hermann.	—45
Livius ed. Weissenborn. 6 voll.	6.—
Vol. I—III auch in Heften.	—60
Vol. I pars I lib. I—III	
— pars II lib. IV—VI	
Vol. II pars I lib. VII—X	
— pars II lib. XXI—XXIII	
Vol. III pars I lib. XXIV—XXVI	
Ferner einzeln: lib. I et II.	—45
Lucian ed. Jacobits. 3 voll.	6.30
Auch in 6 partes, à pars	1.05
Lucretius ed. Bernays.	1.50
Lycophron ed. Kinkel.	1.80
Lycurgus ed. Scheibe.	—60
Lydus ed. Wachsmuth.	2.70
Lysias ed. Scheibe.	1.20
Macrobius ed. Eysenhardt.	5.40
Manethon ed. Koechly.	1.50
Martialis ed. Schneidewin.	1.50
Martianus Capella ed. Eysenhardt.	4.50
Maximus et Ammon. ed. Ludwig.	1.80
Metrolog. script. ed. Hultsch. 2 voll.	5.10
Muretus ed. Frey. Vol. I et II.	2.40
Nicephori opuscula historica ed. de Boor.	3.30
Nicomachus ed. Hoche.	1.80
Nonnus ed. Koechly. 2 voll.	4.50
— paraphrasis ed. Scheindler.	4.50
Onosander ed. Koechly.	1.20
Ovidii opera ed. Merkel. 3 voll.	2.90
— tristia.	—45
— fasti.	—60
— met. delectus ed. Merkel.	—60
Panegyrici latini XII ed. Baehrens.	3.60
Pausanias ed. Schubart. 2 voll.	3.60
Persius ed. Hermann.	—30
Phaedrus ed. Müller.	—30
Philostratus ed. Kayser. 2 voll.	8.25
Pindarus ed. Christ.	1.—
Plato ed. Hermann et Wohlrab. 6 voll.	10.50
[Auch in 15 einzelnen Heften.]	

Plautus ed. Fleckeisen. Vol. I. II.	M. 3. 2.70
— einzelne Stücke.	—45
Plini epistolae ed. Keil.	1.20
— natur. historia ed. Jan. 6 voll.	13.20
Plinius et Gargilius Mart. ed. Rose.	2.70
Plotinus ed. Volkmann. 2 voll.	9.—
Plutarchus ed. Sintenis. 5 voll.	8.40
[Auch in 14 einzelnen Heften.]	
— moralia ed. Hercher. Vol. I.	1.80
Poetae latini min. ed. Baehrens. 5 voll.	15.90
Polemon ed. Hinck.	1.—
Polyaenus ed. Wolflein.	4.50
Polybius ed. Dindorf. 4 voll.	11.70
Pomponii Melae de chorographia libri tres rec. Frick.	1.20
Porphyryon ed. Meyer.	4.20
Porphyrius ed. Nauck.	1.80
Proclus ed. Friedlein.	6.75
Propertius ed. Müller.	—60
Quintilian ed. Bonnell. 2 voll.	2.40
— lib. X ed. Halm.	—30
Quintus Smyrnaeus ed. Koechly.	1.50
Rerum naturalium script. Graeci ed. Keller. Vol. I.	2.70
Rhetores Graeci ed. Spengel. 3 voll.	9.—
Ruhnkenii elogium Hemsterhusii ed. Frey.	—45
Rutilius Namatianus ed. Müller.	—75
Sallustius ed. Dietsch. Ed. IV.	—45
Script. histor. Augustae. 2 voll.	7.50
Script. metrici Graeci ed. Westphal. Vol. I.	2.70
Seneca ed. Haase. 3 voll.	7.80
— tragoediae ed. Peiper et Richter.	4.50
Seneca rhetor ed. Kieffling.	4.50
Simco Sethus ed. Langkavel.	1.80
Sophocles ed. Dindorf. Ed. V.	1.50
— einzelne Stücke.	—30
Soranus ed. Rose.	4.80
Statius Vol. I Silvae ed. Baehrens.	1.80
— Vol. II Fasc. I. Achilleis ed. Kohlmann.	—75
— Vol. II Fasc. II. Thebais ed. Kohlmann.	4.80
Stobaei florilegium ed. Meineke. 4 voll.	9.60
Stobaei eclogae ed. Meineke. 2 voll.	6.—
Strabo ed. Meineke. 3 voll.	6.—
Suetonius ed. Roth.	1.50
Tacitus ed. Halm. 2 voll.	2.40
— Germania, Agricola et dialogus ed. Halm.	—45
Terentius ed. Fleckeisen.	1.20
Testamentum, novum, Graece ed. Buttmann.	2.25
Themistius ed. Spengel. 2 voll.	6.—
Theodorus Prodrumius ed. Hercher.	—50
Theon Smyrnaeus ed. Hüller.	3.—
Theophrastus ed. Wimmer. 3 voll.	6.60
Theophrasti char. ed. Fofs.	1.20
Thucydides ed. Boehme. 2 voll.	2.40
Tibullus ed. Müller.	—30
Ulpian ed. Huschke. Ed. II.	—75

Valerius Flaccus ed. Baehrens . . .	M. 3 1.50	Xenoph. expeditio ed. Hug. Ed. maior	M. 3 1.20
Valerius Maximus ed. Halm . . .	3.75	ed. Dindorf . . .	—75
Vegetius ed. Lang . . .	8.—	historia Gr. ed. Dindorf . . .	—90
Velleius Paterculus ed. Haase . . .	—60	institutio Cyri ed. Hug. . .	—90
ed. Halm . . .	1.—	Ed. maior . . .	1.20
Vergili opera ed. Ribbeck . . .	1.35	Ed. minor . . .	—90
Bucolica et Georgica . . .	—45	ed. Dindorf . . .	—90
Aeneis . . .	—80	commentarii . . .	45
Xenophontis expeditio ed. Hug . . .	—75	scripta minora . . .	—90
		Zonaras ed. Dindorf. 6 voll. . .	19.50

Schul-Wörterbücher der klassischen Sprachen

im Verlage von

B. G. Teubner in Leipzig.

Griechisches Schulwörterbuch. 2 Bände. gr. Lex.-8. geh.

I. Griechisch-Deutsch. Von G. E. Benseler. 7. Aufl. Von G. Autenrieth. 1882. geh. 6 M. 75 λ .

II. Deutsch-Griechisch. Von K. Schenkl. 4. Aufl. 1884. geh. 9 M.

Lateinisches Schulwörterbuch. Von F. A. Heinichen.

2 Bde. 4. Aufl. Von A. Draeger. gr. Lex.-8. geh.

I. Lateinisch-Deutsch. 4. Aufl. 1881. 6 M.

II. Deutsch-Lateinisch. 4. Aufl. 1883. 5 M.

Spezial-Wörterbücher.

Wörterbuch zu den Homerischen Gedichten. Von Georg Autenrieth. Mit vielen Holzschnitten und drei Karten. Vierte Auflage. gr. 8. 1883. geh. 3 M.

Wörterbuch zu Xenophons Anabasis. Von F. Vollbrecht. Mit 75 Holzschnitten, 3 lith. Tafeln und 1 Karte. 5. Aufl. gr. 8. 1882. geh. 1 M. 80 λ .

Wörterbuch zu Xenophons Hellenica. Von C. Thiemann. gr. 8. 1883. geh. M. 1.50.

Schulwörterbuch zu C. J. Cäsar. Von Dr. H. Ebeling. Zweite Auflage, von Dr. A. Draeger. gr. 8. geh. 1 M.

Wörterbuch zu den Lebensbeschreibungen des Cornelius Nepos. Von H. Haacke. 7. Aufl. 8. 1882. geh. 1 M. Mit dem Texte des Nepos 1 M. 20 λ .

Wörterbuch zu Ovids Metamorphosen. Von J. Siebelis. Dritte Auflage, von Fr. Polle. gr. 8. 1879. geh. 2 M. 70 λ .

Wörterbuch zu den Fabeln des Phädrus. Von A. Schaubach. 2. Aufl. 8. 1877. geh. 60 λ . Mit dem Texte des Phädrus 90 λ .

Wörterbuch zu Siebelis' tirocinium poeticum. Von A. Schaubach. 6. Aufl. gr. 8. 1882. geh. 45 λ .

